NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

ZOR OYUN

MARTI

Zor Oyun
Özgün Adı: Fade Away
Yazar adı: Harlan Coben

Çevirmen	: Selim Yeniçeri
Editör	: Rose Mary Samanoğlu
Düzelti	: Kerem Yıldız
Kapak Tasarım	: Filiz Odabaş
Türü	: Polisiye, Gerilim
Kitap No	: 349

Baskı: Eylül 2020
ISBN: 978-605-348-059-4
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© Harlan Coben, 1996
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil telif hakları ajansı tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

ZOR OYUN

Çeviren: Selim Yeniçeri

İnsanın sahip olabileceği en iyi kardeşler olan
Larry ve Craig için.
Bana inanmıyorsanız kendilerine sorun.

TEŞEKKÜR

Yazar, yardımları için şu kişilere teşekkür eder:

Dr. Anne Armstrong-Coben, James Bradbeer, Jr., Dr. David Gold, Maggie Griffin, Jacob Hoye, Lindsay Koehler, Pro Agents, A.Ş.'den David Pepe, Advantage International'dan Peter Roisman ve elbette Dave Bolt. Olabilecek hatalar –gerçek veya kurgu– tamamen onların hatasıdır. Yazar suçlanamaz.

1. Bölüm

"Sadece uslu dur."

"Ben mi?" dedi Myron. "Ben her zaman usluyumdur."

New Jersey Dragons'un yeni genel müdürü Calvin Johnson, Myron Bolitar'ı Meadowlands Arena'nın karanlık koridorundan geçiriyordu. Mokasenlerinin topukları karo zeminde sert sesler çıkarıyor, boş Harry M. Stevens yiyecek stantlarından, Carvel dondurma arabalarından, atıştırma ve hediyelik eşya tezgâhlarından yankılanıyordu. Spor karşılaşmalarında satılan sosisli sandviçlerin lastik gibi, kimyevi ama son derece lezzetli kokusu duvarlardan süzülüyordu. Her yer sessizliğe gömülmüştü; boş bir stadyumdan daha cansız bir şey olamazdı.

Calvin Johnson lüks bir locaya açılan kapının önünde

durdu. "Bütün bunlar biraz tuhaf görünebilir," dedi. "Sadece akışa uy, tamam mı?"

"Tamam."

Calvin tokmağa uzanarak derin bir nefes aldı. "Dragons'un sahibi Clip Arnstein içeride bizi bekliyor."

"Ve ben hâlâ titremiyorum," dedi Myron.

Calvin Johnson başını iki yana salladı. "Pislik yapma."

Myron göğsünü işaret etti. "Kravat takıp takım elbise giydim, değil mi?"

Calvin Johnson kapıyı açtı. Lüks loca orta sahaya bakıyordu. Aşağıda işçiler hokey buzunun üzerine basketbol zemini döşüyordu. Önceki gece Devils'ın maçı vardı. Bu gece sıra Dragons'taydı. Loca sevimli ve sıcaktı. Minderli yirmi dört koltuk. İki monitör. Sağ tarafta yiyecekler için ahşap panelli bir tezgâh; genellikle kızarmış tavuk, sosisli sandviç, kızarmış patates, sosisli-biberli sandviç gibi şeyler olurdu. Sol tarafta güzelce donatılmış mini bir buzdolabı ve barın bulunduğu bakır bir araba duruyordu. Locanın banyosu da vardı; böylece şirketlerin yüksek yöneticileri sıradan işçilerle aynı yerde işemek zorunda kalmıyordu.

Clip Arnstein ayağa kalkarak onlara döndü. Lacivert bir takım giymiş, kırmızı bir kravat takmıştı. İki kulağının üzerindeki beyaz saçları dışında başı keldi. Yetmiş yıllık bir ömürden sonra bile geniş bir göğsü vardı ve iri yapılıydı. İri ellerinde kahverengi yaşlılık lekeleri vardı ve kalın mavi damarları görünüyordu. Kimse konuşmadı. Kimse kıpırdamadı. Clip saniyeler boyunca Myron'a dik dik bakarak onu baştan

aşağı inceledi.

"Kravatım hoşunuza mı gitti?" diye sordu Myron.

Calvin Johnson ona uyaran bir bakış attı.

Yaşlı adam onlara yaklaşmadı. "Şimdi kaç yaşındasın, Myron?"

Bu ilginç bir açılış sorusuydu. "Otuz iki."

"Top oynuyor musun?"

"Bazen," dedi Myron.

"Formun yerinde mi?"

"Isınmamı mı istiyorsunuz?"

"Hayır, buna gerek yok."

Kimse Myron'a oturmasını söylemedi ve kimse oturmadı. Elbette buradaki koltuklar sadece izleyiciler içindi ama oturulması gereken bir iş görüşmesinde ayakta durmak yine de tuhaf geliyordu. Hatta aniden zorlaşmıştı. Myron huzursuzdu. Ellerini nereye koyacağını şaşırmıştı. Bir kalem çıkarıp onu tuttu ama bu da pek doğru gelmiyordu. Fazla Bob Dole. Ellerini ceplerine sokarak, Sears soyunma odasındaki sıradan bir adam gibi tuhaf bir açıyla durdu.

"Myron, sana ilginç bir teklifimiz var," dedi Clip Arnstein.

"Teklif mi?" Her zaman soruşturmacı tavır.

"Evet. Seni takıma alan bendim, biliyorsun."

"Biliyorum."

"On-on bir yıl önce. O zaman Celtics'le birlikteydim."

"Biliyorum."

"İlk rauntta."

"Bütün bunları ben de biliyorum, Bay Arnstein."

"Çok iyi bir adaydın, Myron. Akıllıydın. İnanılmaz bir tarzın vardı. Yetenekliydin."

"Çok iddialı olabilirdim," dedi Myron.

Arnstein kaşlarını çattı. Profesyonel basketbol dünyasında geçen elli yıldan uzun sürede geliştirdiği ünlü bir kaş çatıştı. Clip ilk kez kırklı yıllarda Rochester Royals –kulüp artık kapanmıştı– için oynarken ortaya çıkmıştı. Koç olarak Boston Celtics'i sayısız şampiyonluğa taşırken daha da ünlenmişti. Kulüp başkanı olduğunda efsanevi bir özelliğe dönüşmüştü ("kırpmak," –takma adının kaynağıydı– rekabet gibi mesleğinin bütün unsurlarında ustalaştığında). Clip üç yıl önce New Jersey Dragons'un büyük hisseli sahibi olmuştu ve bu çatık kaşlar şimdi New Jersey turnikelerinin hemen yakınındaki Doğu Rutherford'da oturuyordu. Sesi sertti. "Brando olması mı gerekiyordu?"

"Ürkütücü, değil mi? Sanki Marlon gerçekten buradaymış gibi."

Clip Arnstein'ın yüzü yumuşadı. Myron'a babacan gözlerle bakarak başıyla yavaşça onayladı. "Acıyı gizlemek için şakalar yapıyorsun," dedi ciddi bir tavırla. "Bunu anlıyorum."

Dr. Joyce Brothers.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Bay Arnstein?"

"Tek bir profesyonel maçta bile oynamadın, değil mi, Myron?"

"Oynamadığımı gayet iyi biliyorsunuz."

Clip başıyla onayladı. "İlk sezon öncesi maçındı. Üçüncü çeyrek. O maçta on sekiz sayı yapmıştın bile. İlk karşılaşmasını oynayan bir çaylak için hiç de fena değildi. Ama sonra kader kendini hissettirdi."

Kader, Washington Bullets'ın dev oyuncusu Burt Wesson olarak gelmişti. Bir çarpışma olmuş, yakıcı bir acı yayılmış, sonra da her şey bitmişti.

"Korkunçtu," dedi Clip.

"Hı-hı."

"Başına gelenler için hep üzülmüşümdür. Yazık."

Myron, Calvin Johnson'a bir bakış attı. Calvin kollarını göğsünde kavuşturmuş, siyah yüzü ifadesiz bir halde başka tarafa bakıyordu. "Hı-hı," diye tekrarladı Myron.

"İşte bu yüzden sana bir şans daha vermek istiyorum."

Myron doğru duyduğundan emin olamadı. "Pardon?"

"Takımda boş bir yerimiz var. Seni takıma almak istiyorum."

Myron bekledi. Clip'e baktı. Sonra Calvin Johnson'a bir bakış attı. İkisi de gülmüyordu. "Nerede?" diye sordu Myron.

"Ne, nerede?"

"Kamera. Bir gizli kamera şakası, değil mi? Ed McMahon'unki mi? Onun büyük bir hayranıyımdır."

"Bu şaka filan değil, Myron."

"Öyle olmalı, Bay Arnstein. On yıldır ciddi anlamda top oynamadım. Hatırlarsanız dizim parçalanmıştı."

"Çok iyi hatırlıyorum. Ama dediğin gibi, bu on yıl ön-

ceydi. Dizinden tedavi gördüğünü biliyorum."

"Bir kez geri dönmeyi denediğimi de biliyorsunuzdur. Yedi yıl önce. Dizim dayanmadı."

"Henüz çok erkendi," dedi Clip. "Yine top oynadığını bana az önce kendin söyledin."

"Hafta sonları antrenman maçları. NBA'den bir hayli farklıdır."

Clip elini sallayarak tartışmayacağını belli etti. "Formdasın. Hatta istesem ısınacaktın bile."

Myron'ın gözleri kısıldı. Bakışlarını Clip'ten Calvin Johnson'a, sonra tekrar Clip'e çevirdi. İki adamın da yüz ifadesi ciddiydi. "Neden bir şey kaçırdığım hissine kapılıyorum?" diye sordu Myron.

Clip nihayet gülümsedi. Calvin Johnson'a baktı. Calvin Johnson gülümseyerek karşılık vermek zorunda kaldı.

"Belki biraz daha..." Clip duraksayarak doğru kelimeyi bulmaya çalıştı, "şeffaf olmalıyım."

"Bu iyi olur."

"Seni takımda istiyorum. Oynayıp oynamaman o kadar da umurumda değil."

Myron yine bekledi. Kimse devam etmeyince konuşan kendisi oldu. "Hâlâ yeterince şeffaf değilsiniz."

Clip derin bir soluk verdi. Bara yaklaşarak küçük bir buzdolabını açtı ve bir kutu Yoo-Hoo çıkardı. *Yoo-Hoo ha? Hımm.* Clip hazırlıklıydı. "Bu çamuru hâlâ içiyor musun?"

"Evet," dedi Myron.

Clip kutuyu Myron'a attı ve bir sürahiden iki kadehe

içki doldurdu. Birini Calvin Johnson'a verdikten sonra pencere kenarındaki koltukları işaret etti. Tam orta sahada. Çok güzel. Genişti de. İki metre boyundaki Calvin bile biraz uzanabiliyordu. Üç adam, yüzleri aynı yöne bakacak şekilde yan yana oturdular, ki bu da bir iş görüşmesi için tuhaftı. Tercihen bir masanın etrafında birbirlerini görecek şekilde oturmaları gerekirdi. Bunun yerine omuz omuza oturuyor, sahada çalışan işçileri izliyorlardı.

"Şerefe," dedi Clip.

Viskisini yudumladı. Calvin Johnson kendi kadehini elinde tutmakla yetindi. Kutunun üzerinde yazılı talimatlara uyan Myron, Yoo-Hoo'sunu salladı.

"Yanılmıyorsam," diye devam etti Clip, "artık bir avukatsın."

"Baroya üyeyim," dedi Myron. "Ama hukuk işinde değilim."

"Bir spor menajerisin."

"Evet."

"Menajerlere güvenmem," dedi Clip.

"Ben de öyle."

"Çoğunlukla kan emici sülüklerdir."

"Biz 'asalak varlıklar' terimini tercih ediyoruz," dedi Myron. "Daha samimi oluyor."

Clip Arnstein öne doğru eğildi ve doğruca Myron'ın gözlerine baktı. "Sana güvenebileceğimi nereden bileyim?"

Myron kendini işaret etti. "Yüzüm," dedi. "Her yanımdan güvenilirlik akıyor."

Clip gülümsemedi. Biraz daha eğildi. "Sana söyleyeceğim şey kesinlikle aramızda kalmalı."

"Tamam."

"Bu odadan dışarı çıkmayacağı konusunda bana söz veriyor musun?"

"Evet."

Clip tereddüt ederek Calvin Johnson'a baktı ve oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Greg Downing'i tanıyorsun elbette."

Elbette. Myron, Greg Downing'le büyümüştü. Myron'ın şimdi oturduğu yerden yirmi mil kadar ötedeki bir sahada oynanan bir kasaba ligi maçında altıncı sınıf öğrencileri olarak ilk kez karşı karşıya oynadıklarından beri birbirlerinin en büyük rakipleriydiler. Liseye geldiklerinde Greg'in ailesi Essex Fells adlı komşu kasabaya taşınmışlardı, çünkü Greg'in babası oğlunun basketbol sahalarındaki ilgiyi Myron'la paylaşmak zorunda kalmasından hoşlanmamıştı. O noktadan sonra kişisel rekabet daha da kızışmıştı. Lisede sekiz kez birbirlerine karşı oynamış, ikisi de dörder oyun kazanmıştı. Myron ve Greg, New Jersey'deki en önemli adaylar olmuşlar ve aynı rekabeti paylaşan iki kulübe alınmışlardı: Myron, Duke'a katılmış, Greg de North Carolina'ya alınmıştı.

Kişisel rekabet daha da ciddileşmişti.

Kolej yıllarında iki kez birlikte *Sports Illustrated*'e kapak olmuşlardı. İki takım da ikişer kez ACC'yi kazanmıştı ama Myron ulusal şampiyonluk almıştı. Hem Myron hem de Greg takım kaptanları olarak All-American'a alınmıştı. İkisi

de mezun olana kadar, Duke ve North Carolina on iki kez karşı karşıya gelmişti. Myron'ın liderliğindeki Duke maçlardan sekizini almıştı. NBA seçmeleri geldiğinde, iki adam da daha ilk görüşmelerde alınmıştı.

Kişisel rekabet daha da kızışacakken işler değişmişti.

Dev Burt Wesson'la çarpıştığında Myron'ın basketbol kariyeri sona ermişti. Greg Downing ise kariyerinde ilerleyerek NBA'in en önemli takım kaptanlarından biri haline gelmişti. New Jersey Dragons'la geçirdiği on yılda, Downing sekiz kez All-Star takımına seçilmişti. Ligde dört kez serbest atış kralı, bir kez de sayı pası kralı olmuştu. Üç kez *Sports Illustrated*'in kapağında görünmüş, bir NBA şampiyonası kazanmıştı.

"Onu tanıyorum," dedi Myron.

"Sık görüşüyor musunuz?" diye sordu Clip Arnstein.

"Hayır."

"En son ne zaman görüşmüştünüz?"

"Hatırlamıyorum."

"Son birkaç gün içinde?"

"On yıldır konuştuğumuzu sanmıyorum," dedi Myron.

"Ah," dedi Clip. Tekrar içkisini yudumladı. Calvin hâlâ kendininkine dokunmamıştı. "Eh, sakatlandığını duyduğundan eminim."

"Ayak bileğiyle ilgili bir şeydi," dedi Myron. "İyileşmek için inzivaya çekildiğini duymuştum."

Clip başıyla onayladı. "Basına verdiğimiz hikâye buydu. Ama gerçek bu değil."

"Ya?"

"Greg sakatlanmadı," dedi Clip. "Kayboldu."

"Kayıp mı?" Yine sorgucu dürtüler.

"Evet." Clip kadehini bir kez daha yudumladı. Myron ağzındakini zor yutkundu.

"Ne zamandan beri?" diye sordu Myron.

"Beş gün oldu."

Myron, Calvin'e baktı. Calvin sakindi, yüzünü ifadesiz tutmayı bilenlerdendi. Oynadığı günlerde duygularını hiç göstermediği için ona "Buzdolabı" derlerdi. Hâlâ adının hakkını veriyordu.

Myron tekrar denedi. "Greg kayboldu derken..."

"Gitti," diye tersledi Clip. "Kayboldu. Havaya karıştı. İz bile bırakmadan. Nasıl söylemek istiyorsan."

"Polisi aradınız mı?"

"Hayır."

"Neden?"

Clip yine baştan savan bir hareket yaptı. "Greg'i bilirsin. Alışıldık biri değildir."

Bin yılın tefriti.

"Asla beklendiği şekilde davranmaz," dedi Clip. "Ünden nefret eder. Kendi başına olmak ister. Daha önce de ortadan kaybolmuştu ama bunu hiç rövanş maçları döneminde yapmamıştı."

"Eee?"

"Yani sadece her zamanki gibi davranıyor olma ihtimali hayli yüksek," diye devam etti Clip. "Greg rüya gibi atışlar

yapabilir, fakat gerçekleri kabul edelim: Adam pikniğe götürülmemiş bir sandviç gibi. Maçlardan sonra ne yaptığını biliyor musun?"

Myron başını iki yana salladı.

"Şehirde taksi kullanıyor. Bu doğru. New York'ta lanet olasıca bir sarı taksi kullanıyor. Bunun onu sıradan halka yakın tuttuğunu söylüyor. Greg basınla karşı karşıya gelmiyor ya da reklam filan yapmıyor. Röportaj vermiyor. Hatta bağış bile yapmıyor. Yetmişlerin bir komedi dizisinden fırlamış gibi giyiniyor. Adam delinin teki."

"Bütün bunlar da onu hayranlarının gözünde inanılmaz ölçüde popüler yapıyor," dedi Myron. "Yani bilet sattırıyor."

"Katılıyorum," dedi Clip, "ancak söylemek istediğim de bu. Polise haber verirsek hem o hem de takım zarar görür. Bu haber duyulursa basın sirkinde neler olur, düşünebiliyor musun?"

"Kötü olur," diye itiraf etti Myron.

"Aynen. Ve diyelim ki Greg sadece French Lick veya sezon dışında balık tutmaya filan gittiği başka bir köydeyse ne olacak? Tanrım, sonu gelmez. Diğer yandan, diyelim ki bir şeyler çeviriyor."

"Bir şeyler mi çeviriyor?" dedi Myron.

"Bilmiyorum. Sadece konuşuyorum işte. Ama lanet olası bir skandala ihtiyacım yok. Şimdi olmaz. Rövanşlar yaklaşırken olmaz. Anlıyorsun, değil mi?"

Myron aslında anlamıyordu ama şimdilik akışa uymaya karar verdi. "Başka kimler biliyor?"

"Sadece üçümüz."

İşçiler şimdi potalarla uğraşıyordu. Biri bir Darrly Dawkins çakar da arka panoyu parçalarsa diye depoda iki tane de yedek bulunduruyorlardı. Sonra fazladan koltukları koymaya başladılar. Çoğu stadyumda olduğu gibi, Meadowlands'de de basketbol maçlarında hokeye oranla daha fazla koltuk konuyordu; bu örnekte fazladan bin kişilik yer vardı. Myron Yoo-Hoo'sunu yine yudumlayarak dilinin üzerinde gezdirdi. Malum soruyu sormadan önce yutmayı bekledi. "Bütün bunlarla benim ne ilgim var?"

Clip tereddüt etti. Nefesleri derin, neredeyse sıkıntılı ve zordu. "FBI'la birlikte geçirdiğin yıllardan haberim var," dedi sonunda. "Detayları bilmiyorum elbette. Hatta neler yaptığını da, fakat bu tür şeylerde deneyimin olduğunu biliyorum. Greg'i bulmanı istiyoruz. Sessizce."

Myron bir şey söylemedi. Görünüşe bakılırsa federallerle yaptığı "gizli" çalışma Amerika Kıtası'nda en kötü korunan sırlardan biriydi. Clip içkisini yudumladı. Önce Calvin'in dolu kadehine, sonra Calvin'in kendisine baktı. Calvin nihayet kadehini yudumladı. Clip dikkatini tekrar Myron'a çevirdi. "Greg boşandı," diye devam etti Clip. "Temelde yalnız biri. Arkadaşları –daha doğrusu tanıdıkları diyelim– sadece takım oyuncuları. Onun destek grubu olduklarını söyleyebiliriz. Ailesi. Nerede olduğunu bilen biri varsa –gizlenmesine yardım eden biri varsa– kesinlikle takımdan biri olmalı. Sana karşı dürüst olacağım. Bu adamlar tam anlamıyla baş belasıdır. Hayattaki amacımızın sadece onlara hiz-

met etmek olduğunu sanan bir grup şımarık poster çocuğu. Ama hepsinin ortak bir noktası var: Yönetimi düşman olarak görüyorlar. Tüm dünyaya karşı, biz yani. Bize gerçeği söylemezler. Muhabirlere gerçeği söylemezler. Onlara bir, şey, 'asalak varlık' olarak yaklaşırsan, seninle de konuşmazlar. Oyuncu olmak zorundasın. İçeri sızabilmenin tek yolu bu."

"Yani Greg'i bulabilmem için mi takıma katılmamı istiyorsunuz?"

Myron kendi sesindeki kırgınlığı fark etmişti. Kasıtlı yaptığı bir şey değildi ama diğer iki adamın da fark ettiğini gördü. Utançtan yüzü kızardı.

Clip bir elini onun omzuna koydu. "Dediğimde samimiydim, Myron. Harika bir oyuncu olabilirdin. En büyüklerden biri."

Myron, Yoo-Hoo'sundan iri bir yudum aldı. Artık küçük küçük yudumlamıyordu. "Üzgünüm, Bay Arnstein, ancak size yardım edemem."

Arnstein yine kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bir hayatım var. Ben bir spor menajeriyim. İlgilenmem gereken müşterilerim var. Her şeyi öylece bırakamam."

"Asgari profesyonel oyuncu ücreti alacaksın. Bu yaklaşık iki yüz bin dolar demektir. Üstelik rövanş maçlarının başlamasına sadece birkaç hafta kaldı. Ne olursa olsun seni o zamana kadar tutacağız."

"Hayır. Benim oyun günlerim gerilerde kaldı. Ayrıca özel detektif de değilim."

"Ama onu bulmamız gerek. Tehlikede olabilir."

"Üzgünüm. Cevabım hayır."

Clip gülümsedi. "Sanırım durumu senin için biraz daha cazip kılabilirim."

"Hayır."

"Elli bin dolar sözleşme ikramiyesi."

"Üzgünüm."

"Greg yarın ortaya çıksa bile bu parayı alacaksın. Elli bin. Rövanş maçlarından da yüzde."

"Hayır."

Clip arkasına yaslandı. İçkisine bakarak parmağını kadehine sokup sıvıyı karıştırdı. Sesi rahattı. "Menajer olduğunu söylüyorsun, değil mi?"

"Evet."

"İlk karşılaşmaya çıkacak üç oyuncunun ailesiyle ilişkilerim çok iyi. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır."

"Diyelim ki," dedi Clip yavaşça, "içlerinden birinin seninle sözleşme imzalamasını garantileyeceğim."

Myron dikkat kesildi. Bir, birinci raunt fırsatı. Buzdolabı'nı taklit ederek yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı, fakat kalp atışları hızlanmıştı. "Bunu nasıl yapabilirsiniz ki?"

"Sen bu konuda endişelenme."

"Kulağa ahlaklı gelmiyor."

Clip burnundan üfledi. "Myron, bana izci çocuk numarası yapma. Bana bu iyiliği yaparsan, MB SportsReps birinci rauntta avantaj kazanır. Garantili. Greg'le ilgili konu nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın."

MB SportsReps. Myron'ın şirketi. Myron Bolitar, yani MB. Sporcuları temsil ediyorlardı; yani SportsReps. Hepsini topla: Birleşmiş Milletler SportsReps. Myron bu ismi kendi bulmuştu fakat büyük reklam şirketlerinden hizmetleriyle ilgili hâlâ teklif alamamıştı.

"Sözleşme ikramiyesini yüz bin dolar yapın," dedi Myron.

Clip gülümsedi. "İşini iyi öğrenmişsin, Myron."

Myron omuz silkti.

"Yetmiş beş bin," dedi Clip. "Ve bunu kabul edeceksin, tereciye tere satmaya kalkma."

İki adam tokalaştı.

"Şu kayboluşla ilgili birkaç sorum daha var," dedi Myron.

Clip kolçaklara dayanarak kalktı ve Myron'a tepeden baktı. "Calvin bütün sorularını cevaplayacak," dedi, genel müdürü başıyla işaret ederek. "Benim artık gitmem gerek."

"Peki, antrenmanlara ne zaman başlamamı istiyorsunuz?"

Clip şaşırdı. "Antrenman mı?"

"Evet. Ne zaman başlamamı istiyorsunuz?"

"Bu gece bir maçımız var."

"Bu gece mi?"

"Elbette," dedi Clip.

"Yani bu gece için hazırlanmamı mı istiyorsunuz?"

"Eski dostlarımız Celtics'le oynuyoruz. Calvin maç saatinden önce sana bir forma ayarlar. Anlaşmamızı duyurmak

için saat altıda basın konferansı olacak. Gecikme." Clip kapıya yöneldi. "Ve şu kravatı tak. Hoşuma gitti."

"Bu gece mi?" diye tekrarladı Myron ama Clip çoktan gitmişti bile.

2. Bölüm

Clip locadan çıktıktan sonra, Calvin Johnson hafifçe gülümsedi. "Tuhaf olacağı konusunda seni uyarmıştım."

"Gerçekten tuhaftı," dedi Myron.

"Besleyici çikolatalı meşrubatını bitirdin mi?"

Myron kutuyu bıraktı. "Evet."

"Gel. Seni büyük dönüşüne hazırlayalım."

Calvin Johnson dik sırtla ve akışkan hareketlerle yürüyordu. İki metre boyunda bir zenciydi. İnce yapılıydı ama çelimsiz değildi. Üzerinde siyah bir Brooks Brothers takım elbise vardı. Mükemmel el dikimi. Mükemmel şekilde bağlanmış kravat. Mükemmel boyalı ayakkabılar. Saçları seyrelmiş ve alnı parlak bir şekilde belirginleşmişti. Myron'ın Duke'a başladığı dönemde, Calvin, Kuzey Carolina'da son

sınıf öğrencisiydi. Bu da onu otuz beş yaş civarında yapıyordu ama daha yaşlı görünüyordu. Calvin on bir sezon boyunca profesyonel olarak oynamıştı. Üç yıl önce jübilesini yaptığında, herkes onun ön ofise geçeceğini biliyordu. Asistan koç olarak başlamış, personel şefliğine geçmiş, oradan yakın zamanda başkan yardımcılığına ve New Jersey Dragons'un genel müdürlüğüne yükselmişti. Ancak bunlar sadece unvandı. Gösteriyi Clip yönetiyordu. Genel müdürler, başkan yardımcıları, personel şefleri, antrenörler ve hatta koçlar, onun emirlerini dinliyordu.

"Umarım bütün bunlar senin için uygundur," dedi Calvin.

"Neden olmasın ki?"

Calvin omuz silkti. "Sana karşı oynamıştım," dedi.

"Ne olmuş?"

"Karşılaştığım en rekabetçi hergeleydin," dedi Calvin. "Kazanmak için herkesin kafasını ezebilirdin. Şimdi de huysuz bir yedek kulübesi abonesi olacaksın. Bununla ilgili ne hissediyorsun?"

"Başa çıkabilirim," dedi Myron.

"Hı-hı."

"Yıllar içinde olgunlaştım."

Calvin başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Öyle mi?"

"Olgunlaşıp yumuşadığını düşünebilirsin. Hatta basketbolu içinden attığını da düşünebilirsin."

"Attım."

Calvin durup kollarını iki yana açarak gülümsedi. "Belli, belli. Kendine bir baksana. Spor kariyeri sonrası yaşam konusunda örnek adam olabilirsin. Diğer sporcular için güzel bir örnek. Bütün kariyerin başına yıkıldı, oysa sen mücadeleye devam ettin. Okula geri döndün; hem de Harvard Hukuk Fakültesi'ne. Kendi işini kurdun, spor temsilciliği alanında büyüyen bir şirket. Şu yazarla hâlâ çıkıyor musun?"

Jessica'yı kastediyordu. İlişkileri genelde dengesizdi ama Myron, "Evet," dedi.

"Eh, eğitimin var, işin var, çok güzel bir kız arkadaşın var. Evet, dışarıdan bakınca gayet mutlu ve uyumlu görünüyorsun."

"İçeride de öyleyim."

Calvin başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum."

Bugünlerde herkes Doktor Joyce Brothers'tı anlaşılan. "Hey, beni takıma almanızı ben teklif etmedim."

"Hayır, fakat pek itiraz da etmedin; fiyatın dışında."

"Ben bir menajerim. Yaptığım iş bu. Fiyatı yükseltmek."

Calvin durup Myron'a baktı. "Greg'i bulmak için takıma katılman gerektiğine gerçekten inanıyor musun?"

"Clip öyle düşünüyordu."

"Clip harika bir adamdır," dedi Calvin, "ama genelde gizli nedenleri vardır."

"Nasıl yani?"

Calvin cevap vermedi. Tekrar yürümeye başladı.

Asansöre ulaştılar. Calvin düğmeye basınca kapılar

hemen açıldı. İçeri girip yukarı çıkmaya başladılar. "Gözümün içine bak," dedi Calvin. "Gözümün içine bak ve bana tekrar oynamayı hiç düşünmediğini söyle."

"Kim düşünmez ki?" diye karşılık verdi Myron.

"Evet ama bir adım daha ileri götürmediğini söyle. Hiç geri dönmeyi hayal etmediğini söyle. Şimdi bile televizyonda bir maç izlerken, orada oturup içinin yanmadığını söyle. Greg'i izlerken sahip olduğu bütün ünü ve zenginliği kıskanmadığını söyle. 'Ondan daha iyiydim,' demediğini söyle, ki aslında gerçek buydu. Greg harika bir oyuncu. Ligdeki en iyi on oyuncudan biri. Ama sen daha iyiydin, Myron. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Uzun zaman önceydi," dedi Myron.

Calvin gülümsedi. "Evet," dedi. "Doğru."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Sen buraya Greg'i bulmaya geldin. O bulununca gideceksin. Bu süreç sona erecek. Clip sana bir şans verdiğini, ama senin başaramadığını söyleyebilecek. Üstelik basın önünde hâlâ iyi adam olacak."

"Basın," dedi Myron, yaklaşan basın konferansını hatırlayarak. "Gizli nedenlerinden biri bu mu?"

Calvin omuz silkti. "Fark etmez. Asıl önemli olan, senin bir şansın olmadığını anlaman. Sadece as oyuncuların dinlendiği zamanlarda oynayacaksın ki nadiren açık farkla kazandığımız ya da yenildiğimiz için bu olmayacak ve olsa bile, harika bir oyun çıkarsan bile, sadece ikinci planda oynadığını ikimiz de bileceğiz. Son derece rekabetçi bir hergele

olduğun için iyi oynamayacaksın, çünkü kendi yapacağın sayıları maçın sonucundan daha üstün tutacaksın."

"Anlıyorum," dedi Myron.

"Umarım anlıyorsundur, dostum." Calvin ışıklara baktı. Kahverengi gözlerinden ışıklar yansıdı. "Hayaller asla ölmez. Bazen öldüklerini sanırsın ama aslında yaşlı ve büyük bir ayı gibi sadece kış uykusuna yatmışlardır. Hayal yeterince uzun süre kış uykusunda olursa, o ayı da uyandığında son derece huysuz ve aç olur."

"Sen country şarkıları yazmalısın," dedi Myron.

Calvin başını iki yana salladı. "Sadece bir dosta dürüstçe bir uyarıda bulunuyorum."

"Teşekkür ederim. Şimdi bana Greg'in ortadan kaybolduğuyla ilgili bildiklerini anlatsana."

Asansör durdu ve kapılar açıldı. Calvin öne düştü. "Anlatacak pek fazla şey yok," dedi. "Philly'de Sixers'a karşı oynadık. Maçtan sonra Greg de herkesle birlikte otobüse bindi. Buraya döndüğümüzde de herkesle birlikte otobüsten indi. Onu en son arabasına binerken görmüşler. Hepsi bu."

"Greg o gece nasıl görünüyordu?"

"İyiydi. Philly'ye karşı iyi oynadı. Yirmi yedi sayı yaptı."

"Ya morali?"

Calvin bunu düşündü. "Fark ettiğim bir şey olmadı," dedi.

"Hayatında bir yenilik var mıydı?"

"Yenilik mi?"

"Değişiklik yani."

"Şey, boşanma," dedi Calvin. "İğrençti. Emily'nin çok zor biri olabileceğini anladım." Yürümeyi keserek dönüp Myron'a gülümsedi. Pişmiş kelle gibi. Myron durdu ama gülümsemeye karşılık vermedi.

"Aklında bir şey mi var, Buzdolabı?"

Calvin'in gülümsemesi daha da yayıldı. "Sen ve Emily bir zamanlar birlikte değil miydiniz?"

"Bir asır önce."

"Üniversite sevgilileri, ha?"

"Dediğim gibi, bir asır önceydi."

"Eh," dedi Calvin, tekrar yürümeye başlarken, "Greg'e oranla kadınlar konusunda bile daha iyiydin."

Myron bu yoruma aldırmadı. "Clip benim Emily'yle sözde geçmişimi biliyor mu?"

"O çok titizdir."

"Yani bu da neden beni seçtiğinizi açıklıyor," dedi Myron.

"Bu da bir etkendi ama çok önemli olduğunu sanmıyorum."

"Öyle mi?"

"Greg, Emily'den nefret ediyor. Onunla asla sırlarını paylaşmazdı. Ama şu velayet savaşı başladığından beri Greg'de kesinlikle büyük değişiklikler var."

"Nasıl?"

"Bir kere, Forte spor ayakkabılarıyla bir anlaşma imzaladı."

Myron şaşırdı. "Greg mi? Reklam anlaşması mı?"

"Çok gizli bir konu," dedi Calvin. "Ayın sonunda, rövanş maçları başlamadan hemen önce duyurmayı planlıyorlar."

Myron ıslık çaldı. "Ona deve yüküyle para ödemiş olmalılar."

"Duyduğum kadarıyla bir buçuk deve. Yılda on milyon dolar mı ne."

"Bu mantıklı," dedi Myron. "On yıldan uzun süre herhangi bir ürün için reklam yapmayı reddeden popüler bir oyuncu. Kusursuz bir aday. Forte koşu ve tenis ayakkabılarında iyidir ama basketbol dünyasında pek tanınmaz. Greg onlara hemen güvenilirlik kazandırır."

"Aynen öyle," dedi Calvin.

"Bunca yıldan sonra neden fikrini değiştirdiğini biliyor musun?"

Calvin omuz silkti. "Belki de artık gençleşmeyeceğini anlayıp para kazanmak istemiştir. Belki de şu boşanma olayıyla ilgilidir. Belki biri kafasına vurmuştur ve uyandığında aklı başına gelmiştir."

"Boşandıktan sonra nerede kalıyordu?"

"Ridgewood'daki evde. Bergen County'de."

Myron oraları iyi biliyordu. Adresi istedi. Calvin verdi. "Peki, ya Emily?" diye sordu Myron. "O nerede kalıyor?"

"O ve çocuklar, Emily'nin annesiyle birlikteler. Sanırım Franklin Gölü civarında bir yerde."

"Kontrol etmediniz mi, Greg'in evini, kredi kartlarını,

banka hesaplarını?"

Calvin başını iki yana salladı. "Clip konunun bir menajerliğe teslim edilemeyecek kadar önemli olduğunu düşündü. Seni bu yüzden aradık. Birkaç kez Greg'in evinin önünden geçtim, bir kez kapısını çaldım. Araba yolunda veya garajda araba yoktu. Işıklar sönüktü."

"Peki, içeriyi kimse kontrol etmedi mi?"

"Hayır."

"Yani banyoda ayağı kaymış ve başını çarpmış bile olabilir."

Calvin doğruca ona baktı. "Işıkların yanmadığını söyledim. Sence karanlıkta mı banyo yapıyordu?"

"Bu mantıklı," dedi Myron.

"Ne detektif ama."

"Ben yavaş başlarım."

Takım odasına geldiler. "Burada bekle," dedi Calvin.

Myron cep telefonunu çıkardı. "Bir görüşme yapmamın sakıncası var mı?"

"Keyfine bak."

Calvin kapının arkasında gözden kayboldu. Myron telefonu açıp bir numara tuşladı. Jessica ikinci çalışta cevap verdi. "Alo?"

"Bu gece akşam yemeğimizi iptal etmek zorunda kalacağım," dedi Myron.

"İyi bir mazeretin olsun," dedi Jessica.

"Çok önemli bir tane var. New Jersey Dragons'ta profesyonel basketbola başlıyorum."

"Güzel. İyi maçlar, hayatım."

"Ciddiyim. Dragons'ta oynuyorum. Aslında, 'oynamak' pek doğru kelime sayılmaz. Dragons'ta oramı buramı çürütüyorum demem daha doğru olur sanırım."

"Bu gerçek mi?"

"Uzun hikâye, ama evet. Artık resmi olarak profesyonel bir basketbol oyuncusuyum."

Sessizlik.

"Hiç profesyonel bir basketbol oyuncusuyla sevişmemiştim," dedi Jessica. "Madonna gibi olacağım."

"Bir bakire gibi," dedi Myron.

"Vay canına, bu biraz modası geçmiş bir referans oldu."

"Şey, evet, ne diyebilirim ki? Ben hâlâ seksenlerde yaşıyorum."

"Peki, Bay Seksenler, bana neler olup bittiğini söyleyecek misin?"

"Şimdi zamanım yok. Bu gece. Maçtan sonra. Gişeye senin için bir bilet bırakacağım."

Calvin başını dışarı uzattı. "Bel ölçün ne? Otuz dört?"

"Otuz altı. Otuz yedi de olabilir."

Calvin başıyla onaylayarak geri çekildi. Myron, Manhattan'daki prestijli bir yatırım firması olan Lock-Horne Menkul Kıymetler'in başkanı III. Windsor Horne Lockwood'un özel numarasını tuşladı. Win üçüncü çalışta cevap verdi.

"Söyle," dedi Win.

Myron başını iki yana salladı. "Söyle?"

"Söyle dedim, tekrarla demedim."

"Bir davamız var," dedi Myron.

"Ah, yaşasın!" dedi Win, Philly MainLine aksanıyla uzatarak. "Çok heyecanlandım. Çok sevindim. Ama altımı tamamen ıslatmadan önce bir soru sormam gerekiyor."

"Sor."

"Bu, alışıldık yardımsever girişimlerinden biri mi?"

"Islat altını," dedi Myron. "Cevabım hayır."

"Ne? Cesur Myron bu kez ahlaki bir savaşa girişmiyor mu?"

"Bu kez değil."

"Vay canına, anlat hemen."

"Greg Downing kayıp. İşimiz onu bulmak."

"Peki hizmetlerimiz karşılığında alacağımız bedel?"

"En azından yetmiş beş bin dolara ek olarak bir müşteriyle birinci raunt görüşme." Şimdi Win'e geçici kariyer değişikliğini anlatmanın sırası değildi.

"Bak, bak," dedi Win, mutlulukla. "Söylesene, önce ne yapacağız bakalım?"

Myron ona Greg'in Ridgewood'daki adresini verdi. "İki saat sonra orada buluşalım."

"Batmobile'i alacağım," dedi Win ve telefonu kapadı.

Calvin geri döndü. Elinde mor renkli bir Dragons forması vardı. "Şunu bir dene."

Myron almak için hemen uzanmadı. Boğazında bir şey düğümlenmişti. Konuşurken sesi kısıktı. "Otuz dört numara mı?"

"Evet," dedi Calvin. "Duke'taki eski numaran. Hatırlıyorum."

Sessizlik.

Sessizliği bozan Calvin oldu. "Hadi, dene şunu."

Myron gözlerinin dolduğunu hissetti ve başını iki yana salladı. "Gerek yok," dedi. "Doğru beden olduğundan eminim."

3. Bölüm

Ridgewood, hâlâ köy diye anılan banliyölerden biriydi; öğrencilerin yüzde doksan beşi koleje gider ve kimse çocuklarının diğer yüzde beşlik kesimle arkadaşlık etmesini istemezdi. Altmışlı yıllardaki banliyö patlamasının örneği olarak birkaç şerit sıralı ev vardı ama Ridgewood'un kaliteli evlerinin çoğu daha önce, teorik olarak daha masum bir dönemden kalmaydı.

Myron, Downing'in evini kolayca buldu. Eski Victoria tarzıydı. Çok büyüktü ama hantal değildi, mükemmel biçimde yıllandırılmış sedir ağacından yapılmış üç kattan oluşuyordu. Sol tarafta sivri tepeli, yuvarlak bir kulesi vardı. Veranda alanının büyük bölümünde Rockwell tarzı hissediliyordu: Sıcak bir Alabama gecesinde Atticus ve Scout'un

birlikte limonata içeceği içe-dışa açılan iki kapı, yana yatmış bir çocuk bisikleti, bir Flexible Flyer kar kızağı (ama altı haftadır kar yağmamıştı). Kaçınılmaz olarak basketbol potası, araba yolunun üzerinde paslanıyordu. Üst kattaki iki pencerede kırmızı-gri parlak renkli "Çocuk Kurtarıcı" çıkartmaları görünüyordu. Yaşlı meşe ağaçları yürüme yolu boyunca yorgun nöbetçiler gibi sıralanmıştı.

Win henüz gelmemişti. Myron arabayı park ederek camını indirdi. Mart ortasında mükemmel bir gündü. Gökyüzü bülbül yumurtası mavisiydi. Her yerde kuşlar cıvıldıyordu. Emily'yi burada hayal etmeye çalıştı ama yapamadı. Onu bir New York gökdeleninde veya baştan aşağı beyaz taşlardan yapılmış, Erté heykelleri, gümüş incileri ve bir sürü aynayla süslü bir sonradan görme malikânesinde hayal etmek çok daha kolaydı. Diğer yandan, Emily'yi on yıldır görmemişti. Değişmiş olabilirdi. Ya da belki de yıllar önce Myron onu yanlış değerlendirmişti. Bu bir ilk olmazdı.

Ridgewood'a dönmek tuhaftı. Jessica burada büyümüştü. Artık buraya gelmekten hoşlanmıyordu ama şimdi Myron'ın hayatının iki aşkının –Jessica ile Emily– bir ortak noktası vardı: Ridgewood. Bu, iki kadın arasındaki ortak noktalar listesine eklenebilirdi; Myron'la tanışmak, Myron'la flört etmek, Myron'a âşık olmak, Myron'ın kalbini sivri topuk altında kalmış domates gibi ezmek... Her zamanki hikâye.

Emily onun ilk aşkıydı. Kolejin ilk yılı insanın bekâretini kaybetmesi için biraz geçti, tabii arkadaşların böbürlen-

meleri ciddiye alınırsa. Ama yetmişlerin sonlarında ve seksenlerin başlarında Amerikan ergenleri arasında gerçekten de bir cinsel devrim yaşandıysa, Myron ya kaçırmıştı ya da yanlış taraftaydı. Kadınlar ondan her zaman hoşlanmıştı; mesele bu değildi. Ama arkadaşları deneyimlerini detaylarıyla anlatırken, Myron hep yanlış kızları kendine çekiyor gibiydi; hâlâ hayır diyen cici kızları. Yoksa Myron'ın deneyecek cesareti mi (ya da sağduyusu) olmamıştı?

Kolejde Emily'yle karşılaştığında durum değişmişti.

Tutku. Bu ağızlara sakız olmuş bir kelime olsa da, Myron duruma uygun düşeceğini düşünüyordu. En basit tanımıyla, dizginlenmemiş şehvet denebilirdi. Emily, bir erkeğin "güzel" değil de, "ateşli" olarak niteleyeceği bir kadındı. Gerçekten "güzel" bir kadın gördüğünüzde resmini yapmak ya da ona şiir yazmak isterdiniz. Emily'yi gördüğünüz andaysa hemen üzerinizdekileri yırtmaya başlardınız. Kadın baştan aşağı cinsellik kokuyordu; belki olması gerekenden beş kilo daha ağır olabilirdi ama o fazla kilolar çok güzel yerlere dağılmıştı. Ateşle barut yan yana durmaz, ikisi patlayıcı bir karışım oluşturmuştu. İkisi de yirmi yaşının altında, ikisi de ilk kez evden uzaktaydı ve ikisi de yaratıcıydı.

Tek kelime: *BOOOM!*

Araba telefonu çaldı. Myron açtı.

"Tahminimce," dedi Win, "bizi Downing'in evine gizlice sokmayı planlıyorsun."

"Evet."

"O halde arabanı söz konusu evin önüne park etmek pek

de akıllıca olmaz, değil mi?"

Myron etrafına bakındı. "Neredesin sen?"

"Bloğun ucuna sür. Önce sola, sonra sağdan ikinci sokağa sap. Bir ofis binasının arkasına park ettim."

Myron telefonu kapatarak kontağı çevirdi. Talimatları izleyerek otoparka girdi. Win, Jaguar'ına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Her zaman olduğu gibi, *WASP Quarterly*'nin kapağı için poz veriyormuş gibi görünüyordu. Sarı saçları mükemmel şekilde taranmıştı. Yüz hatları porselen gibiydi, uzun boyluydu ve biraz fazla mükemmeldi. Üzerinde haki pantolon, mavi bir blazer ceket, Top-Siders çorap ve hemen göze çarpan bir Lilly Pulitzer kravat vardı. Win, III. Windsor Horne Lockwood adında bir adamı hayal edeceğiniz gibiydi; seçkin, kendini beğenmiş ve çıtkırıldım.

Eh, üçte iki hiç fena sayılmazdı.

Ofis binasında eklektik bir karışım vardı. Jinekolog. Elektroliz uzmanı. İcra ofisi. Beslenme uzmanı. Sadece kadınlar için bir sağlık kulübü. Tahmin edileceği gibi, Win tam da sağlık kulübünün girişine yakın bir yerde duruyordu. Myron ona doğru yürüdü.

"Evin önüne park ettiğimi nereden bildin?"

Win bakışlarını girişten ayırmadan başıyla yukarıyı işaret etti. "Şu tepeden. Oradan bir dürbünle her şeyi görebilirsin."

Siyah bir likra aerobik takımı giymiş yirmili yaşlarının başlarında bir kadın, kucağında bebeğiyle yürüyordu. Görünüşe bakılırsa formunu geri kazanması uzun sürmemişti. Win

kadına gülümsedi. Kadın da gülümseyerek karşılık verdi.

"Genç anneleri severim," dedi Win.

"Sen likra giymiş kadınları seversin," diye düzeltti Myron.

Win başıyla onayladı. "O da var." Güneş gözlüğünü taktı. "Başlayalım mı?"

"Sence o eve girmek sorun olur mu?"

Win *bunu duymamış gibi yapacağım* diyen bir ifadeyle baktı. Sağlık kulübünden başka bir kadın çıktı; ne yazık ki bu kadın bir Win gülümsemesini hak etmiyordu. "Beni bilgilendir," dedi Win. "Ve uzaklaş. Jaguar'ı görebildiklerinden emin olmak istiyorum."

Myron ona bildiklerini anlattı. Hikâyeyi anlatırken geçen beş dakikada sekiz kadın daha çıktı. Gülümsemeyi sadece ikisi kazanabildi. Biri kaplan desenli bir dansçı mayosu giymişti. Kadın Win'in gözlerinden de yansıyan yüksek vatlı gülümsemeyi hak etti.

Win'in yüzünde, Myron'ın anlattıklarını duyduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu. Dragons'ta Greg'in yerini geçici olarak aldığını söylediğinde bile, Win sağlık kulübünün kapısına umutla bakmaya devam etti. Normal Win davranışı. Myron bitirdiğinde, "Sorun var mı?" diye sordu.

Win bir parmağını dudağına vurdu. "Sence kaplan desenli mayo giyen kadının iç çamaşırı var mıydı?"

"Bilmiyorum," dedi Myron, "ama kesinlikle alyansı vardı."

Win omuz silkti. Onun için fark etmezdi. Win aşka veya

karşı cinsle ilişkilere inanmıyordu. Bazıları bunu basitçe cinsel ayrımcılık olarak görebilir, ama yanılırlardı. Win kadınları nesne olarak görmüyordu; nesnelere bazen saygı duyduğu olurdu.

"Gel benimle," dedi Win.

Downing'in evinden yarım mil kadar uzaktaydılar. Win evi incelemiş ve görülme veya şüphe uyandırma olasılığı en düşük yolu bulmuştu. Birbirlerini uzun süredir ve yakından tanıyan iki adamın rahat sessizliğiyle yürüdüler.

"Bütün bunlarda çok ilginç bir nokta var," dedi Myron.

Win bekledi.

"Emily Schaeffer'ı hatırlıyor musun?" diye sordu Myron.

"İsim tanıdık geliyor."

"Duke'tayken iki yıl onunla çıkmıştım." Win ile Myron Duke'ta tanışmışlardı. Dört yıl boyunca aynı evi paylaşmışlardı. Myron'ı dövüş sanatlarıyla tanıştıran ve federallerle çalışmasını sağlayan da Win olmuştu. Şimdi Park Caddesi'ndeki Lock-Horne Menkul Kıymetler'in başındaydı ve borsa ilk açıldığından beri şirketi Win'in ailesi işletiyordu. Myron, Win'in bir ofisini kiralamıştı ve Win aynı zamanda MB SportsReps'in para işleriyle de uğraşıyordu.

Win bir an düşündü. "Hani şu küçük maymun sesleri çıkaran kız mıydı o?"

"Hayır," dedi Myron.

Win şaşırdı. "Küçük maymun sesleri çıkaran kız kimdi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Belki de benim birlikte olduğum biriydi."

"Belki."

Win bunu düşündü ve omuz silkti. "Ne olmuş ona?"

"Daha önce Greg Downing'le evliydi."

"Boşandılar mı?"

"Evet."

"Onu şimdi hatırladım," dedi Win. "Emily Schaeffer. Dolgundu."

Myron başıyla onayladı.

"Ondan hiç hoşlanmamıştım," dedi Win. "O küçük maymun sesleri dışında. Gerçekten ilginçlerdi."

"Maymun sesleri çıkaran o değildi."

Win nazikçe gülümsedi. "Duvarlar inceydi," dedi.

"Sen bizi mi dinliyordun?"

"Sadece izlememem için perdeyi çektiğinde."

Myron başını iki yana salladı. "Sen domuzun tekisin," dedi.

"Maymundan iyidir."

Ön çimenliğe ulaşıp kapıya yöneldiler. İşin sırrı, oraya aitmiş gibi görünmekti. Arka tarafa koşturursan, eğilip bükülürsen biri fark edebilirdi. Ama kravat takmış iki adam kapıya yaklaştığında, genellikle kimsenin aklına hırsızlar gelmezdi.

Küçük, kırmızı ışıklı metal bir numaratör vardı. Işığı yanıyordu.

"Alarm," dedi Myron.

Win başını iki yana salladı. "Sahte. Sadece ışık. Muhtemelen Sharper Image'den filan alınmıştır." Win kilide baka-

rak, "Cık-cık, profesyonel basketbolcu geliriyle bir Kwik-tight almış," dedi tiksintiyle. "Bunun yerine oyun hamuru da kullanabilirdi."

"Ya sürgü?" diye sordu Myron.

"Kilitli değil ki."

Win selüloit şeridini çıkardı. Kredi kartları fazla katıydı. Selüloit daha çok işe yarıyordu ve buna kilidi selülemek deniyordu. Anahtarla olabileceği kadar kısa bir sürede kapı açıldı ve antreye girdiler. Kapının altında posta kapağı vardı, her yer gelen zarflarla dolmuştu. Myron çabucak tarihlerine baktı. En azından beş gündür bu eve giren olmamıştı.

Dekor Martha Stewart tarzında sahte rustikti. Mobilyalar "sade kırsal" dedikleri tiptendi; görüntüleri gerçekten sade, fiyatlarıysa astronomik olanlardan. Bir sürü çam, hasır, antika ve kuru çiçekler... Koku karışımı güçlü ve iç bayıcıydı.

Ayrıldılar. Win üst kattaki çalışma odasına çıktı. Bilgisayarı açarak her şeyi disketlere doldurmaya başladı. Myron eskiden "küçük oda" denen ama şimdi "Kaliforniya odası" veya "büyük oda" gibi daha şatafatlı isimlerle anılan odadaki telesekreteri buldu. Makine her mesajın tarihini ve saatini veriyordu. Son derece yararlıydı. Myron bir tuşa bastı. Kaset başa sararak tekrar çalmaya başladı. İlk mesajın tarihi ve saati, Greg'in kaybolduğu geceyi, saat 9.18'i gösteriyordu. Myron aradığını bulmuştu.

Titreyen bir kadın sesi duyuldu: *Benim, Carla. Gece yarısına kadar arka masada olacağım.* Tık.

Myron kaseti başa sarıp tekrar dinledi. Arka tarafta bir

sürü gürültü vardı; insanlar konuşuyor, müzik çalıyor, kadehler şıngırdıyordu. Özellikle "arka masa" ifadesi düşünülürse, arama bir bardan veya restorandan yapılmış olmalıydı. Peki kimdi bu Carla? Bir kız arkadaş mı? Muhtemelen. Kim o kadar geç saatte arayıp, aynı gece daha da geç bir saate randevu verirdi ki? Ama elbette ki sıradan bir gece değildi. Greg Downing o aramanın yapıldığı saat ile ertesi sabah arasında bir noktada ortadan kaybolmuştu.

Tuhaf bir tesadüf.

Greg'in arka masa sevgilisine gittiği düşünülürse nerede buluşmuşlardı? Dahası, neden şu Carla'nın –her kimse– sesi o kadar titriyordu; yoksa Myron kendini mi kandırıyordu?

Kasetin geri kalanını da dinledi. Carla'dan başka mesaj yoktu. Greg sözü edilen arka masaya gitmiş olmasa, Carla tekrar aramaz mıydı? Muhtemelen arardı. Dolayısıyla, Myron şimdilik Greg Downing'in Carla'yı ortadan kaybolmasından bir süre önce gördüğünü varsayacaktı.

Bir ipucu.

Greg'in menajeri Martin Felder da dört kez aramıştı. Her mesajda giderek daha da geriliyor gibiydi. Sonuncusunda şöyle diyordu: *Tanrım, Greg, beni nasıl aramazsın? Bileğinin durumu ciddi filan mı? Ve sakın benimle iletişimi koparma, tam şu Forte anlaşmasını bağlamaya çalışırken yapma. Ara beni, tamam mı?* Forte spor firmasında çalışan Chris Darby adında bir adam da üç kez aramıştı. Onun sesinde de korku vardı. *Marty bana senin yerini söylemiyor. Sanırım bizimle oyun oynuyor, Greg, fiyatı yükseltmeye ça-*

lışıyor. Ama bir anlaşma yaptık, değil mi? Sana ev numaramı vereyim, tamam mı, Greg? Sakatlık durumun nasıl?

Myron gülümsedi. Martin Felder'ın sporcusu kayıptı ama durumu avantaja çevirmek için elinden geleni yapıyordu. Telesekreterin tuşuna birkaç kez bastı. Sonunda LCD ekran, Greg'in mesaj bırakan numaraları görmek için ayarladığı şifreyi gösterdi: 317. Bu oldukça yeni bir hileydi. Myron artık istediği zaman arayabilir, 317'yi tuşlayabilir ve makineye bırakılan mesajları dinleyebilirdi. Telefonun tekrar arama tuşuna bastı. Bu da yeni bir hileydi. Greg'in en son kimi aradığına baktı. Telefon iki kez çaldı ve bir kadın cevap verdi: *Kimmel Brothers.* Her kimlerse. Myron telefonu kapattı.

Üst kattaki çalışma odasında Win'e katıldı. Win verileri kopyalamaya devam ederken, Myron da çekmeceleri karıştırdı. Özellikle işe yarar bir şey bulamadı.

Ana yatak odasına geçtiler. Büyük boy yatak düzeltilmişti. İki komodinin üzeri de kalem, anahtar ve kâğıt doluydu.

İkisi de.

Yalnız yaşayan bir adam için tuhaf bir şey.

Myron odaya bakındı ve üzerine giysiler atılmış bir okuma koltuğu gözüne ilişti. Greg'in giysileri koltuğun bir kolçağına ve sırtlığına atılmıştı. Oldukça normal bir durumdu; aslında Myron'dan daha düzenli sayılırdı ama bu pek bilgi vermiyordu. Ancak, tekrar baktığında, koltuğun diğer kolçağında oldukça tuhaf bir şey fark etti. İki giysi parçası.

Gri bir etek ve beyaz bir bluz.

Myron, Win'e baktı.

"Bayan Maymun Sesli'ye ait olabilirler," dedi Win.

Myron başını iki yana salladı. "Emily aylardır burada kalmıyor. Giysileri neden hâlâ koltuğun üzerinde olsun ki?"

Banyo da ilginçti. Sağ tarafta büyük bir jakuzi, saunalı büyük bir buhar banyosu ve iki tuvalet masası vardı. Önce masaları kontrol ettiler. Birinde tıraş kremi, bir deodorant, bir şişe Polo tıraş losyonu, bir tıraş bıçağı vardı. Diğer tuvalet masasında açık bir makyaj kutusu, Calvin Klein parfüm ve bebek pudrası duruyordu. Tuvalet masasının dibinde yere biraz bebek pudrası dökülmüştü. İki tane Lady Schick kullan-at tıraş bıçağı, jakuzinin yanındaki sabunlukta duruyordu.

"Bir kız arkadaşı varmış," dedi Myron.

"Profesyonel bir basketbol oyuncusu, gelinlik çağında bir kızla düşüp kalkıyor," dedi Win. "Aman ne tuhaf bir durum. Belki de birimiz şimdi 'Eureka!' diye bağırmalıyız."

"Evet, fakat bu da ilginç bir soruyu doğuruyor," dedi Myron. "Erkek arkadaşı aniden kaybolmuşsa, söz konusu sevgili bunu bildirmez miydi?"

"O da yanındaysa hayır," dedi Win.

Myron başıyla onayladı. Win'e Carla'nın bıraktığı şifreli mesajı açıkladı.

Win başını iki yana salladı. "Kaçmayı planlamışlarsa," dedi, "nerede buluşacaklarını neden söylesin ki?"

"Yeri söylememiş. Sadece gece yarısı bir arka masada buluşacaklarını söylemiş."

"Yine de," dedi Win, "bu, ortadan kaybolmadan önce yapılacak türden bir şey değil. Diyelim ki o ya da bu nedenle, Carla ve Greg bir süre ortadan kaybolmaya karar verdiler. Greg nerede ve ne zaman buluşacaklarını önceden bilmez miydi?"

Myron omuz silkti. "Belki de kadın buluşma yerini değiştirmiştir?"

"Nasıl? Ön masadan arka masaya mı?"

"Ben ne bileyim."

Üst katın geri kalanını kontrol ettiler. Pek fazla bir şey yoktu. Greg'in oğlunun yatak odasında yarış arabalı duvar kâğıdı ve babasının Penny Yardaway önünden geçerken çekilmiş bir fotoğrafının posteri vardı. Kızının odası dinozorlarla doluydu. Burada da ipucu yoktu. Aslında bodruma ulaşana kadar başka ipucu bulamadılar.

Işıkları yaktıklarında Myron hemen gördü.

Çocuklar için parlak renkli oyun odasına çevrilmiş bir bodrum katıydı. Bir sürü Little Tikes araba, büyük Lego'lar ve plastik bir ev vardı. Duvarlarda "Aladdin" ve "Aslan Kral" gibi Disney filmlerinden sahneler sergileniyordu. Bir televizyon ve video seti yerleştirilmişti. Çocuklar büyüdüklerinde kullanabilecekleri şeyler de vardı; bir tilt makinesi ve müzik dolabı gibi. Küçük sallanan sandalyeler, şilteler ve kanepeler konmuştu.

Bir de kan vardı. Zemine damlalar halinde bolca kan yayılmıştı. Yine bol miktarda kan duvara da bulaşmıştı.

Myron'ın midesi ağzına geldi. Hayatında birçok kez kan

görmüştü ama hâlâ rahatsız oluyordu. Win için öyle değildi. Win yüzünde neredeyse keyifli bir ifadeyle kırmızı lekelere yaklaştı. Daha yakından bakabilmek için eğildi ve sonra tekrar doğruldu.

"İyi tarafından bak," dedi Win. "Dragons'taki geçici yerin kalıcı hale gelebilir."

4. Bölüm

Ceset filan yoktu. Sadece kan vardı. Win mutfakta bulduğu Glad sandviçleri kullanarak birkaç örnek topladı. On dakika sonra dışarı çıktılar ve ön kapının kilidi tekrar kapandı. Mavi bir Oldsmobile Delta 88 yanlarından geçip gitti. Önde iki adam oturuyordu. Myron, Win'e bir bakış attı. Win belli belirsiz başıyla onayladı.

"İkinci geçişleri," dedi Myron.

"Üçüncü," dedi Win. "Buraya ilk geldiğimde onları görmüştüm."

"Bu konuda pek de uzman değiller," dedi Myron.

"Hayır," diye doğruladı Win. "Ama bu işin uzmanlık gerektirdiğini bilmiyorlardı elbette."

"Plaka numarasını araştırabilir misin?"

Win başıyla onayladı. "Ayrıca Greg'in ATM ve kredi kartı hareketlerini de kontrol edeceğim," dedi. Arabasına ulaştıklarında kapıyı açtı. "Bir şey bulunca seni ararım. Birkaç saatten fazla süreceğini sanmam."

"Ofise geri mi dönüyorsun?"

"Önce Usta Kwon'a gideceğim," dedi Win.

Usta Kwon, ikisinin tekvando hocalarıydı. İkisi de siyah kuşaktı; Myron ikinci dan, Win altıncı dandı ve bu, dünyada beyazlar arasında en yüksek seviyelerden biriydi. Win, Myron'ın gördüğü en iyi dövüş ustasıydı. Brezilya jujitsusu, hayvansal kung fu ve Jeet Kun Do da dahil olmak üzere çeşitli teknikleri çalışmıştı. Çelişkili Win. Win'e dışarıdan baktığınızda şımarık, yumuşak bir züppe sanırdınız, gerçekteyse amansız bir dövüşçüydü. Win'i gördüğünüzde normal, iyi huylu, uyumlu biri olduğunu düşünürdünüz, gerçekteyse hiç de öyle değildi.

"Bu gece ne yapıyorsun?" diye sordu Myron.

Win omuz silkti. "Emin değilim."

"Maç için sana bir bilet ayarlayabilirim," dedi Myron.

Win bir şey söylemedi.

"Gelmek ister misin?"

"Hayır."

Win tek kelime daha etmeden Jaugar'ının direksiyonuna geçti, motoru çalıştırdı ve lastikleri öttürerek hareket etti. Myron durduğu yerde onun gidişini izlerken arkadaşının bu kadar ani hareket etmesine şaşırmıştı. Ama sonuçta neden bugün diğerlerinden farklı olacaktı ki?

Saatine baktı. Büyük basın konferansından önce hâlâ birkaç saati vardı. Bu süre ofise dönmesine ve Esperanza'ya kariyer değişikliğini açıklamasına yeterdi. Myron'ın Dragons'ta oynayacak olması herkesten çok onu etkilerdi.

George Washington Köprüsü'nden R-4'e saptı. Turnikelerde beklemesi gerekmedi. İşte Tanrı'nın varlığına bir kanıt. Ama Henry Hudson kalabalıktı. Columbia Presbiteryen Tıp Merkezi'nin yakınlarında yoldan çıkarak Nehir Yolu'na geçmek için saptı. Çekçekçi adamlar –arabaların camlarını yağ, Tabasco sosu ve idrar karışımı bir sıvıyla zorla "temizleyen" evsizler– artık ortalıkta görünmüyordu. Vali Giuliani'nin işi olmalıydı. Onların yerini çiçek ve elişi kâğıdına benzer bir şey satan İspanyol adamlar almıştı. Adamlara sattıkları şeyin ne olduğunu sordu ve İspanyolca bir cevap aldı. Myron'ın anladığı kadarıyla kâğıt güzel kokuyordu ve her evi mis gibi yapardı. Belki de Greg'in kullandığı şey onlardı.

Nehir Yolu nispeten sakindi. Myron, 46. Cadde'deki Kinney otoparkına ulaştı ve anahtarları Mario'ya attı. Mario, Ford Taurus'u Rolls Royce, Mercedes ve Win'in Jaguar'ıyla birlikte ön tarafa park etmedi; aslında, genellikle kıçı gevşek güvercinlerin yuva yaptığı bir yerin altında güzel bir yer bulurdu. Araba ayrımcılığı. Çirkin bir şeydi ama destek grupları neredeydi ki?

Lock-Horne Menkul Kıymetler binası, Park Caddesi ile 46. Cadde'nin köşesinde, Helmsley binasına dik açıda duruyordu. Burası pahalı bir yerdi. Sokaklar büyük yatırım fir-

malarının çalışanlarının koşturmacalarıyla doluydu. Yasak olmasına rağmen binanın önüne birkaç limuzin iki sıra park etmişti. Birinin bağırsaklarına benzeyen çirkin modern heykel her zamanki yerinde duruyordu. İş kıyafetli erkek ve kadınlar basamaklara oturmuş, kendi düşüncelerine dalmış halde aceleyle sandviçlerini yiyorlardı; kimi kendi kendine konuşarak öğleden sonraki bir toplantının provasını yapıyor veya sabah yaptığı bir hata için kendini azarlıyordu. Manhattan'da çalışan insanlar başkalarıyla sarılıyken tamamen yalnız kalmayı öğrenmişlerdi.

Myron lobiye girip asansörün düğmesine bastı. Diğer herkesin Lock-Horne Geyşaları diye andığı üç Lock-Horne sekreterine başıyla selam verdi. Hepsi model veya aktris olmayı hayal ediyordu ama sonunda Lock-Horne Menkul Kıymetler'in geniş portföylü müşterilerine eşlik etmek ve bunu yaparken güzel görünmek için tutulmuştu. Win bu fikri Uzakdoğu'ya yaptığı bir gezi sırasında benimsemişti. Myron bunun açıkça cinsiyet ayrımcılığı olduğunu düşünüyordu ama pek de emin değildi.

Değerli yardımcısı Esperanza Diaz onu kapıda karşıladı. "Hangi cehennemdeydin sen?"

"Konuşmamız gerek," dedi Myron.

"Sonra. Şimdi seni bekleyen bir milyon mesajın var."

Esperanza'nın üzerinde beyaz bir bluz vardı ve siyah saçları, koyu renk gözleri, Akdeniz'e vuran ay ışığı gibi parlayan esmer teniyle muhteşem bir kontrast oluşturuyordu. Esperanza on yedi yaşındayken bir model avcısı tarafından

keşfedilmişti ama kariyeri birkaç tuhaf dönemece girince, kendini profesyonel güreş dünyasının önemli isimlerinden biri olarak bulmuştu. Evet, profesyonel güreş. Muhteşem Güreşçi Hanımlar (MGH) organizasyonunun mücevheri, cesur Kızılderili Prenses Küçük Pocahontas olarak anılıyordu. Kostümü bir süet bikini takımıydı ve daima profesyonel güreşin ahlak değerlerine göre iyi kız olarak sunuluyordu. Genç, güzel, sert vücutlu, çekici bir kadındı ve Latin kökenli olmasına rağmen Amerikan yerlisi olduğu sanılacak kadar esmerdi. MGH'de ırkın önemi yoktu. Siyah peçe takan kötü harem kızı Bayan Saddam Hüseyin'in gerçek adı Shari Weinberg'dü.

Telefon çaldı. Esperanza açtı. "MB SportsReps. Bir saniye, kendisi burada." Myron'a baktı. "Perry McKinley. Bugün üçüncü kez arıyor."

"Ne istiyormuş?"

Esperanza omuz silkti. "Bazıları alt seviyedekilerle muhatap olmaz."

"Sen alt seviyede filan değilsin."

Esperanza ona dik dik baktı. "Cevap verecek misin, vermeyecek misin?"

Bir spor menajeri olmak –bilgisayar terminolojisiyle– tek bir düğmeye tıklamayla gelen çok çeşitli hizmetleri sunma becerisini gerektiren bir "çoklu görev" ortamıydı. Bu meslek, sadece pazarlık etmekten çok daha fazlasını gerektiriyordu. Menajerlerin muhasebeci, finansal planlamacı, emlak uzmanı, dost, kişisel alışverişçi, seyahat acentesi, aile

danışmanı, evlilik danışmanı, şoför, ayak işçisi, aile desteği, uşak, kıç yalayıcı vs. –aklınıza ne geliyorsa– olması bekleniyordu. Bir müşteriniz için bunların hepsini yapmak istemiyorsanız –buna "tam hizmet ajansı" deniyordu– isteyecek başka biri hemen bulunabilirdi.

Rekabet etmenin tek yolu takım oluşturmaktı ve Myron küçük ama son derece etkili bir takımı olduğunu düşünüyordu. Örneğin Win, Myron'ın bütün müşterilerinin finans konularıyla ilgileniyordu. Her oyuncu için özel bir portföy açıyor, onlarla yılda en azından beş kez buluşuyor, paralarını ne yaptığını ve neden öyle yaptığını anlamalarını sağlıyordu. Win'le birlikte olmak, Myron'a rekabet açısından büyük avantaj kazandırıyordu. Win finans dünyasında neredeyse efsaneydi. Ünü kusursuzdu (en azından finans dünyasında) ve referansları benzersizdi. Bu da Myron'a, güvenilirliğin nadir ve patlayıcı bir unsur oluşturduğu bir ortamda anında güvenilirlik kazandırıyordu.

Myron, JD'di. Win de MBA. Ve Esperanza her şeyi bir arada tutan her işin adamı. İşe yarıyordu.

"Konuşmamız gerek," diye tekrarladı Myron.

"O halde konuşuruz," dedi Esperanza, baştan savan bir tonla. "Önce şu aramaya cevap ver."

Myron ofisine girdi. Aşağıdaki Park Caddesi'ne baktı. Muhteşem manzara. Bir duvarda Broadway müzikallerinin posterleri vardı. Bir diğerinde bazıları hâlâ Myron'ın favorileri olan filmlerin afişleri asılıydı: Marx Kardeşler, Woody Allen, Alfred Hitchcock ve diğer bazı klasikler. Üçüncü du-

varda Myron'ın müşterilerinin fotoğrafları duruyordu. Müşteri duvarı, Myron'ın olmasını istediğinden biraz daha boştu. Ortada bir NBA yıldızı bulunduğunda nasıl görüneceğini hayal etti.

Güzel, diye karar verdi. *Çok güzel olacak.*

Mikrofonlu kulaklığını taktı.

"Hey, Perry."

"Ulu Tanrım, Myron, bütün gün sana ulaşmaya çalıştım."

"İyiyim, Perry. Ya sen?"

"Hey, sabırsız gibi görünmek istemiyorum ama bu önemli. Teknem için bir şeyler buldun mu?"

Perry McKinley kenarlarda kalmış bir golfçüydü. Profesyoneldi. Biraz para kazanıyordu, fakat koyu golf tutkunları dışında kimsenin tanıyacağı bir isim değildi. Perry tekneleri seviyordu ve yeni bir tekneye ihtiyacı vardı.

"Evet, bir şey buldum," dedi Myron.

"Hangi şirket?"

"Prince."

Perry pek heyecanlanmamıştı. "Onların tekneleri sadece idare eder," diye sızlandı. "Harika değiller."

"Yenisine karşılık eski tekneni alacaklar. Ama beş kez onlar için görünmelisin."

"Beş mi?"

"Evet."

"Beş buçuk metrelik bir Prince için mi? Bu çok fazla."

"Aslında on istediler ama sana kalmış."

Perry bunu bir an düşündü. "Ah, lanet olsun, pekâlâ, anlaşmayı yap. Ama önce tekneyi beğeneceğimden emin olmak istiyorum. Tam beş buçuk metre, değil mi?"

"Öyle dediler."

"Pekâlâ. Teşekkürler, Myron. Sen harikasın."

Telefonu kapattılar. Takasçılık; bir menajerin çoklu görev ortamının önemli unsurlarından biri. Bu işte kimse bir şey ödemezdi. Karşılıklı iyilikler yapılırdı. O ya da bu şekilde reklam karşılığında ürün takası. Bedava gömlek mi istiyorsun? Göz önünde giy. Bedava araba mı istiyorsun? Birkaç oto fuarı için tokalaş. Büyük yıldızlar reklam çalışmaları karşılığında ciddi rakamlar isteyebilirdi. Daha az tanınan sporcularsa bedavaları memnuniyetle toplardı.

Myron mesaj yığınına bakarak başını iki yana salladı. Dragons'ta oynarken MP SportsReps'in yüzmeye devam etmesini sağlamak. Bütün bunları nasıl başaracaktı?

Diyafonun düğmesine bastı. "Lütfen buraya gel," dedi.

"Şu anda tam..."

"Hemen."

Sessizlik.

"Tanrım," dedi Esperanza, "tam bir maçosun."

"Üzerime gelme."

"Hayır, gerçekten, çok korktum. Her şeyi bırakıp yanına gelsem iyi olur."

Esperanza'nın telefonu düştü, yapmacık bir korkuyla ve nefes nefese koşarak geldi. "Yeterince hızlı mıydı?"

"Evet."

"Mesele nedir?"

Myron anlattı. Dragons için oynadığını açıkladığı kısma geldiğinde, hiç tepki göremeyince yine şaşırdı. Bu, tuhaftı. Önce Win, şimdi de Esperanza. İkisi onun en yakın dostlarıydı. İkisi de onunla şakalaşmak için yaşıyordu. Ama ikisi de bu durumdan yararlanmaya kalkmamıştı. "Dönüşü"yle ilgili sessizlikleri gerçekten biraz sinir bozucuydu.

"Müşterilerin bundan hoşlanmayacak," dedi.

"Müşterileri*miz*," diye düzeltti Myron.

Esperanza yüzünü ekşitti. "Üstünlük taslamak kendini daha iyi hissetmeni mi sağlıyor?"

Myron yoruma aldırmadı. "Bunu olumlu bir şeye çevirmeliyiz," dedi.

"Nasıl?"

"Emin değilim," dedi Myron, yavaşça. Koltuğunda arkasına yaslandı. "Bütün bunların basına yansımasının hepsine yararlı olacağını söyleyebiliriz."

"Nasıl?"

"Yeni bağlantılar kurabilirim," dedi Myron, konuşurken yeni fikirler bulmaya devam ederek. "Sponsorlara yaklaşabilirim, onlarla ilgili bilgi toplayabilirim. Beni ve dolayısıyla müşterilerimi daha çok kişi duyar."

Esperanza alaycı bir tavırla güldü. "Ve bunun işleri uçuşa geçireceğini mi sanıyorsun?"

"Neden olmasın?"

"Çünkü saçmalık. 'Dolayısıyla müşterilerim.' Kulağa damlama ekonomisi gibi geliyor."

Esperanza haksız sayılmazdı. "Asıl mesele nedir?" diye sordu Myron, ellerini iki yana açarak. "Günde sadece birkaç saat basketbol oynayacağım. Geri kalan zamanımda burada olacağım. Cep telefonum sürekli yanımda olacak. Sadece orada uzun süre kalmayacağımı vurgulamamız gerekiyor."

Esperanza ona şüpheci gözlerle baktı.

"Ne?" dedi Myron.

Esperanza başını iki yana salladı.

"Hayır, bilmek istiyorum. Ne?"

"Hiç," dedi genç kadın. Ellerini kucağına koyarak doğruca Myron'ın gözlerine baktı. "Kaltak bu konuda ne diyor?" diye sordu.

Jessica için kullandığı lakap buydu. "Ona öyle demekten vazgeçer misin?"

Esperanza omuz silkti ve bir kez olsun tartışmadı. Bir zamanlar –çok ama çok uzun zaman önce– Jessica ile Esperanza en azından birbirlerine tahammül ederlerdi. Ama sonra Jessica gitmiş ve Esperanza bunun Myron'a ne yaptığını görmüştü. Bazı insanlar kindar olurdu. Esperanza bu konuda iyi bir örnekti. Jessica'nın geri dönmüş olması fark etmezdi.

"Eh, ne düşünüyor?" diye tekrarladı Esperanza.

"Neyle ilgili?"

"Ortadoğu'da barış olasılığıyla ilgili," diye tersledi Esperanza. "Neyi kastettiğimi sanıyorsun? Yine basketbol oynamanla ilgili."

"Bilmiyorum. Üzerinde çok fazla konuşacak fırsatımız olmadı. Neden?"

Esperanza yine başını iki yana salladı. "Burada yardıma ihtiyacımız olacak," dedi konuyu kapatarak. "Birinin telefonlara bakması, yazıları yazması filan gerekiyor."

"Aklında biri var mı?"

Esperanza başıyla onayladı. "Cindy."

Myron sarardı. "Dev Cindy mi?"

"Telefonlara cevap verebilir, küçük işleri yapabilir. Çok çalışkandır."

"Konuşabildiğini bile bilmiyordum," dedi Myron. Dev Cindy, Esperanza'nın takım güreşi ortağıydı ve Büyük Şef Ana adıyla tanınıyordu.

"Emir almaktan rahatsız olmaz. Her türlü pis işi yapar. Hırslı değildir."

Myron bu düşünceyle yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Hâlâ şu striptiz kulübünde fedai olarak çalışmıyor mu o?"

"Orası striptiz kulübü değil. Bir deri bar."

"Pardon," dedi Myron.

"Ve artık barmen oldu."

"Cindy terfi mi etti?" diye sordu Myron.

"Evet."

"Eh, o halde onu burada işe alarak kariyerindeki yükselişine engel olmak istemem."

"Piçlik yapma," dedi Esperanza. "Orada geceleri çalışıyor."

"Ne?" dedi Myron. "Deri ve şehvet yeterince insan çekmiyor mu?"

"Cindy'yi tanırım. Mükemmel olacak."

"İnsanları korkutur," dedi Myron. "Benim ödümü patlatıyor."

"Toplantı odasında kalır. Kimse onu görmez."

"Bilmiyorum."

Esperanza sakince ayağa kalktı. "Pekâlâ, sen birini bul o zaman. Yani, patron sensin. En iyisini sen bilirsin. Ben sadece değersiz bir sekreterim. Müşterilerimizle ilgili kararlarını sorgulamaya cüret edemem."

Myron başını iki yana salladı. "Belden aşağı vurdun," dedi. Öne eğilerek dirseklerini masasına dayadı ve ellerini başının üzerinde birleştirdi. "Pekâlâ," dedi sonunda, derin bir nefes üfleyerek. "Ona bir şans verelim."

Myron bekledi. Esperanza ona baktı. "Şimdi olduğum yerde zıplayıp teşekkür ederim, teşekkür ederim diye bağırmam mı gerekiyor?" diye sordu sonunda.

"Hayır, şimdi benim gitmem gerekiyor." Myron saatine baktı. "Basın toplantısından önce Clip'le şu kan meselesini konuşmalıyım."

"İyi eğlenceler." Esperanza kapıya yöneldi.

"Bekle," diye seslendi Myron. Esperanza dönüp ona baktı. "Bu akşam dersin var mı?" Kadın güreşçi NYU'da gece kurslarına katılıyordu. Hukuk fakültesinde.

"Hayır."

"Maça gelmek ister misin?" Myron boğazını temizledi. "İstersen Lucy'yi de getirebilirsin."

Lucy, Esperanza'nın son sevgilisiydi. Lucy'den önce Max adında bir adamla çıkıyordu. Cinsel tercih konusunda

kararsız gibiydi. "Ayrıldık," dedi Esperanza.

"Ah, üzüldüm," dedi Myron, başka bir şey diyemeyeceği için. "Ne zaman?"

"Geçen hafta."

"Bir şey söylemedin."

"Belki seni ilgilendirmediği içindir."

Myron başıyla onayladı. Doğru söze ne denirdi? "Şey, istersen yeni, şey, yeni bir arkadaşını getirebilirsin. Ya da kendin gelebilirsin. Celtics'le oynuyoruz."

"Almayayım," dedi Esperanza.

"Emin misin?"

Esperanza yine başıyla onaylayarak odadan çıktı. Myron ceketini kaparak otoparka yöneldi. Mario başını bile kaldırmadan anahtarları ona attı. Myron, Lincoln Tüneli'nden geçip R-3'e saptı. Tops adında ünlü ve devasa bir elektronik mağazasının önünden geçti. Panoda R-3'e doğru uzanan dev bir burun vardı. Altında şöyle yazıyordu: *Tops Tam Burnunuzun Dibinde.* Ne kadar gerçekçi. Eksik olan tek şey dev burun kıllarıydı. Meadowlands'e bir mil kadar kala araba telefonu çaldı.

"Bir şeyler buldum," dedi Win.

"Söyle."

"Son beş gündür Greg Downing'in hesaplarının ve kredi kartlarının hiçbiri kullanılmamış."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Bankadan nakit çekimi?"

"Son beş gündür yok."

"Daha önce? Ortadan kaybolmadan önce yüksek miktarda para çekmiş olabilir."

"Üzerinde çalışılıyor. Henüz bilmiyorum."

Myron, Meadowlands çıkışına saparken bütün bunların ne anlama geldiğini düşünüyordu. Şimdiye kadar pek bir şey bulamamışlardı ama aslında iyi haber değildi. Bodrumdaki kan. Greg'den hiç iz olmaması. Hiç finansal hareket olmaması. Bu pek de umut vermiyordu. "Başka bir şey?" diye sordu Myron.

Win tereddüt etti. "Greg'in şu güzel Carla'yla nerede içki içtiği konusunda yakında bir fikrim olabilir."

"Nerede?"

"Maçtan sonra," dedi Win. "O zamana kadar daha fazlasını öğrenirim."

5. Bölüm

"Spor, folklordur," dedi Clip Arnstein, salonu dolduran muhabirlere. "Hayal gücümüzü harekete geçiren şey sadece kazanmak ve kaybetmek değildir. Asıl önemlisi hikâyelerdir. Azim hikâyeleri. İrade gücü hikâyeleri. Çalışkanlık hikâyeleri. Kalp kırıklığı hikâyeleri. Mucize hikâyeleri. Zafer ve trajedi hikâyeleri. Geri dönüş, diriliş hikâyeleri."

Kürsüden Myron'a bakarken Clip'in gözlerinde nem vardı ve büyükbaba gibi gülümsüyordu. Myron içten içe büzüldü. Toplantı masasının altına dalıp gizlenmemek için kendini zor tuttu.

Uygun süre duraksadıktan sonra Clip tekrar önüne döndü. Muhabirler sessizdi. Zaman zaman bir flaş patlıyordu. Clip devam etmek için ihtiyaç duyduğu içsel gücünü

toplamaya çalışır gibi birkaç kez yutkundu. Âdemelması yukarı aşağı kaydı. Nemli gözlerini seyircilere kaldırdı.

Biraz abartılı, diye düşündü Myron. *Ama toplamda iyi bir gösteri.*

Basın toplantısı, Myron'ın tahmin ettiğinden daha kalabalıktı. Tek bir boş sandalye yoktu ve birçok muhabir ayakta kalmıştı. Bugünlerde pek haber yok gibiydi. Clip acele etmeden kendini toparlar gibi yaptı. "On yıldan biraz uzun bir süre önce sıra dışı bir genci takıma aldım. Kesinlikle büyük bir isim olacağına inandığım bir oyuncuydu. Çok yüksek bir performansı, iyi gelişmiş bir saha anlayışı, zihinsel becerisi vardı ve hepsinden öte, çok iyi bir kişilikti. Ama Tanrıların bu genç adam için başka planları vardı. Landover, Maryland' deki o kader gecesinde Myron Bolitar'a ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Geçmişi tekrar açmanın anlamı yok. Ama konuşmamın başında dediğim gibi, spor folklordur. Bugün Dragons o genç adama spor tarihinin sayfalarına kendi efsanesini yazması için bir şans daha veriyor. Bugün Dragons, yıllar önce elinden acımasızca alınan şeyi yeniden kazanması için o genç adama fırsat tanıyor."

Myron yüzünü buruşturmaya başladı. Yanakları kızardı. Kaçabileceği bir yer bulmak için etrafına bakındı ama yoktu. Basının beklediği gibi dönüp Clip'in yüzüne bakmakla yetindi. Adamın yanağındaki bir bene odaklanınca görüşü bulanmaya başladı.

"Kolay olmayacak, Myron," dedi Clip, dönüp doğruca Myron'a konuşarak. Myron bakışlarını benden ayırmadı;

Clip'le göz göze gelemiyordu. "Sana hiçbir şey vadedilmedi. Bu noktadan sonra neler olacağını bilmiyorum. Hikâyenin tekrarını mı yaşayacağız, yoksa yeni ve cesur bir bölümün başlangıcında mıyız? Ama sporu sevenlerimiz için umut etmemek elde değil. Bu bizim doğamızda var. Bütün gerçek mücadelecilerin ve hayranların doğasında var." Clip' in sesi çatlamaya başladı.

"Bu gerçek," diye devam etti. "Sana bunu hatırlatmak zorundayım, Myron. New Jersey Dragons adına sana hoş geldin diyorum. Senin için en iyisini diliyoruz. Sahada başına ne gelirse gelsin, bütün Dragons kulübünü onurlandıracağını biliyoruz." Duraksayarak dudaklarını sıktı ve çabucak, "Teşekkürler," diye ekledi.

Clip elini Myron'a uzattı. Myron rolünü oynayarak Clip'in elini sıktı. Ama Clip'in başka fikirleri vardı. Kollarını Myron'a dolayarak kendine çekti. Flaşlar birbiri ardına patlarken ortalık diskoteğe döndü. Clip nihayet geri çekildiğinde iki parmağıyla gözlerini sildi. Tanrım, adam Al Pacino'yu utandıracak kadar iyi aktörlük yapıyordu. Clip kolunu uzatarak Myron'ı kürsüye doğru itti.

"Geri dönmek nasıl?" diye bağırdı muhabirlerden biri.

"Korkutucu," diye cevap verdi Myron.

"Bu seviyede oynamak için gerekenlere sahip olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

"Hayır, pek sayılmaz."

Dürüstlük anı, muhabirleri bir an durdurdu. Ama sadece bir an için. Clip güldü ve salondaki herkes ona uydu. Clip

yorumu bir espri gibi göstermişti. Myron düzeltmeye yeltenmedi.

"Hâlâ üç sayı atış mesafen var mı?" diye sordu bir başkası.

Myron başıyla onayladı. "Atış mesafem var," dedi. "Ama sayı mesafem olduğundan emin değilim." Çalıntı bir espriydi ama ne zararı vardı ki?

Yine kahkahalar yükseldi.

"Neden bu kadar zaman sonra geri döndün, Myron? Seni geri dönmeye ikna eden neydi?"

"Psişik Dostlar Ağı."

Clip ayağa kalkarak başka soru sorulmaması için elini salladı. "Üzgünüz, millet, bu kadar yeter. Myron'ın bu geceki maça hazırlanması gerekiyor."

Myron, Clip'in peşinden salondan çıktı. Hızlı adımlarla koridoru geçip Clip'in ofisine girdiler. Calvin oradaydı. Clip kapıyı kapattı. Oturmadan önce Clip sordu: "Sorun nedir?"

Myron ona bodrumda bulduğu kanı açıkladı. Clip'in yüzü sarardı. Buzdolabı'nın parmakları kolçakları sımsıkı kavradı.

"Söylemeye çalıştığın ne?" diye sordu Clip, sararması bitince.

"Söylemek?"

Clip abartılı bir hareketle omuz silkti. "Hiçbir şey anlamadım."

"Anlayacak bir şey yok ki," dedi Myron. "Greg kayıp. Beş gündür onu gören olmamış. ATM veya kredi kartlarını

kullanmamış. Ve şimdi de bodrumunda kan bulduk."

"Oyun odasında, değil mi? Daha önce öyle demiştin. Çocukların oyun odası."

Myron başıyla onayladı.

Clip soran gözlerle Calvin'e döndükten sonra ellerini iki yana açtı. "O halde bu ne anlama geliyor?"

"Emin değilim."

"Tam olarak cinayet anlamına gelmez, değil mi?" diye devam etti Clip. "İyi düşün, Myron. Greg öldürülmüş olsa, örneğin, cesedi nerede? Katil veya katiller cesedi yanlarına mı aldı? Ve ne olduğunu sanıyorsun? Katiller –ne?– Greg'i hazırlıksız mı yakaladılar? Yalnız mı? Greg'in küçük bebeğiyle oynadığı oyun odasında mı? Sonra ne oldu? Onu orada öldürüp bodrumdan başka hiçbir yerde kan izi bırakmadan sürükleyerek evden çıkardılar mı yani?" Clip yine ellerini iki yana açtı. "Bunlar mantıklı mı?"

Senaryo Myron'ı da düşündürmüştü. Calvin'e kaçamak bir bakış attı. Calvin derin düşüncelere dalmış gibiydi. Clip ayağa kalktı.

"Bildiğimiz kadarıyla," diye devam etti Clip. "Greg'in çocuklarından biri orada oynarken bir yerini kesmiş de olabilir."

"O zaman bir hayli derin kesmiş," dedi Myron.

"Ya da burnu kanamıştır. Tanrım, bazen deli gibi kanıyor. Kanayan bir burundan ibaret olabilir."

Myron başıyla onayladı. "Belki de tavuk kesmişlerdir," dedi. "O da olabilir."

"Dalga geçmeye gerek yok, Myron."

Myron bir an bekledi. Calvin'e baktı. Tepki yoktu. Clip'e döndü. Onda da bir şey yoktu. "Burası yine matlaşıyor."

"Pardon?"

"Beni Greg'i bulmam için tuttunuz. Önemli bir ipucunu izliyorum. Ama dinlemek istemiyorsunuz."

"Greg'in öldürülmüş olabileceğini duymak istemediğimi kastediyorsan..."

"Hayır, demek istediğim bu değil. Bir şeyden korkuyorsunuz ve konu sadece Greg'in öldürülmüş olma ihtimali değil. Ne olduğunu bilmek istiyorum."

Clip, Calvin'e baktı. Calvin belli belirsiz başıyla onayladı. Clip arkasına yaslanarak parmaklarını masasının üzerine vurdu. Köşedeki ayaklı duvar saati sesi yankılar gibiydi. "Greg'in iyiliğini her şeyin üzerinde tuttuğumuzu anlamalısın," dedi Clip. "Gerçekten öyle."

"Hı-hı."

"Bir şirketin dışarıdan yönetilmesi hakkında bir şey biliyor musun?"

"Seksenlerde hayattaydım," dedi Myron. "Aslında, biri geçenlerde seksenlerden kalma biri olduğumu söyledi."

"Şey, şu anda öyle bir durumdayız."

"Sizin büyük pay sahibi olduğunuzu sanıyordum."

Clip başını iki yana salladı. "Yüzde kırk. Diğer hiç kimsenin payı yüzde on beşten fazla değil. Küçük hissedarlardan bazıları birleşti ve beni yerimden etmeye çalışıyorlar." Clip

iki yumruğunu sıkarak kâğıt ağırlığı gibi masanın üzerine koydu. "Yeterince iş kafalı olmadığımı, basketbolu çok fazla düşündüğümü söylüyorlar. Sadece oyuncularla ve saha konularıyla ilgilenmeliymişim. İki gün içinde oylama yapacaklar."

"Eee?"

"Yani şimdi oylama çok yakın. Bir skandal patlak verirse işim biter."

Myron iki adama da bakarak duraksadı. "Bu konuda hiçbir şey yapmamamı istiyorsunuz," dedi sonunda.

"Hayır, hayır, elbette öyle değil," dedi Clip telaşla. "Öyle bir şey söylemiyorum. Sadece sonunda hiçbir şey çıkmayabilecek bir durumun basında abartılmasını istemiyorum. Şu anda çirkin şeylerin ortaya çıkmasını kaldıramam."

"Çirkin?"

"Evet."

"Ne gibi?"

"Ne bileyim," dedi Clip.

"Ama Greg ölmüş olabilir."

"Eğer öyleyse, bir iki günün yardımı olmaz; kulağa saçma gelse de. Greg'e bir şey olduysa, bunun başka bir nedeni de olabilir."

"Neden mi?"

Clip ellerini havaya savurdu. "Tanrım, bilmiyorum. Gizlenmiş bir cesedi veya adamı ortaya çıkarsan, altından hemen kurtlar sürünmeye başlar. Anladın mı?"

"Hayır," dedi Myron. Clip devam etti.

"Buna ihtiyacım yok, Myron. Şimdi olmaz. Bu oylama bitene kadar olmaz."

"O halde, durmamı istiyorsunuz?" dedi Myron.

"Hayır! Sadece gereksiz panik istemiyoruz. Greg öldüyse, şu anda ona bir yardımımız olmaz zaten. Kaybolduysa, eh, o zaman basını ondan uzak tutmak veya onu kurtarmak konusunda en büyük umudumuz sensin."

Hâlâ ona her şeyi anlatmıyorlardı ama Myron şimdilik zorlamamaya karar verdi. "Birinin neden Greg'in evini gözlüyor olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?"

Clip afalladı. "Biri evini mi gözlüyor?"

"Sanırım öyle, evet."

Clip, Calvin'e döndü. "Calvin?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Calvin.

"Ben de bilmiyorum, Myron. Senin herhangi bir fikrin var mı?"

"Henüz yok. Bir soru daha: Greg'in kız arkadaşı var mıydı?"

Clip yine Calvin'e baktı.

Calvin omuz silkti. "Gönül eğlendirmeyi seviyordu ama özel biri olduğunu sanmıyorum."

"Gönül eğlendirdiği kadınlardan tanıdığınız biri var mı?"

"Adlarını bilmiyoruz. Sanırım hayranlar filan."

"Neden?" diye sordu Clip. "Biriyle kaçtığını mı düşünüyorsun?"

Myron omuz silkerek ayağa kalktı. "Sanırım soyunma

odasına gitsem iyi olur. Maç neredeyse başlayacak."

"Bekle."

Myron durdu.

"Lütfen, Myron, kalpsiz gibi göründüğümü biliyorum ama Greg'i gerçekten önemsiyorum. Hem de çok. Onun hayatta ve iyi olmasını istiyorum." Clip yutkundu. Biri çimdiklemiş gibi, derisindeki kırışıklıklar daha da vurgulandı. Rengi atmıştı. "Bildiklerimizi halka açıklamamızın en iyisi olduğunu düşünürsen, bunu yaparım. Ne olursa olsun. Bunu düşün. Greg için en iyisini yapmak istiyorum. Ona çok değer veriyorum. İkinize de. İkiniz de çok kaliteli gençlersiniz. Ciddiyim. İkinize de çok şey borçluyum."

Clip ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Myron bütün bunlardan ne anlaması gerektiğinden emin değildi. Başıyla onaylayarak sessiz kalmayı seçti. Kapıyı açıp çıktı.

Asansöre yaklaşırken tanıdık bir ses duydu. "Bu Dirilen Çocuk değil mi?"

Myron dönüp baktığında Audrey Wilson'la karşılaştı. Her zamanki spor muhabiri kıyafetini giymişti: Lacivert blazer ceket, siyah boğazlı kazak, "taşta yıkanmış" dedikleri beyazlamış kot pantolon. Makyajı ya hafif ya da yoktu; tırnakları kısa ve ojesizdi. Üzerindeki tek parlak renk spor ayakkabılarıydı; parlak turkuvaz Chuck Taylor. Görünüşü kesinlikle sıradandı. Yüz hatlarında bir sorun yoktu ama güzel de değildi. Kısa kesilmiş siyah saçları perçemli çocukları hatırlatıyordu. "Burada şüphecilik kokusu mu alıyorum?" diye sordu Myron.

Audrey omuz silkti. "Bütün bunlara kandığımı gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

"Neye?"

"Aniden..." Audrey notlarına baktı. "Spor tarihi sayfalarına kendi efsaneni yazmayı istemene." Başını kaldırıp iki yana salladı. "Clip sağlam konuşuyor, değil mi?"

"Giyinmem gerek, Audrey."

"Önce bana işin aslını anlatmaya ne dersin?"

"İşin aslı mı, Audrey? Tanrım, diğer gazeteleri atlatmak desene. Bu ifadeyi kullanmanıza bayılıyorum."

Audrey gülümsedi. Güzel bir gülümsemeydi. Açık ve tam. "Biraz savunmacısın, ha, Myron?"

"Ben mi? Asla."

"O halde basın için bir yoruma ne dersin?"

Myron başıyla onayladı ve gösterişli bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir kazanan asla vazgeçmez ve vazgeçen asla kazanamaz."

"Lombardi?"

"Felix Unger. Howard Cosell'ın konuk oyuncu olarak katıldığı "Tuhaf İkili"den."

Myron dönüp soyunma odasına doğru yürüdü. Audrey de peşindeydi. Muhtemelen ülkenin en iyi bayan spor muhabiriydi. Doğu sahilinin en büyük gazetesinde Dragons kulübünden sorumluydu. WFAN'da makbul saatlerde muazzam dinleyici kitlesi olan kendi radyo programını hazırlıyordu. ESPN'de pazar sabahları "Spordan Konuşalım" adında bir yuvarlak masa sohbet programı vardı. Yine de erkeklerin

hâkim olduğu bu meslekteki diğer tüm kadınlar gibi, ne kadar büyürse büyüsün kariyeri her an üzerine yıkılabilirmiş gibi hissediliyordu.

"Jessica nasıl?" diye sordu Audrey.

"İyi."

"Onunla bir aydır konuşmadım," dedi, Audrey melodik bir sesle. "Belki de arasam iyi olur. Birlikte oturup dertleşiriz, bilirsin."

"Tanrım," dedi Myron, "bu hiç hoş olmaz."

"Bunu senin için kolaylaştırmaya çalışıyorum, Myron. Burada tuhaf bir şeyler dönüyor. Ne olduğunu bulacağımı biliyorsun. Kendin söylesen daha iyi olur."

"Neden söz ettiğini gerçekten bilmiyorum."

"Önce Greg Downing gizemli bir şekilde ortadan kayboluyor..."

"Bilek sakatlığının neresi gizemli?"

"Sonra sen, eski can düşmanı, on bir yıldır hiç sahaya çıkmamışken onun yerini alıyorsun. Bu sence de tuhaf değil mi?"

Harika, diye düşündü Myron. İşe başlayalı daha beş dakika olmuştu ve daha şimdiden biri şüphelerini açıklıyordu. Myron Bolitar, gizli görev ustası. Soyunma odasının kapısına ulaştılar.

"Gitmem gerek, Audrey. Sonra konuşuruz."

"Bundan emin olabilirsin," dedi Audrey. Nazik bir alaycılıkla gülümsedi. "İyi şanslar, Myron. Gebert hepsini."

Myron başıyla onayladı, derin bir nefes alıp soyunma

odasının kapısını itti.

Şimdi gösteri zamanıydı.

6. Bölüm

Soyunma odasına girdiğinde Myron'ı kimse karşılamadı. Kimse işini bölmedi. Kimse ona bakmadı bile. Eski kovboy filmlerinde şerif gıcırdayan kapıyı açıp salona girdiğinde olduğu gibi ortam sessizleşmedi. Belki sorun da buydu. Belki de kapının gıcırdaması gerekiyordu. Ya da belki Myron giriş tarzını değiştirmeliydi.

Yeni takım arkadaşları yurt odasındaki çoraplar gibi etrafa dağılmıştı. Üçü yarı giyinik ve yarı uyur halde sıralara uzanmıştı. İkisi yerde duruyor, yardımcılar birer bacaklarını havada tutuyor ve bacak kaslarını esnetiyorlardı. Birkaçı basketbol topuyla egzersiz yapıyordu. Dördü dolaplarına geri dönüyordu. Neredeyse hepsinin ağzında sakız vardı. Neredeyse hepsi kulaklarına minik kulaklıklar tıkmış, sesi sonuna

kadar açmış halde müzik dinliyordu.

Myron giyinme yerini kolayca buldu. Diğer bütün dolaplarda üzerinde oyuncunun adı yazılı bronz plakalar vardı. Myron'ınkinde yoktu. Üzerine ayak bileklerine sarılan türden beyaz bir bant yapıştırılmış, siyah keçeli kalemle *M. BOLITAR* diye yazılmıştı. Ne güven veriyor ne de süreklilik izlenimi uyandırıyordu.

Konuşacak birini bulmak için etrafına bakındı ama müzik iyi alan ayırıcıydı. Herkes kendi özel ortamına sahipti. Myron, takımın ünlü mızmız yıldızı Terry "TC" Collins'i bir köşede tek başına otururken gördü. TC, medyanın şımarık sporcu için en son poster çocuğuydu; her ne anlama geliyorsa, "bildiğimiz haliyle" centilmen spor dünyasını "mahveden" adam olarak. TC gerçekten de ilginç bir örnekti: İki metre beş santim boyu, kaslı ve ince yapılı vücuduyla ve floresan ışığında pırıl pırıl parlayan kazınmış kafasıyla. Söylentilere göre TC zenciydi, ama dövmecisinin eserleri yüzünden teninin gerçek rengi görünmüyordu. Karmakarışık renkli desenler, açıkta olan teninin neredeyse tamamını kaplıyordu. Piercing de TC için hobiden çok yaşam tarzı gibi görünüyordu. Adam Bay Clean'in kâbus karşılığı gibiydi.

Myron onunla göz göze geldi, gülümsedi ve başıyla onaylayarak selam verdi. TC delici bakışlar attıktan sonra başını çevirdi. Myron şimdiden dost edinmeye başlamıştı doğrusu.

Forması olması gerektiği yerde asılıydı. Adı siyah harflerle arkasına işlenmişti: *BOLITAR*. Birkaç saniye formaya

baktı. Sonra hızlı bir hareketle askıdan alarak üzerine geçirdi. Her şey dejavu yaşattı. İnce zerreli pamuklu kumaşın teması, şortunun ayakkabı bağcığını andıran ipleri, atletinin omuzlarına doğru çıktıkça vücudunu sıkışı, bilekli ayakkabıların bağcıklarının bağlanışı. Hepsi içini sızlatıyordu. Nefes almak giderek zorlaşıyordu. Gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kırpıştırdı. Oturdu ve duygularının yatışmasını bekledi.

Myron artık oyuncuların çok azının kasık bağı kullandığını, bunun yerine dar likra şortları tercih ettiklerini fark etti. Myron eski modayla devam ediyordu. Bay Eski Moda. Sonra bacağına "bağlama dirseği" denen bir alet bağladı. Daha çok metal bir kompresörü andırıyordu. Son olarak eşofmanlarını üzerine geçirdi. Eşofmanın alt parçasında bacaklar boyunca uzanan onlarca kopça vardı; böylece bir oyuncu oyuna girmesi söylendiğinde gösterişli bir şekilde onları yırtar gibi açabiliyordu.

"Hey, evlat, nasıl gidiyor?"

Myron ayağa kalkıp takımın yardımcı koçlarından biri olan Kip Corovan'la tokalaştı. Kip'in üzerinde kendisine üç beden küçük geliyor gibi görünen ekose bir ceket vardı. Kol ağızları neredeyse dirseklerine çıkıyordu. Altı ayda bir yapılan meydan danslarına katılmış bir çiftçiye benziyordu. "Ben iyiyim, Koç."

"Güzel, güzel. Bana Kip de. Ya da Kipper. Çoğu bana böyle seslenir. Otur, rahatla."

"Peki." Kipper mı?"

"Harika, bize katılmana çok sevindim." Kipper bir san-

dalye çekti, onu arkası Myron'a bakacak şekilde çevirdi ve ata biner gibi üzerine oturdu. Pantolonunun ağı bundan pek hoşlanmamış gibiydi. "Sana karşı dürüst olacağım, Myron, tamam mı? Donny bu gelişmeden pek memnun değil. Kişisel olarak algılama. Sadece Donny oyuncularını kendi seçmek ister. Yukarıdan müdahale edilmesinden hoşlanmaz, demek istediğimi anlıyor musun?"

Myron başıyla onayladı. Donny Walsh baş koçtu.

"Harika, güzel. Ama Donny net ve güvenilirdir. Seni eski günlerden hatırlıyor. O zamanlar seni çok beğenirmiş. Ama şimdi rövanş maçlarına yaklaşıyoruz. Şans bizden yana olursa, rövanş maçları boyunca ev sahibi takım avantajını koruruz. Bütün ördekleri sıraya dizmek biraz zaman aldı. Bu hassas bir denge, bilirsin. Ördekleri düz bir çizgide tutmak gerekiyor. Greg'i kaybetmek gerçekten de yelkenlerimizi söndürdü ama sonunda o ördekleri sıraya koymayı başardık. Şimdi de sen geldin. Clip bize nedenini söylemiyor fakat seni takıma dahil etmemiz konusunda ısrarcı davranıyor. Tamam, Clip büyük patron, buna kimsenin bir şey dediği yok. Ama ördeklerimizi yine düzgün bir sıraya döndürmekte zorlanıyoruz, anlıyor musun?"

Bir sürü metafor Myron'ın başını döndürmüştü. "Tabii. Sorun yaratmak istemem."

"Bunu biliyorum." Kipper yerinden kalktı ve rahat bir hareketle sandalyeyi yerine koydu. "Sen iyi birisin, Myron. Her zaman dimdik bir oktun. Şimdi buna ihtiyacımız var. Takım her şeyden önce gelir diyen bir adamsın, değil mi?"

Myron başıyla onayladı. "Düz çizgide giden bir ördek."

"Harika, güzel. Dışarıda görüşürüz. Ve endişelenme. Kolay zafer olmadığı sürece oyuna girmeyeceksin." Kipper bunları söyledikten sonra kemerini yukarı çekti ve kasaba şerifi gibi salınarak uzaklaştı.

Kipper üç dakika sonra seslendi: "Tahtanın başına toplanın, çocuklar!" Kimse ilgilenmedi. Kendilerini müziklerine kaptırmış oyuncuların omuzlarına dokunarak defalarca tekrarladı. On iki profesyonel sporcuyu üç metreden kısa bir mesafeye çekmek tam on dakika sürdü. Koç Donny Walsh kendinden emin bir tavırla geldi, ortaya geçti ve eskimiş klişeleri tekrarlamaya başladı. Bu kötü bir koç olduğu anlamına filan gelmiyordu. Sadece, bir sezonda yüzden fazla maçta oynarken, yeni bir şeyler bulmak zordu.

Konuşması tam iki dakika sürdü. Çocuklardan bazıları müziklerine ara vermeye bile tenezzül etmedi. TC takılarını çıkarmakla meşguldü, ki bu büyük bir konsantrasyon ve iyi eğitimli teknisyenlerden oluşan bir ekibi gerektiriyordu. Bir-iki dakika daha geçtikten sonra soyunma odasının kapısı açıldı. Herkes kulaklıklarını çıkarıp dışarı yöneldi. Myron sahaya gittiklerini anladı.

Maç zamanıydı.

Myron sıranın en sonundaydı. Zorlukla yutkundu. Bütün vücudu ürperdi. Rampayı çıkarken, büyük kolonlardan gelen yüksek sesi duydu: "Ve şimdiiiiii, New Jersey Dragoooons!!!" Müzik başladı. Adımlar hızlandı ve yavaş tempoyla koşmaya başladılar.

Tezahüratlar muazzamdı. Oyuncular otomatik bir şekilde iki sıraya ayrıldı. Myron bunu daha önce sayısız kez yapmıştı ama ilk kez yaptığı şeyi gerçekten düşünüyordu. İnsan yıldızsa rahat, acelesiz ve doğal bir şekilde ısınırdı. Zorlamak için bir neden olmazdı. Neler yapabildiğini kalabalığa göstermek için önünde uzun bir oyun olurdu. Yedek oyuncularsa –ki bu Myron'ın daha önce hiç olmadığı bir şeydi– ısınmalara iki şekilde yaklaşırdı. Bazıları bütün becerilerini göstermek için ters smaçlar veya dönme hareketleri yapardı. Tek kelimeyle, gösteriş. Myron bu davranışı hep umutsuzluk olarak görürdü. Diğerleri yıldızların etrafında kalır, onlara pas verir veya rakip savunma oyuncusu gibi hareket ederdi.

Myron sıranın önüne geldi. Biri topu ona attı. Isınırken insan bilinçaltında oradaki herkes kendisini izliyormuş gibi hissederdi ama aslında çoğu kimse o sırada ya yerine yerleşmeye çalışıyor, sohbet ediyor, yiyecek bir şeyler alıyor veya kalabalığı tarıyor olurdu; izleyenlerse ne yaptığınızı umursamazdı bile. Myron topu iki kez sektirdi ve topu pota tahtasına çarptırarak içeri soktu. *Tanrım,* diye düşündü. Maç daha başlamamıştı ve şimdiden ne yapacağını bilemiyordu.

Beş dakika sonra sıralar dağıldı ve oyuncular serbest atışlara başladı. Myron, Jessica'yı görmek için tribünlere baktı. Onu bulmakta zorlanmadı. Sanki üzerine spot ışığı tutulmuş, kalabalık geri çekilirken kendisi öne çıkmış gibiydi; sanki kendisi Mona Lisa'ydı da diğer yüzler sadece çerçeveden ibaretti. Jessica ona gülümsedi ve Myron içinin ısındığını

hissetti.

Şaşırtıcı bir şekilde, Jessica'nın kendisini antrenman maçları dışında oynarken ilk kez izleyeceğini fark etti. Myron'ın sakatlanmasından üç hafta önce tanışmışlardı. Bu düşünce onu duraksattı. Ve hatırlamasına neden oldu. Kısa bir an için zihni gerilere gitti. Bir top pota tahtasından sekip kafasına çarptığında içi suçluluk duygusu ve acıyla doldu ama düşüncesi zihninde kaldı:

Greg'e borçluyum.

Zil çalınca oyuncular oturma yerlerine döndü. Koç Walsh birkaç klişe daha tekrarladı ve her oyuncunun kimle karşılaşacağını anlayıp anlamadığını kontrol etti. Oyuncular başlarıyla onaylarken dinlemiyorlardı bile. TC hâlâ öfkeyle bakıyordu. Myron bunun adamın maç ifadesi olmasını umuyor, ama pek de inanmıyordu. Greg'in deplasmanlarda oda arkadaşı ve aynı zamanda takımdaki en yakın arkadaşı olan Leon White'tan da gözünü ayırmıyordu. Grup dağıldı. İki takımın oyuncuları orta sahada birbirlerine yaklaştı ve tokalaşarak veya el vurarak birbirlerini selamladılar. Sahaya çıktıklarında iki takımın da oyuncuları etrafı işaret etmeye, kimin kimle eşleştiğini anlamak için çabalamaya başladılar, çünkü hiçbiri otuz saniye önce söylenenleri dinlememişti. İki tarafın da koçları ayaktaydı ve savunma düzenlemelerini hatırlatmak için bağırıyorlardı. Sonunda top havaya fırlatıldı.

Basketbol normalde bir ivme kayması oyunudur ve son dakikalara kadar her şey görece dengede kalır. Ama bu gece öyle değildi. Dragons uçuyordu. Birinci çeyrekte arayı on iki

sayı açmışlardı; yarıda fark yirmi sayıya, üçüncü çeyreğin sonundaysa yirmi altıya çıktı. Myron gerilmeye başlamıştı. Fark onu oyuna sokmalarına yetecek kadar büyüktü. Bunu gerçekten beklemiyordu. Poposunu alüminyum sandalyeden kaldırmamak için, Celtics'in arayı kapattığı sayılarda içten içe seviniyordu. Ama işe yaramıyordu. Çeyreğin bitmesine dört dakika varken, Dragons farkı yirmi sekize çekmişti. Koç Walsh yedek oyunculara doğru bir bakış attı. On iki oyuncudan dokuzu oyuna girmişti bile. Walsh, Kipper'a bir şeyler fısıldadı. Kipper başıyla onayladı ve Myron'a yaklaşarak önünde durdu. Myron'ın yüreği ağzına geldi.

"Koç yedekleri boşaltacak," dedi. "Senin girmek isteyip istemediğini merak ediyor."

"O nasıl isterse," dedi Myron, zihninden Walsh'a *hayır, hayır, hayır,* diye mesaj gönderirken. Ama onlara bunu söyleyemezdi. Doğasında yoktu. İyi askeri, Bay Önce Takım'ı, Bay Koç'un İstediği Buysa El Bombasının Üzerine Atla'yı oynamak zorundaydı. Başka türlü davranmayı bilmiyordu.

Bir mola istendi. Walsh yine yedeklere baktı. "Gordon! Reilly! Collins ve Johnson'ın yerini alın!"

Myron rahat bir nefes aldı. Sonra böylesine rahatladığı için kendine kızdı. *Ne biçim rekabetçilik bu?* diye sordu kendi kendine. *Ne tür bir adam yedek kalmak ister?* Sonra gerçek başını gösterip yüzüne çarptı:

Burada olmasının nedeni basketbol oynamak *değildi*!

Ne sanıyordu ki? Burada olma amacı Greg Downing'i bulmaktı. Bu sadece gizli bir görevdi, o kadar. Polisle yaptığı

gibi. Bir adamın gizli görevde olması ve bir uyuşturucu satıcısı gibi davranması onu uyuşturucu satıcısı yapmazdı. Aynı prensip burada da geçerliydi. Myron'ın basketbol oyuncusu gibi davranması onu basketbol oyuncusu yapmazdı.

Ama bu düşünce pek de rahatlatıcı değildi.

Otuz saniye sonra maç başladı ve Myron'ın içi korkuyla doldu.

Tetikleyen şey bir sesti. Diğerlerinin üzerine yükselen bira kokulu bir ses. Genel gürültülerin arasından sıyrılacak kadar gür ve derin bir ses. "Hey, Walsh," diye bağırdı ses. "Neden Bolitar'ı oyuna sokmuyorsun?"

Myron dünyasının karardığını hissetti. Bundan sonra olacakları biliyordu. Daha önce görmüştü ama hiç kendi başına gelmemişti. Olduğu yere gömülüp kaybolmak istiyordu.

"Evet!" diye bağırdı bir diğeri. "Yeni adamı görelim!"

Başka sesler de yükseldi.

İşte oluyordu. Kalabalık eziğin yanındaydı ama pek iyi bir şekilde değil. Olumlu açıdan değil. Olabilecek en alaycı ve küçümseyici şekilde. Yedeklere Karşı İyi Davran zamanı. Oyunu kazandık. Şimdi de biraz gülmek istiyoruz.

Birkaç kişi daha Myron'ın adını haykırdı ve arkasından, hep bir ağızdan bağırmaya başladılar. Zayıf başladı ama güç kazandı. Güçlendi. Güçlendi. "Myron'ı istiyoruz! Myron'ı istiyoruz. Myron oturduğu yerde sarkmamaya çalıştı. Sahada olup bitenlere odaklanmış, bu yüzden duymuyormuş gibi davranıyor, yanaklarının kızarmamasını umuyordu. Bağırışlar giderek yükselip hızlandı ve sonunda kahkahalarla karışık

halde sürekli tekrarlanan tek bir kelimeye dönüştü:

"Myron! Myron! Myron!"

Kalabalığı yatıştırmak zorundaydı ve bunu yapmanın tek yolu vardı. Saate baktı. Daha üç dakika vardı. Oyuna girmeliydi. Bu kadarla kalmayacağını biliyordu ama en azından kalabalığı geçici olarak sakinleştirirdi. Kipper'a baktı. Kipper da ona bakıyordu. Myron başıyla onayladı. Kipper, Koç Walsh'a doğru eğilerek bir şeyler fısıldadı. Walsh ayağa kalkmadan bağırdı. "Bolitar! Cameron'ın yerine geç."

Myron yutkunarak ayağa kalktı. Kalabalıktan alaycı kahkahalar yükseldi. Myron eşofmanlarını parçalar gibi çıkararak hakem masasına yöneldi. Bacakları kaskatıydı ve kramp giriyordu. Hakeme işaret etti, hakem başıyla onayladı ve zile bastı. Myron sahaya girerek Cameron'a işaret etti. Cameron koşarak geldi. "Kraven," dedi. Bu, Myron'ın karşılaşacağı adamın adıydı.

"Şimdi Bob Cameron oyundan çıkıyor," diye başladı spikerin sesi. "34 numaralı Myron Bolitar onun yerine oyuna giriyor!"

Kalabalık iyice çıldırmıştı. Islıklar, bağırışlar, çığlıklar, kahkahalar. Dışarıdan bakan biri ona şans dilediklerini düşünebilirdi ama aslında öyle değildi. Bir sirk palyaçosuna nasıl şans dilenirse, öyle şans diliyorlardı. Yapacağı büyük hataları ve salaklıkları sabırsızlıkla bekliyorlardı. *Adamımız Bolitar!*

Myron sahaya girdi. Bunun aniden NBA başlangıcı olduğunu fark etti.

Maç sona ermeden önce topu sadece beş kez alabildi. Her seferinde kahkahalar ve tezahüratlar yükseldi. Üç sayı çizgisinin hemen içinden bir kez atış yaptı. Neredeyse istemiyor, çünkü ne olursa olsun kalabalığın tepki vereceğini biliyordu, ama bazı şeyler kendiliğinden olurdu. Bilinçli düşünceye yer kalmazdı. Top hoş bir tıslayışla potaya girdi. Artık sadece otuz saniye kalmıştı ve neyse ki çoğu kişi yeterince tatmin olmuştu ve arabalarına gidiyorlardı. Alaycı alkışlar iyice azalmıştı. Ama Myron topu aldığı o kısa saniyelerde, parmakları yivleri bulduğunda, dirseği kıvrılıp topu avuçlarının ve alnının bir santim üzerine kaldırdığında, kolu düz bir çizgiyle açıldığında, bileği öne doğru kıvrıldığında, parmakları topun yüzeyinden kayarak ideal geri dönüşü yarattığında, Myron tek başınaydı. Bakışları potaya, sadece potaya odaklanmış, silindire doğru kavis çizen topa bakmamıştı bile. O birkaç saniyede, sadece Myron, pota ve top vardı. Myron o anda ait olduğu yeri hatırlamıştı.

Soyunma odasındaki ruh hali, maç sırasında olduğundan daha heyecanlıydı. Myron, Greg'in oda arkadaşı Leon White –yaklaşmayı kesinlikle istediği tek adam– ve TC dışında bütün oyuncularla tanıştı. Ama zorlayamazdı, çünkü geri teperdi. Belki yarın tekrar denerdi.

Soyundu. Biri bütün tendonlarını çekiştirmiş gibi dizi gerilmeye başlamıştı. Bir buz torbası bastırdı ve esnek bantla sardı. Topallayarak duşlara yürüdü, kurulandı ve tam giyinmeyi bitirirken TC'nin tepesinde dikildiğini fark etti.

Myron başını kaldırıp baktı. TC takılarını yerlerine tak-

mıştı. Kulaklar, ah, elbette. Birinde üç, birinde dört tane. Bir tane burnunda. Siyah deri pantolon ve sol göğüs ucundaki piercingle göbek deliğindeki piercingi açıkça gözler önüne seren siyah bir yarım ağ tişört giymişti. Myron dövmelerin ne olduğunu net göremiyordu. Sadece kıvrımlara, spirallere benziyorlardı. TC şimdi yüzünü saran bir güneş gözlüğü takmıştı.

"Kuyumcun sana muhteşem Noel kartları gönderiyor olmalı," dedi Myron.

TC dilini çıkarıp ucuna piercing takılı dilini göstererek karşılık verdi. Myron neredeyse kusacaktı. TC onun tepkisinden memnun olmuş gibiydi.

"Sen yeni gelensin, değil mi?" dedi TC.

"Doğru." Myron tokalaşmak için elini uzattı. "Myron Bolitar."

TC uzanan ele aldırmadı. "Senin benzetilmen gerek."

"Pardon?"

"Benzetilmek. Sen yenisin. Benzetilmen gerek."

Diğer birkaç oyuncu gülmeye başladı.

"Benzetilmek mi?" diye tekrarladı Myron.

"Evet. Sen yenisin, değil mi?"

"Evet."

"O zaman benzetilmen gerek."

Yine gülüşmeler.

"Doğru," dedi Myron. "Benzetilmek."

"İşte böyle." TC başıyla onayladı, parmaklarını şaklatarak Myron'ı işaret etti ve gitti.

Myron giyinmeyi bitirdi. *Benzetilmek mi?*

Jessica soyunma odasının kapısında onu bekliyordu. Myron yaklaşırken Jessica gülümsedi ve Myron kendini aptal gibi hissederek karşılık verdi. Jessica ona sarılıp küçük bir öpücük verdi. Myron sevgilisinin saçlarını kokladı. Nefis kokuyordu.

"Ah," dedi bir ses. "Bu ne kadar da tatlı!"

Konuşan Audrey Wilson'dı.

"Onunla konuşma," dedi Myron. "O Deccal'in ta kendisidir."

"Çok geç," dedi Audrey. Jessica'nın koluna girdi. "Jess ve ben şimdi birkaç kadeh içeceğiz, eski günlerden bahsedeceğiz falan filan."

"Tanrım, utanmazın tekisin." Myron, Jessica'ya döndü. "Ona hiçbir şey anlatma."

"Bir şey bilmiyorum ki."

"Doğru," dedi Myron. "Peki, nereye gidiyoruz?"

"*Biz* bir yere gitmiyoruz," dedi Jessica. Başparmağıyla arkasında bir yeri işaret etti. Win duvara yaslanmış, hiç kıpırdamadan ve rahat bir şekilde duruyordu. "Meşgul olacağınızı söyledi."

"Ah." Myron, Win'e baktı. Win başıyla onayladı. Myron sevgilisinden izin isteyerek ortağına yaklaştı.

"Greg kaybolduğu gece, saat on bir sıfır üçte bir ATM makinesinden nakit çekmiş," dedi Win, hiç selamlaşmadan.

"Nerede?"

"Manhattan. Batı Yakası'ndaki 18. Cadde'de bir Che-

mical Bank."

"Mantıklı," dedi Myron. "Carla saat dokuz on sekizde Greg'i arıyor. Carla ona arka masada buluşacaklarını söylüyor. O da kadının yanına gitmeden önce şehre inip para çekiyor."

Win, dik dik Myron'a baktı. "Teşekkürler, benim hiç aklıma gelmemişti."

"Kişisel bir yetenek aslında."

"Evet, biliyorum," dedi Win. "Söz konusu ATM'nin dört blok çevresinde sekiz olası mekân var. Ben araştırmalarımı onlarla sınırladım. Sekizi arasında sadece ikisinde 'arka masa' denebilecek bir şey var. Diğerleri birbirinin benzeri normal yerler. İşte isimleri."

Myron, Win'e bunu nasıl yaptığını sormayı uzun zaman önce bırakmıştı. "Benim sürmemi mi istiyorsun?"

"Ben gidemem," dedi Win.

"Neden?"

"Birkaç günlüğüne uzağa gidiyorum."

"Ne zaman?"

"Bir saat sonra Newark Havalimanı'ndan uçağım kalkıyor," dedi Win.

"Bu çok ani."

Win cevap vermeye gerek duymadı. İki adam oyuncu çıkışına yöneldiler. Beş çocuk Myron'a koşarak imza istedi. Myron onları kırmadı. On yaşlarında gibi görünen bir çocuk kâğıdı geri alarak Myron'ın yazısına kısık gözlerle baktı. "Bu da kim ki?"

"Yedek oyuncu," diye cevap verdi bir diğeri.

"Hey!" diye tersledi Win. "Sen Bay Yedek Oyuncu diyeceksin."

Myron ona baktı. "Teşekkürler."

Win *bir şey değil* anlamında bir mimik yaptı.

İlk çocuk Win'e baktı. "Sen kimsin?"

"Dwight D. Eisenhower," dedi Win.

"Kim?"

Win ellerini iki yana açtı. "Sevgili gençliğimiz." Sonra tek kelime daha etmeden uzaklaştı. Win vedalaşmaları sevmezdi. Myron arabasına ulaştı. Anahtarı kapıya soktuğunda sırtında bir tokat hissetti. Gelen TC'ydi. Bir Gabor aile toplantısında bir araya gelebileceğinden daha fazla mücevherle süslü parmağını Myron'a doğru salladı. "Unutma," dedi TC.

Myron başıyla onayladı. "Benzetilmek."

"Ayynnen."

Ve o da gitti.

7. Bölüm

Myron, Win'in listesindeki ilk bar olan MacDougal's Pub'a ulaştı. Arka taraftaki masanın boş olduğunu görerek yerleşti. Bir an orada oturarak bir psişik gücün kendisine buranın Greg'in Carla'yla buluştuğu yer olduğunu söylemesini umdu. Hiçbir şey hissetmedi; ne pozitif ne de negatif. Belki de bir seans yapmalıydı.

Garson yavaşça yanına gelirken, ortamda yürümek derin karların arasında ilerlemeye çalışmakla aynı şeymiş ve ödüllendirilmesi gerekiyormuş gibiydi. Myron kendine has gülümsemesiyle kadını hemen ısıttı. Christian Slater tarzı; dostça ama aynı zamanda da şeytanca. Aynı şekilde dostça ama aynı zamanda şeytanca olan Jack Nicholson tarzıyla karıştırılmamalıydı.

"Selam," dedi.

Kadın bir Rolling Rock mukavva bardak altlığını masanın üzerine bıraktı. "Size ne getirebilirim?" diye sordu, dostça bir tavırla konuşmaya çalışarak ama başaramayarak. Manhattan'da dost canlısı bir garson bulmak zordu; TGI Friday's veya Bennigan's gibi size adıyla hitap ettikleri ve size "hizmetliniz" olacaklarını söyledikleri –sanki onları "hukuk danışmanı" veya "tıp doktoru"yla karıştırmanız mümkünmüş gibi– zincirlerde çalışan yeniden doğuşçu garsonlar dışında.

"Yoo-Hoo var mı?" diye sordu Myron.

"Ne hu?"

"Boş ver. Biraya ne dersin?"

Kadın, Myron'a küçümser gibi baktı. "Ne tür?"

İncelik burada işe yaramayacaktı. "Basketbol sever misin?" diye sordu Myron.

Kadın omuz silkti.

"Greg Downing'in kim olduğunu biliyor musun?"

Kadın başıyla onayladı.

"Bana buradan söz etmişti," dedi Myron. "Greg bana geçen gece burada olduğunu söyledi."

Kadın gözlerini kırpıştırdı.

"Geçen cumartesi gecesi çalışıyor muydun?"

Kadın başıyla onayladı.

"Aynı yer mi? Yani bu masa mıydı?"

Kadın daha hızlı bir şekilde başıyla onayladı. Sabrı taşıyor gibiydi.

"Onu gördün mü?"

"Hayır. İlgilenmem gereken masalar var. Michelob uyar mı?"

Myron sahte bir şaşkınlıkla saatine baktı. "Ah, saate bak. Benim gitmem gerek." Kadına iki dolar verdi. "Zaman ayırdığın için teşekkürler."

Sıradaki bar İsviçre Kulübesi adında bir yerdi ama bir dağ kulübesinin yanından bile geçemezdi. Duvar kâğıdının kişiyi ortamın ahşap panel döşemeli olduğuna inandırması bekleniyordu; duvar kâğıdı birçok yerinden soyuluyor olmasa belki işe yarayabilirdi. Şöminede ışığı titreyen, kütük şeklinde bir Noel lambası vardı ve kayak kulübesi sıcaklığını verdiği söylenemezdi. Her nedense, barın ortasına da aynalı diskotek toplarından yerleştirilmişti. Oysa ne dans pisti vardı ne de ışıklar. Sadece aynalı diskotek topu; Myron gerçek İsviçre dağ kulübelerinde bunlardan bulunduğunu da sanmıyordu. Ortamda kusmuk olabilecek bir kokuyla karışık ekşi bira kokusu hâkimdi; ancak belli türde barlarda veya bekâr evlerinde karşılaşabileceğiniz türden bir koku. Ölüp çürümeye başlamış kemirgenler gibi duvarlara sinmiş bir koku.

Müzik dolabında yüksek seste Prince'in "Little Red Corvette" şarkısı çalıyordu. Yoksa eskiden Prince adıyla bilinen sanatçının mıydı? Şimdi kendine öyle demiyor muydu? Ama elbette ki "Little Red Corvette," henüz Prince adıyla bilinirken çıkmıştı. Eee, hangisiydi yani? Myron bu önemli ikilemi çözümlemeye çalıştı ama "Geleceğe Dönüş" filmin-

deki paradokslar gibi kafasını karıştırınca çok geçmeden vazgeçti.

Mekân epey boştu. Houston Astros beyzbol şapkası giymiş, pos bıyıklı bir adam barda oturan tek müşteriydi. Salonun ortasındaki bir masada kendilerini birbirlerine kaptırmış bir çift vardı; doğrusunu söylemek gerekirse ortamdaki en dikkat çekici masaydı. Yine de kimse aldırmıyor gibiydi. Başka bir erkek müşteri, yerel video dükkânının porno bölümündeymiş gibi arka tarafta tek başına duruyordu.

Myron yine arka masalardan birine geçti. Öncekinden çok daha hareketli bir garsonla sohbete başladı. İsviçre Kulübesi'nden kendisine söz edenin Greg Downing olduğunu söylediğinde kadın, "Dalga mı geçiyorsun?" dedi. "Onun buraya geldiğini sadece bir kez gördüm."

Bingo.

"Cumartesi gecesi olabilir mi?"

Kadın yüzünü buruşturarak düşündü.

"Hey, Joe," diye seslendi kadın, barmene dönerek. "Downing buraya geçen cumartesi geldi, değil mi?"

"Bilmek isteyen kim?" diye sordu Joe, barın arkasında durduğu yerden bağırarak. Adam fare gibi saçları olan bir gelinciğe benziyordu. Gelincik ile fare. Hoş bir karışım.

"Bu adam ve ben, sadece konuşuyorduk."

Joe Gelincik, boncuk gibi gözlerini kıstı, sonra o gözler aniden irileşti. "Hey, sen yeni adamsın, değil mi? Dragons'a katıldın? Seni haberlerde gördüm. Şapşal bir adın vardı."

"Myron Bolitar," dedi Myron.

"Ah, evet, Myron. Doğru. Sizin takım buraya takılmaya mı başlayacak?"

"Bilmiyorum."

"Oldukça seçkin bir ünlü müşteri kitlemiz var," dedi Joe, tamirhane paçavrasına benzer bir bezle barı silerken. "Buraya bir defasında kim geldi, biliyor musun? Kuzen Brucie. Şu DJ. Aslında çok sıradan biri, biliyor musun?"

"Kaçırdığıma üzüldüm," dedi Myron.

"Evet, şey, başka ünlüler de var, değil mi, Bone?"

Astros şapkalı, pos bıyıklı adam onlara bakarak başıyla onayladı. "Soupy Sales'e benzeyen şu adam gibi. Onu hatırlıyor musun?"

"Doğru. Ünlüler."

"Ama aslında Soupy Sales değildi. Sadece ona benzeyen biriydi."

"Fark etmez."

"Carla'yı tanıyor musun?" diye sordu Myron.

"Carla mı?"

"Greg'in birlikte geldiği kız."

"Adı bu mu? Hayır, onunla tanışmadım. Aslında Greg'le de tanıştığımı söyleyemem. Sadece içeri bir göz attı. Birini arıyormuş gibi. Öylelerini rahatsız etmeyiz." Adam hazır ola geçecekmiş gibi göğsünü şişirdi. "İsviçre Kulübesi'nde ünlülerimizi koruruz." Elindeki paçavrayı Myron'a doğru salladı. "Arkadaşlarına bunu söyle, tamam mı?"

"Söylerim," dedi Myron.

"Aslında, başta Greg Downing olup olmadığından bile

emin olamadık."

"Soupy Sales gibi," diye ekledi Bone.

"Doğru, aynen öyle. Ama bu sefer ta kendisiydi."

"Adam Soupy'ye benziyordu ama. Şu Soupy büyük bir aktör."

"Ve muhteşem bir takma isim."

"Baştan aşağı yetenek," dedi Bone.

"Daha önce buraya hiç gelmiş miydi?" diye sordu Myron.

"Soupy'ye benzeyen adam mı?"

"Salak," dedi Joe, paçavrayı Bone'a doğru sallayarak. "Adam bunu neden öğrenmek istesin ki? Greg Downing'den bahsediyor elbette."

"Ben nereden bileyim?

"Baylar," dedi Myron.

Joe bir elini kaldırdı. "Affedersin, Myron. İnan bana, normalde İsviçre Kulübesi'nde böyle şeyler olmaz. Hepimiz iyi anlaşırız, değil mi, Bone?"

Bone kollarını iki yana açtı. "Kim kavga ediyor ki?"

"Ben de onu diyorum işte. Ve hayır, Myron, Greg sürekli müşterilerimizden biri değil. Buraya ilk kez gelmişti."

"Kuzen Brucie gibi," diye ekledi Bone. "Sadece bir kez geldi."

"Doğru. Ama Kuzen Brucie'nin mekânı sevdiğini anladım."

"İkinci kadehi istedi. Bu önemli."

"Haklısın. İki içki içti. Sadece bir tane içip gidebilirdi.

Gerçi sadece diyet kola içti."

"Ya Carla?" diye sordu Myron.

"Kim?"

"Greg'in yanındaki kadın."

"Ona ne olmuş?"

"O daha önce buraya gelmiş miydi?"

"Onu daha önce burada hiç görmedim. Bone?"

Bone başını iki yana salladı. "Hayır. Yoksa hatırlardım."

"Bunu söylemene sebep ne?

"Balkonları," dedi Joe, hiç tereddüt etmeden.

Bone ellerini kâse gibi göğsünün önüne tuttu. "Adama selam çaktırır."

"Kadın güzel filan değil miydi?"

"Hiç de değildi," dedi Bone. "Genç bir adam için biraz yaşlı görünüyordu."

"Ne kadar yaşlı?" diye sordu Myron.

"Greg Downing'den yaşlı olduğu kesin. Kırklarının sonlarındaydı sanırım. Bone?"

Bone başıyla onayladı. "Ama birinci sınıf memeleri vardı."

"Dev gibi."

"Muazzam."

"Evet, sanırım anladım," dedi Myron. "Başka?"

Adamlar şaşkın gözlerle baktılar.

"Gözleri ne renkti?" diye denedi Myron.

Joe gözlerini kırpıştırarak Bone'a döndü. "Gözleri var mıydı?"

"Ben ne bileyim!"

"Saçları?" diye sordu Myron.

"Kumral," dedi Joe. "Açık kumraldı."

"Siyah," dedi Bone.

"Belki de haklıdır," dedi Joe.

"Hayır, belki biraz daha açıktı."

"Ama sana söylüyorum, Myron. Topları muhteşemdi."

"Navarone topları," dedi Bone.

"Greg'le birlikte mi çıktılar?"

Joe, Bone'a baktı. Bone omuz silkti. "Sanırım," dedi Joe.

"Saati hatırlıyor musun?"

Joe başını iki yana salladı.

"Bones, ya sen?" diye sordu Myron.

Astros şapkasının siperliği iple çekilmiş gibi Myron'a doğru sarsıldı. "Bone, lanet olasıca!" diye bağırdı adam. "Bone! Sonunda S yok. Bone! B-O-N-E! S yok! Ve beni ne sandın sen, Big Ben mi?"

Joe tekrar paçavrayı salladı. "Bir ünlüyü aşağılama, sersem!"

"Ünlü mü? Lanet olsun, Joe, o sadece bir yedek oyuncu. Soupy filan değil. O bir hiç! Koca bir sıfır!" Bone, Myron'a döndü. Düşmanlığı aniden silindi. "Üzerine alınma, Myron."

"Neden alınayım ki?"

"Baksana," dedi Joe, "yanında fotoğrafın var mı? Varsa duvara asabiliriz. İsviçre Kulübesi'ndeki dostlarına imzalarsın. Bir ünlüler duvarı yapabilirsiniz, bilirsin."

"Üzgünüm," dedi Myron. "Yanımda fotoğraf yok."

"Bize bir tane gönderir misin? İmzalı olarak yani. Ya da bir dahaki gelişinde getirirsin."

"Şey, tamam, bir dahaki sefere."

Myron onları sorgulamaya devam etti ama Soupy Sales'in doğum günü dışında hiçbir şey öğrenemedi. Çıkıp bloktan yukarı yöneldi. Vitrininde ördek leşleri asılı bir Çin restoranının önünden geçti. Ördek leşleri, ne ideal bir iştah açıcı. Belki Burger King de vitrinlerine kesilmiş sığırları koymalıydı. Çocukları kesinlikle çekerdi.

Parçaları birleştirmeye çalıştı. Carla, Greg'i telefonla arıyor ve ona İsviçre Kulübesi'nde buluşacaklarını söylüyordu. Neden? Bir sürü yer varken neden orası? Görülmek mi istememişlerdi? Neden? Dahası, Carla da kimin nesiydi? Greg'in ortadan kayboluşuyla bu kadının ne ilgisi vardı? Ayrıca, bodrumdaki kan neydi? Greg'in evine gitmişler miydi, yoksa Greg eve tek başına mı dönmüştü? Carla, Greg'in birlikte yaşadığı kadın mıydı? Öyleyse neden burada buluşma ihtiyacı duymuşlardı?

Myron o kadar dalgındı ki neredeyse çarpışana kadar adamı fark etmedi. Elbette ona adam demek biraz yetersiz kalırdı. Daha çok insan biçiminde tuğladan bir duvara benziyordu. Myron'ın yolunda dikiliyordu. Düğmeleri iliklenmemiş çiçek desenli bir gömleğin altına kaburga desenli bir tişört giymişti. Boynundan altın bir boynuz sarkıyordu. Kas yığını. Myron adamın sol tarafından geçmeye çalıştı ama tuğla duvar yine yolunu tıkadı. Myron bu kez sağ tarafa yö-

neldi, tuğla duvar yine engelledi. Myron bir kez daha geri çekilip ileri adım attı. Adam yine yol vermedi.

"Baksana," dedi Myron, "çaça dansı bilir misin?"

Tuğla duvar ancak bir tuğla duvardan beklenebilecek kadar tepki verdi. Myron bu kez şaka yapmadı. Adam gerçekten dev gibiydi. Myron ayak sesleri duydu. Yine iriyarı ama en azından insan türünden olan başka bir adam Myron'ın arkasından yaklaştı. İkinci adamın üzerinde kamuflaj desenli bir pantolon vardı, bu pantolonlar yeni şehir modasıydı.

"Greg nerede?" diye sordu kamuflaj pantolonlu.

Myron şaşırmış gibi yaptı. "Ne? Ah, seni görmemiştim."

"Ha?"

"O pantolonla," dedi Myron, "ortama karışmış gibi görünüyorsun da."

Kamuflaj bundan hoşlanmadı. "Greg nerede?"

"Greg mi?" diye sordu Myron ters bir tavırla.

"Evet. Nerede o?"

"Kim?"

"Greg."

"Greg kim?"

"Sen bizimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bunun dalgaya benzer bir hali var mı?"

Kamuflaj, tuğla duvara baktı. Tuğla duvarın çıtı çıkmıyordu. Myron fiziksel bir çatışma yaşanacağından neredeyse emindi. Böyle durumlarda iyi olduğunu da biliyordu. Ne var ki bu iki haydudun da iyi olduğunu biliyor ya da en azından tahmin ediyordu. Bruce Lee filmlerinin aksine, bir kişinin ne

yaptığını bilen iki ya da daha fazla rakibi yenmesi neredeyse imkânsızdı. Deneyimli dövüşçüler aptal olmazdı. Takım halinde çalışırlardı. Asla sırayla saldırmazlardı.

"Eee," dedi Myron. "Birer bira içip konuşmak ister misiniz?"

Kamuflaj alaycı bir tavırla güldü. "Sohbet etmek isteyecek tiplere mi benziyoruz?"

Myron, tuğla duvarı işaret etti. "O benziyor."

Böyle bir durumdan zarar görmeden kurtulmanın üç yolu vardı. Biri kaçmaktı, ki her zaman iyi bir seçenekti. Sorun şuydu ki rakipleri ona çelme takacak ve/veya yavaşlatacak kadar uygun bir mesafede duruyorlardı. Fazla riskliydi. İkinci seçenek, rakiplerinin seni küçümsemesiydi. Korkmuş gibi yapıp siner, sonra da onları hazırlıksız yakalardın. Bu Myron için pek mümkün değildi. Haydutlar 1.90 boyunda bir adamı nadiren küçümserdi. Üçüncü seçenek: Önce sen saldırır ve sağlam vururdun. Bunu yaparak diğeri tepki vermeden birini etkisiz hale getirme olasılığını artırırdın. Ne var ki bu seçenek de çok hassas bir dengeyi gerektiriyordu. Biri saldırana kadar, fiziksel bir çatışmanın tamamen engellenebilir olup olmadığını bilemezdin. Ama birinin saldırmasını beklersen, bu seçenek anlamsız hale gelirdi. Win üçüncü seçeneği severdi. Ama Win, sadece bir rakip olsa bile üçüncü seçeneği severdi zaten.

Myron'ın seçim yapmaya fırsatı olmadı. Tuğla duvar, Myron'ın beline bir yumruk indirdi. Myron darbenin gelişini hissetmişti. İki böbreğini de kurtarıp ciddi bir hasarı savuş-

turacak zamanı olmuştu. Aynı anda olduğu yerde dönerek tuğla duvarın burnuna bir dirsek darbesi indirdi. İri bir el bir kuş yuvasını eziyormuş gibi bir çıtırtı çıktı.

Zafer sevinci uzun sürmedi. Myron'ın korktuğu gibi, bu adamlar ne yaptığını bilen tiplerdi. Kamuflaj pantolonlu aynı anda saldırarak arkadaşının yapamadığını yaptı. Myron'ın böbreği acıyla kavruldu. Dizlerinin bağı çözüldü ve ayakta kalmak için çabaladı. Tuğla duvara doğru eğildi ve bacağını bir piston gibi iterek geri tekme attı. Dengesi sağlam olmadığı için hedefini ıskaladı. Darbesi kamuflajın bacağına indi. Fazla hasar vermedi ama adamı uzaklaştırmaya yetecek kadar güçlüydü. Tuğla duvar toparlanmaya başlıyordu. El yordamıyla uzanarak Myron'ın saçlarını buldu; hemen yakalayıp çekti. Myron bir eliyle adamın elini yakalayarak tırnaklarını eklemlerin arasındaki duyarlı basınç noktalarına bastırdı. Tuğla duvar bir çığlık attı. Kamuflaj pantolonlu geri dönmüştü. Myron'ın karnına sağlam bir yumruk indirdi. Acıtmıştı. Hem de çok. Myron başının dertte olduğunu biliyordu. Bir dizinin üzerine çöküp, bir avuç darbesiyle yukarı sıçradı. Tuğla duvarın kasıklarına isabet etti ve adamın gözleri yuvalarından fırladı. Biri altından taburesini çekmiş gibi yere yığıldı. Kamuflaj pantolonlu, Myron'ın başının yan tarafına sağlam bir darbe indirdi. Myron'ın kafatası uyuştu. Bir darbe daha indi. Myron'ın gözleri odağını kaybetmeye başladı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları izin vermedi. Bir tekmenin kaburgalarından birine indiğini hissetti ve dünya dönmeye başladı.

"Hey! Hey, ne yapıyorsunuz? Hey, siz!"

"Kesin şunu! Bu da ne?"

Myron sersemliği arasında sesleri tanımıştı. Joe ve Bone bardan çıkmışlardı. Myron fırsatı değerlendirip emekleyerek uzaklaştı. Buna gerek yoktu. Kamuflaj pantolonlu, tuğla duvarın ayağa kalkmasına yardım ediyordu. İki adam da kaçmaya başladı.

Joe ve Bone çabucak gelerek Myron'a baktılar.

"Sen iyi misin?" diye sordu Joe.

Myron başıyla onayladı.

"Bize imzalı fotoğrafını göndermeyi unutma, tamam mı? Kuzen Brucie göndermemişti."

"Ben iki tane göndereceğim," dedi Myron.

8. Bölüm

Joe ve Bone'u polis çağırmamaya ikna etti. Pek de zor olmamıştı. Kanun adamlarının katılımını gerektiren durumları çoğu kimse sevmezdi. Myron'ı bir taksiye bindirdiler. Sürücü türbanlıydı ve country müzik dinliyordu. Çokkültürlülük. Myron, Jessica'nın Soho'daki adresini zorlukla söyledi ve döşemesi yırtık koltuğa yığıldı. Sürücü sohbete hevesli değildi. Güzel.

Myron zihninden vücudunu kontrol etti. Bir yeri kırılmamıştı. En fazla morluklar olurdu. Oynamasını engelleyecek bir şey değildi. Başıysa bambaşka bir hikâyeydi. Kodein tilenol bu gece yardımcı olurdu, sabah kalkınca da bir Advil veya başka bir ağrıkesici alırdı. Baş travmalarında biraz zamana bırakıp acıya dayanmaktan başka yapacak pek bir şey

yoktu.

Jessica üzerinde bornozuyla onu kapıda karşıladı. Onun yanında sık sık olduğu gibi Myron yine nefesinin kesildiğini hissetti. Jessica öğütleri bir kenara atarak banyoyu hazırladı, Myron'ın soyunmasına yardım etti ve onunla birlikte küvete girdi. Su iyi gelmişti. Jessica başının etrafına ıslak bezler yerleştirirken Myron ona yaslandı. Memnun bir şekilde derin bir nefes verdi.

"Sen tıp fakültesine ne zaman gittin?" diye sordu.

Jessica arkasından uzanarak yanağını öptü. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, Doktor. Çok daha iyiyim."

"Anlatmak ister misin?"

Myron anlattı. Jessica sessizce dinlerken parmak uçları nazikçe şakaklarına masaj yapıyordu. Dokunuşu sakinleştiriciydi. Myron bu küvette uzanıp sevdiği kadına yaslanmaktan daha iyi şeyler olup olmadığını düşündü ama aklına hiçbir şey gelmedi. Acı uyuşmaya ve hafiflemeye başlamıştı bile.

"Kim olduklarını düşünüyorsun peki?" diye sordu Jessica.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Myron. "Kiralık olduklarını düşünüyorum."

"Greg'in nerede olduğunu mu öğrenmek istiyorlardı?"

"Öyle görünüyor."

"Tarif ettiğin gibi iki haydut benim peşimde olsaydı," dedi Jessica, "ben de ortadan kaybolurdum."

Bu fikir Myron'ın da aklına gelmişti. "Evet."

"Şimdi ne yapacaksın?"

Myron gülümseyerek gözlerini kapadı. "Ne? Nutuk yok mu? Bana bunun çok tehlikeli olduğunu söylemeyecek misin?"

"Fazla klişe olurdu," dedi Jessica. "Ayrıca, burada başka bir şey daha var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bütün bunlarla ilgili bana söylemediğin bir şey."

"Ben..."

Jessica parmağını Myron'ın dudaklarına bastırdı. "Bana sadece şimdi ne yapmayı planladığını söyle."

Myron teslim oldu. Jessica'nın onu bu kadar kolay okuyabilmesi korkutucuydu. "Birileriyle konuşmaya başlamam gerekiyor."

"Mesela?"

"Menajeri. Ev arkadaşı. Leon White adında biri. Emily."

"Emily. Bu senin eski okul aşkın değil mi?"

"Hı-hı," dedi Myron. Jessica'nın yine bir şeyleri anlamaya başlamasına izin vermeden çabucak konuyu değiştirdi. "Audrey'yle akşamın nasıl geçti?"

"İyiydi. Çoğunlukla senden konuştuk."

"Benden mi?"

Jessica sevgilisinin göğsünü okşamaya başladı. Dokunuşu sakinleştiricilikten uzaklaştı. Parmak uçları kuştüyü gibi dokunuyordu. Nazikçe. Çok hafifçe. Bir kemanın tellerini çekiştirir gibi.

"Ah, Jess."

Jessica onu susturdu. Sesi yumuşaktı. "Kıçın," dedi.

"Kıçım mı?"

"Evet, konuştuğumuz konu buydu." Jessica konuyu vurgulamak için Myron'ın poposunu avuçladı. "Audrey bile, sahada öyle bir yukarı bir aşağı koşturmanı izlenmeye değer buldu."

"Bir zihnim de var," dedi Myron. "Beynim. Duygularım."

Jessica dudaklarını onun kulağına kaydırdı. Dudakları kulakmemesine dokunduğunda Myron irkildi. "Kimin umurunda?" dedi Jessica.

"Ah, Jess..."

"Şşş," dedi Jessica, diğer elini Myron'ın göğsünden aşağı kaydırırken. "Doktor olan benim, unuttun mu?"

9. Bölüm

Çalan telefonun sesi neredeyse beyinciğine çarpıyordu. Myron gözlerini kırpıştırarak açtı. Perdenin aralığından güneş ışığı süzülüyordu. Yatakta yanındaki yeri yokladı; önce elleriyle, sonra gözleriyle. Jessica orada değildi. Telefon çalmaya devam etti. Myron açmak için uzandı.

"Alo?"

"Demek oradasın."

Myron gözlerini kapattı. Başındaki ağrı katlandı. "Selam, anne."

"Artık evinde uyumuyor musun?"

Evi, ailesinin evinin bodrumuydu, büyüdüğü evin bodrumu. Geceleri Jessica'nın evinde giderek daha sık kalıyordu. Bu muhtemelen iyi bir şeydi. Otuz iki yaşındaydı,

oldukça normaldi; bir sürü de parası vardı. Hâlâ anne babasıyla yaşaması için hiçbir neden yoktu.

"Yolculuk nasıl geçiyor?" diye sordu Myron. Anne babası bir Avrupa turuna katılmıştı. Dört günde on iki şehir ziyaret eden şu otobüs turlarından birine.

"Viyana Hilton'un uzun mesafe fiyatlarını göze alarak ararken niyetimin tatilimizi konuşmak olduğunu mu sanıyordun?"

"Sanırım hayır."

"Viyana'daki bir otelden telefon açmanın kaça patladığını biliyor musun? Bütün vergiler, ek ücretler vesaire?"

"Çok fazla olduğundan eminim."

"Fiyatlar şurada bir yerdeydi. Sana tam olarak söyleyeceğim, dur bir dakika. Al, şu telefon fiyatlarını nereye koymuştum ben?"

"Anne, önemi yok."

"Bir saniye önce elimdeydi. Al?"

"Eve döndüğünde söylersin anne," dedi Myron. "Böylece sabırsızlıkla bekleyeceğin bir şey olur."

"Aptal esprilerini arkadaşlarına sakla, tamam mı? Neden aradığımı gayet iyi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum, anne."

"Pekâlâ, o halde söyleyeyim. Bu turdaki çiftlerden biri. Smeltman'lar, çok hoş bir çift. Mücevher işindeymiş. Marvin, adı bu. Sanırım. Montclair'de bir mağazası varmış. Sen çocukken sürekli önünden geçerdik. Bloomfield Caddesi'nde şu sinemanın yakınında. Hatırlıyor musun orayı?"

"Evet." Annesinin neden söz ettiği konusunda hiçbir fikri yoktu ama böylesi daha kolaydı.

"Smeltman'lar dün gece telefonda oğullarıyla konuştular. Onları kendisi aradı, Myron. Tatil programlarını en ince detayına kadar biliyordu. Sadece anne babasının iyi zaman geçirdiğinden emin olmak için aramış."

"Hı-hı." Annesi dekompansasyon* havasındaydı. Engellemenin yolu yoktu. Bir an içinde, Myron'ın tanıdığı zeki ve modern kadın olmaktan çıkıp, *Damdaki Kemancı*'dan fırlamış bir karaktere dönüşebilirdi. Şu anda Yenta'ya doğru giden Golda gibiydi.

"Her neyse, Smeltman'lar, Myron Bolitar'ın ailesiyle aynı tura katıldıklarını ballandıra ballandıra anlattılar. Çok önemli, değil mi? Seni artık kim tanıyor ki? Yıllardır oynamadın. Ama Smeltman'lar koyu basketbol meraklıları. Buyur. Oğulları senin maçlarını mı izlermiş, neymiş, bilmiyorum. Oğulları –sanırım adı Herb veya Herbie'ydi, Ralph da olabilir, öyle bir şey– onlara senin profesyonel basketbol oynadığını, Dragons'un seni takıma aldığını söylemiş. Dediğine göre geri dönüyormuşsun, ben ne bileyim? Baban çok utandı. Yani, hiç tanımadığımız insanlar bunu konuşurken kendi ailen olayı bilmiyor. Smeltman'ların deli olduğunu sandık."

"Düşündüğün gibi değil," dedi Myron.

"Ne düşündüğüm gibi değil?" diye karşılık verdi annesi.

** Dengeleme yetersizliği, dengelemenin bozulması. Psikiyatride, kişilik bozuklukları olanların savunma mekanizmalarını tam olarak kullanamaması. (e.n.)*

"Araba yolunda biraz atış yapıyorsun. Tamam, büyütülecek bir şey değil. Ama anlamıyorum. Tekrar oynamaya başladığından söz etmedin bile."

"Başlamadım."

"Bana yalan söyleme. Dün gece iki sayı yaptın. Baban Sports Phone'u aradı. Buradan Sports Phone'u aramanın kaç para olduğunu biliyor musun?"

"Anne, büyütülecek bir şey değil."

"Dinle beni, Myron, babanı tanıyorsun. Adam önemli bir şey değilmiş gibi davranıyor. Ne olursa olsun seni seviyor, bunu biliyorsun. Ama haberi duyduğundan beri gülümsemesi yüzünden silinmedi. Hemen eve dönmek istiyor."

"Lütfen bunu yapmayın."

"Sakın," diye tekrarladı annesi öfkeyle. "Ona kendin söyle, Myron. Adam kaçık, bunu sen de biliyorsun. Delinin teki. Bu yüzden bana neler olduğunu sen söyle."

"Uzun hikâye, anne."

"Peki, doğru mu? Oynamaya başladın mı?"

"Sadece geçici bir süre."

"Ne demek sadece geçici bir süre?'"

Jessica'nın arama bekletmesi devreye girdi. "Anne, kapatmam gerek. Size daha önce söylemediğim için üzgünüm."

"Ne? Hepsi bu mu?"

"Detaylarını sonra anlatırım."

Annesi beklenmedik şekilde geri adım attı. "Dizine dikkat et."

"Ederim."

Myron diğer hatta geçti. Arayan Esperanza'ydı ve kadın selamlaşmaya bile gerek görmedi.

"Greg'in kanı değilmiş," dedi.

"Ne?"

"Bodrumda bulduğun kan," dedi kadın. "AB pozitif. Greg'in kan grubu 0 negatif."

Myron bunu duymayı beklemiyordu. Zihninde tarttı. "Belki de Clip haklıydı. Belki de Greg'in çocuklarından biriydi."

"Bu imkânsız," dedi Esperanza.

"Neden?"

"Sen lisede temel biyoloji dersi görmedin mi?"

"Sekizinci sınıfta. Ama ders sırasında Mary Ann Palmiero'yu izlemekle meşguldüm. Ne olmuş?"

"AB grubu ender bulunur. Bir çocuğun bu gruptan olması için ebeveynlerinin A ve B olması gerekir, yoksa imkânsızdır. Diğer bir deyişle, Greg'inki 0 grubuysa, çocuklarınınki AB olamaz."

"Belki de bir arkadaşınındır," dedi Myron. "Belki çocuklardan biri bir arkadaşını eve getirmiştir."

"Tabii," dedi Esperanza. "Muhtemelen öyledir. Çocuklar arkadaşlarını davet eder. Arkadaşlardan birinin kanı her yere saçılır ve kimse temizlemez. Ha, bir de şans eseri, Greg ortadan kaybolur."

Myron telefonun kablosunu parmağına doladı.

"Greg'in kanı değil," diye tekrarladı. "Şimdi ne olacak?"

Esperanza cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Kimse şüphelenmeden böyle bir soruşturmayı nasıl sürdürebilirim ki?" diye devam etti Myron. "İnsanlara sorular sormak zorundayım, değil mi? Nedenini öğrenmek isteyeceklerdir."

"Senin için gerçekten çok üzgünüm," dedi Esperanza, Myron'ın durumunu hiç umursamadığını belli eden bir ses tonuyla. "Ofise gitmem gerek. Geliyor musun?"

"Belki öğleden sonra. Bu sabah gidip Emily'yi göreceğim."

"Şu Win'in bahsettiği eski kız arkadaş mı?"

"Evet," dedi Myron.

"İşi şansa bırakma. Mutlaka prezervatif kullan." Esperanza telefonu kapattı.

Greg'in kanı değildi. Myron bunu anlamıyordu. Önceki gece uykuya dalarken kafasında oldukça düzgün ve tutarlı bir teori vardı: Haydutlar Greg'i arıyordu. Belki de onu biraz hırpalamış ve kanatmışlardı. Sadece ciddi olduklarını göstermek için. Bunun üzerine Greg kaçmıştı.

Hepsi uyuyordu. Bu teori bodrumdaki kanı, Greg'in neden aniden ortadan kaybolduğunu açıklıyordu. Evet, düzgün ve tutarlı bir denklemdi: Bir dayak, artı bir ölüm tehdidi, eşittir kaçan bir adam.

Ancak sorun şuydu ki bodrumdaki kan Greg'e ait değildi. Bu da teoriyi biraz zayıflatıyordu. Greg bodrumda dayak yemişse, o halde onun kanı olması gerekirdi. Greg başka birinin kanını değil, kendi kanını akıtmış olurdu. İşin

gerçeği, başka birinin kanını akıtmak da bir hayli zordu. Myron başını iki yana salladı. Bir duşa ihtiyacı vardı. Böyle çıkarımlarda bulunmaya biraz daha devam ederse boğazlanmış tavuk teorisi ısınmaya başlayacaktı.

Myron sabunlandıktan sonra sırtını duşa dönerek suyun omuzlarından ve göğsünden aşağı akmasına izin verdi. Sonra kurulanıp giyindi. Jessica diğer odada kelime işlemcisiyle uğraşıyordu. Myron klavye tıkırdarken onu rahatsız etmemesi gerektiğini öğrenmişti. Kısa bir mesaj bırakıp çıktı. 6 numaralı trenle şehir merkezine indi ve 46. Cadde'deki Kinney otoparkına yürüdü. Mario başını gazetesinden kaldırmadan anahtarları ona attı. 62. Cadde'den FDR kuzeye saptı ve Harlem Nehir Yolu'na kadar gitti. Sağ şerit inşaatından dolayı trafik yavaşlıyordu ama oldukça iyi bir sürede George Washington Köprüsü'ne ulaştı. R-4'ü izleyerek aslında kasaba görüntüsünde dev bir alışveriş merkezi olan ve Paramus denen bir yerden geçti. Sağa dönüp R-208 üzerindeki Nabisco binasını geçti.

Emily'nin evine yanaştığında dejavu etkisi babasının uyarı tokadı gibi ensesine indi. İlişkileri sürerken kolej tatillerinde buraya daha önce gelmişti elbette. Ev tuğladan, modern tarzda ve oldukça büyüktü. Bakımlı bir çıkmaz sokaktaydı. Arka bahçe çitlerle çevriliydi. Arka tarafta bir yüzme havuzu olduğunu hatırlıyordu. Bir çardak da vardı. O çardakta Emily'yle sevişirlerdi; giysileri ayak bileklerine inmiş halde, ince bir ter tabakası üzerinden tenlerine nem vururdu. Gençliğin tatlı heyecanı.

Arabayı park etti, anahtarı kontaktan çıkardı ve öylece oturdu. On yıldan uzun süredir Emily'yi görmemişti. Aradan geçen yıllarda çok şey olmuştu ama onu görünce Emily'nin vereceği tepkiden hâlâ korkuyordu. Emily'yi zihninde kapıda "Alçak" diye bağırırken ve kapıyı yüzüne çarparken görüyordu, ki gelmeden önce telefonla aramaya cesaret edememesinin nedenlerinden biri buydu.

Arabanın penceresinden dışarı baktı. Sokakta hareket yoktu. Sokakta sadece on ev vardı zaten. Nasıl yaklaşacağını düşündü ama aklına bir şey gelmedi. Saatine baktı fakat zamanı algılamak için yaptığı bir hareket değildi. İç çekti. Kesin olan bir şey vardı: Bütün gün burada oturamazdı. Seçkin bir semtti ve biri onu fark edip polise haber verebilirdi. Artık harekete geçme zamanıydı. Kapıyı açıp arabadan indi. Semt en azından on beş yıllıktı ama hâlâ yeni gibi görünüyordu. Bütün bahçeler birbirinden uzaktı. Henüz yeterince ağaç ve çalılık yoktu. Çimenler kötü saç ekimi yaptırmış birinin kafasına benziyordu.

Myron patikadan yürüdü. Avuçlarına baktı. Islanmışlardı. Zili çaldı. Zilin tanıdık sesini duyunca zihninde yine geçmişten sahneler canlandı. Kapı açıldı ve Emily'yi gördü.

"Bak, bak, bak," dedi Emily. Myron genç kadının sesinde şaşkınlık mı, alaycılık mı olduğunu anlayamadı. Emily değişmişti. Biraz daha zayıf, biraz daha olgun görünüyordu. Yüzü de daha az etliydi ve elmacıkkemikleri belirginleşmişti. Saçları daha kısa ve biçimliydi. "Bu, gitmesine izin verdiğim yakışıklı değil mi?"

"Selam, Emily." Bay Harika Açılış.

"Evlenme teklif etmeye mi geldin?" diye sordu Emily.

"O yoldan geçeli çok oldu."

"Ama ciddi değildin, Myron. O zamanlar samimiyet istiyordum."

"Ya şimdi?"

"Şimdi samimiyetin abartılmış olduğunu anlıyorum." Emily gülümsedi.

"İyi görünüyorsun, Emily," dedi Myron. Birbiri ardına güzel sözler söylüyordu.

"Sen de öyle," dedi Emily. "Ama sana yardım etmeyeceğim."

"Hangi konuda?"

Emily yüzünü ekşitti. "İçeri gel."

Myron içeri girdi. Ev pencerelerle, katedral tarzı tavanlarla ve beyaz duvarlarla doluydu. Havalı bir yerdi. Antreye pahalı zemin karoları döşenmişti. Myron'ı oturma odasına götürdü. Myron beyaz bir kanepeye çöktü. Döşeme kayın ağacındandı. Tıpkı on yıl önce olduğu gibiydi. Ya yine aynı oturma grubundan almışlardı ya da gelen konuklar inanılmayacak kadar uslu davranmışlardı. Kanepelerin üzerinde tek bir leke bile yoktu. Tek dağınıklık, bir köşede duran gazetelerdi. Görünüşe bakılırsa çoğu magazin gazeteleriydi. Bir *New York Post*'un baş sayfasında yetmiş iki puntoluk harflerle *SKANDAL!* diye yazılmıştı. Ne güzel.

Yaşlı bir köpek kaskatı bacaklarıyla odaya girdi. Kuyruk sallamaya çalışıyor gibiydi ama sonucu acınası bir sallanıştı.

Kuru diliyle Myron'ın elini yaladı.

"Şuraya bak," dedi Emily. "Benny seni hatırladı."

Myron gerildi. "Bu, Benny mi?"

Emily başıyla onayladı.

Myron'la yeni çıkmaya başladıklarında, Emily'nin ailesi kardeşi Todd için aşırı hareketli bir köpek yavrusu almışlardı. Köpek eve getirildiğinde Myron da oradaydı. Benny gözlerini kırpıştırarak ortalıkta dolaşmış ve tam bu zemine işemişti. Kimse umursamamıştı. Benny insanlara çabuk alışıyordu. Herkesi üzerlerine atlayarak karşılıyor, ancak bir köpeğin yapabileceği şekilde kimsenin ona zarar vermeyeceğine inanıyordu. Benny artık kimsenin üzerine atlamıyordu. Çok yaşlı görünüyordu. Sanki bir ayağı çukurda gibiydi. Myron'ın içi aniden hüzünle doldu.

"Dün gece iyi görünüyordun," dedi Emily. "Sahalara döndüğünü görmek güzel."

"Teşekkürler." İğneleyici imalar hiç bitmiyordu.

"Susadın mı?" diye sordu Emily. "Sana limonata yapabilirim. Bir Tennessee Williams oyunundaki gibi. Konuk beyefendiye limonata. Ancak Amanda Wingfield'ın bir Crystal Light ekleyeceğinden şüpheliyim." Myron cevap veremeden Emily köşede gözden kayboldu. Benny kataraktının arasından görmeye çalışarak Myron'a baktı. Myron köpeğinin kulağını okşadı. Kuyruk daha hızlı sallanmaya başladı. Myron hüzünlü bir tavırla gülümsedi. Benny onun neler hissettiğini anlamış ve duyguları takdir etmiş gibi daha da sokuldu. Emily elinde iki bardak limonatayla döndü.

"İşte," dedi. Bardaklardan birini Myron'a verip oturdu.

"Teşekkür ederim." Myron limonatasını yudumladı.

"Eee, şimdi sırada ne var, Myron?"

"Sırada mı?"

"Bir geri dönüş daha mı?"

"Anlamadım?"

Emily yine gülümsedi. "Önce Greg'in sahadaki yerini aldın," dedi. "Belki yatak odasındaki yerini de almak istiyorsundur."

Myron neredeyse limonatasını kusacaktı ama engellemeyi başardı. Her zamanki Emily. İnsanı daima şok edcrdi. "Hiç komik değil," dedi.

"Sadece biraz takılıyordum," diye karşılık verdi Emily.

"Evet, biliyorum."

Emily dirseğini kanepenin sırtlığına koyarak başını eline dayadı. "Jessica Culver'la çıktığını biliyorum," dedi.

"Evet."

"Kitapları hoşuma gidiyor."

"Ona söylerim."

"Ama ikimiz de gerçeği biliyoruz."

"Hangi gerçeği?"

Emily öne eğilerek bardağından bir yudum aldı. "Onunla seks, benimle olduğu kadar iyi değil."

Ah, işte bildiği Emily. "Bundan emin misin?" diye sordu Myron.

"Kesinlikle," diye cevap verdi Emily. "Burada ukalalık yapmıyorum. Bayan Culver'ın da çok becerikli olduğundan

eminim. Ancak benimle yeniydi. Keşifti. İnanılmayacak kadar ateşliydi. İkimiz de o heyecanı ve zevki başka biriyle asla yakalayamayız. Bu imkânsız. Zamanda geri gitmek gibi olur."

"Ben kıyas yapmıyorum," dedi Myron.

Emily başını yana yatırarak gülümsedi. "Saçmalık!"

"Kıyas yapmamı istemezsin."

Emily'nin gülümsemesi değişmedi. "Hadi ama Myron, spiritüal zırvalar sıralamayacaksın, değil mi? Derin, güzel bir ilişki yaşadığınız için seksin fizikselliğin ötesine geçtiğini filan anlatmaya kalkışmayacaksın, ha? Bu tür sözler sana hiç yakışmaz."

Myron cevap vermedi. Ne diyeceğini bilemiyordu ve sohbet onu huzursuz etmişti. "Daha önce ne demek istedin?" diye sordu, vites değiştirerek. "Bana yardım etmeyeceğin konusunda?"

"Aynen dediğim gibi."

"Bana ne konuda yardım etmeyeceksin?"

Emily yine gülümsedi. "Benim aptal olduğumu hiç düşündün mü, Myron?"

"Asla," dedi Myron.

"Şu geri dönüş hikâyesine gerçekten inanacağımı sanıyor muydun? Ya da Greg'in ayak bileğindeki sakatlıktan dolayı..." Parmaklarıyla havada tırnak işaretleri yaptı, "inzivaya çekildiği hikâyesine? Buraya gelişin şüphelerimi doğruladı."

"Ne şüphesi?"

"Greg kayıp. Sen de onu bulmaya çalışıyorsun."

"Greg'in kaybolduğunu sana düşündüren ne?"

"Lütfen, Myron, benimle oyun oynama. Bana en azından bu kadarını borçlusun."

Myron yavaşça başıyla onayladı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Ama umarım gebermiştir ve bir delikte çürüyordur."

"Böyle konuşmayı bırak," dedi Myron. "Bana gerçekten neler hissettiğini söyle."

Bu kez Emily'nin gülümsemesi daha hüzünlüydü. Myron içinin sızladığını hissetti. Greg ile Emily birbirlerine âşık olmuşlardı. Evlenmişlerdi. İki çocukları olmuştu. Bütün bunları paramparça eden neydi? Yakın zamanda bir şey mi... yoksa geçmişten gelen, başından beri lekeli olan bir şey mi? Myron'ın boğazı kurudu.

"Greg'i en son ne zaman gördün?" diye sordu.

"Bir ay önce," diye cevap verdi Emily.

"Nerede?"

"Mahkemede."

"İkiniz görüşüyor musunuz?"

"Daha önce söylediğimde ciddiydim. Onun gebermiş ve çürüyor olması konusunda."

"Bunu hayır olarak alıyorum."

Emily başıyla onayladı.

"Eğer gizleniyorsa, neresi olabileceği konusunda bir fikrin var mı?"

"Yok."

"Yazlık ev filan? Uzaklaşmak için gitmeyi sevdiği bir yer?"

"Yok."

"Greg'in bir kız arkadaşı olup olmadığını biliyor musun?"

"Hayır ama zavallı kadına acırdım."

"Carla diye birini hiç duymuş muydun?"

Emily tereddüt etti. İşaretparmağını dizinde tıklattı; bu Myron'ın o kadar iyi bildiği bir hareketti ki neredeyse izlerken canı yanıyordu. "Duke'tayken benim katımda kalan Carla diye biri yok muydu?" diye sordu. "Evet, Carla Anderson. İkinci sınıf öğrencisiydi. Güzel kızdı."

"Daha yakın zamanda bir şey?"

"Hayır." Emily doğrulup oturdu ve bacak bacak üzerine attı. "Win nasıl?"

"Aynı."

"Hayatın sürekliliklerinden biri," dedi Emily. "Seni seviyor. Bazen onun gizli eşcinsel olup olmadığını merak ediyorum."

"İki erkeğin birbirlerini sevmesi için eşcinsel olması gerekmez," dedi Myron.

Emily bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Myron onun kendisine ulaşmasına izin veriyordu. Büyük hata. "Greg'in bir reklam anlaşması imzalayacağını biliyor musun?" diye sordu.

Bu, Emily'nin ilgisini çekmişti. "Ciddi misin?"

"Evet."

"Büyük mü?"

"Anladığım kadarıyla çok büyük," dedi Myron. "Forte'yle."

Emily'nin elleri gerildi. Tırnakları o kadar uzun olmasa yumruklarını sıkabilirdi. "Orospu çocuğu."

"Ne?"

"Boşanmanın sonuçlanmasını, benim meteliksiz kalmamı bekledi ve şimdi de anlaşmayı imzalıyor. Orospu çocuğu."

"Ne demek istiyorsun? Greg zengindi."

Emily başını iki yana salladı. "Menajeri her şeyi kaybetti. Daha doğrusu mahkemede öyle olduğunu iddia etti."

"Martin Felder mı?"

"Evet. Kendi adına bir meteliği bile yok. Orospu çocuğu."

"Ama Greg hâlâ Felder'la birlikte çalışıyor. Neden parasını kaybeden bir adamla devam ediyor ki?"

"Ben ne bileyim, Myron." Emily'nin sesi sinirliydi. "Belki de yalan söylüyordur. Bir ilk olmaz."

Myron bekledi. Emily ona bakıyordu. Gözlerinde yaşlar birikti ama hepsini bastırdı. Yerinden kalkıp odanın diğer tarafına yürüdü. Şimdi sırtı Myron'a dönüktü. Sürgülü cam kapılardan çitle çevrili bahçeye bakıyordu. Havuzun üzerine branda örtülmüştü; suya rastgele dallar ve yapraklar takılmıştı. İki çocuk göründü. On yaşlarında bir erkek çocuğu,

sekiz yaşında gibi görünen bir kızı kovalıyordu. İkisi de ya soğuktan ya da koşmaktan kızarmış yüzleriyle gülüyorlardı. Oğlan, annesini görünce durdu. Sırıtarak el salladı. Emily elini kaldırdı ve hafifçe sallayarak karşılık verdi. Çocuklar koşarak uzaklaştı. Emily kendine sarılır gibi kollarını vücuduna sardı.

"Onları benden almak istiyor," dedi, oldukça sakin bir sesle. "Onları almak için her şeyi yapar."

"Örneğin?"

"Aklına gelebilecek en ahlaksızca şey gibi."

"Ne kadar ahlaksızca?"

"Seni hiç ilgilendirmez." Emily sustu. Arkası hâlâ Myron'a dönüktü. Myron genç kadının omuzlarının titrediğini fark etti. "Git," dedi.

"Emily..."

"Sen ona yardım etmek istiyorsun, Myron."

"Onu bulmak istiyorum. Arada fark var."

Emily başını iki yana salladı. "Ona borcun yok," dedi. "Olduğunu düşündüğünü biliyorum. Senin tarzın bu. O zaman da yüzündeki suçluluğu görebiliyordum ve bugün kapıyı açtığımdan beri de görebiliyorum. Bitti artık, Myron. Bize olanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Asla öğrenmedi."

"Bunun için kendimi daha mı iyi hissetmem gerekiyor?" diye sordu Myron.

Emily hızla ona döndü. "Kendini daha iyi hissetmen gerekmiyor," diye tersledi. "Konu seninle ilgili değil. Onunla evlenen benim. Ona ihanet eden benim. Bunun için hâlâ ken-

dini hırpaladığına inanamıyorum."

Myron zorlukla yutkundu. "Hastanede ziyaretime gelmişti. Ben sakatlandıktan sonra. Saatlerce oturup benimle konuşmuştu."

"Bu da onu iyi biri mi yapıyor?"

"Bunu yapmamalıydık."

"Büyü artık," dedi Emily. "Üzerinden on yıldan fazla zaman geçti. Geçmişte kaldı ve unutuldu."

Sessizlik.

Biraz zaman geçtikten sonra Myron ona baktı. "Çocuklarını gerçekten kaybedebilir misin?" diye sordu.

"Evet."

"Onları elinde tutmak için ne kadar ileri gidersin?"

"Ne kadar gerekirse."

"Onları kaybetmemek için cinayet işler misin?" diye sordu Myron.

"Evet." Emily tereddüt bile etmemişti.

"İşledin mi?"

"Hayır."

"Birkaç haydudun Greg'i neden arıyor olabileceği konusunda bir fikrin var mı?"

"Hayır."

"Onları sen tutmadın mı?"

"Tutsaydım," dedi Emily, "sana söylemezdim. Ama bu 'haydutlar' Greg'i incitmek istiyorsa, yerini bulmaları için elimden geleni yapardım."

Myron limonata bardağını bıraktı. "Sanırım artık gitsem

iyi olur."

Emily onu kapıya kadar geçirdi. Kapıyı açmadan önce Myron'ın kolunu tuttu. Myron onun dokunuşunu kumaşın üzerinden bile hissedebiliyordu. "Sorun yok," dedi Emily, nazikçe. "Unut artık. Greg asla öğrenmedi."

Myron başıyla onayladı.

Emily derin bir nefes aldı ve tekrar gülümsedi. Sesi normale dönmüştü. "Seni tekrar görmek güzeldi, Myron."

"Seni de," dedi Myron.

"Tekrar gelirsin, değil mi?" Emily doğal davranmak için kendini çok zorluyordu. Myron rol yaptığının farkındaydı. "Belki de eski günlerin hatırına kısa bir şey yaşarız. Bir zararı olmaz, değil mi?"

Emily. Şoklar. Yine. Myron kolunu çekti. "Son defasında da böyle demiştik," dedi. "Ve hâlâ zarar veriyor."

10. Bölüm

"Evlenmelerinden önceki geceydi," diye başladı Myron. Ofise geri dönmüştü. Esperanza önünde oturuyordu. Bakışları Myron'a odaklanmıştı ama Myron bunu bilmiyordu. Parmaklarını birbirine kenetlemiş, ellerini göğsüne koymuş halde oturarak tavana bakıyordu. Koltuğu arkaya yatmıştı. "Detaylarını ister misin?"

"Sadece anlatmak istersen," dedi Esperanza.

Myron anlattı. Emily'nin kendisini aradığını, odasına geldiğini, ikisinin de çok fazla içtiğini anlattı. Esperanza'ya kısa bir bakış attığında genç kadın bir soruyla onun sözlerini böldü.

"Takıma alınmasıyla bütün bunlar arasında ne kadar zaman geçti?"

Myron tavana bakarak gülümsedi. Bu kadın fazla gözlemciydi. Cevap vermesine gerek yoktu.

"Anladığım kadarıyla," diye devam etti Esperanza, "bu küçük kaçamak, profesyonelliğe geçiş ile sakatlanman arasındaki süreçte olmuş."

"Doğru tahmin."

"Ah," dedi Esperanza, başıyla hafifçe onaylayarak. "Bakalım doğru anlamış mıyım. Kolejdeki son yılındı. Takımın NCAA finallerini kazanmıştı, bu senin için önemli bir başarıydı. Sonunda Emily'yi kaybettin. O, Greg'le nişanlandı; bu da Greg için önemli bir başarıydı. Profesyonellik zamanı geldi. Greg genel seçmelerde yedinciydi; sen sekizinciydin. Greg'e bir puan daha."

Myron gözlerini kapatarak başıyla onayladı. "Skoru eşitlemeye çalışıp çalışmadığımı merak ediyorsun."

"Merak etmiyorum," diye düzeltti Esperanza. "Cevap gayet açık."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Yardım istiyorsan psikiyatra git," dedi Esperanza. "Gerçeği istiyorsan bana gel."

Haklıydı. Myron ellerini göğsünden indirdi ama parmaklarını çözmeden başının arkasına koyup ayaklarını masanın üzerine uzattı.

"Seni onunla aldattı mı?" diye sordu Esperanza.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet. Onlar biz ayrıldıktan sonra tanıştılar."

"Çok kötü," dedi Esperanza. "Bu sana güzel bir çıkış verirdi."

"Evet. Çok yazık."

"Yani bu yüzden mi kendini Greg'e borçlu hissediyorsun? Nişanlısıyla yattığın için mi?"

"Büyük oranda bu ama dahası da var."

"Nasıl yani?"

"Kulağa aptalca gelebilir ama aramızda daima bir bağ vardı."

"Bağ mı?"

Myron'ın bakışları tavandan duvara kaydı. Duvarda Woody Allen ile Diane Keaton, "Annie Hall"da bir Manhattan anının tadını çıkarıyordu. Bogie ve Bergman, Paris'in onlara ait olduğu günlerde Sam'in piyanosuna dayanmışlardı. "Greg ve ben yaşam boyu rakibiz," dedi Myron. "İki düşman arasında özel bir bağ vardır. Magic Johnson ile Larry Bird gibi. İnsan kendini karşısındakiyle tanımlar. Greg ve benim için de böyleydi. Söze dökülmüyordu fakat ikimiz de aramızdaki bağın farkındaydık."

Sustu. Esperanza sessizce bekledi. "Dizimi sakatladığımda," diye devam etti Myron, "Greg hastanede ziyaretime geldi. Hemen ertesi gün. Ağrıkesicilerin etkisi geçerken uyandığımda onu karşımda buldum. Win'le birlikte oturuyorlardı. Hemen anladım. Win de anlamış olmalıydı, yoksa onu dışarı attırırdı."

Esperanza başıyla onayladı.

"Greg yanımda kaldı. Rehabilitasyona yardım etti. Bağ

derken bunu kastediyorum. Haber onu yıkmıştı, çünkü ben sakatlandığımda, sanki onun da bir parçası ölmüş gibiydi. Bunun kendisi için neden o kadar önemli olduğunu anlatmaya çalıştı ama söze dökemedi. Önemli değildi. Biliyordum. Sadece yanımda olmak zorundaydı."

"Dizinin sakatlanması ile yeni karısıyla yatman arasında geçen süre ne kadardı?"

"Bir ay kadar."

"Onu sürekli görmek yardımcı olmuş muydu, yoksa canını mı yakmıştı?"

"Birincisi."

Esperanza bir şey söylemedi.

"Şimdi anlıyor musun?" diye sordu Myron. "Neden bunun üzerine gittiğimi anlıyor musun? Sen muhtemelen haklısın. Emily'yle yatmam muhtemelen Greg'den önce takıma alınmamamın intikamından ibaretti. Sadece aptal bir savaş daha. Ama bu bir evliliğe başlamak için ne kadar aptalca bir yol? Greg Downing'e borçluyum. Bu kadar basit."

"Hayır," dedi Esperanza. "O kadar basit değil."

"Nedenmiş?"

"Çünkü geçmişinin çok fazlası yüzeye çıkıyor. Önce Jessica..."

"Onunla başlama."

"Başlamıyorum," dedi Esperanza, sakince. Konu Jessica'ya geldiğinde Esperanza nadiren sakin konuşurdu. "Sadece bir gerçeği ifade ediyorum. Jessica gittiğinde seni yıkmıştı. Onu asla arkada bırakamadın."

"Ama artık geri döndü."

"Evet."

"O halde ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Basketbol da gittiğinde seni yıkmıştı. Onu da asla arkada bırakamadın."

"Elbette bıraktım."

Esperanza başını iki yana salladı. "Önce üç yılını dizini iyileştirebilmek için her türlü yolu deneyerek geçirdin."

"Sadece iyileşmeye çalışıyordum," diye karşı çıktı Myron. "Bunun nesi yanlış?"

"Hiç. Ama tam bir baş belasıydın. Jessica'yı kendinden uzaklaştırdın. Sana yaptıkları için onu bağışlamıyorum. Bunu sen istemedin. Ama onun gidişinde senin de rolün vardı."

"Neden şimdi bütün bunları anlatıyorsun?"

Esperanza başını iki yana salladı. "Sorumlusu sensin. Bütün geçmişin. Jessica ve şimdi de basketbol. Bütün bunları tekrar yaşamanı izlememizi istiyorsun ama izlemeyeceğiz."

"Neleri?"

Esperanza cevap vermedi. Bunun yerine bir soru sordu: "Dün gece neden maçını izlemeye gelmediğimi biliyor musun?"

Myron ona bakmadan başıyla onayladı. Yanakları ısınıp kızarmıştı.

"Çünkü Jessica'yla en azından tekrar yaralanmama *şansın* vardı. Cadının aklının başına gelmiş olma ihtimali vardı. Ama basketbolla... şansın yok. Geri dönemezsin."

"Başa çıkabilirim," dedi Myron, o sözleri tekrar duyar-

ken.

Esperanza sessiz kaldı.

Myron bakışlarını boşluğa dikti. Telefonun çaldığını belli belirsiz duydu. İkisi de cevap vermeye yeltenmedi. "Sence bu davayı bırakmalı mıyım?" diye sordu Myron.

"Evet. Emily'yle aynı fikirdeyim. Kocasına ihanet eden oydu. Sen sadece elinin altındaki bir araçtın. Olanlar ilişkilerini bir şekilde zehirlediyse bu, Emily'nin yaptığı bir şeydi. Onun kararıydı. Greg Downing'e hiçbir şey borçlu değilsin."

"Söylediklerin doğru olsa bile," dedi, "o bağ hâlâ orada."

"Saçmalık," dedi Esperanza. "Bu sadece erkeksi bir saçmalık. Benim görüşümü vurguluyorsun. Bir zamanlar olduysa bile, artık bir bağ filan yok. Basketbol on yıldır hayatının bir parçası değil. Bağın hâlâ var olduğunu düşünmenin tek nedeni, yine oynuyor olman."

Kapı güçlü bir şekilde vuruldu. Kapı pervazı sarsıldı, neredeyse kırılacaktı. Myron irkilerek oturduğu yerde doğruldu. "Telefonlara kim bakıyor?" diye sordu.

Esperanza gülümsedi.

"Ah, hayır."

"Gir," dedi Esperanza.

Kapı açıldı. Myron ayaklarını yere indirdi. Kadını daha önce defalarca görmüş olmasına rağmen ağzı açık kaldı. Dev Cindy başını eğerek içeri girdi. Tam bir mamuttu. 1.92 boyundaydı ve ağırlığı yüz elli kilonun üzerindeydi. Üzerinde kolları yırtılmış beyaz bir tişört vardı ve Hulk Hogan'ı bile

kıskandıracak kolları vardı. Makyajı ringde olduğundan daha abartılıydı. Saçları mor çiviler şeklindeydi. Rimeli de mordu ama saçlarından daha koyu tondaydı. Ruju kırmızı bir leke gibiydi. Korku filminden fırlamış bir karaktere benziyordu. Myron'ın gördüğü en korkutucu varlıktı.

"Selam, Cindy," diye denedi Myron.

Cindy hırladı. Ortaparmağını havaya kaldırarak Myron'a doğru uzattı ve sonra kapıdan geri çekilip kapattı.

"Bu da ne?"

"Birinci hatta cevap vermeni söylüyor," dedi Esperanza.

"Telefonlara Cindy mi bakıyor?"

"Evet."

"Konuşmuyor ki!"

"Yüz yüze hayır. Telefonda çok iyidir."

"Ulu Tanrım."

"Telefona cevap ver ve sızlanmayı kes."

Myron söyleneni yaptı. Arayan, New York Bell'deki bağlantıları Lisa'ydı. Çoğu kimse telefon kayıtlarına sadece polisin ulaşabildiğini düşünürdü. Bu doğru değildi. Ülkedeki sivillerin neredeyse hepsinin yerel telefon şirketlerinde bir bağlantısı vardı. Konu sadece birine rüşvet vermekle ilgiliydi. Bir aylık telefon kayıtları, size bin ila beş bin dolar arasında bir rakama mal olabilirdi. Myron ve Win, Lisa'yla federallerle çalıştıkları dönemde tanışmışlardı. Lisa para almıyordu fakat o ya da bu şekilde onunla daima ilgileniyorlardı. "Win'in istediği şeyi buldum," dedi Lisa.

"Dinliyorum."

"Dokuz on sekizdeki arama, Dyckman Caddesi ve Broadway'in köşesindeki bir lokantada bulunan ankesörlü bir telefondan yapılmış," dedi Lisa.

"Orası 200. Cadde yakınlarında değil mi?"

"Sanırım. Telefon numarasını istiyor musun?"

Carla, Greg'i 200. Cadde'deki bir lokantadan mı aramıştı? İşler giderek daha da tuhaflaşıyordu. "Eğer bulduysan."

Lisa telefon numarasını verdi. "Umarım yardımı olur."

"Olacak, Lisa. Teşekkürler." Myron kâğıdı Esperanza'ya doğru uzattı. "Bak ne bulduk," dedi. "Gerçek bir ipucu."

11. Bölüm

Adil olmak gerekirse, Parkview Lokantası adına yakışıyordu. Gerçekten de caddenin diğer tarafındaki Teğmen William Tighe Parkı görünüyordu; çalıları içerideki bahçeyi görmeye izin vermeyecek kadar yükselmiş, sıradan bir arka bahçeden daha küçüktü. Arsayı bir tel örgü çevreliyordu. Tellerin üzerinde birkaç yerde büyük, kalın harflerle yazılar yazılmıştı: *SIÇANLARI BESLEMEYİN*. Bu ciddiydi. Daha küçük puntolarla uyarı İspanyolca tekrarlanıyordu: *No Des Comida a Las Ratas*. Tabelalar oraya kendilerine Yaşam Bölgesi Kalitesi diyen bir grup tarafından yerleştirilmişti. Myron başını iki yana salladı. Böyle bir sorun ancak New York'ta olabilirdi; kemirgenleri beslemenin baştan çıkarıcı zevkine karşı koyamayan insanlar. Myron yine tabelaya bir göz at-

tıktan sonra lokantaya baktı. Sıçanlar. Ne iştah açıcı.

Caddenin karşı tarafına geçti. Parkview Lokantası'nın iki üst katında bir köpek başını yangın merdiveninin parmaklıklarından geçirmiş, aşağıdaki insanlara havlıyordu. Parkview'un yeşil ön tentesinin birkaç yeri yırtılmıştı. Harfler okunamayacak ölçüde silinmişti ve destek direği o kadar eğilmişti ki Myron kapıdan girebilmek için eğilmek zorunda kaldı. Vitrinde bir hamburger posteri vardı. Aynı vitrindeki mönüsünde peynirli patlıcan, *chicken à la king* ve et suyuna çorba vardı. New York Belediyesi'nden alınmış izinler ve denetim sertifikaları da asılmıştı.

Myron içeri girdi ve burnuna hemen bir Manhattan lokantasının tanıdık, ama o kadar da net olmayan kokusu çarptı. Hava yağ kokusuyla doluydu. Derin bir nefes almak bile insana damarları tıkanacakmış gibi hissettiriyordu. Saçları saman rengine çalacak kadar aklaşmış bir garson ona bir masa önerdi. Myron kadına müdürü sordu. Kadın elindeki kalemi kullanarak omzunun üzerinden tezgâhtaki adamı işaret etti.

"Bu Hector," dedi. "Buranın sahibidir."

Myron kadına teşekkür ederek tezgâhın önündeki taburelerden birine ilişti. Bir an oturduğu yerde kendini döndürmeyi düşündü ama bunun pek yetişkince bir hareket olmayacağına karar vererek vazgeçti. İki tabure sağında siyah Thom McAn spor ayakkabı ve lime lime bir pardösü giymiş, pislik içinde, belki evsiz bir adam ona bakarak gülümsedi ve başıyla onaylayarak selamladı. Myron da aynı şekilde karşı-

lık verdi. Adam kahvesine geri döndü, omuzlarını kaldırdı ve biri yudumunun ortasında onu önünden kapabilirmiş gibi fincanın üzerine eğildi.

Myron dışı çatlamış naylon bir mönüyü açtı ama okumadı. Koruyucu naylon kılıflar içine yerleştirilmiş bir sürü küçük kart vardı. Eski kelimesi Parkview Lokantası için uygun düşerdi fakat genel etkiyi tam olarak yansıtmazdı. Burada insanın içini ısıtan bir şey vardı, hatta temiz olduğu bir gerçekti. Tezgâh pırıl pırıl parlıyordu. Yemek takımları, gümüş rengi milkshake makinesi ve meşrubat istasyonu da öyle. Müşterilerin çoğu evde yemek yiyormuş gibi gazete okuyor veya birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Garson kadının adını biliyorlardı, yeni geldiklerinde kadının onlara kendini tanıtmadığına bahse girebilirdiniz.

Lokantanın sahibi Hector ızgarayla meşguldü. Saat neredeyse ikiydi. Öğle saatinin en yoğun zamanı değildi ama içerisi hâlâ oldukça kalabalıktı. Gözlerini yiyeceklerden ayırmadan İspanyolca emirler yağdırıp duruyordu. Sonra kibarca bir gülümsemeyle döndü, ellerini bir beze sildi ve Myron'a nasıl yardımcı olabileceğini sordu. Myron adama ankesörlü telefonu olup olmadığını sordu.

"Hayır, efendim, üzgünüm," diye cevap verdi Hector. İspanyolca aksanı belirgindi ama Hector konuşmasını bir hayli düzeltmişti. "Sokağın köşesinde bir tane var. Sol tarafta."

Myron, Lisa'nın verdiği numaraya bakarak yüksek sesle okudu. Hector aynı anda birkaç iş birden yapıyordu. Ham-

burger köftelerini çeviriyor, bir omletle uğraşıyor, kızarmış patatesleri kontrol ediyordu. Gözleri her yerdeydi; kasa, hem masadaki hem de tezgâhtaki müşteriler ve sol tarafındaki mutfak.

"Ah, o," dedi Hector. "O arkada. Mutfakta."

"Mutfakta mı?"

"Evet, efendim." Hector hâlâ kibardı.

"Mutfakta ankesörlü telefon mu var?"

"Evet efendim," dedi Hector. Beyaz önlüğünün altında kısa boylu ve ince yapılıydı. Altına simsiyah bir pantolon giymişti. Burnu birkaç kez kırılmış gibi görünüyordu. Kolları çelik halatlar gibiydi. "Personel için."

"İş telefonunuz yok mu?"

"Elbette var." Bu soru bir hakaretmiş gibi sesi yükselmişti. "Burada büyük bir paket ve teslimat işimiz var. Bir sürü müşteri bizden yemek alıyor. Bir faks makinemiz de var. Ama personelimin hatları meşgul etmesini istemiyorum. Telefon meşgul çaldığında başkasını ararsınız, değil mi? Bu yüzden arka tarafa bir ankesörlü telefon taktırdım."

"Anladım." Myron'ın aklına bir fikir geldi. "Yani müşteriler hiç kullanmıyor mu?"

"Şey, efendim, bir müşteri gerçekten ısrar ederse, onu geri çeviremem." Hector'un yüzünde iyi bir işadamının prova edilmiş kibarlığı vardı. "Parkview'da müşteri her şeyden önce gelir. Daima."

"Bu konuda ısrar eden bir müşteriniz oldu mu hiç?"

"Hayır, efendim. Herhangi bir müşterinin o telefonun

varlığını bile bildiğini sanmıyorum."

"Geçen cumartesi akşamı saat dokuz on sekizde o telefonu kimin kullandığını söyleyebilir misiniz?"

Bu soru Hector'un ilgisini çekmişti. "Pardon?" Myron soruyu tekrarladı ama Hector onun sözünü kesti. "Bunu neden bilmek istiyorsunuz ki?"

"Adım Bernie Worley," dedi Myron. "AT&T'de çalışan bir ürün denetleme görevlisiyim." Bir ürün nesi? "Biri bizi kandırmaya çalışıyor ve bundan hiç memnun değiliz."

"Sizi kandırmak mı?"

"Bir Y511."

"Bir ne?"

"Y511," diye tekrarladı Myron. Yüksekten atmaya başlamışsan, atmaya devam etsen iyi olurdu. "Hong Kong'da yapılmış bir elektronik gözlem cihazı. Pazarda yeni bir şey ama takipteyiz. Sokaklarda satılıyor. 18 Mart, akşam saat 9.18'de biri telefonunuzda onlardan birini kullanmış. Kuala Lumpur aranmış ve yaklaşık on iki dakika konuşulmuş. Aramanın toplam maliyeti yirmi üç dolar seksen iki sent ama bir Y511 kullanmanın cezası en azından yedi yüz dolar ile bir yıllık muhtemel hapis cezası arasında. Üstelik telefonu kaldırmak zorunda da kalacağız."

Hector'un yüzünde bir panik ifadesi belirdi. "Ne?" Myron yaptığı şeyden hoşlanmıyordu –dürüst, çalışkan bir göçmeni böyle korkutmak hoş bir şey değildi– ama devlete veya büyük şirketlere duyulan korkunun işe yarayacağını biliyordu. Hector olduğu yerde dönerek kendisine benzeyen

bir ergene bağırarak İspanyolca bir şeyler söyledi. Çocuk ızgaranın başına geçti. "Bunu hiç anlamıyorum, Bay Worley."

"Bu bir kamu telefonu, Bayım. Kamu telefonlarını özel aramalar için kullandığınızı bir ürün denetim görevlisine az önce kendiniz itiraf ettiniz; sadece personelinizin kullandığını ve kamu kullanımına kapalı tuttuğunuzu. Bu birinci bölüm B yirmi dört numaralı kuralımızın ihlalidir. Normalde rapor etmezdim fakat bir Y511'in kullanıldığı da düşünülürse..."

"Ama ben Y511 kullanmadım ki!"

"Biz bunu bilmiyoruz, Bayım." Myron sapına kadar Bay Bürokrat'ı oynuyordu; hiçbir şey bir insanı daha yetersiz hissettiremezdi. Bir bürokratın boş bakışlarından daha karanlık bir çukur yoktur. "Telefon sizin mekânınızda," diye devam etti Myron, sıkkın bir sesle. "Az önce telefonun sadece personeliniz tarafından kullanıldığını kendiniz söylediniz..."

"Aynen!" diye araya girdi Hector. "Personelim tarafından! Benim tarafımdan değil!"

"Ama buranın sahibi sizsiniz. Siz sorumlusunuz." Myron en sıkkın ifadesiyle etrafa bakındı, bunu Motorlu Araçlar Dairesi'nde kuyrukta beklerken öğrenmişti. "Bütün personelinizin bilgilerine de göz atacağız. Belki böylece suçluyu da bulabiliriz."

Hector'un gözleri iri iri açıldı. Myron bunun hedefi vuracağını biliyordu. Manhattan'da kaçak eleman çalıştırmayan tek bir lokanta bile yoktu. Hector'un ağzı açık kaldı. "Bütün

bunlar," dedi, "biri bir ankesörlü telefon kullandı diye mi?"

"Birinin yaptığı şey, Bayım, Y511 adıyla bilinen yasadışı bir elektronik alet kullanmaktı. Sizin yaptığınız şeyse, bu ciddi meselede bir ürün denetim görevlisinin soruşturmasına yardımcı olmayı reddetmekti."

"Yardımcı olmayı reddetmek mi?" Hector, Myron'ın sunduğu tek can simidine sımsıkı tutunmuştu. "Hayır, efendim, ben değil. Ben işbirliği yaparım. Hem de bunu çok isterim."

Myron başını iki yana salladı. "Ben bunu hiç sanmıyorum."

Hector kibarlık ölçeğini azamiye çıkardı. "Hayır, efendim," dedi. "Yardım etmeyi çok istiyorum. Telefon şirketinize kesinlikle yardımcı olacağım. Bana ne yapabileceğimi söyleyin sadece. Lütfen."

Myron iç çekti ve birkaç saniye duraksadı. Lokanta çok hareketliydi. Kasanın zili duyuldu ve Thom McAn ayakkabılı, evsiz gibi görünen adam kirli eliyle yağlı, bozuk paraları aldı. Izgaranın sacı cızırdadı. Çeşitli yiyeceklerin kokuları havaya hâkim olmak için birbirleriyle amansızca yarışıyor ama hiçbiri kazanamıyordu. Hector'un yüzündeki endişe giderek artıyordu. Myron bu kadarının yeteceğine karar verdi. "Başlangıç olarak, geçen cumartesi akşamı saat 9.18'de ankesörlü telefonu kimin kullandığını söyleyebilirsiniz."

Hector izin isteyen bir tavırla bir parmağını kaldırdı. Kasanın başındaki kadına (belki de Bayan Hector'du) bağırarak İspanyolca bir şeyler söyledi. Kadın da bağırarak karşılık

verdikten sonra çekmeceyi kapatıp onlara yaklaştı. Kadın yaklaşırken Myron, Hector'un aniden kendisine tuhaf gözlerle baktığını fark etti. Myron'ın hilesini anlamaya mı başlamıştı yoksa? Belki. Ama Myron kendinden emin bir tavırla adama bakmaya devam etti ve Hector çabucak geri adım attı. Şüphelenmiş olabilirdi ama bir bürokratı yetkisini sorgulayarak kızdırma riskini göze alacak kadar değil.

Hector kadına dönerek bir şeyler fısıldadı. Kadın telaşla fısıldayarak karşılık verdi. Anlayışlı bir "ah" sesi çıkardı. Sonra Myron'a dönerek başını iki yana salladı.

"Anlaşıldı," dedi Hector.

"Ne?"

"Sally'ydi."

"Kim?"

"En azından o olduğunu sanıyorum. Karım o saatlerde onu telefonun yakınında görmüş. Ama sadece bir-iki dakika orada kaldığını söylüyor."

"Sally'nin soyadı var mı?"

"Guerro."

"Şimdi burada mı?"

Hector başını iki yana salladı. "Geçen cumartesi gecesinden beri hiç gelmedi. Sanırım nedeni anlaşıldı. Başımı derde soktu ve kaçıp gitti."

"Arayıp hasta olduğunu mu söyledi?"

"Hayır, efendim. Sadece çekip gitti."

"Adresini biliyor musunuz?" diye sordu Myron.

"Sanırım, bir bakayım." Yan tarafında *Snapple Şeftalili*

Buzlu Çay yazılı büyük bir karton çıkardı. Arkasından sıcak metale değen taze tava yağının cızırtısı duyuldu. Kutudaki dosyalar düzenliydi ve renklerle kodlanmıştı. Hector birini çekerek açtı. Sayfaları karıştırdı, aradığını buldu ve kaşlarını çattı.

"Ne?" diye sordu Myron.

"Sally bize hiç adres vermemiş," dedi Hector.

"Ya telefon numarası?"

"Hayır." Hector bir şey hatırlayarak başını kaldırdı. "Telefonu olmadığını söylemişti. Bu yüzden arkadaki telefonu bu kadar sık kullanıyordu."

"Bana Bayan Guerro'nun tipini tarif edebilir misiniz?" diye denedi Myron.

Hector aniden huzursuz oldu. Karısına bakarak boğazını temizledi. "Ah, şey, kumral saçlıydı," diye başladı. "Bir yetmiş beş boylarında. Orta boyluydu sanırım."

"Başka?"

"Yanlış hatırlamıyorsam gözleri kahverengiydi." Hector durdu. "Hepsi bu kadar."

"Kaç yaşlarındaydı?"

Hector yine dosyaya baktı. "Buradaki kayıtlara göre kırk beş yaşındaydı. Görünüşüyle uyuyor."

"Burada ne kadar süre çalıştı?" diye sordu Myron.

"İki ay."

Myron başıyla onayladı ve canlı bir hareketle çenesini ovaladı. "Carla adıyla bilinen birine uyuyor."

"Carla mı?"

"Ünlü bir telefon dolandırıcısı," dedi Myron. "Bir süredir peşindeydik." Sağa sola bakındıktan sonra komplocu bir tavırla sordu. "Carla adını kullandığını veya birinin ona Carla adıyla seslendiğini duydunuz mu hiç?"

Hector karısına baktı. Kadın başını iki yana salladı. "Hayır, hiç."

"Hiç ziyaretçisi oldu mu? Arkadaşı filan?"

Hector tekrar karısına baktı. Kadın yine başını iki yana salladı. "Hayır, kimseyi görmedik. Çoğunlukla kendi halindeydi."

Myron biraz daha zorlamaya ve bildiklerini doğrulamaya karar verdi. Hector şimdi oyunbozanlık etse ne olurdu ki? Kazanılan ve riske atılan bir şey yoktu. Öne eğildi, Hector ve karısı da ona doğru eğildi. "Bu biraz duygusuzca gelebilir," diye fısıldadı Myron, "ama bu kadın iri göğüslü müydü?"

İkisi de hemen başlarıyla onayladı. "Hem de çok," dedi Hector.

Myron'ın şüphesi doğrulanmıştı.

Birkaç soru daha sordu ama işe yarar bilgileri çoktan öğrenmişti zaten. Gitmeden önce onlara kendilerinin suçlu olmadığını ve 124B numaralı kuralı ihlale korkusuzca devam edebileceklerini söyledi. Hector neredeyse Myron'ın elini öpecekti. Myron kendini serseri gibi hissediyordu. *Bu gün ne yaptın, Batman? Şey, Robin, bir sürü yalanla çalışkan bir göçmenin ödünü patlatmakla başladım. Ulu Tanrım, Batman, sen muhteşemsin!* Myron başını iki yana salladı. Bunun ar-

kasından katmerlemek için ne yapabilirdi; yangın merdivenindeki köpeğe boş bira şişeleri fırlatmak mesela?

Myron, Parkview Lokantası'ndan çıktı. Caddenin karşı tarafındaki parka gitmeyi düşündü, ama ya aniden içinde karşı konulmaz bir sıçan besleme isteği belirirse ne olacaktı? Hayır, bu riski göze alamazdı. Uzak durmak zorundaydı. Dyckman Caddesi metro durağına yöneldiğinde bir ses onu durdurdu.

"Sally'yi mi arıyorsun?"

Myron sese döndü. Bu, lokantada karşılaştığı, Thom McAn ayakkabı giyen evsiz görünüşlü adamdı. Kaldırıma oturmuş, sırtını tuğla duvara yaslamıştı. Elinde boş bir plastik kahve bardağı vardı. Dileniyordu.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Myron.

"O ve ben..." Göz kırparak parmaklarını çaprazladı. "O lanet telefon sayesinde tanışmıştık."

"Gerçekten mi?"

Adam duvara dayanarak ayağa kalktı. Yüzündeki kıllar beyazımsıydı ve sakal olacak kadar gür değildi. Uzun saçları kömür siyahıydı. "Sally sürekli telefonumu kullanır ve bu beni çok kızdırırdı."

"Senin telefonun mu?"

"Arka taraftaki ankesörlü telefon," dedi adam, dudaklarını yalayarak. "Arka kapının hemen yanında. Arka sokakta çok takıldığım için rahatça duyarım. Benim iş telefonum gibi." Myron adamın yaşını tahmin edemiyordu. Yüzü çocuksu ama çöküktü; bunun yıllardan mı, yoksa zor yaşamdan

mı kaynaklandığından emin değildi. Sırıtırken iki ön dişinin eksik olduğunu görünce, Myron sevdiği Noel klasiğini hatırladı: "Noel'de bütün istediğim iki ön dişim." Çok güzel bir şarkıydı aslında. Oyuncak veya Sega video oyunları değil. Çocuk sadece diş istiyordu. Böylesine mütevazı.

"Eskiden kendi cep telefonumu kullanırdım," diye devam etti adam. "Aslında iki tane vardı. Ama çalındılar, tamam mı? Üstelik o lanet şeylere hiç güven olmuyor, özellikle de yüksek binaların arasındayken. Biri doğru araçlarla senin konuştuklarını da dinleyebilir, tamam mı? Ben yaptığım işi gizli tutmak zorundayım. Her yerde casuslar var. Bir de o aletler beyin tümörü yapıyor. Elektronlar mı ne. Deniz topu büyüklüğünde beyin tümörleri."

Myron yüzündeki ifadesizliği korudu. "Hı-hı." Yüksekten atmak diye işte buna denirdi.

"Her neyse, Sally de kullanmaya başladı. Bu beni çok kızdırdı, tamam mı? Yani, ben bir işadamıyım. Önemli aramalar geliyor. Hattı meşgul ettiremem, anladın mı? Haksız mıyım?"

"Kesinlikle haklısın," dedi Myron.

"Ben Hollywood'da bir senaristim." Adam elini uzattı. "Norman Lowenstein."

Myron, Hector'la konuşurken kullandığı sahte adı hatırlamaya çalıştı. "Bernie Worley."

"Tanıştığımıza sevindim, Bernie."

"Sally Guerro'nun oturduğu yeri biliyor musun?"

"Tabii. Biz eskiden..." Norman Lowenstein yine par-

maklarını çaprazladı.

"Bunu duymuştum. Bana Sally'nin nerede oturduğunu söyleyebilir misin?"

Norman Lowenstein dudaklarını büzdü ve işaretparmağıyla boğazının yakınındaki bir noktayı kaşıdı. "Adreslerle aram pek iyi değildir," dedi. "Ama seni oraya götürebilirim."

Myron bunun ne kadar büyük bir zaman kaybı olacağını merak etti. "Zahmet olmayacaksa?"

"Tabii, hiç sorun değil. Hadi, gidelim."

"Ne taraftan?"

"A treni," dedi Norman. "125. Cadde."

Metro durağına doğru yürüdüler.

"Sinemaya sık gider misin, Bernie?" diye sordu Norman.

"Sanırım herkes kadar."

"Sana film yapımcılığıyla ilgili bir şey söyleyeyim," diye başladı Norman, heyecanlanarak. "Aslında hiç de öyle parıltılı, görkemli bir şey değil. Tam aksine, hiçbir şeye benzemeyen bir it dalaşıdır. İnsanlar için hayaller üretirsin. Bütün o arkadan bıçaklamalar, bütün o para, ün ve ilgi... İnsanları tuhaf davranmaya zorlar. Şu anda Paramount'la bir film üzerinde çalışıyorum. Rolü Willis'e teklif ettiler. Bruce Willis. Projeyle ilgileniyor."

"İyi şanslar," dedi Myron.

Norman sırıttı. "Teşekkürler, Bernie, gerçekten çok naziksin. Ciddiyim. Çok naziksin. Sana hikâyenin neyle ilgili olduğunu söylemek isterdim ama şey, elim kolum bağlı.

Nasıl olduğunu bilirsin. Hollywood ve bütün o hırsızlıklar. Stüdyo konuyu gizli tutmak istiyor."

"Anlıyorum," dedi Myron.

"Sana güveniyorum, Bernie, mesele bu değil. Ama şirket ısrar ediyor. Onları suçlayamam. Çıkarlarını korumak zorundalar, değil mi?"

"Doğru."

"Bir aksiyon-macera olduğunu söyleyebilirim. Ama duygusal da. Sadece vurdu kırdı değil. Aslında rolü Harrison Ford istiyordu ama herif çok yaşlandı. Sanırım Willis rolün altından kalkar. İlk tercihim o değildi ama ne yapalım."

"Hı-hı."

125. Cadde şehrin en güzel yeri sayılmazdı. Myron buranın gündüzleri yeterince güvenli olduğunu düşünse de, yanında bir tabanca olması ona kendini biraz daha güvende hissettiriyordu. Myron "silahlanmak"tan pek hoşlanmazdı ve bunu nadiren yapardı. Myron özellikle zor beğenen biri değildi, ancak rahat olmayı severdi. Omuz kılıfı koltukaltına batıyordu ve tüvit prezervatif takmış gibi kaşındırıyordu. Yine de, önceki gece kamuflaj pantolonlu ve tuğla duvarla karşılaşmasından sonra, ortalıkta silahsız dolaşmak aptallık olurdu.

"Nereden?" diye sordu Myron.

"Şehir merkezi."

Broadway'den güneye yöneldiler. Norman, Hollywood hikâyelerini anlatmaya devam ediyordu. İşe yarayanlar ve yaramayanlar. Moda olanlar ve olmayanlar. Kabul görenler

ve görmeyenler. Myron başıyla onaylayarak yürümeye devam ediyordu. Güneye doğru ilerledikçe civar da iyileşiyordu. Columbia Üniversitesi'nin tanıdık demir kapılarının önünden geçtikten sonra sola döndüler. "Tam şurada," dedi Norman. "Bloğun ortalarına doğru."

Sokak çoğunlukla Columbia'nın lisansüstü öğrencileri ve profesörleri tarafından kullanılan alçak apartmanlarla doluydu. Myron bir lokanta garsonunun burada oturmasını tuhaf buldu. Ama kadının bütün bu olaylara karışması zaten başlı başına mantıksızdı, oturduğu yer neden fark edecekti ki? Tabii gerçekten burada oturuyorsa; Myron'ın şimdiye dek gördüklerine bakılırsa, Hollywood'da Bruce Willis'le de yaşıyor olabilirdi.

Norman onun düşüncelerini böldü. "Ona yardım etmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Ne?"

Norman durdu. Şimdi heyecanı biraz azalmıştı. "Telefon şirketinden geldiğin hikâyesi filan yani. Hepsi saçmalıktı, değil mi?"

Myron bir şey söylemedi.

"Bak," dedi Norman, elini Myron'ın koluna koyarak, "Hector iyi bir adamdır. Bu ülkeye geldiğinde hiçbir şeyi yoktu. O lokantada kıçını yırtıyor. Kendisi, karısı ve oğlu... Hepsi köle gibi çalışıyor. İzin günleri yok. Ve her gün birinin gelip her şeyini elinden almasından korkuyor. O kadar endişe... insanın kafasını bulandırır, tamam mı? Benim kaybedecek bir şeyim olmadığı için hiçbir şeyden korkmuyorum.

Bu da bazı şeyleri görmeyi kolaylaştırıyor. Anladın mı?"

Myron hafifçe başıyla onayladı.

Zihninden biraz gerçekçilik yayılınca, Norman'ın gözlerindeki heyecanlı ışıltılar sönmüştü. Myron ona ilk kez baktı; gerçekten baktı. Adamın yaşına, boyuna veya hatta insan olup olmadığına bakmıyordu. O yalanların ve kendini kandırmaların ardında, insan ırkına has umutların, isteklerin ve ihtiyaçların yattığını gördü.

"Sally için endişeleniyorum," diye devam etti Norman. "Belki bu da benim kafamı bulandırıyor. Ama bana veda etmeden asla öylece çekip gitmeyeceğini biliyorum. Sally bunu asla yapmaz." Durdu ve Myron'ın gözlerinin içine baktı. "Sen telefon şirketinden gelmiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Ona yardım etmek mi istiyorsun?"

"Evet," dedi Myron. "Ona yardım etmek istiyorum."

Norman başıyla onaylayarak işaret etti. "Burası. Daire 2E."

Myron yukarı çıkarken Norman kaldırımda kaldı. Üzerinde 2E yazılı siyah düğmeye bastı. Kimse cevap vermedi. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Giriş kapısını denedi ama kilitliydi. İçeriden otomatiğe basılması gerekiyordu.

"Orada kalsan iyi edersin," dedi Myron, Norman'a dönerek. Norman söyleneni anlayarak başıyla onayladı. Bu otomatik korumalı kapılar suça karşı pek işe yaramazdı ama asıl amaçları başıboşların içeri girip içeride kamp kurmasını engellemekti zaten. Myron bekleyecekti. Sonunda binada otu-

ranlardan biri gelip içeri girecek ya da dışarı çıkacaktı. Söz konusu kişi kapıyı açtığında, Myron çok doğal bir şeymiş gibi içeri girecekti. Haki pantolon ve düğmeli gömlek giymiş bir adamı kimse sorgulamazdı. Ama Norman yanında durursa farklı tepki verebilirlerdi.

Myron iki basamak aşağı indi. İçeriden kapıya yaklaşan iki genç kadını gördüğünde anahtarlarını arıyormuş gibi ceplerini yokladı. Sonra gülümseyerek kararlı adımlarla kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açmalarını bekledi. Abartmasına gerek yoktu. İki genç kadın –kolej öğrencisine benziyorlardı– başlarını bile kaldırmadan ve sohbetlerine ara vermeden kapıdan geçtiler. İkisi de hiç durmadan konuşuyor, birbirlerini dinlemiyorlardı. Myron'a aldırmamışlardı bile. Kendilerini iyi kontrol ediyorlardı. Elbette ki bu açıdan Myron'ın poposunu göremezlerdi; dolayısıyla özdenetimleri sadece takdiri hak etmiyor, aynı zamanda da kolayca haklı çıkıyordu.

Myron dönüp Norman'a baktı ve adam ona gitmesini işaret etti. "Sen gir," dedi Norman. "Ben sorun yaratmak istemiyorum."

Myron kapıyı kapattı.

Koridor az çok beklediği gibiydi. Beyaz renk hâkimdi. Çizgiler veya desenler yoktu. Şizofrenik bir politik ifade gibi görünen dev bir ilan panosu dışında duvarlarda da bir şey yoktu. Onlarca broşür ve ilanda Kızılderili Eşcinsel Derneği'nin düzenlediği bir danstan, kendini Rush Limbaugh İncelemesi şeklinde isimlendiren bir grubun şiir okumalarına

kadar çok çeşitli duyurular vardı. Ah, kolej hayatı.

İki çıplak ampulle aydınlatılan bir merdivenden indi. Bütün bu yürüyüş ve merdiven tırmanış, kötü dizini etkilemeye başlıyordu. Eklemi paslanmış bir menteşe gibi gerilmişti. Myron bacağını arkasından sürüdüğünü fark etti. Destek almak için tırabzana tutunuyor ve romatizma yaşına geldiğinde dizinin nasıl olacağını merak ediyordu.

Binanın kat planı kesinlikle simetrik değildi. Kapılar duvar boyunca rastgele yerleştirilmiş gibiydi. Diğer dairelerden oldukça uzak mesafedeki bir köşede 2E numaralı kapıyı buldu. Dairenin yeri, sanki biri arka tarafta sonradan fazla boş yer bulmuş da, fazladan bir-iki daire daha eklemeye karar vermiş gibi hissettiriyordu. Myron kapıyı vurdu. Cevap yoktu. Bu hiç şaşırtıcı değildi. Koridoru kontrol etti. Görünürde kimse yoktu. Norman'ın burada olmamasına sevindi, çünkü kilidi açarak içeri girdiğini kimsenin görmesini istemiyordu.

Myron anahtar kullanmadan kilit açma işinde pek de başarılı değildi. Yıllar içinde bir şeyler öğrenmişti fakat bu şekilde kilit açmak bilgisayar oyunu oynamaya benziyordu. Yeterince çalışırsanız, zaman içinde seviyeleri atlardınız. Myron çalışmamıştı, çünkü bundan hoşlanmıyordu. Aslında bu konuda doğal bir yeteneği de yoktu. Çoğu durumda, mekanik konuları Win'e bırakıyordu; "Görevimiz Tehlike"deki Barney'nin yaptığı gibi.

Kapıyı incelediğinde morali bozuldu. New York'ta bile sürgülü kilitler kesinlikle etkileyiciydi. Tokmağın on beş san-

tim üzerinden üst pervazın on beş santim altına kadar üç tanesi yerleştirilmişti. Hem de en iyilerinden. Parıltılarına ve üzerlerinde hiç çizik olmamasına bakılırsa yepyeniydiler. Bu biraz tuhaftı. Sally/Carla aşırı temkinli biri miydi, yoksa bu kadar güvenlik ihtiyacı duymasının özel bir nedeni var mıydı? İyi bir soru. Myron kilitlere tekrar baktı. Win bu mücadeleden hoşlanırdı, Myron ise çabalarının sonuç vermeyeceğini daha ilk bakışta anlamıştı.

Tam kapıyı tekmelemeyi düşünürken bir şey dikkatini çekti. Yaklaşıp kapının aralığına baktı. Yine bir tuhaflık gördü. Sürgüler çekilmemişti. İnsan neden bu kadar pahalı kilitler alır ve kullanmazdı ki? Tokmağı denedi. Kilitliydi ama kartla bunu açmak kolay olurdu.

Kartı çıkardı. En son ne zaman kullandığını hatırlamıyordu. Tertemiz görünüyordu. Belki de hiç kullanmamıştı. Kartı aralığa soktu. Eski bir kilit olmasına rağmen Myron'ın doğru yeri bulup kilidi geri itmesi yine de neredeyse beş dakikasını aldı. Tokmağı sımsıkı tuttu. Kapı açılmaya başladı.

Koku burnuna geldiğinde kapı ancak on beş santim kadar aralanmıştı.

Mide bulandırıcı koku basınçlı gaz gibi koridora taştı. Myron midesinin altüst olduğunu hissetti. Bu kokuyu tanımış ve ödü patlamıştı. Bir mendil bulabilmek için ceplerini yokladı ama yoktu. "Dracula"daki Bela Lugosi'yi oynuyormuş gibi koluyla burnunu ve ağzını kapattı. İçeri girmek istemiyordu. Bu tür şeylerde iyi değildi. Kapının arkasında göreceği şeyi aklından çıkaramayacağını, gece gündüz gözünün

önüne geleceğini biliyordu. Yakın bir arkadaş gibi daima yanında kalacak, yalnız ve huzurlu olduğunu sandığı zamanlarda arada bir omzuna dokunacaktı.

Kapıyı ardına kadar açtı. Leş kokusu zayıf korumasını çabucak aştı. Ağzından nefes almaya çalıştı ama emdiği şeyin ne olduğu düşüncesi bu seçeneği de dayanılmaz hale getirdi.

Neyse ki kokunun kaynağını bulmak için çok fazla ilerlemesi gerekmedi.

12. Bölüm

"Vay canına, Bolitar, yeni parfüm mü?"

"Çok komik, Dimonte."

NYPD cinayet detektifi Roland Dimonte başını iki yana salladı. "Tanrım, ne koku." Üzerinde üniforma yoktu ama "sivil" demek mümkün değildi. Yeşil bir ipek gömlek ve üzerine fazla dar gelen çok koyu, mavi bir kot pantolon giymişti. Paçalarını mor renkli yılan derisi çizmelerinin içine sokmuştu; altmışlardan kalma bir saykodelik Hendrix posteri gibi, çizmelerin rengi açıya göre açılıp koyulaşıyordu. Dimonte'nin ağzında bir kürdan vardı, Myron adamın bu alışkanlığı, ayna karşısında tesadüfen kendisini görüp bu hareketin sert göründüğüne karar verdiğinde kazandığını düşünüyordu. "Bir şeye dokundun mu?"

"Sadece tokmağa," dedi Myron. Başka iğrenç sürprizler olmadığından emin olmak için dairenin geri kalanını da kontrol etmişti. Yoktu.

"İçeri nasıl girdin?"

"Kapı kilitli değildi."

"Ciddi misin?" Dimonte bir kaşını kaldırarak kapıya baktı. "Kapı kapandığında otomatik olarak kilitlenecek şekilde ayarlanmış."

"Kilitli değildi ve aralıktı."

"Anladım." Dimonte kürdanını çiğnemeye devam ederken başını iki yana salladı. Bir eliyle yağlı saçlarını sıvazladı. Bukleleri alnına yapışmış, yerlerinden kıpırdamak istemiyorlardı. "Kim bu kadın peki?"

"Bilmiyorum," dedi Myron.

Dimonte sıkılı yumruk gibi yüzünü buruşturdu. Çok şüpheci olduğunu belli ediyordu. Beden dilini gizlemek Dimonte'nin iyi olduğu bir konu değildi. "Bunu yutacağımı sanmıyorsun, değil mi, Bolitar?"

"Adını bilmiyorum. Sally Guerro olabilir. Carla da olabilir."

"Hı-hı." Çiğnenen kürdan. "Seni dün gece televizyonda gördüm. Yine top oynuyorsun."

"Öyle."

Adli tabip geldi. Uzun boylu, ince yapılı biriydi, tel çerçeveli gözlüğü uzun yüzünde fazla büyük duruyordu. "Öleli bir süre olmuş," dedi adam. "En azından dört gün."

"Nedeni?"

"Kesin olarak söylemek zor. Biri sert bir nesneyle vurmuş. Onu masaya yatırdığımda daha fazlasını öğreneceğim." Adam profesyonel bir kayıtsızlıkla cesede baktıktan sonra Dimonte'ye döndü. "Bu arada, gerçek değiller."

"Ne?"

Adam belli belirsiz bir tavırla kadının gövdesini işaret etti. "Göğüsleri. Yapay."

"Ulu Tanrım," dedi Dimonte, "şimdi de cesetlerle mi kırıştırıyorsun?"

Uzun yüz sarktı, adamın çenesi neredeyse göbek deliğine değdi. "Bu konuda şaka bile yapma," dedi adli tabip fısıldayarak. "Bu gibi söylentilerin benim mesleğimdeki bir adama neler yapabileceğini biliyor musun?"

"Terfi mi ettirir?" diye sordu Dimonte.

Doktor gülmedi. Myron'a kırgın gözlerle baktıktan sonra yine Dimonte'ye döndü. "Bunu komik buluyorsun, ha? Lanet olsun, uğraştığın şey kariyerim!"

"Sakin ol, Peretti, sadece dalga geçiyorum."

"Dalga mı geçiyorsun? Kariyerimin lanet olası bir şaka olduğunu mu sanıyorsun? Senin neyin var?"

Dimonte'nin gözleri kısıldı. "Bütün bunlarla ilgili biraz hassassın, Peretti."

"Benim yerimde olsan..." dedi doktor, sırtını dikleştirerek.

"Öyle diyorsan."

"Bu da ne demek?"

"Leydi çok fazla itiraz ediyor diyorum."

"Ne?"

"Shakespeare," dedi Dimonte. "*Macbeth*'ten." Dimonte, Myron'a baktı.

Myron gülümsedi. "*Hamlet.*"

"Kimin söylediği umurumda bile değil," diye itiraz etti Peretti. "Bir insanın namıyla oynanmaz. Bunların hiçbirini komik bulmuyorum."

"Sanki senin ne düşündüğün umurumdaymış gibi," dedi Dimonte. "Başka ne var?"

"Kadın peruk takıyor."

"Peruk mu? Ciddi misin, Peretti? Dava artık çözüldü sayılır. Yapmamız gereken tek şey, sahte göğüslerden ve peruklardan nefret eden bir katil bulmak. Bu çok yardımcı oldu. Ne tür külot giyiyormuş, ha? Onları koklamadın mı daha?"

"Ben sadece..."

"Bana bir iyilik yap, Peretti." Dimonte pantolonunun içinde biraz daha dik durup boyunu daha uzun göstererek önemle vurguladı. "Bana ne zaman öldüğünü söyle. Bana nasıl öldüğünü söyle. Moda unsurlarını sonra konuşuruz, tamam mı?"

Peretti teslimiyet anlamında ellerini kaldırdı ve cesede geri döndü. Dimonte, Myron'a baktı. "Yapma göğüsler ve peruk önemli olabilir. Söylemekle doğrusunu yaptı."

"Evet, biliyorum. Sadece onu kızdırmayı seviyorum, hepsi bu."

"Repliğin aslı da şöyle," dedi Myron: "'Leydimin çok fazla itiraz ettiğini düşünüyorum.'"

"Hı-hı." Dimonte kürdanları değiştirdi. Ağzındaki at yelesi gibi saçaklanmıştı. "Bana neler olup bittiğini söyleyecek misin, yoksa seni merkeze götürmek zorunda mı kalacağım?"

Myron yüzünü buruşturdu. "Beni merkeze götürmek mi?"

"Bu konuda beni çok zorlama, Bolitar, tamam mı?"

Myron kendini zorlayarak kanlı cesede baktı. Midesi ağzına geldi. Kokuya alışmaya başlıyordu ama düşüncesi bile kokunun kendisi kadar kötü sayılırdı. Peretti işinin başına dönmüş, karaciğere ulaşmak için cesedi hafifçe kesmişti. Myron bakışlarını kaçırdı. John Jay'den gelen cinayet masası ekibi ortamı hazırlıyor, fotoğraf çekiyordu. Dimonte'nin ortağı, Krinsky adında bir çocuk, sessizce ortalıkta dolaşarak notlar alıyordu. "Neden onları bu kadar büyütmüş ki?" diye merak etti Myron yüksek sesle.

"Neyi?"

"Göğüslerini. Onları büyütme ihtiyacını anlayabilirim. Toplum baskıları düşünülürse. Ama neden bu kadar büyük?"

"Benimle kafa buluyorsun, değil mi?" dedi Dimonte.

Krinsky yanlarına geldi. "Bütün eşyaları şu bavulların içinde." Eliyle yerde duran iki valizi işaret etti. Myron, birçok kez Krinsky'yle karşılaşmıştı. Çocuk iyi konuşan biri değildi, Myron'ın kilitlerle yaptığı gibi çocuk da nadiren konuşuyor olmalıydı. "Bence taşınıyormuş."

"Kimliğini tespit edebildiniz mi?" diye sordu Dimonte.

"Cüzdanındaki kimlik, adının Sally Guerro olduğunu

gösteriyor," diye devam etti Krinsky kısık sesle. "Pasaportlarından biri de öyle."

İki adam, Krinsky'nin devam etmesini bekledi. Ama çocuk bunu yapmayınca Dimonte bağırdı: "Pasaportlarından biri de ne demek? Kaç tane pasaportu var ki?"

"Üç."

"Ulu Tanrım, Krinsky, öt be adam!"

"Biri Sally Guerro adına. Diğeri Roberta Smith. Üçüncüsündeyse adı Carla Whitney."

"Ver şunları bana." Dimonte pasaportları inceledi. Myron onun omzunun üzerinden bakıyordu. Üç fotoğrafta da aynı kadın görünüyordu ama saçları (yani perukları) ve sosyal güvenlik numaraları farklıydı. Pul sayısına bakılırsa kadın sık sık yolculuk yapıyor olmalıydı.

Dimonte ıslık çaldı. "Sahte pasaportlar," dedi. "Üstelik de çok iyiler." Sayfaları çevirdi. "Şurada Güney Amerika'ya yaptığı birkaç giriş görülüyor. Kolombiya. Bolivya." Pasaportlar sert bir sesle kapandı. "Bak, bak, bak. Anlaşılan güzel, temiz bir uyuşturucu davasına daldık."

Myron bu bilgiyi düşündü. Uyuşturucu. Cevap kısmen bu olabilir miydi? Sally/Carla/Roberta uyuşturucuyla uğraşıyorsa, Greg Downing'le nasıl bir bağlantısı olduğu anlaşılabilirdi. Kadın onun kaynağıydı. Cumartesi gecesi buluşmaları, bir alışverişten ibaretti. Garsonluk işi paravandı. Kadının neden ankesörlü telefonu kullandığını ve kapısına neden güçlü kilitler taktığını da açıklıyordu; bir torbacının meslek aletleri. Biraz mantıklıydı. Elbette Greg Downing uyuşturucu

kullanan birine benzemiyordu ama etrafındakileri kandıran ilk kişi o olmazdı.

"Başka bir şey var mı, Krinsky?" diye sordu Dimonte.

Çocuk başıyla onayladı. "Komodin çekmecesinde bir tomar para buldum." Yine sustu.

Dimonte'nin sabrı taşmak üzereydi. "Saydın mı?"

Çocuk yine başıyla onayladı.

"Ne kadar?"

"On bin dolardan biraz fazla."

"Nakit on bin dolar, ha?" Bu, Dimonte'yi memnun etmişti. "Bir göreyim."

Krinsky parayı verdi. Lastikle tutturulmuş yeni banknotlardı. Dimonte paraları karıştırırken Myron izledi. Hepsi yüzlüktü. Seri numaraları birbirini izliyordu. Myron birini ezberlemeye çalıştı. Dimonte işini bitirdiğinde tomarı tekrar Krinsky'ye attı. Gülümsemesi hâlâ silinmemişti.

"Evet," dedi Dimonte, "anlaşılan bütün detaylar temiz bir uyuşturucu işini gösteriyor." Duraksadı. "Tek bir sorun var."

"Ne?"

Dimonte, Myron'ı işaret etti. "Sen, Bolitar. Bu temiz uyuşturucu davamı mahvediyorsun. Sen ne yapı..." Dimonte aniden durarak parmaklarını şaklattı. "Ulu Tanrım..." Sesi kısıldı ve kendi alnına bir şaplak attı. Gözleri parladı. "Tanrım!"

"Aklına bir şey mi geldi, Rolly?" diye sordu Myron.

Dimonte ona aldırmadı. "Peretti!"

Cesedin yanındaki adli tabip başını kaldırıp baktı.

"Evet?"

"Şu plastik memeler," dedi Dimonte. "Myron onların dev gibi olduğunu fark etti."

"Evet, eee?"

"Ne kadar büyük?"

"Ne?"

"Büyüklükleri ne kadar?"

"Kubbe ölçüsünü mü soruyorsun?"

"Evet."

"Neyim ben, iç çamaşırı üreticisi mi? Ben nereden bileyim?"

"Ama büyükler, değil mi?"

"Evet."

"Gerçekten büyükler."

"Kendi gözlerin var, değil mi?"

Myron konuşmaları sessizce dinliyordu. Dimonte'nin neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyordu; en tehlikeli ipucu.

"Sence bir su balonundan daha büyük olabilirler mi?" diye sordu Dimonte.

Peretti omuz silkti. "Bu, balona bağlı."

"Çocukken hiç su balonu yapmadın mı sen?"

"Evet, tabii," dedi Peretti. "Ama balonların büyüklüğünü hatırlamıyorum. O zamanlar çocuktum. Çocukken her şey olduğundan daha büyük görünür. Birkaç yıl önce üçüncü sınıf öğretmenimi ziyaret etmek için okuduğum ilkokula git-

tim. Kadın hâlâ orada çalışıyor, inanabiliyor musun? Adı Bayan Tansmore. Yemin ederim, bütün bina bana bebek evi gibi geldi. Oysa çocukluğumda dev gibiydi. Sanki..."

"Tamam, tamam, salak, şunu basitçe anlatayım." Dimonte derin bir nefes aldı. "Uyuşturucu kaçırmak için kullanılabilirler mi?"

Sessizlik. Odadaki herkes durmuştu. Myron az önce dünyanın en aptalca şeyini mi, yoksa en zekice fikrini mi duyduğundan emin değildi. Peretti'ye döndü. Peretti ağzı açık halde başını kaldırıp onlara baktı.

"Eee, Peretti? Olabilir mi?"

"Ne, olabilir mi?"

"Malı göğüslerinin içine gizlemiş olabilir mi? Uyuşturucuyu onların içine gizleyip gümrükten geçirmiş olabilir mi?"

Peretti, Myron'a baktı. Myron omuz silkti. Peretti, Dimonte'ye döndü. "Bilmiyorum," dedi, yavaşça.

"Nasıl öğrenebiliriz?"

"Onları incelemem gerek."

"O halde ne diye bakıyorsun? Yapsana."

Peretti söyleneni yaptı. Dimonte dönüp Myron'a gülümsedi, kaşları kalkıp indi. Dimonte vardığı sonuçtan memnundu. Myron sessiz kaldı.

"Hayır, mümkün değil," dedi Peretti.

Dimonte bu cevaptan memnun kalmadı. "Nedenmiş?"

"Hiç yaralı doku yok diyebilirim," dedi Peretti. "Uyuşturucuyu onların içine gizlemiş olsa, derinin açılıp dikilmiş

olması gerekir. Sonra bu taraftan tekrar yapmaları gerekirdi. Öyle bir iz yok."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Lanet olsun," dedi Dimonte. Sonra Myron'a öfkeyle baktı ve onu bir köşeye çekti. "Her şey, Bolitar. Hemen."

Myron bu durumla nasıl başa çıkacağını düşündü ama seçme şansı olmadığının farkındaydı. Anlatmak zorundaydı. Greg Downing'in kaybolduğunu daha fazla gizleyemezdi. Yapmayı umabileceği en iyi şey, bilgiyi belli sınırlar içinde tutmaktı. Aniden Norman Lowenstein'ın dışarıda beklediğini hatırladı. "Bir saniye," dedi.

"Ne? Hangi cehenneme gidiyorsun?"

"Hemen döneceğim. Burada bekle."

"Lanet olsun!"

Dimonte onunla birlikte aşağı inerek kaldırıma çıktı. Norman orada değildi. Myron bloğun iki ucuna baktı. Norman'dan iz yoktu. Bu pek de şaşırtıcı değildi. Norman polisleri görünce kaçmış olmalıydı. Suçlu olsun ya da olmasın, yetkililer ortaya çıktığında sırra kadem basması gerektiğini bir evsiz çabuk öğrenirdi.

"Ne var?" diye sordu Dimonte.

"Hiç."

"O halde anlatmaya başla. Bütün hikâyeyi."

Myron çoğunu anlattı. Hikâye neredeyse Dimonte'nin ağzındaki kürdanı düşürüyordu. Dimonte soru sorma zahmetine girmedi fakat Myron duraksadığı her an, "Ulu Tanrım!"

ve "Lanet olsun!" gibi ifadelere ek olarak çeşitli küfürler de kullanıyordu. Myron hikâyeyi bitirdiğinde, Dimonte arkaya doğru sendeledi ve binanın basamaklarına oturdu. Birkaç saniye boşluğa bakakaldı. Sonunda kendini toparladı ama bu biraz zaman aldı.

"Bu inanılmaz!" diyebildi.

Myron başıyla onayladı.

"Yani bana Downing'in yerini kimsenin bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Biliyorlarsa bile konuşmuyorlar."

"Yani öylece kayboldu, ha?"

"Görünen o."

"Ve evinin bodrumunda kan mı vardı?"

"Evet."

Dimonte yine başını iki yana salladı. Aşağı uzanarak elini sağ çizmesinin üzerine koydu. Myron adamın bunu yaptığını daha önce de görmüştü. Çizmenin derisine dokunmayı seviyor gibiydi. Myron bunun nedenini bilmiyordu. Belki de yılan derisine dokunmak onu sakinleştiriyordu. Ana rahmini hatırlatıyor olabilirdi.

"Diyelim ki kadını Downing öldürdü ve kaçtı," dedi Dimonte.

"Bu oldukça uçuk bir varsayım."

"Evet, ama uyuyor," dedi Dimonte.

"Nasıl?"

"Bana anlattıklarına bakılırsa, Downing cumartesi gecesi kurbanla görüşmüş. Peretti cesedi masaya yatırdığında

ölüm saatinin o aralar olduğunu bulacağımıza ne kadarına bahse girersin?"

"Bu, onu Downing'in öldürdüğü anlamına gelmez."

Dimonte çizmesini daha hızlı okşamaya başladı. Patenli bir adam köpeğiyle birlikte kayarak önlerinden geçti. Köpek yetişmeye çalışırken nefes nefese kalmıştı. Yeni ürün fikri: köpek patenleri. "Cumartesi gecesi, Greg Downing ile kurban şehir merkezindeki alkollü bir mekânda bir araya geldiler. Saat on bir sularında oradan ayrıldılar. Sonra da kadının öldüğünü ve Downing'in ortadan kaybolduğunu öğreniyoruz." Dimonte, Myron'a baktı. "Bu, Downing'in kadını öldürüp kaçtığını akla getirir."

"Daha bir sürü şeyi de."

"Ne gibi?"

"Belki Greg cinayete tanık oldu ve korkup kaçtı. Belki cinayete tanık oldu ve kaçırıldı. Belki aynı kişiler tarafından o da öldürüldü."

"O halde cesedi nerede?" diye sordu Dimonte.

"Her yerde olabilir."

"Neden burada sadece kadınınkini bırakmışlar?"

"Belki Downing'i başka bir yerde öldürdüler. Ya da belki ünlü biri olduğu ve o kadar dikkat çekmek istemedikleri için onun cesedini götürdüler."

Dimonte kaşlarını çattı. "Fazla uçuyorsun, Bolitar."

"Sen de öyle."

"Belki. Bunu öğrenmenin tek yolu var." Dimonte yerinden kalktı. "Downing için kayıp ilanı çıkartacağız."

"Dur bir saniye. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Dimonte, Myron'a tuvalette üzerine sifon çekilmeden bırakılmış bir şeymiş gibi baktı. "Üzgünüm," dedi, sahte bir kibarlıkla. "Beni senin düşüncelerine önem veren biri sanıyor olmalısın."

"Çok sevilen, ünlü bir spor kahramanı için kayıp ilanı çıkarmaktan bahsediyorsun."

"Ve sen de çok sevilen, ünlü bir spor kahramanı olduğu için ayrıcalık yapmamı istiyorsun."

"Hiç de değil," dedi Myron, çabuk düşünmeye çalışarak. "Ama şu ilanı çıkarttığında neler olabileceğini bir düşünelim. Basın olaya karışacak. Haber her yerde tartışılacak. Ama bir şey var. Sen Downing'e haksızca yükleniyorsun. Ortada bir neden yok. Hiçbir somut kanıt yok. Hiçbir şey yok."

"Henüz yok," dedi Dimonte. "Ama daha..."

"Aynen, daha çok erken. Sadece biraz daha bekle diyorum. Ve bu konuya doğru şekilde yaklaş, çünkü bütün dünya seni izliyor olacak. Yukarıdaki şu soytarılara her adımı video kaydına almalarını söyle. Hiçbir şeyi şansa bırakma. Daha sonra birinin gelip senin bir şeyleri bozduğunu veya değiştirdiğini iddia etmesine fırsat tanıma. Downing'in evine gitmeden önce arama emri çıkar. Her şeyi kitabına uygun yap."

"Bütün bunları yaparken de kayıp aranıyor ilanı yayınlayabilirim."

"Rolly, diyelim ki kadını Greg Downing öldürdü. Bir

kayıp ilanı yayınladığında neler olur, biliyor musun? Birincisi, sabit fikirli olduğun düşünülür. Downing'in katil olduğuna karar vermişsin ve başka bir görüş kabul etmiyormuşsun gibi görünür. İkincisi, basın üzerine çullanır; her adımını izler, bulduğun kanıtları eleştirip çürütmeye çalışır, yaptığın her şeyi açıklar ve yorum yapar. Üçüncüsü, Greg'i hemen buraya sürükleyip getirirsin ve o zaman kimlerle karşılaşırsın?"

Dimonte başıyla onayladı ve yüzünü ekşitti. "Lanet olası avukatlarıyla."

"Hem de en iyilerinden. Sen daha kanıt bulmak için doğru dürüst harekete geçemeden, elindeki her şeyi çürütüp üstüne bir de tazminat davası açarlar. Neler olabileceğini biliyorsun."

"Lanet olsun," dedi Dimonte.

Myron başıyla onayladı. "Anladın mı şimdi?"

"Evet, anladım," dedi Dimonte. "Ama unuttuğun şeyler de var, Bolitar." Myron'a bakarak uzun uzun kürdanını çiğnedi. "Örneğin, bir kayıp ilanı yayınlatırsam senin küçük takım soruşturman da güme gider. Sen kaybedersin."

"Olabilir," dedi Myron.

Dimonte hafif bir gülümsemeyle Myron'ı inceledi. "Yine de bu, söylediklerinin yanlış olduğu anlamına gelmez. Sadece senin neyin peşinde olduğunu anlamadığımı sanmanı istemiyorum."

"Vasco da Gama nasıl harita okursa," dedi Myron, "sen de beni öyle okuyorsun."

Dimonte ona sert gözlerle baktı, Myron gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "O halde şöyle oynayacağız: Sen takımda kalacaksın ve küçük soruşturmana devam edeceksin. Ben de..." vurgulamak için bir parmağını kaldırdı, "davama yararı olduğu sürece bana anlattıklarını kendime saklayacağım. Downing'i buraya getirmeye yetecek kadar kanıt toplarsam, o zaman kayıp ilanı yayınlarım. Bu arada sen her şeyi bana bildireceksin. Hiçbir şey gizlemeyeceksin. Sorun var mı?"

"Sadece bir tane," dedi Myron. "Çizmelerini nereden alıyorsun?"

13. Bölüm

Myron antrenmana giderken araba telefonundan bir arama yaptı.

"Higgins," dedi bir ses.

"Fred? Ben Myron Bolitar."

"Hey, uzun zaman oldu. Nasıl gidiyor, Myron?"

"Şikâyet edemem. Sen?"

"Hazine Bakanlığı'nda her dakika ayrı bir heyecan."

"Evet, eminim."

"Win nasıl?" diye sordu Higgins.

"Aynı," dedi Myron.

"Adam ödümü patlatıyor, ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet," dedi Myron. "Biliyorum."

"İkiniz federallerle çalıştığınız günleri özlüyor musunuz?"

"Ben özlemiyorum," dedi Myron. "Win'in özlediğini de sanmıyorum. Hayatı çok fazla sınırlanmıştı."

"Seni anlıyorum. Hey, gazetede basketbola döndüğünü okudum."

"Evet."

"Bu yaşta ve bu dizle mi? Nasıl oldu bu?"

"Uzun hikâye, Fred."

"Anlatma. Hey, gelecek hafta Bullets'la oynamaya geliyorsunuz. Bana bilet ayarlayabilir misin?"

"Elimden geleni yaparım."

"Harika, teşekkürler. Peki, sana nasıl yardım edebilirim, Myron?"

"Yüzlük banknotlar halinde on bin dolarla ilgili bilgi istiyorum. Seri numaraları sıralı. Seri numarası B028856011A."

"Aciliyeti ne?"

"En çabuk şekilde."

"Elimden geleni yaparım. Kendine iyi bak Myron."

"Sen de Fred."

Myron antrenmanda içindeki tüm birikimi boşaltıyordu. Çok heyecanlıydı ve kendini harika hissediyordu. Ait olduğu yerdeydi. Sayı yaptığında, görünmez bir el topu potaya geçiriyor gibiydi. Top sürerken, elinin bir parçası gibi oluyordu. Duyuları vahşi ormandaki bir kurdunki gibi hassaslaşmıştı. Sanki bir kara deliğe düşmüş ve on yıl geri giderek

yine NCAA finallerine katılmış gibiydi. Dizi bile çok iyiydi.

Antrenmanın büyük bölümü beş başlangıç oyuncusuyla beş yedek oyuncu arasında hazırlık maçı şeklindeydi. Myron hayatının en iyi maçındaydı. Perdelerden güçlü ve atışa hazır şekilde çıkıyordu. İki kez doğruca potaya kadar ilerlemişti –büyük adamların potasına– ve her iki seferde de sayı yapmıştı.

Greg Downing'i, Carla/Sally/Roberta'nın cesedini, bodrumdaki kanı, ona saldıran haydutları ve hatta –evet– Jessica'yı bile unuttuğu anlar oluyordu. Damarlarında hiçbir şeye benzemeyen bir coşku dolaşıyordu, formunun zirvesinde olan bir sporcunun coşkusu. İnsanlar vücut sınırlarına kadar zorlandığında salgılanan bir hormonun yarattığı esrime halinden söz ederdi. Myron bunu pek anlamazdı ama sporcu olmanın inanılmaz heyecanlarını ve moral bozukluklarını bilirdi. İyi oynarsan bütün vücudun karıncalanır, gözlerinden mutluluk gözyaşları dökülürdü. Gece yattığında o karıncalanma devam eder, uyumak bir yana, gözünü bile kırpmadan maçın en iyi anlarını yeniden yaşardın; çoğunlukla ağır çekimde. Kötü oynadığında huysuz, moralsiz olur ve saatler, hatta günler boyunca o halde kalırdın. İki uç da, bir topu metalik bir çemberden geçirmenin, bir sopayla topa vurmanın veya bir küreyi büyük bir hızla fırlatmanın önemiyle kıyaslandığında abartılı kalırdı. Kötü oynadığında, böylesine anlamsız bir şeye kendini bu kadar kaptırmanın ne kadar aptalca olduğunu kendine hatırlatmaya çalışırdın. Çok iyi oynadığındaysa, içinden böbürlenen o çeneyi susturmaya çaba-

lardın.

Myron basketbol sahasında bir ileri bir geri gidip gelirken, zihninin derinliklerinden bir düşünce öne çıktı. Düşünce kenarlarda gizlenerek, tekrar geri çekilmeden önce arada bir açıkça göründü. *Bunu yapabilirsin,* diyordu düşünce. *Onlarla birlikte oynayabilirsin.*

Savunma görevi geldiğinde, Myron'ın şansı yine yaver gitti: Greg'in deplasmanlardaki oda arkadaşı ve en iyi dostu Leon White. Myron ile Leon oynarken takım arkadaşlarının ve hatta sık sık rakiplerin yaptığı gibi bir bağ kurdular. Pas çalışması sırasında göğüs göğüse geldiklerinde birbirlerinin kulağına şakalar fısıldıyorlardı. İyi bir oyun olduğunda birbirlerinin sırtını sıvazlıyorlardı. Leon kibar bir oyuncuydu. Tahrik edici konuşmalara veya hakaretlere gerek duymuyordu. Myron beş metreden yaptığı bir atışı kaçırdığında bile, Leon sadece cesaret verici şeyler söyledi.

Koç Donny Walsh düdüğünü çaldı. "Bu kadar, çocuklar. Yirmi faul atışı yapın ve evlerinize gidin."

Leon ve Myron ancak çocukların ve profesyonel sporcuların yapabileceği şekilde yarı tokalaşıp yarı el çaktılar. Myron oyunun bu kısmını, asker tarzında dostluğu hep sevmişti ve yıllardır tatmamıştı. Hoşuna gidiyordu. Oyuncular iki kişilik gruplara bölündü –biri atış yapacak, diğeri ribaunda çıkacaktı– ve farklı potalara geçtiler. Myron yine şanslıydı, partneri Leon White'tı. İkisi de birer havlu ve birer şişe su alarak tribünlerin önünden geçtiler. Çok sayıda muhabir antrenmanı izlemek için orada dikiliyordu. Elbette ki Audrey

de oradaydı. Keyifli bir gülümsemeyle Myron'a bakıyordu. Myron ona dönüp dil çıkarmamak –ya da kıçını göstermemek– için kendini zor tuttu. Antrenmanı Calvin Johnson da izliyordu. Takım elbise giymiş, başkanlık adayı fotoğrafı çektirir gibi duvara dayanmıştı. Myron maç sırasında onun tepkilerini ölçmeye çalışmıştı ama elbette Calvin'in ifadesi belirsizdi.

İlk atışı Myron yaptı. Faul çizgisinde durdu, ayaklarını omuz genişliğinde açtı ve gözlerini potanın ön kenarına dikti. Top geriye doğru dönerek potadan geçti.

"Sanırım oda arkadaşı olacağız," dedi Myron.

"Öyle duydum," dedi Leon.

"Muhtemelen uzun sürmeyecek." Myron bir atış daha yaptı. Yine sayı. "Sence Greg ne zaman döner?"

Leon seken topu tek hareketle kaptı ve Myron'a geri attı. "Bilmiyorum."

"Greg nasıl? Bileği iyi mi?"

"Bilmiyorum," diye tekrarladı Leon.

Myron bir faul atışı daha yaptı. Bir sayı daha. Terden ıslanıp ağırlaşmış olan atleti ona kendini iyi hissettiriyordu. Havluyu alarak yüzünü tekrar sildi. "Onunla hiç konuştun mu?"

"Hayır."

"Bu tuhaf."

Leon topu Myron'a attı. "Nesi tuhaf?"

Myron omuz silkti ve topu dört kez sektirdi. "İkinizin çok yakın olduğunuzu duymuştum," dedi.

Leon hafifçe gülümsedi. "Bunu nereden duydun?"

Myron topu bıraktı. Yine sayı. "Oradan buradan. Gazetelerden filan."

"Okuduğun her şeye inanma," dedi Leon.

"Neden?"

Leon topu Myron'a gönderdi. "Basın beyaz bir oyuncuyla zenci bir oyuncu arasında kurulan dostluklardan hoşlanır. Gale Sayers-Brian Piccolo örneğini her yerde ararlar."

"Siz ikiniz yakın değil misiniz yani?"

"Şey, birbirimizi uzun süredir tanıyoruz. Sadece bunu söyleyebilirim."

"Ama yakın değilsiniz?"

Leon, Myron'a baktı. "Neden bu kadar ilgileniyorsun?" diye sordu.

"Sadece sohbet ediyorum. Greg benim bu takımla olan tek gerçek bağım."

"Bağ mı?"

Myron yine topu sektirmeye başladı. "Eskiden rakiptik."

"Evet, eee?"

"Şimdiyse takım arkadaşı olacağız. Tuhaf gelecek."

Leon tekrar Myron'a baktı. Myron top sektirmeyi bıraktı. "Sence Greg eski bir kolej rekabetini hâlâ önemsiyor mudur?" Leon'un sesinde şaşkınlık vardı.

Myron bunun kulağa ne kadar komik geldiğini o zaman fark etti. "Oldukça yoğun bir şeydi," dedi. "O dönemde yani." Daha da komik. Myron, Leon'a bakmadı. Sadece atışını

yaptı.

"Umarım şimdi seni incitmiş olmam," dedi Leon, "ama sekiz yıldır deplasmanlarda Greg'le aynı odayı paylaşıyorum. Senden bahsettiğini hiç duymadım. Kolej yıllarından bahsettiğimizde bile."

Myron topu fırlatmadan önce durdu. Yüz ifadesini doğal tutmaya çalışarak Leon'a baktı. İşin komik tarafı –Myron itiraf etmek istemese de– bu onu gerçekten incitmişti.

"Atsana," dedi Leon. "Buradan çıkmak istiyorum."

TC onlara yaklaştı. Çoğu yetişkinin greyfurtları tutması gibi, iki elinde birer basket topunu rahatça taşıyordu. Toplardan birini bıraktı ve Leon'la el çakmayla karışık tokalaştı. Sonra Myron'a döndü. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Myron. "Benzetilmek, değil mi?"

TC başıyla onayladı.

"Bununla tam olarak neyi kastediyorsun?"

"Bu gece," dedi TC, "evimde parti var. Orada her şeyi anlayacaksın."

14. Bölüm

Dimonte, Meadowlands otoparkında onu bekliyordu. Kırmızı Corvette'inden dışarı uzandı. "Atla."

"Kırmızı bir Corvette," dedi Myron. "Neden şaşırmadım?"

"Sadece bin."

Myron kapıyı açıp siyah deri koltuğa yerleşti. Park etmiş olmalarına rağmen Dimonte direksiyonu iki eliyle birden tutuyor ve doğruca karşıya bakıyordu. Yüzü bembeyazdı. Kürdan sarkık duruyordu. Sürekli başını iki yana sallıyordu. "Bir terslik mi var, Rolly?"

"Greg Downing nasıl biridir?"

"Ne?"

"Sağır mısın nesin!" diye tersledi Dimonte. "Nasıl biri-

dir?"

"Bilmiyorum. Onunla yıllardır konuşmadım."

"Ama eskiden onu tanırdın, değil mi? Okulda. O zamanlar nasıldı? Sapkın tiplerle takılır mıydı?"

Myron ona baktı. "Sapkın mı?"

"Soruma cevap ver."

"Bu da ne böyle? Sapkın tipler?"

Dimonte kontağı çevirdi. Motorun sesi gürültülüydü. Gaza hafifçe basarak motorun toparlanmasını sağladı. Araç yarış arabası gibi yerinde yükseldi. Ses kesinlikle erkeksiydi. Yakınlarda bu çiftleşme çağrısını duyacak hiçbir kadın olmamalıydı, yoksa şimdiye kadar soyunmaya başlarlardı. Dimonte sonunda vitese taktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Myron.

Dimonte cevap vermedi. Bulundukları yerden Giants Stadyumu'na ve hipodroma uzanan rampayı takip etti.

"Bu da o gizem günlerinden biri mi?" diye sordu Myron. "Bayılırım."

"Dalga geçmeyi kes de soruma cevap ver."

"Hangi soru?"

"Downing nasıl biri? Onunla ilgili her şeyi bilmem gerek."

"Yanlış adama soruyorsun, Rolly. Onu o kadar iyi tanımıyorum."

"Bana bildiklerini anlat." Dimonte'nin ses tonu fikir ayrılığına izin vermiyordu. Her zamankinden daha az sahte maço tarzda konuşuyordu ve sesi tuhaf bir şekilde çatlıyordu.

Myron hoşlanmamıştı.

"Greg, New Jersey'de büyüdü," diye başladı Myron. "Harika bir basketbol oyuncusu. İki çocuk babası, boşanmış bir adam."

"Karısıyla çıkıyordun, değil mi?"

"Uzun zaman önce."

"Sence kadın solcu muydu?"

"Rolly, durum gerçekten tuhaflaşıyor."

"Sadece lanet olasıca soruma cevap ver." Dimonte sesini öfkeli ve sabırsız çıkarmaya çalışıyordu ama sanki korku da var gibiydi. "Sence radikal miydi?"

"Hayır."

"Hiç sapkın tiplerle takılır mıydı?"

"Sapkın yerine sapık desene şuna. Sapkın ne?"

Dimonte başını iki yana salladı. "Sence kelime oyunlarını kaldıracak havada mıyım, Bolitar?"

"Tamam, tamam." Myron ellerini teslimiyet anlamında kaldırdı. Corvette boş stadyumun etrafından döndü. "Hayır, Emily sapkınlarla takılmazdı."

Hipodromun önünden geçtiler ve arenaya doğru diğer rampaya geçtiler. Myron, sadece Meadowlands'in geniş otoparklarında döneceklerini anladı. "O halde Downing'e geri dönelim."

"Onunla yıllardır görüşmediğimi az önce söyledim ya."

"Ama onu tanıyorsun, değil mi? Onu araştırıyordun, muhtemelen onunla ilgili şeyler okuyorsun." Dimonte ara gazı vererek vitesi yükseltti. "Sence devrimci miydi?"

Myron bu sorulara inanamıyordu. "Hayır, Bay Başkan."

"Kimlerle takıldığını biliyor musun?"

"Pek değil. En yakın dostları takım arkadaşları diye biliyordum, fakat Leon White –deplasmanlardaki oda arkadaşı– ondan pek hoşlanıyor gibi görünmüyordu. Ah, işte ilgini çekebilecek bir şey: Ev sahibi maçlarından sonra Greg şehirde taksicilik yapıyormuş."

Dimonte afalladı. "Yani parayla mı? Gerçek anlamda mı? Müşteri mi taşıyor?"

"Evet."

"Bunu neden yapıyor ki?"

"Greg biraz..." Myron doğru kelimeyi bulmaya çalıştı, "mesafeli."

"Hı-hı." Dimonte bir bezle tampon parlatıyormuş gibi yüzünü hızla yukarı aşağı ovaladı. Bunu yola bakmadan birkaç saniye yaptı, neyse ki boş bir otoparkın ortasındaydı. "Bu onu sıradan biri filan mı yapıyor? Kısmen öyle olabilir mi? Kitlelere yakın olmak için?"

"Sanırım," dedi Myron.

"Devam et. İlgi alanları neler? Hobileri?"

"Doğayı seviyor. Balığa ve ava çıkmayı, yürüyüş yapmayı, tekneyle açılmayı filan seviyor işte."

"Doğacı biri mi?"

"Sayılır."

"Açık havacı, komün yaşam yanlısı biri gibi mi?"

"Hayır. Açık havacı ama yalnızlığı seven biri gibi."

"Nerede olabileceği konusunda bir fikrin var mı?"

"Hayır."

Dimonte gazı kökleyerek arenanın etrafından döndü. Myron'ın Ford Taurus'unun önünde durdu ve vitesi boşa aldı. "Pekâlâ, yardımın için teşekkürler. Sonra tekrar konuşacağız."

"Hey, dur bir saniye. Bu işte birlikte çalıştığımızı düşünüyordum."

"Yanlış düşünmüşsün."

"Bana neler olduğunu söylemeyecek misin?"

Dimonte'nin sesi aniden yumuşadı. "Hayır."

Sessizlik. Diğer oyuncular çoktan gitmişlerdi. Taurus boş ve sessiz otoparkta tek başına duruyordu.

"O kadar mı kötü?" diye sordu Myron.

Dimonte korkutucu ölçüde hareketsizdi.

"Kadının kim olduğunu öğrendin, değil mi?" dedi Myron. "Kimliğini tespit ettin."

Dimonte arkasına yaslandı ve yine bütün yüzünü sıvazladı. "Doğrulanan bir şey yok," diye mırıldandı.

"Bana söylemek zorundasın, Rolly."

Dimonte başını iki yana salladı. "Yapamam."

"Kimseye bir şey söylemem. Biliyorsun..."

"Lanet olası arabadan in, Myron." Dimonte, Myron'ın üzerinden uzanarak kapıyı açtı. "Hemen!"

15. Bölüm

TC, Englewood, New Jersey'nin iyi semtlerinden birinde, yüzyılın başlarından kalma, iki metrelik tuğla duvarlarla çevrili bir malikânede oturuyordu. Aynı blokta Eddie Murphy'nin evi de vardı. Forbes 500 CEO'larından üçü ve birkaç önemli Japon banker de orada oturuyordu. Araba yolu girişine bir güvenlik kulübesi yerleştirilmişti. Myron güvenlik görevlisine adını verdi. Adam elindeki listeye baktı.

"Lütfen araba yoluna park edin. Parti arka tarafta." Adam sarı-siyah şeritli kapıyı açarak geçmesini işaret etti. Myron, siyah bir BMW'nin yanına park etti. Hepsi yeni yıkanıp cilalandığı ya da yeni olduğu için pırıl pırıl parlayan on kadar daha araba vardı. Çoğu Mercedes Benz'di. Birkaç BMW. Bir Bentley. Bir Jaguar. Bir Rolls Royce. Myron'ın

Taurus'u bir Revlon reklamındaki sivilce gibi görünüyordu.

Ön çimenlik kusursuz biçimde düzeltilmişti. Mükemmel şekilde budanmış çalılar, tuğla duvarı sarıyordu. Bu kraliyet ortamına uymayan bir şekilde, kolonlardan rap müzik sesi geliyordu. Berbat. Ses çalıların canını yakıyormuş gibiydi. Myron rap müzikten nefret etmiyordu. Daha kötü müzik örnekleri de olduğunu biliyordu; John Tesh ve Yanni bunu her gün kanıtlıyordu. Hatta Myron bazı rap şarkılarını etkileyici bile buluyordu. Rap müziğin kendisine hitap etmediğinin de farkındaydı; hepsini anlamıyordu ama anlaması gerekmediğini düşünüyordu.

Parti iyi aydınlatılmış havuz kenarındaydı. Yaklaşık otuz kişilik davetli grubu, bir hayli sönük giysiler içindeydi. Myron mavi bir blazer ceket, çizgili bir gömlek giymiş, kravat takmış, ayaklarına da J. Murphy mokasenler geçirmişti. Menajer Bolitar. Win onunla gurur duyardı. Ama Myron takım arkadaşlarının yanında kötü giyinmiş gibi kaldığını hissetti. Irkçı olarak suçlanmayı göze alarak, takımdaki zenciler –şimdi Dragons'ta Myron'ın dışında sadece iki beyaz oyuncu vardı– tarz sahibi biri gibi giyinmeyi biliyorlardı. Myron'ın tarzı (veya tarzsızlığı) değildi ama kesinlikle tarzdı. Grup Milano'da podyuma çıkmaya hazırlanmış gibiydi. Mükemmel dikimli takımlar. Boyuna kadar düğmeli ipek gömlekler. Kravatsız. Bir çift ayna gibi parlayan ayakkabılar.

TC havuzun sığ tarafında bir şezlonga uzanmıştı. Kolej öğrencisi gibi görünen bir grup beyaz çocuk etrafını sarmıştı. Söylediği her kelimeye gülüyorlardı. Myron, her zamanki

muhabir giysileri içindeki Audrey'yi de gördü. Bu gece kıyafetine inciler de eklemişti. Myron daha onlara yaklaşma fırsatı bulamadan, otuzlarının sonlarında, belki kırk yaşında bir kadın ona yaklaştı. "Merhaba," dedi kadın.

"Selam." Kelime ustasının intikamı.

"Myron Bolitar olmalısın. Adım Maggie Mason."

"Selam, Maggie." Tokalaştılar. Kadın sıkı tokalaşıyor, nazikçe gülümsüyordu.

Muhafazakâr bir şekilde beyaz bir bluz, kömür grisi blazer ceket, kırmızı etek ve siyah ayakkabı giymişti. Saçları, topuzu az önce açılmış gibi bir görüntüyle omuzlarından dökülüyordu. İnce yapılı, güzel bir kadındı. "L. A. Law" dizisinde rakip avukat rolü için mükemmel bir tercih olurdu.

Kadın gülümsedi. "Kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?"

"Üzgünüm, bilmiyorum."

"Bana Benzetici derler."

Myron bekledi. Kadın başka bir şey eklemeyince, Myron, "Hı-hı," dedi.

"TC sana bu konuda bir şey söylemedi mi?"

"Benzetilmekle ilgili bir şey söyledi..." Birden durdu. Kadın sadece gülümseyerek kollarını iki yana açtı. Bir süre geçtikten sonra, "Anlamıyorum," dedi Myron.

"Anlayacak bir şey yok," dedi kadın, rahat bir tavırla. "Takımdaki herkesle seks yaparım. Sen yenisin. Sıra sende."

Myron ağzını açtı, kapadı, tekrar denedi. "Grupiyeye benzemiyorsun."

"Grupiye." Kadın başını iki yana salladı. "Tanrım, o kelimeden nefret ederim."

Myron gözlerini kapatıp burnunun kemiğini sıktı. "Bunu doğru anlayıp anlamadığımdan emin olayım."

"Peki."

"Dragons'taki bütün oyuncularla yattın mı yani?"

"Evet."

"Evli olanlarla bile mi?"

"Evet," diye cevap verdi Maggie. "1993'ten beri takımda olan herkesle. Dragons'la çalışmaya o zaman başlamıştım. 1991'de Giants başlamıştı."

"Bir saniye. Giants için de mi grupiye oldun? Futbol takımı Giants?"

"Söyledim ya. O kelimeden hoşlanmıyorum."

"Sen hangi kelimeyi uygun buluyorsun?"

Maggie başını hafifçe yana yatırdı ve gülümsemeye devam etti. "Bak, Myron, ben Wall Street'te bir yatırım uzmanıyım. Çok çalışıyorum. Aşçılık dersleri alıyorum ve step delisiyim. Bu dünyanın standartlarına göre gayet normal biriyim. Kimseye zarar vermiyorum. Evlenmek veya ilişki yaşamak istemiyorum. Ama böyle bir hobim var."

"Profesyonel sporcularla yatıyorsun."

Maggie işaretparmağını kaldırdı. "Sadece Giants ve Dragons'takilerle."

"Takım sadakati güzel şey," dedi Myron, "özellikle de bu bağımsız menajerlik çağında."

Maggie güldü. "Bu çok komik."

"Bana Giants'teki oyuncuların hepsiyle yattığını mı söylüyorsun?"

"Neredeyse. Biletlerimi elli metre çizgisinden alırım. Her maçtan sonra iki oyuncuyla sevişirim; biri savunmadan, diğeri hücumdan."

"Günün adamı olanlar yani?"

"Aynen."

Myron omuz silkti. "Sanırım maç topunu almaktan daha iyi."

"Evet," dedi Maggie yavaşça. "Kesinlikle daha iyi."

Myron gözlerini ovaladı. *Yer kumandadan Binbaşı Tom'a.* Bir an Maggie'yi inceledi. Maggie de aynı şeyi yapıyor gibiydi. "Peki, Benzetici adını nasıl aldın?"

"Sandığın gibi değil."

"Ne, sandığım gibi değil?"

"Takma adımı alışım. Herkes bunun tavşan gibi düzüşmekle ilgisi olduğunu sanıyor."

"Yok mu?"

"Yok." Maggie başını kaldırıp havaya baktı. "Bunu nazikçe nasıl açıklayabilirim?"

"Nezaket senin için önemli mi?"

Maggie ona onaylamayan gözlerle baktı. "Böyle olma."

"Nasıl olmayayım?"

"Sağcı, dar görüşlü, Pat Buchanan tarzı... Neandertal adamı gibi. Benim de duygularım var."

"Olmadığını söylemedim ki."

"Hayır, fakat öyleymiş gibi davranıyorsun. Ben kimseye

zarar vermiyorum. Dürüstüm. Açık sözlüyüm. Yaptığım şeyi ve kime yaptığımı kontrol ediyorum. Ve mutluyum."

"Hastalık dolu olduğunu söylemeye gerek yok," dedi Myron, kendini tutamayarak ve hemen pişman oldu. Kelimeler ağzından kaçıvermişti; bu bazen başına gelirdi.

"Ne?"

"Özür dilerim," dedi Myron. "Bu çirkindi."

Ama Myron doğru düğmeye basmıştı. "Seviştiğim adamlar daima prezervatif takar," diye tersledi Maggie. "Sık sık test yaptırırım. Temizim."

"Özür dilerim. Öyle bir şey söylememeliydim."

Maggie durmadı. "Bir şey kapabileceğimi düşündüğüm kimseyle yatmam. Bu konuda dikkatliyimdir."

Myron bu kez dudağını ısırdı. Yararı yoktu. "Benim hatamdı," dedi. "Ağzımdan kaçtı, özür dilerim. Lütfen özürlerimi kabul et."

Maggie'nin göğsü kalkıp indi ama artık sakindi. "Peki," dedi, nefesini üfleyerek. "Özrünü kabul ediyorum."

Yine göz göze geldiler. Biraz uzunca bir süre birbirlerine gülümsediler. Myron kendini bir yarışta gibi hissediyordu. Neyse ki bir düşünce yarı transını bozdu. "Greg Downing'le de yattın mı?" diye sordu.

"1993'te," dedi Maggie. "İlk oyunculardan biriydi."

Bu, Greg'in göğsünü kabartıyor olmalıydı. "Onunla hâlâ görüşüyor musun?"

"Tabii. İyi arkadaşız. Sonrasında çoğuyla arkadaş olurum. Hepsiyle değil ama çoğuyla."

"İkiniz sık sık görüşür müsünüz?"

"Bazen."

"Yakın zamanda?"

"Geçen bir-iki ayda hayır."

"Kimlerle görüştüğünü biliyor musun?"

Maggie merakla baktı. "Bunu neden öğrenmek istiyorsun ki?"

Myron omuz silkti. "Sadece sohbet ediyorum." Bay Yavan'ın Dönüşü.

"Bu tuhaf bir konu," dedi Maggie.

"Sanırım onu çok düşünüyorum. Benim Greg'in takımında olmam ve ortak geçmişimizle ilgili bütün bu konuşmalar beni düşündürüyor."

"Sana Greg'in aşk hayatını mı düşündürüyor?" Maggie yutmamıştı.

Myron omuz silkti ve kendisinin bile anlamadığı bir şeyler mırıldandı. Havuzun diğer tarafından bir kahkaha yükseldi. Yeni takım arkadaşlarından bir grup, bir espriye gülüyordu. Leon White aralarındaydı. Myron'la göz göze geldi ve başıyla selam verdi. Myron da başıyla cevapladı. Kimse onlara bakmıyor gibi görünse de, Benzetici'nin neden ona yaklaştığını bütün takım arkadaşları biliyordu. Kendini yine kolejde gibi hissetti ama bu kez hissettikleri aynı mutlu nostaljiyi yaşatmadı.

Maggie kısık ve dikkatli gözlerle onu inceliyordu. Myron doğal görünmeye çalışıyor, fakat kendini budala gibi hissediyordu. Böyle açıkça incelenmenin ona hissettirdiği şey

buydu. Kendini Maggie'nin gözlerine bakmaya zorladı.

Maggie aniden sırıttı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şimdi anladım," dedi.

"Neyi?"

"Çok açık."

"Açık olan ne?"

"İntikam istiyorsun," dedi Maggie.

"Neyin intikamı?"

Maggie'nin gülümsemesi büyüdü, sonra silindi. "Greg senden Emily'yi çaldı. Şimdi de sen ondan bir şey çalmak istiyorsun."

"Onu benden çalmadı," dedi Myron çabucak. Kendi sesindeki savunmacı tonu duymuş ve hoşlanmamıştı. "Onlar çıkmaya başlamadan önce Emily'yle ayrılmıştık."

"Öyle diyorsan."

"Öyle diyorum." Bay Huysuz Çocuk.

Maggie gırtlaktan bir kahkaha patlattı ve elini Myron'ın koluna koydu. "Rahatla, Myron. Sadece seninle dalga geçiyorum." Yine Myron'a baktı. Bu ısrarcı göz teması Myron'ın başını ağrıtmaya başlıyordu. Bu yüzden, Maggie'nin gözleri yerine burnuna baktı. "Eh, bunu yapacak mıyız?" diye sordu Maggie.

"Hayır," dedi Myron.

"Hastalık korkusuysa..."

"Değil. Bir ilişkim var."

"Eee?"

"Yani onu aldatamam."

"Aldatmanı isteyen kim ki? Seninle sadece sevişmek istiyorum."

"Bu ikisinin ayrı şeyler olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Elbette öyle," dedi Maggie. "Sevişmemizin ilişkin üzerinde hiçbir etkisi olmaması gerek. Kız arkadaşını sevmekten vazgeçmeni istemiyorum. Hayatının bir parçası olmak istemiyorum. Yakınlaşmak bile istemiyorum."

"Tanrım, çok romantiksin," dedi Myron.

"Amaç da bu. Romantik olmaması. Sadece fiziksel bir şey. Tabii, zevk alıyorsun ama sonuçta sadece fiziksel. Tokalaşmak gibi."

"Tokalaşmak," dedi Myron. "Sen kartpostal yazmalısın."

"Sana nasıl olduğunu söylüyorum. Eski toplumlar –entelektüel açıdan bizden çok daha ileri olanlar– tensel zevkin günah olmadığını biliyorlardı. Seksi suçluluk duygusuyla bağdaştırmak modern bir saçmalık. Seksi sahiplenmeyle bağdaştırma kavramı, en önemli malları olan karıları üzerindeki kontrollerini korumak isteyen Püritenlerden aldığımız bir şey sadece."

Bir tarih uzmanı, diye düşündü Myron. *Ne güzel.*

"İki insanın birbirine âşık olmadan tensel zevkin doruklarına ulaşamayacağı nerede yazılmış ki?" diye devam etti Maggie. "Yani, bunun ne kadar saçma olduğunu bir düşünsene. Sence de komik değil mi?"

"Belki," dedi Myron. "Ama ben yine de almayacağım, teşekkürler."

Maggie omuz silkti. "TC hayal kırıklığına uğrayacak."

"Atlatır," dedi Myron.

Sessizlik.

"Eh," dedi Maggie ellerini birleştirerek, "sanırım diğerlerine katılsam iyi olur. Seninle sohbet etmek güzeldi, Myron."

"Sıra dışı bir deneyimdi," dedi Myron.

Myron da diğerlerine katıldı. Bir süre Leon'la sohbet etti. Leon onu karısıyla tanıştırdı, Fiona adında sarışın bir seks bombası. Tam Playboy'a uygun. Kısık bir sesi vardı, en doğal sohbetleri bile uzun bir çiftc anlama çevirmeyi başaran kadınlardandı; fiziksel çekiciliğine o kadar alışkındı ki onları ne zaman bir kenara atması gerektiğini bilmiyordu. Myron ikisiyle de kısaca sohbet ettikten sonra izin istedi.

Barmen ona ellerinde hiç Yoo-Hoo olmadığını söyledi. Myron onun yerine bir Orangina aldı. Sadece portakal suyu değil, Orangina. Ne kadar Avrupai. Yudumladı. Oldukça iyiydi.

Bir el Myron'ın sırtına vurdu. Gelen TC'ydi. Diğerleri gibi ipekli takımlardan vazgeçip beyaz deri pantolon ve beyaz deri yelek giymişti. Bluz, tişört ya da gömleği yoktu. Siyah camlı güneş gözlüğü takmıştı.

"Eğleniyor musun?" diye sordu TC.

"İlginç bir ortam," dedi Myron.

"Gel. Sana bir şey göstereceğim."

Çimenli bir tepeyi sessizce inerek partiden uzaklaştılar. Bayır giderek dikleşiyor, müzik giderek zayıflıyordu. Rap

müziğin yerini şimdi Cranberries adında bir alternatif grup almıştı. Myron bu müziği sevmişti. "Zombie" çalıyordu. Dolores O'Riordan hiç durmadan, "*In your head, in your head,*" diye tekrarlıyor, sıkılınca birkaç yüz kez de, "*Zombie, Zombie*" diyordu. Pekâlâ, Cranberries'in nakaratlar üzerinde çalışması gerekiyordu ama şarkı yine de güzeldi. Kaliteliydi.

Şimdi geldikleri yerde ışık yoktu ama havuzun yanındakilerden gelen ışık yeterliydi. Platoya ulaştıklarında, TC önlerini işaret etti. "İşte."

Myron onun gösterdiği yere baktığında manzara neredeyse nefesini kesti. Manhattan göklerini görmelerini sağlayacak kadar yüksek bir yerdeydiler. Işıklar su kabarcıkları gibi parıldıyordu. George Washington Köprüsü neredeyse dokunulabilecek kadar yakındı. İkisi de uzunca bir süre sessiz kaldı.

"Güzel, ha?" dedi TC.

"Çok."

TC gözlüğünü çıkardı. "Buraya çok sık gelirim. Tek başıma. Düşünmek için güzel bir yer."

"Sanırım öyle."

Yine uzaklara baktılar.

"Benzetici seninle konuştu mu?" diye sordu Myron.

TC başıyla onayladı.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Hayır," dedi TC. "Hayır diyeceğini biliyordum."

"Nasıl?"

TC omuz silkti. "Sadece bir his. Ama seni kandırmasına

izin verme. Benzetici iyi biridir. Muhtemelen benim için arkadaşa en yakın kişi."

"O takıldığın diğerleri?"

TC gülümsedi. "Beyaz çocukları mı diyorsun?"

"Evet."

"Arkadaşım değiller," dedi. "Yarın top oynamayı bıraksam, hepsi bana kanepelerinin üzerine ekmek kırıntısı saçıyormuşum gibi bakar."

"Şiirseldi, TC."

"Sadece gerçek, dostum. Benim pozisyonumda olan birinin arkadaşı olmaz. Hayatın gerçekleri. Beyaz ya da zenci fark etmez. İnsanlar bana yaklaşıyor çünkü zengin bir yıldızım. Bedava bir şeyler kapabileceklerini umuyorlar. Hepsi bu."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu yani?"

"Rahatsız edip etmemesinin önemi yok," dedi TC. "Sistem böyle. Şikâyet etmiyorum."

"Kendini yalnız hissediyor musun?" diye sordu Myron.

"Etrafımda kendimi yalnız hissedemeyeceğim kadar çok insan var."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, ne demek istediğini biliyorum." TC bir maçtan önce boyun kaslarını gevşetir gibi başını iki yana oynattı. "İnsanlar hep ünün bedelinden söz eder, peki gerçek bedeli bilmek ister misin? Mahremiyet konusunu unut. Dışarıda pek sık sinemaya gidemiyorum yani. Aman ne önemli, geldiğim yerde de param olmadığı için gidemiyordum zaten. Gerçek

bedel, artık bir kişilik olmamandır. Sadece bir şeysindir; şu dışarıda duran Benz'lerden biri gibi parlak bir şey. Bir nesne. Yoksul kardeşlerim her basamağında harika nimetler olan altın bir merdiveni tırmandığımı sanıyor. Zengin beyaz çocuklar beni gösterişli bir evcil hayvan gibi görüyor. Şu OJ gibi. OJ'in kupa odasında takılan şu adamları hatırlıyor musun?"

Myron başıyla onayladı.

"Bak, şikâyet etmiyorum. Beni yanlış anlama. Bu, bir yerde benzincilik yapmaktan, bir kömür madeninde çalışmaktan filan çok daha iyi elbette. Ama gerçeği daima aklımda tutmak zorundayım: Beni sokaktaki herhangi bir zenciden ayıran tek şey, bir maç. Hepsi bu. Senin başına gelen gibi, dizim sakatlansa oraya geri dönerim. Bunu asla unutmuyorum. Asla." TC, Myron'a dik dik bakarak sözlerini vurgulamak için sustu. "Dolayısıyla ateşli bir piliç bana özel bir şeymişim gibi yaklaştığında," diye devam etti TC, "aslında peşinde olduğu şey ben değilimdir. Anlıyor musun? Para ve ün onun gözünü kör eder. Aslında herkes kör olur, erkek ya da kadın."

"Yani sen ve ben asla dost olamaz mıyız?" diye sordu Myron.

"Aptal ve cahil bir benzinci olsaydım bu soruyu bana yine de sorar mıydın?"

"Belki."

"Saçmalık," dedi TC gülümseyerek. "İnsanlar tutumumdan hoşlanmıyor, biliyorsun. Herkes bana borçluymuş gibi

davrandığımı söylüyorlar. Kendini beğenmiş biriymişim gibi. Ama gerçek kişiliklerini görebildiğim için öfkeleniyorlar. Gerçeği biliyorum. Hepsi cahil bir zenci olduğumu sanıyor; takım sahipleri, koçlar, her neyse. Ben neden onlara saygı duyayım? Benimle konuşmalarının tek nedeni topu bir halkadan geçirebiliyor olmam. Sadece onlara para kazandıran bir maymunum ben. Bir kez durduğumda, işim biter. O zaman siyah kıçımı tuvaletlerine değdirmeye bile layık olmayan aptal getto boklarından biri olarak görürler." O anda nefesi kesilmiş gibi sustu. Yine gökyüzüne baktı. Manzara onu canlandırıyor gibiydi. "Isiah Thomas'la tanıştın mı?" diye sordu.

"Detroit Pistons'tan? Evet, bir kez."

"Bir defasında röportaj verdiğini duymuştum, Pistons şampiyonalardan birini kazandıktan sonraydı sanırım. Biri ona basketbol oyuncusu olmasa ne yapıyor olacağını sordu. Isiah'ın ne dediğini biliyor musun?"

Myron başını iki yana salladı.

"Birleşik Devletler senatörü olacağını söyledi." TC tiz bir sesle güldü. Sesi gecenin karanlığında yankılandı. "Yani, bu adam deli mi ne? Isiah o saçmalığa gerçekten inanıyordu. Birleşik Devletler senatörü, kimi kandırıyor o herif?" TC yine güldü ama şimdi sesinde daha fazla güç vardı. "Bu soru bana sorulsa cevabını biliyorum. Bir çelik fabrikasının gece vardiyasında, hapiste veya mezarda olurdum, bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Birleşik Devletler senatörüymüş. Hah!"

"Ya spor?" diye sordu Myron.

"Ona ne olmuş ki?"

"Basketbol oynamayı sevmiyor musun?"

TC sadece gözleriyle güldü. "Sen seviyorsun, değil mi? Bütün o 'spor aşkı' saçmalığına inanıyorsun."

"Sen inanmıyor musun?"

TC başını iki yana salladı. Ay ışığı tıraşlı başından yansıyor, ona neredeyse mistik bir hava katıyordu. "Benim için asla sporla ilgili olmadı," dedi. "Basketbol sadece belli bir amaca hizmet eden bir araç. Asıl amaç para kazanmak. İmkânlar sağlamak."

"Basketbolu hiç sevdin mi?"

"Elbette, sanırım sevmiş olmalıyım. Gidecek iyi bir yerdi. Ama asıl nedenin spor olduğunu sanmıyorum; yani koşmak, atlamak filan değildi. Sadece basketboldan başka bir şey bilmiyordum. Gittiğim diğer her yerde sadece aptal bir zenci çocuktum ama basketbol sahasında, şey, bir adamdım. Bir kahraman. Herkesin sana öyle davranması insana kendini çok farklı hissettiriyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Myron başıyla onayladı. Anlıyordu. "Sana başka bir şey sorabilir miyim?"

"Sor."

"Bütün bu dövmeler ve küpeler ne?"

TC gülümsedi. "Seni rahatsız mı ediyor?"

"Pek sayılmaz. Sadece merak ettim."

"Diyelim ki onlardan hoşlanıyorum," dedi TC. "Bu ye-

terli mi?"

"Evet," dedi Myron.

"Ama inanmıyorsun, değil mi?"

Myron omuz silkti. "Sanırım hayır."

"İşin gerçeği şu ki onlardan çok az hoşlanıyorum. Asıl gerçek... bu iş."

"İş mi?"

"Basketbol. Para kazanmak. Bok gibi. Reklamlardan ne kadar para kazandığımı biliyor musun? İnanamazsın. Neden mi? Çünkü deli gibi satıyor. Deon'a bak. Rodman'a bak. Ne kadar çılgınca şeyler yaparsam, bana o kadar çok para veriyorlar."

"Yani sadece gösteri mi?"

"Çok büyük bölümü, evet. Kendi tarzımda şaşırtmayı da seviyorum. Ama çoğunlukla basın için yapıyorum."

"Ama basın seni sürekli paramparça ediyor," dedi Myron.

"Fark etmez. Sonuçta hakkımda her yazdıklarında, ben daha çok kazanıyorum. Bu kadar basit." TC gülümsedi. "Sana bir ipucu vereyim, Myron. Basın, bu dünyadaki en aptal hayvandır. Bir gün ne yapacağımı biliyor musun?"

Myron başını iki yana salladı.

"Bir gün bütün bu küpelerden filan kurtulup güzel giyinmeye başlayacağım. Kibar konuşacağım. Evet beyefendi, evet hanımefendi... Duymak istedikleri bütün o takım çalışması konuşmaları. Ne olacağını biliyor musun? Oyunun bütünlüğünü bozduğumu söyleyen bütün bu bok kafalılar, siyah

kıçımı Blarney Taşı gibi öpmeye başlayacaklar. Nasıl mucizevi bir değişim geçirdiğimi anlatacaklar. Artık bir kahraman olduğumu. Ama aslında değişen tek şey gösterim olacak." TC sırıttı.

"Sen gerçekten cevhersin, TC," dedi Myron.

TC manzaraya döndü. Myron onu sessizce izliyordu. TC'nin açıklamalarının hepsini paylaşmıyordu. Burada çok daha fazlası vardı. TC yalan söylemiyordu ama tam gerçeği de söylemiyordu; belki de o gerçeği kendine bile itiraf edemiyordu. Canı yanıyordu. Kırgındı. Birinin onu sevebileceğine gerçekten inanmıyordu ve kim olursanız olun, bu incitirdi. İnsana kendini güvensiz hissettirirdi. Gizlenmeye ve etrafına duvar örmeye zorlardı. İşin üzücü tarafı, TC en azından kısmen haklıydı. Profesyonel basketbol oynuyor olmasa onu kim umursardı ki? Bu oyunu oynama becerisi olmasa şimdi nerede olurdu? TC içindeki ruhu görmek için derinlere bakmanızı dileyen güzel bir kız gibiydi; oysa buna zahmet etmenizin tek nedeni, kızın zaten güzel olmasıydı. O fiziksel güzellik olmasa, kimse yüzeyi kazıyıp da içerideki güzelliği görmeye uğraşmazdı. TC'nin fiziksel becerileri olmasa, aynı şey ona da olurdu.

Sonuçta TC ne halkın ve basının sandığı gibi kafayı sıyırmış ne de Myron'ın düşünmesini istediği kadar aklı başında biriydi. Myron psikolog değildi ama dövmelerin ve sayısız küpenin para kazanmaktan daha fazlasıyla ilgisi olduğundan emindi. Böyle bir açıklama düşünüldüğünde, fiziksel açıdan fazlasıyla yıkıcıydılar. TC'nin durumunda çok

fazla etken vardı. Eski bir basketbol yıldızı olarak, Myron bazılarını anlıyordu; Myron ve TC çok farklı dünyalardan gelmiş olsalar da, kolaylıkla anlayamayacak insan çoktu.

TC sessizliği bozdu. "Şimdi benim sana bir sorum var," dedi.

"Sor."

"Burada olmanın gerçek nedeni ne?" diye sordu TC.

"Burada mı? Yani evinde mi?"

"Takımda. Bak, dostum, ortaokuldayken seni izlemiştim. NCAA'da. Harikaydın, tamam mı? Ama bu uzun zaman önceydi. Artık yapamayacağını anlamak zorundasın. Bugün antrenmanda bunu görmüş olmalısın."

Myron afallamış gibi görünmemeye çalıştı. TC ile aynı antrenmanda mıydılar? Elbette öyleydi ve elbette TC haklıydı. Myron takımın yıldızı olduğu günleri hatırlamıyor muydu? İsteksizce oynayan ilk beşe karşı kıçlarını yırtan yedeklerin maçıyla geçen antrenmanları hatırlamıyor muydu? İlk beş gerçek maçlardan sıkıldıkları için gevşerken, yedeklerin onlar kadar iyi olduğuna inanma yanılgısına düştüklerini hatırlamıyor muydu? Myron o zamanlar kolejdeydi. Bir sezonda belki yirmi beş maça çıkıyordu, bu adamlar son derece becerikli ve yetenekli rakiplere karşı neredeyse yüz maç oynuyordu.

Bu adamlarla oynayacak kadar iyi miydi? Kimi kandırıyordu?

"Sadece bir şans veriyorum," dedi Myron.

"Vazgeçemiyorsun, ha?"

Myron bir şey söylemedi. Yine kısa bir süre sessiz kaldılar.

"Hey, neredeyse unutuyordum," dedi TC. "Lock-Horne Menkul Kıymetler'deki önemli biriyle yakın arkadaş olduğunu duydum. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Maçtan sonra konuştuğun şu beyaz ekmek dilimi miydi o?"

Myron başıyla onayladı. "Adı Win."

"Benzetici'nin Wall Street'te çalıştığını biliyorsun, değil mi?"

"Söyledi," dedi Myron.

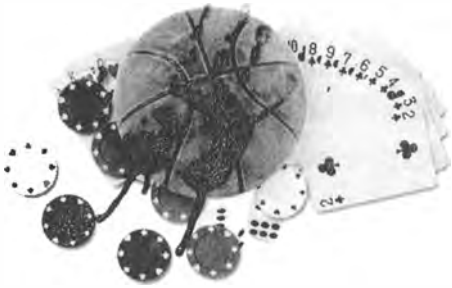
"Benzetici iş değiştirmek istiyor. Arkadaşın onunla görüşebilir mi?"

Myron omuz silkti. "Sorabilirim." Win, Maggie'nin antik toplumlarda seksin rolüyle ilgili görüşlerini kesinlikle paylaşacağından emindi. "Şimdi nerede çalışıyor?"

"Küçük bir yer. Kimmel Brothers adında. Ama kariyerine devam etmesi gerek, değil mi? Onlar için kıçını yırtıyor ama onu ortak yapmayı bile düşünmüyorlar."

TC bir şey daha söyledi ama Myron artık dinlemiyordu. Kimmel Brothers. Myron bu adı hemen hatırlamıştı. Greg'in evindeki telefonun tekrar arama tuşuna bastığında, bir kadın cevap vermiş ve "Kimmel Brothers" demişti. Ama Maggie, Myron'a Greg'le bir-iki aydır konuşmadığını söylemişti.

Tesadüf müydü? Myron hiç sanmıyordu.

16. Bölüm

Maggie gitmişti.

"Senin için gelmişti," dedi TC. "Umduğu olmayınca gitti. Yarın sabah işi var."

Myron saatine baktı. On bir buçuk olmuştu. Uzun bir gün geçirmişti. Artık biraz gözünü kapama zamanıydı. Herkesle vedalaştıktan sonra arabasına yöneldi. Audrey arabanın motor kapağına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayak bileklerini çaprazlamıştı. Baştan aşağı doğaldı.

"Jessica'ya mı dönüyorsun?" diye sordu Audrey.

"Evet."

"Beni de bırakır mısın?"

"Atla."

Audrey antrenman sırasında yaptığı gibi gülümsedi.

Myron o zaman kadının oyunundan etkilendiğini sanmıştı ama artık takdirden çok, alaycılığa yakın bir izlenim olduğunu anlıyordu. Sessizce kilidi açtı. Audrey blazer ceketini çıkarıp arka koltuğa uzattı, Myron da aynısını yaptı. Audrey ceketinin altına orman yeşili bir boğazlı kazak giymişti. Boyun kısmını ayarladı ve bir kat daha açtı. İncilerini çıkarıp kotunun ön cebine tıktı. Myron arabayı çalıştırdı.

"Parçaları birleştirmeye başladım," dedi Audrey.

Myron kadının ses tonundan hoşlanmamıştı. Sesinde çok fazla otorite vardı. Audrey'nin eve gitmek için birinin arabasına ihtiyacı olmadığından emindi. Sadece onunla yalnız konuşmak istemişti ve bu da Myron'ı endişelendiriyordu. Myron olumlu bir tavırla gülümsedi. "Bunun kıçımla bir ilgisi yok, değil mi?"

"Ne?"

"Jessica geçen gün ikinizin kıçım hakkında konuştuğunuzu söyledi."

Audrey güldü. "Eh, bunu itiraf etmek zorundayım," dedi, "muhteşem görünüyor."

Myron çok memnun olmuş gibi görünmemeye çalıştı. "Yani bu konuda bir haber mi yapıyorsun?"

"Kıçınla ilgili mi?"

"Evet."

"Elbette," dedi Audrey. "İki sayfaya yayabileceğimizi düşünüyordum."

Myron homurdandı.

"Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun," dedi Audrey.

"Konu mu vardı?"

"Sana parçaları birleştirmeye başladığımı söylemiştim."

"Bu bir konu muydu?"

Myron, Audrey'ye bir bakış attı. Genç muhabir sol dizini koltuğa koymuş, sol ayak bileğini altına almış ve oturduğu yerde tamamen Myron'a dönmüştü. Audrey'nin geniş bir yüzü ve birkaç çili vardı ama çocukluğunda çillerinin daha fazla olduğu belliydi. Altıncı sınıfta çok şirin görünen o erkek gibi kızları hatırlıyor musunuz? İşte bu da onun büyümüş haliydi. Kesinlikle güzel filan değildi. En azından klasik anlamda. Ama Audrey'nin ona uzanıp sarılmayı ve sonbahar yaprakları arasında yuvarlanmayı istemenize neden olacak bir havası vardı.

"Anlamam bu kadar uzun sürmemeliydi," diye devam etti Audrey. "Aslında açıkça görülüyor."

"Neden söz ettiğini bilmem mi gerekiyor?"

"Hayır," diye cevap verdi Audrey. "Birkaç dakika daha aptalı oynamaya devam etmen gerekiyor."

"Uzmanlık alanım."

"Güzel, o halde sürmeye devam et ve dinle." Audrey konuşurken elleri de sürekli hareket halindeydi. "Bak, şu şiirsel konuşmaların arkasını gördüm. Odaklandığım şey buydu. Ama rakip olarak geçmişiniz bütün bunların arasında ikinci sırada kalıyor. Sözgelimi, Emily'yle geçmişteki ilişkin kadar önemli değil."

"Neden söz ettiğin konusunda hiçbir fikrim yok."

"AAU'da oynamadın. Herhangi bir yaz liginde oyna-

madın. Y oyunlarında belki sadece haftada bir oynadın. En önemli antrenman olayın Usta Kwon'un dojosunda Win'le çalışmaların, ki orada bir basketbol sahası olmadığını biliyorum."

"Eee?"

Audrey hayretle ellerini iki yana açtı. "Yani tekniğini geliştirmiyordun. Clip, Calvin veya Donny'nin seni oynarken görebileceği bir yerde oynamadın. Peki Dragons seni neden aldı? Bu hiç mantıklı değil. Hamle sadece halkla ilişkiler hareketi miydi? Hiç sanmam. Bunun etkisi çok küçük olur ve başarısız olursan –ki kabul edelim, çok büyük olasılıkla başaramayacaksın– o halkla ilişkiler hareketi etkisiz kalırdı. Bilet satışları iyi. Takım iyi gidiyor. Şu anda böyle bir halkla ilişkiler hareketine ihtiyaçları yok. Dolayısıyla başka bir nedeni olmalı." Audrey duraksadı ve oturduğu yerde kıpırdandı. "Zamanlamaya gelelim."

"Zamanlama mı?"

"Evet," dedi kadın spor muhabiri. "Neden şimdi? Neden sezonda bu kadar geç bir zamanda? Aslında cevabı gayet açık. Zamanlamayla ilgili dikkat çeken sadece tek şey var."

"Neymiş o?"

"Downing'in aniden ortadan kaybolması."

"Kaybolmadı ki," dedi Myron. "Sakatlandı. Zamanlaman bu kadar işte. Greg sakatlandı. Boş bir yer açıldı. Ben de doldurdum."

Audrey gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hâlâ aptalı oynamak istiyorsun, ha? Pekâlâ, devam et. Haklısın.

Downing'in sakatlandığı ve inzivaya çekildiği açıklandı. Ama ben iyiyim, Myron ve ne kadar uğraştıysam da, şu gizlendiği yeri bir türlü bulamadım. En iyi bağlantılarımın hepsini aradım ve hiçbir şey öğrenemedim. Bu sence de biraz tuhaf değil mi?"

Myron omuz silkti.

"Belki de," diye devam etti Audrey. "Downing gerçekten sakatlanan bileğini iyileştirmek için inzivaya çekilmek istemişse –ki hiçbir video kaydında görünmeyen bir sakatlık bu arada– bir yolunu bulmuş olabilir. Ama yaptığı tek şey sadece sakatlığı üzerinde çalışmaksa, neden bu kadar çok uğraşıyor?"

"Senin gibi baş belaları onu rahatsız etmesin diye," dedi Myron.

Audrey neredeyse gülecekti. "Çok inanarak söyledin, Myron. Neredeyse inanıyormuşsun gibi."

Myron sessiz kaldı.

"Ama birkaç noktayı daha ekleyeyim de, sen de aptalı oynamayı kes." Audrey hafif nasırlı parmaklarıyla saymaya başladı. "Birincisi, daha önce federallerle çalıştığını biliyorum. Bu sana detektiflik işinde biraz deneyim kazandırır. İkincisi, Downing'in ortadan kaybolma alışkanlığından haberim var. Bunu daha önce de yaptı. Üçüncüsü, Clip'in diğer hissedarlarla durumunu biliyorum. Büyük oylama yaklaşıyor. Dördüncüsü, dün Emily'yi ziyaret ettiğini biliyorum ve bunu eski korları yeniden alevlendirmek için yaptığını hiç sanmıyorum."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Myron.

Audrey sadece gülümsedi ve elini indirdi. "Hepsini toplarsan, sadece tek bir sonuç kalır: Sen, Greg Downing'i arıyorsun. Herif yine kayboldu. Ancak bu kez zamanlama çok daha önemli, Clip'in oylaması ve rövanş maçları yaklaşıyor. Senin işin onu bulmak."

"İnanılmaz bir hayal gücün var, Audrey."

"Bak, o konuda haklısın," dedi Audrey, "fakat söylediklerimin doğru olduğunu ikimiz de biliyoruz, bu yüzden aptal rolünü artık bir kenara bırakalım ve meselenin özüne gelelim: Dahil olmak istiyorum."

"Dahil olmak." Myron başını iki yana salladı. "Siz muhabirler ve terminolojiniz."

"Seni ele vermek istemiyorum," diye devam etti Audrey. Dizi hâlâ koltuğun üzerindeydi. Yüzü mayıs ayında son zilin çalmasını bekleyen bir okul öğrencisininki gibi beklentili ve hevesliydi. "Bence takım olmalıyız. Yardım edebilirim. Harika kaynaklarım var. Kendimi ele vermekten korkmadan sorular sorabilirim. Bu takımın her şeyini biliyorum."

"Peki, bu yardım karşılığında tam olarak ne istiyorsun?"

"Bütün hikâyeyi. Downing'in nerede olduğunu, neden kaybolduğunu vesaire. Öğrenecek ilk muhabir ben olacağım. Sadece bana söyleyeceğine söz vereceksin, sadece bana."

R-4 üzerindeki birkaç ucuz motelin ve benzin istasyonlarının önünden geçiyorlardı. New Jersey'deki günübirlik moteller kendilerine daima sosyal amaçlarını inkâr eden isimler verirdi. Örneğin şimdi önünden geçtikleri motelin adı

"Hürmet Hanı"ydı. Bu güzel kurum size sadece nazik davranmakla kalmıyor, aynı zamanda tabeladaki yazıya bakılırsa saati 19.82 dolardan oda veriyordu. Dikkat edin, yirmi dolar değil, 19.82. Myron bunun nedenlerinden birinin, çarşafları en son geçen yıl değiştirmeleri olmasından şüpheleniyordu. Başka bir tabelaya göre, UCUZ BİRA DEPOSU, Myron'ın sağındaki binaydı. Reklamcılıkta gerçekçilik. Güzel. Hürmet Hanı onlardan ders alabilirdi.

"Haberi hemen yayınlayabileceğimi ikimiz de biliyoruz," dedi Audrey. "Hâlâ güzel bir haber olur, Downing'in aslında sakatlanmadığını ve senin onu bulmak için takıma katıldığını açıklayabilirim. Ama daha büyük bir haber karşılığında bundan vazgeçebilirim."

Myron turnikede parayı öderken bunu düşündü. Audrey'nin beklentili yüzüne baktı. "Çıkış" filminde Filistin'de tekneden inen göçmen kadınlar gibi saçları darmadağınık, gözleri fal taşı gibi açıktı. Vatanını almak için savaşmaya hazırdı.

"Bana bir söz vermek zorundasın," dedi Myron.

"Ne?"

"Ne olursa olsun –haber ne kadar ilginç görünürse görünsün– ben söylemeden tetiği çekmeyeceksin. Downing bulunana kadar hiçbir şey yayınlamayacaksın."

Audrey neredeyse koltuktan fırlayacaktı. "Ne demek istiyorsun? Ne kadar inanılmaz?"

"Unut gitsin, Audrey. Ne istiyorsan yayınla."

"Tamam, tamam, anlaştık," dedi Audrey, hemen ellerini

havaya kaldırarak. "Böyle bir şey söylemenin ilgimi daha da çekeceğini biliyordun."

"Söz mü?"

"Evet, evet, söz veriyorum. Neler oluyor peki?"

Myron başını iki yana salladı. "Önce sen," dedi. "Greg sence neden kaybolmuş olabilir?"

"Kim bilir?" dedi Audrey. "Adam profesyonel kaypak."

"Bana boşanması hakkında neler anlatabilirsin?"

"Sadece cehennem gibi olduğunu."

"Neler duydun?"

"Çocuklar için savaşıyorlar. İkisi de birbirinin ebeveynliğe uygun olmadığını kanıtlamaya çalışıyor."

"Bunu nasıl yaptıkları konusunda detay var mı?"

"Hayır. Her şey çok gizli tutuluyor."

"Emily bana Greg'in ahlaksızca numaralar yaptığını söyledi," dedi Myron. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Audrey birkaç saniye altdudağını çiğnedi. "Bir söylenti duydum –kesinlikle doğruluğu kanıtlanamamış bir söylenti– ama Greg'in onu takip ettirmek için birini tuttuğu söyleniyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Onu filme almak için belki? Başka bir erkekle yakalamak için?"

Audrey omuz silkti. "Sadece bir söylenti. Bilmiyorum."

"Adamın adını veya kimin için çalıştığını biliyor musun?"

"Söylenti, Myron. Söylenti. Profesyonel bir basketbol oyuncusunun boşanması büyük bir spor haberi sayılmaz. O kadar yakından izlemedim."

Myron bir soruşturma firmasına yapılmış olabilecek bir ödemeyle ilgili Greg'in hesaplarını inceletmeye karar verdi. "Greg'in Marty Felder'la ilişkisi nasıldı?"

"Menajeri mi? İyi sanırım."

"Emily bana Felder'ın Greg'e milyonlar kaybettirdiğini söyledi."

Audrey omuz silkti. "Ben bu konuda bir şey duymadım."

Washington Köprüsü oldukça boştu. Sol tarafta kalarak Henry Hudson Park Yolu'ndan güneye döndüler. Sağ taraflarında Hudson Nehri siyah pullarla kaplıymış gibi parıldıyordu, sol taraflarındaysa yüzünde dostça gülümsemesiyle Tom Brokaw'ın göründüğü bir reklam panosu vardı. Resmin altında şöyle yazıyordu: *NBC Haber; Şimdi Her Zamankinden Daha Fazla.* Çok etkileyiciydi. Acaba anlamı neydi?

"Greg'in özel hayatına ne dersin?" diye sordu Myron. "Kız arkadaşı filan var mıydı?"

"Yani sürekli mi?"

"Evet."

Audrey parmaklarıyla gür ve kıvırcık buklelerini sıvazladıktan sonra ensesini ovaladı. "Bir kız vardı. Downing gizliyordu ama sanırım bir süre birlikte yaşadılar."

"Adı neydi?"

"Bana hiç söylemedi. Onları bir defasında bir restoranda

gördüm. Eyer Nehri Hanı diye bir yer. Beni gördüğüne sevinmemişti."

"Kadının görünüşü nasıldı?"

"Hatırladığım kadarıyla belirgin bir özelliği yoktu. Esmerdi. Oturduğu için boyunu veya kilosunu anlayamadım."

"Yaşı?"

"Bilmiyorum. Otuzlarında filandı sanırım."

"Birlikte yaşadıklarını ne düşündürdü?"

Bu kolay bir soruya benziyordu ama Audrey duraksadı ve bakışlarını kaldırdı. "Leon bir defasında ağzından bir şey kaçırdı," dedi.

"Ne kaçırdı?"

"Şimdi hatırlamıyorum. Kız arkadaşla ilgili bir şey. Sonra toparladı."

"Ne zaman oldu bu?"

"Üç-dört ay kadar önce. Belki daha fazla."

"Leon, Greg'le aslında o kadar yakın olmadıklarını, basının gerçekte olanı abarttığını ima etti."

Audrey başıyla onayladı. "Ortada şimdi bir gerginlik var ama sadece geçici olduğunu düşünüyorum."

"Neden bir gerginlik olsun ki?"

"Bilmiyorum."

"Gerginliği ne zaman fark ettin?"

"Çok olmadı. Son iki hafta içinde olabilir."

"Yakın zamanda Greg ile Leon arasında senin bildiğin bir şey oldu mu?"

"Hayır. Uzun zamandır arkadaşlar. Arkadaşlar bazen

kavga eder. Çok ciddiye almamıştım."

Myron derin bir nefes üfledi. Arkadaşlar gerçekten de kavga ederdi ama zamanlaması ilginçti. "Maggie Mason'ı tanıyor musun?"

"Benzetici mi? Elbette."

"Greg'le yakınlar mıydı?"

"Yani düzüştüklerini mi..."

"Hayır, onu kastetmedim."

"Şey, düzüştüler. Bundan eminim. Benzetici ne derse desin, takımdakilerin hepsi benzetilmedi. Bazıları onu reddetti. Çok değil, itiraf ediyorum. Ama bazıları. Sana yaklaştı mı?"

"Birkaç saat önce."

Audrey gülümsedi. "Sanırım gururlu benzetilmemiş azınlığa katıldın."

"Doğru tahmin ettin. Peki Greg'le olan ilişkisi? Yakınlar mı?"

"Oldukça yakınlar diyebilirim. Ama Benzetici en çok TC ile yakın. İkisi çok sıkı fıkılar. Sadece seksle ilgili değil. Beni yanlış anlama. TC'nin ona vurduğundan eminim ve muhtemelen hâlâ yapıyorlardır. Ama aynı zamanda iki kardeş gibiler. Tuhaf."

"TC ile Greg'in arası nasıl?" diye sordu Myron.

"Takım yıldızları için fena değil. Ama harika olduğu da söylenemez."

"Bunu biraz açsana."

Audrey duraksayarak kafasını toparladı. "TC ile Dow-

ning beş yıldır aynı sahneyi paylaşıyorlar. Sanırım sahada birbirlerine karşı saygılılar ama pek konuşmuyorlar. Birbirlerinden hoşlanmadıklarını söylemiyorum ama basketbol oynamak da bir meslek sonuçta. İşyerinde birbirine tahammül edebilirsin ama sosyal ortamda görüşmek istemezsin." Audrey başını kaldırdı. "79. Cadde'ye sap."

"Hâlâ 81.'de mi oturuyorsun?"

"Evet."

Myron çıkışa saptı ve Nehir Yolu'ndaki bir trafik ışığında durdu.

"Şimdi sıra sende, Myron. Seni neden tuttular?"

"Senin dediğin gibi. Greg'i bulmamı istiyorlar."

"Neler öğrendin?"

"Fazla bir şey yok."

"O halde neden heyecanlanıp haberi erken yayınlamamdan korktun?"

Myron tereddüt etti.

"Bir şey söylemeyeceğime söz verdim," diye hatırlattı Audrey. "Bana güvenebilirsin."

Her şeye rağmen Myron ona güveniyordu. Greg'in bodrumunda bulduğu kandan söz etti. Audrey'nin ağzı açık kaldı. Sally/Carla'nın cesedini bulduğunu açıkladığında genç muhabirin olduğu yere yığılmasından korktu.

"Tanrım," dedi Audrey, Myron nihayet bitirdiğinde. "Onu Downing'in öldürdüğünü düşünüyorsun."

"Öyle bir şey söylemedim."

Audrey arkasına yaslandı. Boynu artık dayanmıyormuş

gibi başını koltuğun kafalığına yasladı. "Tanrım, ne haber!"

"Ve yayınlayamayacağın bir haber."

"Hatırlatmana gerek yok." Audrey oturduğu yerde yine doğruldu. "Sence yakında kokusu çıkar mı?"

"Olabilir."

"Neden bunu yapan kişi ben olamıyorum?"

Myron başını iki yana salladı. "Henüz olmaz. Şimdiye kadar olayı gizledik. Her şeyi mahvetmene izin veremem."

Audrey öfkeli bir şekilde başıyla onayladı. "Sence onu Downing öldürdü ve kaçtı mı?"

"Bunu gösteren bir kanıt yok." Myron, arabayı Audrey'nin oturduğu binanın önüne yanaştırdı. "Son bir soru," dedi. "Greg yasadışı herhangi bir şeye karışmış mıydı?"

"Ne gibi?"

"Peşinde haydutlar olmasını gerektirecek bir şey?"

Audrey'nin heyecanı yine belirgindi. Kadın elektrik akımı gibiydi. "Ne demek istiyorsun? Ne haydudu?"

"İki haydut Greg'in evini izliyordu."

Audrey'nin yüzü resmen parlıyordu. "Haydutlar mı? Yani profesyonel gangsterler mi?"

"Muhtemelen. Henüz emin değilim. Greg'i haydutlarla veya bu kadının öldürülmesiyle ilişkilendirebilecek herhangi bir şey aklına geliyor mu? Uyuşturucu gibi?"

Audrey hemen başını iki yana salladı. "Uyuşturucu olamaz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Downing bir sağlık tutkunuydu."

"River Phoenix de öyleydi."

Audrey yine başını iki yana salladı. "Uyuşturucu değil. Bundan eminim."

"Araştır," dedi Myron. "Bakalım neler bulabileceksin."

"Tabii," dedi Audrey. "Konuştuğumuz her şeyi araştıracağım."

"Ve gizli kalmasına dikkat et."

"Sorun değil," dedi Audrey. Arabadan indi. "İyi geceler, Myron. Bana güvendiğin için teşekkürler."

"Sanki seçeneğim varmış gibi."

Audrey gülümseyerek arabanın kapısını kapattı. Myron onun binaya girişini izledi. Arabayı yine vitese takarak 79. Cadde'ye yöneldi. Park yolundan güneye, Jessica'nın evine döndü. Tam cep telefonunu alıp onu arayacakken telefon çaldı. Konsolun saati 12.07'yi gösteriyordu. Bu saatte arayan ancak Jessica olabilirdi.

"Alo?"

Ama Jessica değildi. "Sağ şerit, üç araba arkanda. İzleniyorsun."

Arayan Win'di.

17. Bölüm

"Ne zaman geri döndün?" diye sordu Myron.

Win soruyu duymazdan geldi. "Seni izleyen araba, Greg'in evinin önünden geçenle aynı. Atlantic City'de bir depoya kayıtlı. Bilinen bir mafya bağlantısı yok ama bu bana büyük bir olasılık gibi göründü."

"Ne kadar zamandır beni izliyorsun?"

Win yine duymazdan geldi. "Geçen gece iki adam sana saldırdı. Görünüşleri nasıldı?"

"İriyarı," dedi Myron. "Biri kesinlikle dev gibiydi."

"Kısa saçlı mı?"

"Evet."

"Seni izleyen arabada. Yolcu tarafında."

Myron arkadaşına haydutların ona saldırdığını nereden

bildiğini sormaya gerek duymadı. Cevabını neredeyse biliyor gibiydi.

"Oldukça sık telefonla konuşuyorlar," diye devam etti Win. "Başka biriyle irtibatta olduklarını sanıyorum. Sen 81. Cadde'de durduktan sonra telefonlar hızlandı. Bir saniye. Seni birazdan arayacağım." Win telefonu kapattı. Myron dikiz aynasını kontrol etti. Araba hâlâ orada, Win'in söylediği yerdeydi. Bir dakika sonra telefon tekrar çaldı.

"Ne?" dedi Myron.

"Az önce Jessica'yla tekrar konuştum."

"Ne demek tekrar?"

Win sinirli bir şekilde iç çekti. Açıklamalardan nefret ederdi. "Bu gece sana saldırmayı planlıyorlarsa, onun evinde olacağını tahmin etmek mantıklı."

"Doğru."

"Dolayısıyla, on dakika önce onu aradım. Sıra dışı bir şey görürse diye gözünü dört açmasını söyledim."

"Ve?"

"Sokağın karşısına kimliği belirsiz, beyaz bir minibüs park etmiş," diye cevap verdi Win. "İnen olmamış."

"Yani saldırmaları muhtemel," dedi Myron.

"Evet," dedi Win. "Ben önce saldırayım mı?"

"Nasıl?"

"Seni izleyen arabayı etkisiz hale getirebilirim."

"Hayır," dedi Myron. "Bırak hamlelerini yapsınlar ve neler olacağını görelim."

"Pardon?"

"Sadece beni kolla. Beni yakalarlarsa patronlarına ulaşabilirim belki."

Win bir şeyler söyledi.

"Ne?" diye sordu Myron.

"Durumu karmaşıklaştırıyorsun," dedi Win. "Ahlaksızlığım için binlerce kez özür dilerim. İşe yaramaz bir haydudu geçici olarak rahatsız etmektense kendi hayatını riske atmak sana daha akıllıca geliyor anlaşılan."

Win her şeyi korkutucu bir şekilde göstermeyi başarırdı. Myron mantığın genellikle mantıksız olandan daha ürkütücü olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı; özellikle de Win söz konusuysa. "Onlar sadece kiralık adamlar," dedi Myron. "Hiçbir şey bilmezler."

Duraksama. "Doğru bir nokta," dedi Win. "Ama diyelim ki seni vurdular."

"Bunun hiç anlamı olmaz. Benimle ilgilenmelerinin nedeni, Greg'in yerini biliyor olduğumu düşünmeleri."

"Ve ölü adam konuşmaz," diye ekledi Win.

"Aynen. Beni konuşturmak istiyorlar. Bu yüzden sadece beni izle. Beni iyi korunan bir yere götürürlerse..."

"İçeri girerim," dedi Win.

Myron bundan şüphe duymuyordu. Direksiyonu sımsıkı kavradı. Nabzı hızlanmaya başladı. Mantıklı düşünceyle vurulabileceği olasılığını görmezden gelmek kolaydı; ancak seni incitmeye kararlı olduğunu bildiğin adamların bir araba aşağısına park etmek başka bir şeydi. Win minibüsü izleyecekti. Myron da öyle. Bir insandan önce tabanca çıkarsa,

durum değişecekti.

Otobandan çıktı. Manhattan caddeleri düzenli bir ızgarayla dizilmişti. Caddeler kuzey-güney ve doğu-batı yönünde uzanıyordu. Numaralanmışlardı. Dümdüzlerdi. Ama Greenwich Village ve Soho'ya geldiğinizde, Dali tarafından çizilmiş bir plana benziyordu. Numaralı caddelerin çoğu ortadan kalkıyor, gerçek isimli sokakların arasından kıvrılıyorlardı.

Neyse ki Spring Caddesi düzdü. Bir bisikletli hızla Myron'ın yanından geçti ama dışarıda başka kimse yoktu. Beyaz minibüs olması gerektiği yere park etmişti. Jessica'nın dediği gibi üzerinde hiç yazı veya işaret yoktu. Camlar içeriyi göstermeyecek şekilde filmliydi. Myron, Win'in arabasını göremiyordu, sonuçta görmemesi gerekiyordu zaten. Yavaşça sokaktan ilerledi. Minibüsü geçti. Bunu yaptığında minibüsün motoru çalıştı. Myron bloğun sonuna doğru bir yere girdi. Minibüs hareket etti.

Gösteri zamanı.

Myron arabayı park etti, direksiyonu düzeltti ve motoru kapattı. Anahtarlarını cebine attı. Minibüs ağır ağır yaklaşıyordu. Myron tabancasını çıkarıp koltuğun altına koydu. Şu anda işine yaramayacaktı. Onu yakalarlarsa üzerini arayacaklardı. Ateş etmeye başlarlarsa, karşılık vermek zaman kaybı olurdu. Win ya tehdidi ortadan kaldırır ya da kaldıramazdı.

Kapının koluna uzandı. Korku boğazına çöreklenmişti ama durmadı. Kapıyı açıp indi. Karanlıktı. Soho'daki sokak lambaları neredeyse işe yaramıyor, bir kara delikteki el fe-

nerleri gibi kalıyorlardı. Yakınlardaki pencerelerden süzülen ışıklarsa aydınlıktan çok, ürkütücü bir loşluk sunuyordu. Sokak boyunca naylon çöp torbaları sıralanmıştı. Çoğu yırtılıp açılmıştı, bayat yiyecek kokuları havaya yayılıyordu. Minibüs yavaşça ona yaklaşmaya devam etti. Kapılardan birinden bir adam çıktı ve hiç tereddüt etmeden yaklaştı. Adamın üzerinde siyah, boğazlı bir kazak ve siyah bir pardösü vardı. Myron'a silah doğrulttu. Minibüs durdu ve yan kapısı kayarak açıldı.

"Bin bakalım, serseri," dedi silahlı adam.

Myron kendini işaret etti. "Bana mı diyorsun?"

"Hemen! Kaldır kıçını!"

"Şu boğazlı mı, yoksa mutfak önlüğü mü?"

Silahlı adam yaklaştı. "Sana hemen dedim."

"Kızacak bir şey yok," dedi Myron ve minibüse doğru adım attı. "Önlükse bile anlaşılmıyor. Çok gösterişli." Myron gerginleştiğinde çenesi düşerdi. Bunun kendisine zarar verdiğini biliyordu; Win birkaç kez onu bu konuda uyarmıştı. Ama Myron kendine hâkim olamıyordu. Ağız ishali denebilirdi.

"Kıpırda!"

Myron minibüse bindi. Silahlı adam da aynısını yaptı. Minibüsün arka tarafında iki kişi daha vardı ve bir adam da direksiyondaydı. Liderleri gibi görünen biri dışında herkes siyahlara bürünmüştü; onun üzerinde mavi çizgili bir takım elbise vardı. Windsor düğümlü sarı kravatı, altın bir kravat iğnesiyle yakasına tutturulmuştu. Avrupalıya benziyordu.

Uzun, beyazımsı sarı saçları vardı ve güneşten olamayacak kadar mükemmel görünen bir şekilde bronz tenliydi. Profesyonel bir gangsterden çok, yaşlanmakta olan bir sörfçüye benziyordu.

Minibüsün içi özel tasarımdı, iyi anlamda değil. Sürücününki dışında bütün koltuklar çıkarılmıştı. Arka tarafta bir duvar boyunca deri bir kanepe konmuştu ve Çizgili Takım orada tek başına oturuyordu. Yere Elvis'in bile abartılı bulacağı kadar cart renkli limon yeşili bir halı konmuştu ve yan tarafları havaya kalkmıştı.

Takım elbiseli adam gülümsedi. Ellerini çok rahat bir şekilde kucağına koymuştu. Minibüs hareket etti.

Silahlı adam çabucak Myron'ın üzerini aradı. "Otur, serseri," dedi.

Myron halının üzerine oturdu. Elini halının üzerinde gezdirdi. "Limon yeşili," dedi, Çizgili Takım'a dönerek. "Güzel."

"Ucuz bir şey," dedi Çizgili Takım. "Böylece kana bulanmasını umursamıyoruz."

"Detaylı planlama," dedi Myron, soğukkanlı bir şekilde başıyla onaylayarak. Ama aslında ağzı kurumuştu. "Akıllıca."

Çizgili Takım cevap vermeye gerek duymadı. Silahlı adama öyle bir bakış attı ki adam olduğu yerde aniden doğruldu ve boğazını temizledi.

"Bu Bay Baron," dedi silahlı adam Myron'a, Çizgili Takım'ı işaret ederek. "Herkes ona B-Man der." Tekrar boğazı-

nı temizledi. Bu küçük konuşmayı daha önce prova etmiş gibi konuşuyordu, ki Myron muhtemelen öyle olduğunu tahmin ediyordu. "Kemik kırmaktan hoşlandığı için öyle deniyor."

"Vay canına, bu kadınların başını döndürüyor olmalı," dedi Myron.

B-Man o eski Pepsodent reklamlarındakiler gibi bembeyaz olan dişlerini göstererek sırıttı. "Bacağını tutun," dedi.

Boğazlı kazaklı adam tabancayı Myron'ın şakağına kalıcı bir iz bırakacak kadar sertçe dayadı. Diğer kolunu Myron'ın boynuna doladı ve dirseğinin içiyle Myron'ın soluk borusunu kavradı. Başını eğerek fısıldadı. "Gözünü bile kırpma, piç."

Myron'ı yere yatmaya zorladı. Diğer adam Myron'ın göğsüne oturdu ve bacağını yere mıhladı. Myron nefes almakta zorlanıyordu. Paniğe kapılmaya başlamıştı ama hareketsiz kaldı. O anda herhangi bir hareket, neredeyse kaçınılmaz bir şekilde yanlış hareket olurdu. Onlara uymak ve olacakları beklemek zorundaydı.

B-Man yavaşça deri kanepede kaydı. Bakışlarını Myron'ın sakat dizinden ayırmıyor ve mutlu bir şekilde gülümsüyordu. "Bir elimi distal femuruna, diğerini de proksimal tibyana koyacağım," diye açıkladı, öğrencisiyle konuşan bir tıp profesörü gibi. "Başparmaklarım patellanın ortasına bastıracak. Sonra başparmaklarımı sertçe öne iteceğim ve dizkapağını tam anlamıyla yerinden ayıracağım." Myron'ın gözlerine baktı. "Böylece medial ratinakulumunla diğer bazı

bağların yırtılacak. Tendonlar kopacak. Sanırım çok canın yanacak."

Myron şaka yapmaya bile kalkışmadı. "Hey, bir saniye," dedi hemen. "Şiddete hiç gerek yok."

B-Man gülümseyerek omuz silkti. "Neden, olması gerekiyor mu ki?"

Myron'ın gözleri iri iri açıldı. Korku bütün benliğini sardı. "Durun," dedi telaşla. "Konuşacağım."

"Konuşacağını biliyorum," diye karşılık verdi B-Man. "Ama önce bizi biraz oyalayacaksın."

"Hayır, yapmayacağım."

"Lütfen işimi bölme. Bu büyük bir kabalıktır." B-Man'in gülümsemesi silindi. "Nerede kalmıştım?"

"Önce bizi oyalayacak," diye araya girdi sürücü.

"Doğru, teşekkürler." B-Man beyaz dişlerini göstererek yine Myron'a döndü. "Önce oyalayacaksın. Zaman kazanacaksın. Lafı dolaştıracaksın. Ortağının seni kurtarabileceği bir yere gitmemizi umacaksın."

"Ortak mı?"

"Hâlâ Win'in arkadaşısın, değil mi?"

Adam, Win'i tanıyordu. Bu iyiye işaret değildi. "Win de kim?"

"Aynen," dedi B-Man. "Oyalamak derken bunu kastettim. Bu kadar yeter."

Yaklaştı. Myron karşı koymaya başladı ama silah Myron'ın ağzına girdi. Dişlerine çarparak midesini bulandırdı. Tadı soğuk ve metalikti.

"Önce dizini parçalayacağım, sonra konuşacağız."

Diğer adam Myron'ın bacağını dümdüz çekerken, silahlı adam tabancayı Myron'ın ağzından çıkardı ve tekrar şakağına dayadı. Tutuşları daha da güçlendi. B-Man ellerini Myron'ın dizine indirdi ve parmaklarını kartal pençeleri gibi açtı.

"Durun!" diye bağırdı Myron.

"Hayır," dedi B-Man sakince.

Myron kıvranmaya başladı. Minibüsün zeminindeki, yükü hareketsizleştirmek için kullanılan saplardan birini kavradı. Kendini sıkarak hazırlandı. Çok fazla beklemesi gerekmedi.

Gürültü hepsini şaşırttı. Myron hazırdı ama diğerleri hazır değildi. Hepsi farklı yönlere savruldu. Camlar kırıldı. Metalin metale çarpışından doğan gürültü ortamı doldurdu. Frenler öttü. Myron minibüs yavaşlayana kadar sımsıkı tutundu. Sonra büzülüp top oldu ve yuvarlanarak tehlikeden uzaklaştı. Bağırışlar arasında bir kapı açıldı. Myron ateş edildiğini duydu. Sürücü kapıdan dışarı fırladı. B-Man de çekirge gibi sıçrayarak onun peşinden gitti. Yan kapı açıldı. Win elinde silahıyla içeri dalarken Myron ona baktı. Boğazlı kazaklı adam toparlanmıştı. Silahını kaldırdı.

"At onu," dedi Win.

Adam silahını atmadı. Win onu suratından vurdu. Sonra namluyu Myron'ın göğsüne oturmuş olan adama çevirdi.

"At onu," dedi Win.

Adam söyleneni yaptı. Win gülümsedi. "Çabuk öğreni-

yorsun."

Win'in gözleri iki yana kaydı. Yürümekten çok kayar gibi hareket ediyordu. Hareketleri kısa ve hızlıydı. Bakışlarını tutsağına çevirdi. Hâlâ nefes alana.

"Konuş," dedi Win.

"Ben bir şey bilmiyorum."

"Kötü cevap," dedi Win. Herhangi bir çığlıktan daha korkutucu bir rahatlık ve otoriteyle konuşuyordu. "Bir şey bilmiyorsan işime yaramazsın. İşime yaramazsan sen de onun gittiği yere gidersin." Ayaklarının dibindeki hareketsiz vücudu belli belirsiz işaret etti.

Adam ellerini kaldırdı. Gözleri yuvarlaktı, beyazları belirginleşmişti. "Hey, dur bir saniye, ha? Bu sır değil. Arkadaşın adamın adını duydu. Baron. Adamın adı Baron. Ama herkes ona B-Man der."

"B-Man, Orta Batı'da çalışır," dedi Win. "Onu buraya kim getirdi?"

"Bilmiyorum. Yemin ederim!"

Win silahı yaklaştırdı. "Yine işime yaramıyorsun."

"Doğrusu bu, bilseydim söylerdim. Bildiğim tek şey, B-Man'in dün gece geç saatte uçakla geldiği."

"Neden?" diye sordu Win.

"Greg Downing'le bir ilgisi var. Bütün bildiğim bu, yemin ederim."

"Downing'in borcu ne kadar?"

"Bilmiyorum."

Win daha da yaklaştı. Tabancanın namlusunu adamın

gözlerine bastırdı. "Bu mesafeden nadiren ıskalarım," dedi.

Adam dizlerinin üzerine çöktü. Win silahla onu izledi. "Lütfen." Sesi acı dolu bir yakarış gibiydi. "Başka bir şey bilmiyorum." Gözleri yaşlarla doldu. "Yemin ederim, bilmiyorum."

"Sana inanıyorum," dedi Win.

"Win," dedi Myron.

Win'in bakışları adamdan hiç ayrılmıyordu. "Rahatla," dedi Win. "Sadece buradaki dostumuzun her şeyi itiraf ettiğinden emin olmak istedim. İtiraflar ruh için iyidir, değil mi?"

Adam telaşla başıyla onayladı.

"Hepsini itiraf ettin mi?"

Adam yine başıyla onayladı.

"Emin misin?"

Başıyla onayladı. Başıyla onayladı.

Win silahı indirdi. "Peki o halde, git," dedi. "Hemen."

Adam ikiletmedi.

18. Bölüm

Win cesede yosun yığınıymış gibi baktı. "Gitsek iyi olur."

Myron başıyla onayladı. Elini pantolon cebine atarak cep telefonunu çıkardı. Bu görece yeni bir numaraydı. Görüşmelerinden sonra ne kendisi ne de Win telefonları kapatmıştı. Hat açık kalmıştı; Win minibüste konuşulan her şeyi duymuştu. İşe yaramıştı.

Serin geceye çıktılar. Washington Caddesi'ndeydiler. Gündüzleri burası kamyonlarla dolu olurdu ama gece çok sessizdi. Birisi sabah çirkin bir sürprizle karşılaşacaktı.

Win normalde Jaguar'ını kullanırdı ama minibüse 1983 model bir Chevy Nova'yla çarpmıştı. Araba paramparça olmuştu. Önemi yoktu. Win, New Jersey'de gözlem işleri ve

yasallığın biraz doğusunda kalan faaliyetler için böyle araçlar bulundururdu. Arabanın izi sürülemezdi. Plakaları ve belgeleri tamamen sahteydi.

Myron ona baktı. "Senin gibi asil biri Chevy Nova mı kullanıyor?"

"Biliyorum," dedi Win. "O arabada oturmak neredeyse bütün vücudumu kaşındırdı."

"Kulüpte seni gören olursa..."

Win ürperdi. "Böyle bir şeyi aklına bile getirme."

Myron'ın bacakları titriyordu. B-Man dizine uzanırken, Myron ortağının kendisine ulaşmanın bir yolunu bulacağını biliyordu ama hayatı boyunca sakat kalmaya çok yaklaştığı düşüncesi baldırlarının ve bacaklarının gerilmesine neden olmuştu. Sürekli eğilip sakat dizine dokunuyor, hâlâ yerinde olduğuna inanamıyordu. Win'e bakarken gözleri dolmuştu. Win arkadaşının durumunu görünce başını çevirdi.

Myron onun arkasından gitti. "Bu B-Man denen adamı nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Orta Batı'da çalışır," dedi Win. "Aynı zamanda çok iyi bir dövüşçüdür. Bir defasında Tokyo'da karşılaşmıştık."

"Ne tür işler yapıyor?"

"Genel şeyler; kumar, uyuşturucu, tefecilik, haraç. Biraz fahişeler de var."

"Burada ne arıyor peki?"

"Anlaşılan Greg Downing'in ona borcu var," dedi Win, "muhtemelen kumar yüzünden. B-Man kumarda uzmandır."

"Uzmanlık alanı olması iyi."

"Öyle. Anladığım kadarıyla şu Bay Downing'in onlara yüklü bir borcu var." Win, Myron'a baktı. "Bu senin için iyi haber."

"Neden?"

"Çünkü Downing'in ölü değil, kaçak olduğunu gösterir," dedi Win. "B-Man ziyankâr değildir. Kendisine çok fazla para borcu olan birini öldürmez."

"Ölüler borçlarını ödeyemez."

"Aynen," dedi Win. "Dahası, kesinlikle Downing'i arıyor. Onu öldürmüş olsaydı bulmak için sana ihtiyacı olmazdı."

Myron bunu bir an düşündü. "Emily'nin bana anlattıklarıyla bir anlamda örtüşüyor. Greg'in hiç parası olmadığını söylemişti. Kumar bu gerçeği açıklayabilir."

Win başıyla onayladı. "Ben yokken başka neler olduğunu anlat. Jessica bir kadın cesedi bulduğundan söz etti."

Myron ona her şeyi anlattı. Konuşurlarken yeni teoriler ortaya çıkıyordu. Onları düzenleyip birleştirmeye çalışıyordu. Anlatacakları bittiğinde, Myron doğruca ilkine yöneldi.

"Diyelim ki," dedi, "Downing'in şu B-Man'e bir sürü borcu var. Bu neden bir reklam anlaşması yapmayı kabul ettiğini açıklar. Paraya ihtiyacı var."

Win başıyla onayladı. "Devam et."

"Ve diyelim ki B-Man de aptal değil. Parasını istiyor, değil mi? Bu yüzden Greg'i asla gerçekten incitmez. Greg fiziksel performansıyla ona para kazandırır. Kırık kemikler

Greg'in ekonomik durumunda ters etki yapar ve dolayısıyla borcunu ödeyemez."

"Doğru," dedi Win.

"Diyelim ki Greg'in onlara çok fazla borcu var. Belki de B-Man onu başka şekilde korkutmak istiyor."

"Nasıl?"

"Ona yakın olan birini inciterek. Bir uyarı anlamında."

Win yine başıyla onayladı. "Bu olabilir."

"Diyelim ki Greg'i takip etti. Onu Carla'yla birlikte gördü. Greg ve Carla'nın yakın olduklarını düşündü." Myron başını kaldırdı. "Onu öldürmek çok etkili bir uyarı olmaz mıydı?"

Win kaşlarını çattı. "Yani Downing'e bir uyarı olarak kadını B-Man'in öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Sadece bunun mümkün olduğunu söylüyorum."

"Neden kadının sadece kemiklerini kırmasın ki?" diye sordu Win.

"Çünkü B-Man'in kendisi orada değildi, hatırlasana. Dün gece gelmiş. Cinayeti kiralık adamlar işlemiş olabilir."

Win bundan yine de hoşlanmamıştı. "Teorin en iyi haliyle olanak dışı. Cinayet bir uyarıysa, Downing şimdi nerede?"

"Kaçtı," dedi Myron.

"Neden? Kendi hayatı için korkuyor diye mi?

"Evet."

"Ve Carla'nın öldüğünü öğrendikten hemen sonra mı kaçtı?" diye sordu Win. "Cumartesi gecesi?"

"Bu son derece mantıklı."

"O zaman mı korktu? Cinayetten mi?"

"Evet," dedi Myron.

"Ah." Win durdu ve Myron'a bakarak gülümsedi.

"Ne?" diye sordu Myron.

"Ulu Tanrım," diye başladı Win, melodik bir sesle. "Carla'nın cesedi daha bugün bulunduysa, Downing'in cumartesi gecesi işlenen cinayetten nasıl haberi oldu?"

Myron donakaldı.

"Teorinin geçerli olması için," diye devam etti Win, "Greg Downing'in üç şeyden birini yapmış olması gerekir. Bir, cinayete tanık oldu; iki, cinayetten sonra kadının cesedini buldu; üç, cinayeti kendi işledi. Dahası, kadının dairesinde büyük miktarda para vardı. Neden? Orada ne arıyordu? Bu para B-Man'e ödeme yapılmasına mı yardım edecekti? Öyleyse, neden adamları parayı almadı? Dahası, neden Downing parayı geri götürmedi?"

Myron başını iki yana salladı. "Bir sürü boşluk var," dedi. "Ve Downing ile şu Carla –Sally ya da adı her neyse– arasındaki bağlantıyı da çözemedik."

Win başıyla onayladı. Yürümeye devam ettiler.

"Bir şey daha," dedi Myron. "Sence mafya sadece bir barda Greg'le birlikte görüldü diye bir kadını öldürür müydü?"

"Hiç sanmam," dedi Win.

"Yani temelde, bütün teori boş."

"Temelde değil," diye düzeltti Win. "Tamamen."

Yürümeye devam ettiler.

"Elbette," dedi Win, "Carla aslında B-Man için çalışıyor olabilir."

Parmağıyla Myron'ı dürttü. Myron onun nereye yöneldiğini anlamıştı ama yine de, "Ne?" diye sordu.

"Belki de şu Carla denen kadın B-Man'in bağlantısıydı. Onun adına tahsilat yapıyordu. Borcu olduğu için Greg'le buluştu. Downing ödeyeceğine söz verdi. Ama parası yoktu. Adamların sabrının taşmak üzere olduğunu biliyordu. Onları uzun süre oyaladı. Sonra kadının evine gitti, onu öldürdü ve kaçtı."

Sessizlik. Myron yutkunmaya çalıştı ama boğazı kurumuştu. Böyle detaylı konuşmaları iyiydi. İşe yarıyordu. Bacakları olay yüzünden hâlâ kauçuk gibiydi ama onu şimdi asıl rahatsız eden, minibüste ölen adamı ne kadar kolay unuttuğuydu. Doğru, adam muhtemelen profesyonel bir serseriydi. Doğru, ağzına silahını sokmuştu ve Win uyardığında silahını indirmemişti. Ve doğru, dünya muhtemelen onsuz daha iyi bir yer olmuştu. Ama Myron eskiden böyle insanlara daha fazla acırdı; şimdi bütün dürüstlüğüyle hiç umurunda değildi. Biraz sempati duymaya çalıştı ama üzüldüğü tek şey, hiç üzüntü duymamasıydı.

Bu kadar içsel analiz yeterdi. Myron konuyu bir kenara attı. "Bu senaryoda da bazı sorunlar var."

"Mesela?"

"Greg kadını neden öldürsün? Neden arka masa randevusundan önce kaçmasın?"

Win bunu düşündü. "Mantıklı. Tabii görüşmeleri sırasında onu kızdıran bir şey olmadıysa."

"Ne gibi?"

Win omuz silkti.

"Hepsi dönüp dolaşıp şu Carla'ya bağlanıyor," dedi Myron. "Onu bir türlü çözemiyoruz. Yani, bir uyuşturucu satıcısının bile öyle bir düzeni yoktur; lokantada garsonluk yapıyor, seri numarası birbirini izleyen banknotlar saklıyor, peruk takıyor, bir sürü sahte pasaport taşıyor. Hepsinden öte, bugün öğleden sonra Dimonte'yi görmeliydin. Kadının kim olduğunu biliyordu ve paniğe kapılmıştı."

"Hazine Bakanlığı'ndaki Higgins'le konuştun mu?" diye sordu Win.

"Evet. Seri numaralarını araştırıyor."

"Bunun yardımı olabilir."

"Ayrıca Parkview Lokantası'nın telefon kayıtlarına da bakmamız gerek. Carla'nın kimi aradığını öğrenmeliyiz."

Sessizce yürümeye devam ettiler. Olay yerine bu kadar yakın bir yerde taksi çevirmek istemiyorlardı.

"Win?"

"Evet?"

"Geçen gece maça neden gelmedin?"

Win yürümeye devam etti. Myron yavaşlamadı. Bir süre sonra Win'in sesini duydu. "Maçın tekrarını izlemedin, değil mi?"

Myron onun sakat dizini kastettiğini biliyordu. "Hayır."

"Neden?"

Myron omuz silkti. "Anlamı yok."

"Hayır, anlamı var." Win yürümeyi sürdürdü.

"Ne olduğunu bana söylemek ister misin?" dedi Myron.

"Başına gelenleri izlemek, onunla başa çıkmak, kabullenmek anlamına gelirdi. Konuyu kapatman demek olurdu."

"Anlamıyorum," dedi Myron.

Win başıyla onayladı. "Biliyorum."

"Bir defasında senin izlediğini hatırlıyorum," dedi Myron. "Tekrar tekrar izlemiştin."

"Bir nedeni vardı," dedi Win.

"İntikam için."

"Burt Wesson'ın seni kasıtlı olarak sakatlayıp sakatlamadığını görmek için," diye düzeltti Win.

"Ona ödetmek istedin."

"Bana izin vermeliydin. O zaman olayı geride bırakabilirdin."

Myron başını iki yana salladı. "Senin için çözüm daima şiddet, Win."

Win kaşlarını çattı. "Melodramlaştırmayı kes. Adamın biri sana kötülük yaptı. Hesabı kapatmak olayı geride bırakmana yardımcı olabilirdi. Bu intikam değil. Denge. İnsanın teraziyi dengede tutma ihtiyacıyla ilgili."

"Bu senin ihtiyacın," dedi Myron, "benim değil. Burt Wesson'ı sakatlamak dizimi düzeltmezdi."

"Ama konuyu kapatabilirdi."

"Bu ne demek? Berbat bir sakatlanmaydı. Hepsi bu."

Win başını iki yana salladı. "Bandı hiç izlemedin."

"Fark etmezdi. Dizim düzelmezdi. Bir bandı izlemek durumumu değiştirmezdi."

Win bir şey söylemedi.

"Bunu anlamıyorum," diye devam etti Myron. "Sakatlanmadan sonra devam ettim. Hiç şikâyet etmedim, değil mi?"

"Asla."

"Ağlamadım, Tanrılara lanet okumadım ya da başka bir şey yapmadım."

"Asla," diye tekrarladı Win. "Hiçbirimize asla yük olmadın."

"O halde neden tekrar yaşamam gerektiğini düşünüyorsun?"

Win durup ona baktı. "Kendi sorunu kendin cevapladın ama duymamayı tercih ediyorsun."

"Beni felsefi 'zıpla çekirge' saçmalıklarına boğma," diye tersledi Myron. "Neden maça gelmedin?"

Win yine yürümeye başladı. "Bandı izle," dedi sadece.

19. Bölüm

Myron kaseti izlemedi ama bir rüya gördü.

Rüyasında Burt Wesson'ı üzerine gelirken görüyordu. Giderek yaklaşırken Wesson'ın yüzündeki neşeli şiddet eğilimini görebiliyordu. Myron'ın yoldan çekilecek zamanı vardı. Hem de çok. Ama rüyasında –birçoklarında olduğu gibi– Myron kıpırdayamıyordu. Kaçınılmaz an yaklaşırken bacaklarını kıpırdatamıyor, ayakları ancak rüyada olabilecek bir bataklığın çamurundan çıkmıyordu.

Myron gerçekte Burt Wesson'ın gelişini hiç görmemişti. Ne olduğunu anlamamıştı bile. Myron tam sağ ayağının üzerinde dönerken, kör edici çarpışmayı yaşamıştı. Bir kırığı hissetmekten çok, duymuştu. Önce hiç acı yoktu; sadece gözlerini iri iri açmasına neden olan bir şaşkınlık yaşamıştı.

Şaşkınlık muhtemelen bir saniyeden kısa sürmüştü fakat Myron'ın ancak rüyalarında hatırlayabildiği donmuş bir fotoğraf anı gibiydi. Ardından acı gelmişti.

Rüyasında Burt Wesson neredeyse üzerindeydi. Burt dev gibi bir adamdı; basketbol oyuncusundan çok mafya goriline benziyordu. Pek yetenekli değildi, ancak muazzam bir cüssesi vardı ve bunu kullanmayı biliyordu. Bu özelliği onu ilerletmişti ama artık profesyonel ligdeydiler. Burt sezon başlamadan ortadan kalkacaktı, ki ne onun ne de Myron'ın gerçek profesyonel ligde oynayamaması şiirsel bir ironiydi. En azından iki gece öncesine kadar.

Myron rüyasında Burt Wesson'ın yaklaşmasını izleyerek bekledi. Bilinçaltında, çarpışmadan hemen önce uyanacağını biliyordu. Her zaman öyle olurdu. Şimdi kâbusla uyanıklık arasındaki o boşluktaydı; insanın hâlâ uyuduğu ama gördüklerinin rüya olduğunu bildiği ve korkutucu olsa bile, sadece bir rüyada ve güvende olduğunu bildiği için devam edip sonunu görmeyi beklediği o yerde. Ama gerçeklik o pencereyi uzun süre açık tutmazdı. Asla. Myron yüzeye çıkarken, cevap her ne olursa olsun, geçmişe yaptığı gece yolculuklarıyla bulamayacağını biliyordu.

"Seni arıyorlar," dedi Jessica.

Myron gözlerini kırpıştırarak sırtüstü döndü. Jessica giyinmişti bile. "Saat kaç?" diye sordu Myron.

"Dokuz."

"Ne? Beni neden uyandırmadın?"

"Uykuya ihtiyacın vardı." Jessica telefonu Myron'a

verdi. "Esperanza arıyor."

Myron ahizeyi aldı. "Alo."

"Tanrım, sen hiç kendi yatağında uyumaz mısın?" diye sordu Esperanza.

Myron havasında değildi. "Ne var?"

"Hazine Bakanlığı'ndan Fred Higgins hatta," dedi Esperanza. "Görüşmek isteyeceğini düşündüm."

"Bağla." Bir tıkırtı duyuldu. "Fred?"

"Evet, nasıl gidiyor, Myron?"

"İyiyim. Şu seri numaralarıyla ilgili bir gelişme var mı?"

Kısa bir tereddüt oldu. "Çok büyük bir pisliğe batmışsın, Myron. Hem de çok."

"Dinliyorum."

"İnsanlar bu bilginin yayılmasını istemiyor, tamam mı? Bilgiyi elde edebilmek için bin türlü takla atmak zorunda kaldım."

"Yemin ederim."

"Peki o zaman." Higgins derin bir nefes aldı. "Banknotlar Tucson, Arizona'dan," dedi. "Daha net olmak gerekirse, First City National Bank, Tucson, Arizona. Bir banka soygununda çalınmışlar."

Myron yattığı yerden fırlayıp oturdu. "Ne zaman?"

"İki ay önce."

Myron bir gazete manşetini hatırladı ve kanı dondu.

"Myron?"

"Kuzgun Tugayı," dedi Myron. "Onların işiydi, değil mi?"

"Doğru. Federallerle onların davalarından birinde çalışmış mıydın?"

"Hayır, hiç." Ama hatırlıyordu. Myron ile Win özel ve neredeyse çelişkili doğası olan davalarda çalışmışlardı: Gizlilik gerektiren yüksek profiller. Böyle durumlar için mükemmeldiler; sonuçta eski bir basketbol yıldızının ve zengin bir yatırım uzmanının gizli ajan olacağından kim şüphelenirdi ki? İstedikleri çevrelere girip çıkabilir ve hiç şüphe çekmezlerdi. Myron ile Win bir paravan yaratmak zorunda kalmamışlardı; gerçeklikleri bir servisin sahip olabileceğinin en iyisiydi. Ama Myron onlarla hiç tam zamanlı çalışmamıştı. Onların gözdesi Win'di; Myron, gerekli gördüğü durumlarda Win'in çağırdığı bir yardımcıydı.

Yine de, elbette Kuzgun Tugayı'nı biliyordu. Altmışlı yılların aşırıcılığı öylesine kulaklarına çalınmış olanların çoğu onları bilirdi. Cole Whiteman adında karizmatik bir lider tarafından kurulan Kuzgunlar, Yeraltı Havacıları'na dahil bölücü gruplardan biriydi. Patty Hearst'ü kaçıran Ortakyaşar Kurtuluş Ordusu'na çok benziyorlardı. Kuzgunlar da yüksek profilli bir kaçırma olayına kalkışmışlardı fakat kurban ölmüştü. Grup yeraltına inmişti. Dördü. FBI'ın bütün çabalarına rağmen dört kaçak –Win'inki gibi sarı saçları olan ve geçmişi asla aşırıcılıkla bağdaştırılamayan Cole Whiteman da onlardan biriydi– yaklaşık çeyrek asır boyunca gizli kalmışlardı.

Dimonte'nin politik radikaller ve "sapkınlar"la ilgili tuhaf soruları artık o kadar da tuhaf gelmiyordu.

"Kurban Kuzgunlardan biri miydi?" diye sordu Myron.

"Bilemiyorum."

"Şart değil," dedi Myron. "Liz Gorman olduğunu ben biliyorum."

Yine kısa bir tereddüt oldu. "Sen bunu nereden bildin?" diye sordu Higgins.

"Ameliyat," dedi Myron.

"Ne?"

Ateşli bir kızıl olan Liz Gorman, Kuzgun Tugayı'nın kurucularından biriydi. İlk "görevleri" –bir üniversitenin kimya laboratuvarını kundaklama amacını taşıyan başarısız bir girişim– sırasında polis tarayıcıda bir kod adı bulmuştu: MR. Daha sonra tugayın erkek üyelerinin ona kısaca MR dedikleri anlaşılmıştı; bu ifade, Marangoz Rüyası'nın kısaltmasıydı, çünkü kadın "tahta gibi dümdüz ve sıkıştırması kolay" biriydi. Altmışlı yıllardaki radikaller, bütün sözde ilerlemeci düşüncelerine rağmen, dünyanın en koyu seks ayrımcıları arasındaydı. Göğüs ameliyatının nedeni şimdi anlaşılıyordu. Myron'ın sorguladığı herkes, "Carla"yla ilgili bir şeyi çok net hatırlıyordu: İri göğüsleri. Liz Gorman, düz göğüsleriyle ünlüydü; kılık değiştirmek istiyorsa, aşırı büyük göğüslerden daha iyisi olabilir miydi?

"Federaller ve polisler bu davada birlikte çalışıyor," dedi Higgins. "Bunu bir süre gizlemek istiyorlar."

"Neden?"

"Kadının evini izlemeye almışlar. Başka bir üyeyle daha karşılaşabileceklerini umuyorlar."

Myron tepeden tırnağa uyuşmuştu. Gizemli kadın hakkında daha fazlasını öğrenmek istemiş ve öğrenmişti: Kadın 1975'ten beri görülmemiş olan ünlü radikal Liz Gorman'dı. Kılık değiştirmeler, çok sayıda pasaport, göğüsler... Şimdi hepsi anlam kazanmıştı. Kadın uyuşturucu satıcısı değil, bir kaçaktı.

Ama Myron, Liz Gorman'la ilgili gerçeği öğrenmenin kendi soruşturmasını netleştireceğini düşündüyse, bu konuda ciddi şekilde yanılmıştı. Greg Downing ile Liz Gorman arasında nasıl bir bağlantı olabilirdi ki? Bir profesyonel basketbol oyuncusunun daha çocukluğundan beri yeraltına inmiş olan ve aranan bir aşırıcıyla ne ilgisi olabilirdi? Bu kesinlikle mantıklı değildi.

"Banka soygununda ne kadar çalmışlar?" diye sordu Myron.

"Söylemesi zor," dedi Higgins. "Yaklaşık on beş bin dolar nakit ama aynı zamanda kiralık kasaları da açmışlar. Sigortaya yarım milyon doların üzerinde eşya bildirilmiş, ama bunun çoğu saçmalık. Adamın biri soyulur, aniden kasasında on tane Rolex sakladığını söyler; sigorta şirketini soymaya çalışır, bilirsin."

"Diğer yandan," dedi Myron, "orada karapara saklayanlar da açıklayamaz. Üstüne bir bardak soğuk su içmek zorunda kalırlar." Yine uyuşturucu ve uyuşturucu parası. Bankaları soydukları ve uyuşturucu işine veya başka yasadışı işlere girmiş olan eski takipçilere şantaj yaptıkları bilinirdi. "Yani daha fazla da olabilir."

"Doğru, söylemesi zor."

"Başka bir şey var mı?"

"Yok," dedi Higgins. "Ağızlar sımsıkı kapalı tutuluyor ama ben çevrelerine dahil değilim. Bu bilgileri almanın ne kadar zor olduğunu sana anlatamam, Myron. Bana büyük bir borcun var."

"Sana bilet sözü verdim ya, Fred."

"Saha kenarında mı?"

"Elimden geleni yaparım."

Jessica odaya geri döndü. Myron'ın yüzünü görünce durdu ve soran gözlerle baktı. Myron telefonu kapattıktan sonra durumu anlattı. Jessica dinledi. Myron, Esperanza'nın yorumunu hatırlayınca dört gecedir burada kaldığını fark etti; bir ayrılış sonrası dünyası ve Olimpiyat rekoru. Bu onu endişelendirmişti. Burada kalmaktan hoşlanmıyor değildi. Hoşlanıyordu. Bağlanmaktan veya başka klasik sendromlardan korkuyor da değildi; tam aksine, bağlanmak istiyordu. Ama kısmen hâlâ korkuyordu; iyileşmeyecek olan eski yaralar yüzünden.

Myron'ın kendini çok fazla belli etme eğilimi vardı. Bunu biliyordu. Win veya Esperanza'yla ilgili sorun yoktu. Onlara kesinlikle güveniyordu. Jessica'yı da bütün kalbiyle seviyordu, ama Jessica onu bir kez incitmişti. Temkinli davranmak istiyordu. Kendini çok fazla açmamak, biraz geri durmak, adım adım ilerlemek istiyordu, ancak gönül "dur" dan anlamazdı. En azından Myron'ınki anlamıyordu. Burada iki içsel güç söz konusuydu: Acıdan uzak durma güdüsü ile

konu aşka geldiğinde sahip olduğu her şeyi verme dürtüsü.

"Bütün bunlar," dedi Jessica, Myron'ın anlatacakları bittiğinde, "aşırı tuhaf."

"Evet," dedi Myron. Önceki gece neredeyse hiç konuşmamışlardı. Myron sevgilisine gayet iyi olduğunu söyleyerek onu sakinleştirmiş, sonra da birlikte uyumuşlardı. "Sanırım sana teşekkür etmeliyim."

"Neden?"

"Win'i arayan sendin."

Jessica başıyla onayladı. "O haydutlar sana saldırdıktan sonra."

"Karışmayacağını söylediğini sanıyordum."

"Yanılıyorsun. Seni durdurmaya çalışmayacağımı söylemiştim. Arada fark var."

"Doğru söze ne denir?"

Jessica altdudağını ısırmaya başladı. Üzerinde kot ve biraz fazla büyük gelen bir Duke bluz vardı. Duştan çıktığından beri saçlarını kurutmamıştı. "Sanırım buraya taşınmalısın," dedi Jessica.

Myron çenesine yumruk yemiş gibi hissetti. "Ne?"

"Böyle paldır küldür söylemek istemezdim," dedi Jessica. "Ama lafı dolaştırmak konusunda pek başarılı değilimdir."

"O benim işim zaten," dedi Myron.

Jessica başını iki yana salladı. "Çiğleşmek için en tuhaf zamanları seçiyorsun."

"Üzgünüm."

"Bak, bu konularda iyi değilimdir, Myron. Bunu sen de biliyorsun."

Myron başıyla onayladı. Biliyordu.

Jessica başını yana yatırdı, omuz silkti ve gergin bir tavırla gülümsedi. "Sadece... burada olman hoşuma gidiyor. Bana doğru geliyor."

Myron'ın kalbi coştu ama aynı zamanda korkuyla doldu. "Bu büyük bir adım."

"Pek sayılmaz," dedi Jessica. "Zaten çoğunlukla buradasın. Ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Duraksama olması gerekenden biraz daha uzun sürdü. Jessica geri dönüşü olmayan bir hasar oluşmadan araya girdi. "Şimdi bir şey söylemene gerek yok," dedi telaşla. "Düşünmeni istiyorum. Bütün bu şeyler olup biterken konuyu açmak aptalcaydı. Belki de bu yüzden şimdiyi seçmişimdir, bilmiyorum. Ama bir şey söyleme. Sadece düşün. Beni bugün arama. Veya bu gece. Maçına geleceğim ama sonra Audrey'yle bir şeyler içmeye gideceğiz. Bugün doğum günü. Bu gece kendi evinde kal. Belki yarın konuşuruz, tamam mı? Yarın?"

"Yarın," dedi Myron başıyla onaylayarak.

20. Bölüm

Dev Cindy resepsiyon masasında oturuyordu. "Oturmak" muhtemelen yanlış kelimeydi. Bir devenin iğne deliğinden geçmeye çalıştığını düşünün. Masanın dört ayağı yerden havalanmış, Cindy'nin dizlerinin üzerinde sallanıyordu. Kahve kupası, kanepe minderlerine benzeyen etli ellerinin arasında gözden kaybolmuştu. Kirpi dikeni gibi kısa saçları bugün daha pembemsi görünüyordu. Makyajı Myron'a çocukluğunda yaşadığı pastel boyalarla ilgili bir "olay"ını hatırlatıyordu. Bir Elvis belgeselinden fırlamış gibi görünen beyaz bir ruj sürmüştü. 3XL beden tişörtünün önünde *KULÜP İÇKİSİ MÜHÜRSÜZDÜR* yazıyordu. Ne demek istediğini anlaması Myron'ın birkaç saniyesini aldı. Şirindi.

Cindy, Myron'ı gördüğünde genelde homurdanırdı.

Bugün tatlı bir şekilde gülümseyerek gözlerini kırpıştırdı. Görüntü çok daha korkutucuydu. Bette Davis'in "Baby Jane'e Olanlar" filmini hatırlatıyordu. Dev Cindy ortaparmağını yukarı aşağı oynattı.

"Birinci hat mı?" diye sordu Myron.

Cindy başını iki yana salladı. Yukarı aşağı hareket daha da hızlandı. Tavana bakıyordu. Myron onun bakışlarını izledi ama bir şey göremedi. Cindy gözlerini devirdi. Gülümsemesi bir palyaçonunki gibi yüzünde donmuştu.

"Anlamadım," dedi Myron.

"Win seni görmek istiyor," dedi Cindy.

Myron kadının sesini ilk kez duymuştu ve afallamıştı. Kablolu alışveriş kanallarından birindeki şu süslü sunucularınkine benziyordu; insanların telefon açtığı ve Rushmore Dağı biçiminde yeşil bir vazo aldıktan sonra hayatlarının nasıl güzelleştiğini ballandıra ballandıra anlattıkları şu televizyon programları gibi.

"Esperanza nerede?" diye sordu Myron.

"Win tatlı biri."

"Burada mı?"

"Win önemli olduğunu düşünüyor gibiydi."

"Ben sadece..."

"Win'le görüşeceksin," diye araya girdi Cindy. "En değerli ortağını kontrol etmeyeceksin." Yine tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Kontrol ediyor değilim. Bilmek istediğim sadece..."

"Win'in ofisinin yeri. İki kat yukarıda." Kahvesiyle "hö-

pürdetmek" kelimesinin hafif kalacağı bir ses çıkardı. Daha çok çiftleşmek için eş arayan Kanada geyiklerinin sesine benziyordu.

"Ona geri döneceğimi söyle," dedi Myron.

"Elbette." Cindy yine gözlerini kırpıştırdı. Can çekişen iki tarantulayı andırıyorlardı. "Sana iyi günler."

Win'in köşe ofisi, 52. Cadde'ye ve Park Caddesi'ne bakıyordu. Lock-Horne Menkul Kıymetler'in altın çocuğu için en güzel manzara. Myron şarap rengi deri kanepelerden birine çöktü. Panelli duvarlarda birkaç tilki avı tablosu vardı. Siyah şapkalar, kırmızı ceketler, beyaz pantolonlar, siyah çizmeler kuşanmış at sırtında onlarca adam, ellerinde tüfekleri ve yanlarında köpekleriyle küçük, tüylü bir yaratığı kovalayıp öldürüyorlardı. Ah, kurallara uygun ama haksız zafer. Ne aşırılık. Sigara yakmak için alev makinesi kullanmak gibi.

Win masa dediği otoparkın üzerinde yalnız görünen bir dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. "Greg'in evindeki bilgisayardan aldığımız verilerde ilginç bir şey buldum."

"Öyle mi?"

"Görünüşe bakılırsa dostumuz Bay Downing'in America Online adresli bir e-posta adresi varmış," dedi Win. "Cumartesi günü şu parçayı indirmiş." Win bilgisayarı döndürerek ekranı Myron'a gösterdi.

Konu: Seks!
Tarih: 3-11 14:51:36 EST
Gönderen: Sepbabe

Alıcı: Downing22

Bu gece onda buluşalım. Konuştuğumuz yerde. Gel. Sana hayal edebileceğin en muhteşem zevk gecesini yaşatacağım.

–F

Myron başını kaldırdı. "Hayal edebileceğin en muhteşem zevk gecesi mi?"

"Edebiyatı çok iyi, ha?" dedi Win.

Myron yüzünü ekşitti.

Win samimiyetle elini kalbine koydu. "Bu vaadi yerine getiremese bile," diye devam etti, "kadının mesleğine bağlılığına, risk alma becerisine hayran olmamak elde değil."

"Hı-hı," dedi Myron. "Eee, bu F kim?"

"İnternette Sepbabe adına bir profil kayıtlı değil," diye açıkladı Win. "Bu elbette hiçbir anlama gelmez. Birçok kullanıcının profili yoktur. Gerçek isimlerini bilmesini istemezler. Ancak F'nin yakın zamanda aramızdan ayrılan sevgili dostumuz Carla'nın takma isimlerinden biri olduğunu tahmin ediyorum."

"Artık Carla'nın gerçek adını da biliyoruz," dedi Myron.

"Öyle mi?"

"Liz Gorman."

Win bir kaşını kaldırdı. "Pardon?"

"Liz Gorman. Kuzgun Tugayı'ndaki gibi." Myron, Win'e Fred Higgins'in aradığını söyledi. Win arkasına yas-

lanarak parmaklarını birleştirdi. Her zamanki gibi yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Giderek daha da ilginçleşiyor," dedi Win, Myron hikâyesini bitirdiğinde.

"Konu şu," dedi Myron. "Greg Downing'le Liz Gorman arasında nasıl bir bağlantı olabilir?"

"Güçlü bir bağlantı," dedi Win, başıyla ekranı işaret ederek. "Abartıya inanılırsa, hayal edilebilecek en muhteşem zevk gecesi olasılığı."

"Liz Gorman'la mı?"

"Neden olmasın?" Win neredeyse savunmacı bir tavır takınmıştı. "Yaşa veya yapma göğüslere dayanarak ayrımcılık yapmamalısın. Bu doğru olmaz."

Bay Eşit Haklar. "Mesele o değil," dedi Myron. "Diyelim ki Greg, Liz Gorman'a tutuldu, kimse onu güzel bir kadın olarak tarif etmese bile..."

"Çok sığsın, Myron," dedi Win, başını iki yana sallayarak. "Greg'in görünenlerin ötesini fark etmiş olabileceği ihtimalini hiç düşündün mü? Sonuçta kadının büyük göğüsleri vardı."

"Konu sekse geldiğinde her zaman olduğu gibi," diye cevap verdi Myron. "Yine asıl meseleyi gözden kaçırıyorsun."

"Neymiş o?"

"Nasıl tanışmış olabilirler ki?"

Win yine parmaklarını birleştirdi ve uçlarını burnuna vurdu. "Ah," dedi.

"Doğru. Ah. Bir tarafta yirmi yıldan uzun süredir gizlenen bir kadın var. Muhtemelen uzun süre bütün dünyayı dolaşmış. İki ay önce Arizona'da bir banka soymuş. Dyckman Caddesi'ndeki küçük bir lokantada garson olarak çalışıyor. Bu kadın Greg Downing'e nasıl yaklaşmış olabilir?"

"Zor," diye itiraf etti Win, "ama imkânsız değil. Bunu destekleyecek bir sürü kanıt var."

"Örneğin?"

Win bilgisayar ekranını işaret etti. "Örneğin geçen cumartesi gecesiyle ilgili şu e-posta mesajı; aynı gece Greg ve Liz Gorman, New York barlarından birinde buluştular."

"Restoran bar," diye düzeltti Myron. "Neden orada? Neden bir otelde veya kadının evinde değil?"

"Belki de gözden uzak olduğu için. Belki senin ima ettiğin gibi Liz Gorman gözlerden uzak kalmak istiyordu. Böyle bir bar iyi bir yer olabilirdi." Win ellerini indirip parmaklarını masasının üzerinde tıklattı. "Ama sen, dostum, bir şeyi daha unutuyorsun."

"Neymiş o?"

"Kadının giysileri Greg'in evindeydi," dedi Win. "Soruşturman bize Downing'in gizlediği bir sevgilisi olduğunu gösterdi. Elbette asıl soru şu: Neden? Neden bir aşk ilişkisini gizlemek için bu kadar çabalıyordu? Olası bir açıklama, gizli sevgilinin Liz Gorman olabileceği."

Myron ne düşüneceğini bilemiyordu. Audrey, Greg'i bir restoranda tarifi Liz Gorman'a uymayan bir kadınla birlikte görmüştü. Peki bu ne anlama geliyordu? Başka bir sevgili

daha olabilirdi. Masum bir şey de olabilirdi. Başka bir ilişki de olabilirdi. Kim bilir? Ancak, Myron, Greg Downing ile Liz Gorman arasında romantik bir ilişki olabileceğini kabullenmekte zorlanıyordu. Yerine oturmayan bir şey vardı. "Şu takma adı izleyip kullanıcının gerçek adını öğrenmenin bir yolu olmalı," dedi. "Liz Gorman'a veya takma isimlerinden birine ait olduğunu doğrulayalım."

"Elimden geleni yaparım. America Online'da hiçbir bağlantım yok, fakat bilen biri mutlaka vardır." Win arkasına uzandı. Mini buzdolabının panelli kapısını açtı. Myron'a bir Yoo-Hoo kutusu attı ve kendine bir Brooklyn Lager doldurdu. Win asla normal bira içmezdi, sadece Alman birası içerdi. "Greg'in ne kadar parası olduğunu tespit etmek zor oldu," dedi. "Çok fazla olduğunu sanmıyorum."

"Bu da Emily'nin anlattıklarına uyuyor."

"Ancak," diye devam etti Win, "önemli bir çekim keşfettim."

"Ne kadar?"

"Elli bin dolar nakit. Biraz zaman aldı, çünkü Martin Felder'ın onun adına yönettiği hesaplardan birinden çekilmiş."

"Ne zaman çekmiş?"

"Ortadan kaybolmadan dört gün önce," dedi Win.

"Bir kumar borcunu ödemek için mi?"

"Belki."

Win'in telefonu çaldı. Ahizeyi kaldırdı. "Söyle. Tamam, bağla." İki saniye sonra ahizeyi Myron'a uzattı.

"Bana mı?" diye sordu Myron.

Win gözlerini devirdi. "Hayır," dedi. "Ahize bana çok ağır geliyor da, o yüzden sana veriyorum."

Herkes ukalalık ediyordu. Myron ahizeyi aldı. "Alo?"

"Aşağıda bir devriye aracım var." Dimonte bağıra çağıra konuşuyordu. "Hemen aşağı in."

"Sorun nedir?"

"Downing'inin evindeyim, sorun bu. Arama emri çıkarttırabilmek için bir yargıca neredeyse sakso çekmek zorunda kaldım."

"Hayal gücün genişmiş, Rolly."

"Benimle uğraşma, Bolitar. Evde kan olduğunu söylemiştin."

"Bodrumda," diye düzeltti Myron.

"Eh, şu anda bodrumdayım," diye karşılık verdi Dimonte. "Ve burası bebek kıçı kadar temiz."

21. Bölüm

Bodrum gerçekten de temizdi. Hiçbir yerde kan yoktu.

"İzi kalmış olmalı," dedi Myron.

Dimonte'nin sıkılmış dişleri arasındaki kürdan kırılmak üzereydi. "İz mi?"

"Evet. Bir mikroskopla görülebilir."

"Bir mik..." Dimonte kıpkırmızı bir yüzle kollarını iki yana açtı. "İzlerin bana ne yararı olur ki? Hiçbir şeyi kanıtlamaz. İzleri test edemezsin."

"Ama kan olduğunu kanıtlar."

"Ne olmuş?" diye bağırdı Dimonte. "Elinde mikroskopla Amerika'daki herhangi bir eve girsen mutlaka kan izi bulursun. Kimin umurunda?"

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Rolly. Burada kan

vardı."

Evde inceleme yapan yaklaşık beş olay yeri polisi vardı, bu polisler ne üniforma giyer ne de işaretli arabalar kullanırlardı. Krinsky de oradaydı. Elindeki kamera şimdi kapalıydı. Koltukaltına sıkıştırılmış dosyalar vardı. Myron onları işaret etti. "Bu adli tabibin raporu mu?"

Roland Dimonte araya girerek Myron'ın görüşünü engelledi. "Bu seni hiç ilgilendirmez, Bolitar."

"Liz Gorman'dan haberim var, Rolly."

Bunu duyunca kürdan yere düştü. "Sen bunu nasıl...?"

"Nasılının önemi yok."

"Hadi oradan. Başka neler biliyorsun? Benden bir şey gizliyorsan, Bolitar..."

"Bir şey gizlediğim filan yok ama sanırım yardımcı olabilirim."

Dimonte gözlerini kıstı. Senyor Şüpheci. "Nasıl?"

"Bana Gorman'ın kan grubunu söyle. Bilmek istediğim sadece bu. Kan grubu."

"Sana bunu neden söyleyecekmişim?"

"Çünkü tam anlamıyla budalanın teki değilsin, Rolly."

"Kes saçmalamayı. Bunu neden bilmek istiyorsun?"

"Sana bodrumda kan bulduğumu söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" dedi Myron.

"Evet."

"Bir şeyi atlamışım."

Dimonte ona öfkeyle baktı. "Neyi?"

"Kandan örnekleri test ettik."

"Ettik mi? Başka hangi..." Dimonte cümlesini tamamlamadı. "Bana sakın şu psikopat yuppinin de bu işe dahil olduğunu söyleme."

Win'in tanımak demek onu sevmek demekti. "Takasa hazırım."

"Ne takası?"

"Sen bana dosyalardaki kan grubunu söyle. Ben de sana bodrumda bulduğumuz kanın grubunu söyleyeyim."

"Defol git, Bolitar. Bir polis soruşturmasındaki kanıtlarla oynamak suçundan hemen tutuklarım seni."

"Oynamak mı? Soruşturma filan yoktu."

"O zaman haneye tecavüz suçundan tutuklarım."

"Kanıtlayabilirsen tutuklarsın. Ve Greg şikâyetçi olursa. Bak, Rolly..."

"AB pozitif," dedi Krinsky. Dimonte'nin öfkeli bakışlarına aldırmadan devam etti. "Oldukça enderdir. Nüfusun sadece yüzde dördünde var."

İki polis dikkatlerini Myron'a çevirdi. Myron başıyla onayladı. "AB pozitif. Aynı."

Dimonte ellerini kaldırdı ve şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. "Vay canına, durun bir dakika. Az önce ne dedin sen? Kadını burada öldürüp götürdüğünü mü ima ediyorsun?"

"Ben bir şey demiyorum," dedi Myron.

"Çünkü cesedin taşındığını gösteren herhangi bir kanıt görmedik," diye devam etti Dimonte. "Hem de hiç. Aramadık gerçi. Ama kan grubu... yani, kadın burada öldürüldüyse, kendi evinde o kadar çok kan olmaması gerekirdi. Oradaki

manzarayı gördün, değil mi?"

Myron başıyla onayladı.

Dimonte'nin gözleri fıldır fıldır döndü. Myron adamın kafasındaki dişlilerin tamamen durduğunu neredeyse görebiliyordu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi, Bolitar?"

"Hayır, Rolly, sen söylesene."

"Katil cinayetten sonra buraya döndü demektir. Tek açıklaması bu. Ve bütün bunların kime işaret ettiğinin farkında mısın? Sevgili dostun Downing'e. Önce parmak izlerini kurbanın evinde bul..."

"Nedir bu?"

Dimonte başıyla onayladı. "Aynen. Downing'in parmak izleri kapı pervazındaydı."

"Peki içeride yok muydu?"

"Evet, içeride. Kapı pervazının içinde."

"Başka?"

"Ne fark eder ki? Parmak izleri herifin orada olduğunu kanıtlıyor. Başka neye ihtiyacın var? Her neyse, bence olay şöyle olmuş olmalı." Dimonte ağzına yeni bir kürdan sıkıştırdı. Yeni bir teori için yeni bir kürdan. "Downing kadını öldürdü. Toparlanmak veya başka bir şey için evine döndü. Acelesi vardı ve bodrumu biraz kirletti. Sonra kaçtı. Birkaç gün sonra geri dönüp burayı temizledi."

Myron başını iki yana salladı. "Neden ilk seferinde bodruma insin ki?"

"Çamaşırlık," diye cevap verdi Dimonte. "Giysilerini

yıkamak için buraya indi."

"Çamaşırlık üst katta, mutfağın karşısında," dedi Myron.

Dimonte omuz silkti. "O zaman belki de bavulunu hazırlıyordu."

"Yatak odasında gardırobu var. Burası çocukların oyun odası, Rolly. Neden buraya insin?"

Bu, Dimonte'yi bir an durdurdu. Myron'ı da durdurmuştu. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Liz Gorman burada öldürülmüş ve Manhattan'daki evine mi taşınmıştı? Eldeki somut kanıtlara bakılırsa bu hiç de mantıklı görünmüyordu. Burada yaralanmış olabilir miydi?

Belki de saldırı burada başlamıştı. Belki bodrumda boğuşmuşlardı. Kadını bayıltırken veya bağlarken etrafa kan saçılmıştı. Peki sonra ne olmuştu? Katil onu bir arabaya atıp Manhattan'a mı götürmüştü? Sonra da oldukça hareketli bir caddede –ne?– arabayı park etmiş, yaralı kadını yukarı taşımış, evine girip işi orada mı tamamlamıştı?

Bunların mantıklı bir tarafı var mıydı?

Zemin kattan birinin sesi duyuldu. "Detektif! Bir şey bulduk! Çabuk!"

Dimonte dudaklarını ıslattı. "Kamerayı aç," dedi, Krinsky'ye dönerek. Bütün ilgili anları kaydetmek. Tıpkı Myron'ın ona dediği gibi. "Sen burada kal, Bolitar. Çirkin kahve kupanın filmde neden göründüğünü açıklamak zorunda kalmak istemiyorum."

Myron uzak bir mesafeden takip etti. Krinsky ile Di-

monte üst kata çıkıp mutfağa yöneldiler. Sola döndüler. Çamaşırlık. Dört duvarı beyaz tavuk resimli sarı duvar kâğıtları kaplıyordu. Emily'nin zevki miydi? Muhtemelen hayır. Emily'yi tanıdığı kadarıyla, kadın hayatı boyunca hiç çamaşırlık görmemiş olabilirdi.

"Buraya," dedi biri. Myron geride kaldı. Kurutucunun itilip duvardan uzaklaştırıldığını görebiliyordu. Dimonte eğilip makinenin arkasına baktı. Krinsky her şeyin kaydedildiğinden emin olmak için içeri uzandı. Dimonte tekrar ayağa kalktı. Ciddi görünmek için çabalıyordu –gülümsemek filmde iyi görünmezdi– ama bunu yapmakta zorlanıyordu. Ellerine bir çift lastik eldiven geçirip elindeki şeyi kaldırdı.

Beyzbol sopası kan içindeydi.

22. Bölüm

Myron ofise geri döndüğünde resepsiyon masasında Esperanza oturuyordu.

"Dev Cindy nerede?" diye sordu Myron.

"Öğle yemeğine çıktı."

Myron'ın zihninde, "Taş Devri"nin jeneriğinde Fred Çakmaktaş'ın arabasının Bronto kaburgalarının ağırlığı yüzünden yana devrilişi aklına geldi.

"Win bana olanları anlattı," dedi Esperanza. Üzerine boğazı açık turkuvaz bir bluz giymişti. Dekoltesinde görünen esmer teninin üzerinde altın bir kalp sallanıyordu. Her zaman dağınık olan saçları şimdi büyük halka küpelerine takılmıştı. Bir parmağıyla saçlarını geri itti. "Evde ne oldu?"

Myron temizlenmiş olan kanı ve beyzbol sopasını an-

lattı. Esperanza genellikle dinlerken başka şeyler yapardı ama bu kez öyle değil. Doğruca Myron'ın gözlerinin içine bakıyordu. Öyle baktığında, bazen gözlerine bakmayı zorlaştıran bir dikkati vardı.

"Anladığımdan emin değilim," dedi Esperanza. "Sen ve Win iki gün önce bodrumda kan bulmuştunuz."

"Doğru."

"Sonrasında biri o kanı temizlemiş, ama cinayet silahını orada mı bulmuşlar?"

"Öyle görünüyor."

Esperanza bunu bir an düşündü. "Bir hizmetçi olabilir mi?"

"Polis kontrol ediyor. Kadın üç haftadır oraya gitmemiş."

"Senin bir fikrin var mı?"

Myron başıyla onayladı. "Biri Greg'e kumpas kurmaya çalışıyor. Tek mantıklı açıklaması bu."

Esperanza şüpheci bir tavırla bir kaşını kaldırdı. "Cinayet silahını oraya bırakıp kanı temizleyerek mi?"

"Hayır, baştan alalım." Myron sandalyeyi kaparak Esperanza'nın karşısına oturdu. Geri dönerken yol boyunca bunu zihninde evirip çevirmişti ve anlatmak istiyordu. Sol tarafında faks makinesi dijital sinyalini çaldı. Myron sesin kesilmesini bekledi. "Pekâlâ," dedi, "önce katilin Greg'in o gece Liz Gorman'la birlikte olduğunu bildiğini varsayacağım; belki onları takip etti, belki kadının evinin yakınında bekliyordu. Her neyse, birlikte olduklarını biliyordu."

Esperanza başıyla onaylayarak ayağa kalktı. Gelen mesajı görmek için faks makinesine doğru yürüdü.

"Greg gittikten sonra katil Liz Gorman'ı öldürdü. Downing'in iyi bir zanlı olacağını bilerek, cinayet mahallinden biraz kan alıp Greg'in evine yerleştirdi. Bu, şüphe uyandıracaktı. İddiayı güçlendirmek için cinayet silahını da alıp kurutucunun arkasına koydu."

"Ama az önce kanın temizlendiğini söyledin," dedi Esperanza.

"Doğru. İşte işler burada karışıyor. Diyelim ki ben, Greg Downing'i korumak istedim. Evine girdim ve kanı gördüm. Düşün, Greg'i cinayet iddiasından korumak istiyorum. Ne yaparım?"

Esperanza gelen faks mesajına kısık gözlerle baktı. "Kanı temizlersin."

"Aynen."

"Vay canına, teşekkürler. Altın yıldız mı kazandım? Devam et."

"Biraz sabırlı ol, tamam mı? Kanı görürüm ve temizlerim. Ama –işte burası önemli– o eve ilk girdiğimde beyzbol sopasını *hiç* görmedim. Örnekte öyle değil. Gerçek hayattan söz ediyoruz. Win ve ben sadece bodrumdaki kanı gördük. Beyzbol sopası filan yoktu."

"Dur bir dakika," dedi Esperanza. "Birinin Greg'i cinayet iddiasından korumak için kanı temizlediğini ama sopadan haberi olmadığını mı söylüyorsun?"

"Evet."

"Kim?"

"Bilmiyorum."

Esperanza başını iki yana salladı. Masasına geri dönüp klavyenin tuşlarına bastı. "Burada bir eksik var."

"Neden?"

"Diyelim ki Greg Downing'e deli gibi âşığım," dedi Esperanza, faks makinesinden uzaklaşırken. "Evindeyim. Her nedense, şimdi bilemiyorum, çocukların oyun odasındayım. Nerede olduğum fark etmez. Diyelim ki kendi evimdeyim. Ya da senin evini ziyaret ediyorum. Her yer olabilir."

"Tamam."

"Yerdeki, duvarlardaki veya başka yerdeki kanı gördüm." Esperanza duraksayarak Myron'a baktı. "Nasıl bir sonuç çıkarmamı istiyorsun?"

Myron başını iki yana salladı. "Ne anlatmaya çalıştığını anlamadım."

Esperanza bir an düşündü. "Diyelim ki şu anda buradan çıktın," diye başladı, "ve kaltağın evine gittin."

"Ona öyle deme."

"Her neyse. Diyelim ki içeri girdiğinde duvarlarda kan buldun. İlk tepkin ne olur?"

Myron yavaşça başıyla onayladı. Esperanza'nın ne demeye çalıştığını şimdi anlıyordu. "Jessica için endişelenirim."

"Ya ikinci tepkin? Onun iyi olduğunu öğrendikten sonra?"

"Sanırım meraklanırım. Kimin kanı olduğunu merak

ederim. Oraya nasıl geldiğini. Böyle şeyler."

"Doğru," dedi Esperanza, başıyla onaylayarak. "Kendi kendine, 'Ah, kaltak cinayetle suçlanmadan önce şunu temizlesem iyi olur,' diye düşünür müsün?"

"Öyle demeyi kes."

Esperanza omuz silkti. "Öyle düşünür müsün, düşünmez misin?"

"O şartlar altında, hayır," dedi Myron. "Yani teorimin geçerli olması için..."

"Söz konusu koruyucunun cinayetten haberi olması gerekir," diye tamamladı Esperanza, bilgisayarda yine bir şeyi kontrol ederek. "Greg'in olaya karıştığından bir şekilde onun da haberi olmalı."

Myron'ın başı dönmeye başlamıştı. "Kadını Greg'in öldürdüğünü düşünüyorsun," dedi. "Sence cinayetten sonra eve geri döndü ve evde suçla ilgili bazı ipuçları bıraktı, bodrumdaki kan gibi. Sonra da izini örtmek için şu koruyucuyu eve gönderdi."

Esperanza yüzünü ekşitti. "Bu fikir nereden aklına geldi şimdi?"

"Ben sadece..."

"Ben öyle düşünmedim," dedi Esperanza. Faks sayfalarını zımbaladı. "Greg kanıtlardan kurtulmak için birini gönderseydi, silah da gitmiş olurdu."

"Doğru. Bu bizi nereye getiriyor?"

Esperanza omuz silkerek faks kâğıdının üzerine kırmızı kalemle bir daire çizdi. "Büyük detektif olan sensin. Kendin

bul."

Myron bunu bir an düşündü. Başka bir cevap –yanılıyor olmak için dua ettiği bir cevap– aniden aklına geldi. "Bir olasılık daha var," dedi.

"Ne?"

"Clip Arnstein."

"Ona ne olmuş?"

"Clip'e bodrumda kan bulduğumu söylemiştim," dedi Myron.

"Ne zaman?"

"İki gün önce."

"Nasıl tepki verdi?"

"Ödü patladı diyebilirim," dedi Myron. "Ayrıca nedeni de var. Herhangi bir skandal, Dragons üzerindeki kontrolünü kaybettirebilir. Tanrım, beni bu yüzden tuttu zaten. Olabilecek sorunları kontrol altına alabilmek için. Bodrumdaki kanı başka bilen yok." Myron durdu. Arkasına yaslanarak tekrar düşündü. "Elbette Clip'e Liz Gorman'ın cinayetinden bahsetme şansım olmadı. Kanın Greg'in olup olmadığını bile bilmiyor. Bütün bildiği bodrumda kan bulduğumdu. Sadece bu bilgiyle o kadar ileri gidebilir mi? Liz Gorman'dan haberi olmasa bile her şeyi örtbas etmek için onca zahmete girer mi?"

Esperanza hafifçe gülümsedi. "Belki de senin sandığından fazlasını biliyordur," dedi.

"Neden böyle söyledin?"

Esperanza faksı ona uzattı. "Bu, Parkview Lokanta-

sı'ndan yapılan uzun mesafe aramalarının bir listesi," dedi. "Bilgisayar Rolodeks'imle karşılaştırdım bile. Daire içine aldığım numaraya bir bak."

Myron gördü. Greg'in ortadan kaybolmasından dört gün önce Parkview Lokantası'ndan on iki dakika süren bir arama yapılmıştı. Telefon numarası Clip'e aitti.

23. Bölüm

"Liz Gorman, Clip'i mi aramış?" Myron, Esperanza'ya baktı. "Neler oluyor böyle?"

Esperanza omuz silkti. "Clip'e sor."

"Benden bir şey gizlediğini biliyordum," diye devam etti Myron. "Ama anlamıyorum. Clip'in bu denklemdeki yeri ne?"

"I-ıh." Esperanza masasının üzerindeki kâğıtları karıştırdı. "Bak, yapmam gereken bir ton işim var. Yani, spor menajerliği işleri. Bu gece bir maçın var, değil mi?"

Myron başıyla onayladı.

"O zaman gidip Clip'e sor. Burada sadece dönüp duruyoruz."

Myron listeyi inceledi. "Gözüne çarpan başka numara

var mı?"

"Henüz yok," dedi Esperanza. "Ama seninle kısaca konuşmak istediğim başka bir konu var."

"Nedir?"

"Bir müşterimizle yaşadığımız bir sorun."

"Kim?"

"Jason Blair."

"Sorun nedir?"

"Çok kızgın," dedi Esperanza. "Sözleşmelerle benim ilgilenmemden memnun değil. Söylediğine göre seninle çalışmak için anlaşmış..." parmaklarıyla havada tırnak işaretleri yaptı, "güzel kalçalı ve az giyinmiş bir güreşçiyle değil."

"Böyle mi söyledi?"

"Evet. Güzel kıç dedi. Bacaklarımı fark etmemiş bile." Esperanza başını iki yana salladı.

Myron gülümsedi. "Ne olmuş yani?"

Arkalarında asansörün zili duyuldu. Katın bu kısmında sadece bir tanesi duruyordu. Asansör kapıları doğruca MB SportsReps'in resepsiyonuna açılıyordu. Kapılar açıldığında dışarı iki adam çıktı. Myron onları hemen tanıdı. Kamuflaj pantolonlu ve tuğla duvar. İkisi de silahlıydı. Silahlarını Myron ve Esperanza'ya doğrulttular. B-Man hemen arkalarından sanki az önce "Leno" programında sunulmuş gibi indi. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle kalabalığı selamlarcasına el salladı.

"Dizin nasıl, Myron?" diye sordu.

"Senin minibüsünden daha iyi."

B-Man buna güldü. "Ah, şu Win," dedi. "Adam hep şaşırtıyor. Bize ne zaman çarpması gerektiğini nasıl bildi?"

Söylemeye gerek yoktu. "Cep telefonlarımız açıktı."

B-Man başını iki yana salladı. "Dâhice, gerçekten. Çok etkilendim." Kumaşı biraz fazla parlak olan şu takımlardan giymiş, pembe bir kravat takmıştı. Gömleği Fransız kolluydu ve üzerine dört harf işlenmişti: B MAN. Lakap olayını biraz fazla ileri götürmüştü. Sağ bileğini ip gibi kalın altın bir bilezik sarıyordu.

"Buraya nasıl çıktın sen?" diye sordu Myron.

"Birkaç kiralık polisin bizi durduracağını mı sanıyordun gerçekten?"

"Yine de duymak istiyorum," dedi Myron.

B-Man omuz silkti. "Lock-Horne Menkul Kıymetler'i aradım ve onlara milyonlarım için yeni bir yatırım danışmanı aradığımı söyledim. Genç ve hevesli bir piyon bana hemen yukarı çıkmamı söyledi. Ama asansörde on beş yerine on ikinci katın düğmesine bastım." Ellerini iki yana açtı. "Ve işte buradayım." Esperanza'ya dönerek gülümsedi. Bronz teninde görünen fazla beyaz dişleriyle gece lambası gibi bir etki yaptı.

"Bu muhteşem yaratık kim?" diye sordu göz kırparak.

"Vay canına," dedi Esperanza, "yaratık diye anılmaktan hangi kadın hoşlanmaz ki?"

B-Man yine güldü. "Küçükhanım çok hazırcevapmış," dedi. "Bunu sevdim. Gerçekten."

"Sanki umurumdaydı," dedi Esperanza.

Yine kahkaha. "Biraz dikkatinizi çekebilir miyim, Bayan?"

"Money Penny," diye tamamladı Esperanza. Bunu en iyi Sean Connery taklidiyle söylemişti. Rich Little sayılmazdı ama fena değildi.

B-Man bir kahkaha daha kopardı. Adam yarı sırtlan olmalıydı. "Lütfen Win'i buraya çağırır mısınız? Sakıncası yoksa hoparlörden konuşun. Ona silahsız gelmesini söyleyin."

Esperanza, Myron'a baktı. Myron başıyla onayladı. Esperanza dahili numarayı tuşladı ve hoparlörden Win'in sesi duyuldu: "Söyle."

"Şişelenmiş bir sarışınla şişelenmiş bir bronz buraya seni görmeye gelmiş," dedi Esperanza.

"Ah, ben de onu bekliyordum," dedi Win. "Selam, B-Man."

"Selam, Win."

"Sanırım iyi silahlanmış dostlarla geldin."

"Aynen öyle, Win," dedi B-Man. "Bir şey yapmaya kalkışırsan buradaki dostların dışarı canlı çıkamaz."

"Canlı çıkamaz mı?" dedi Win. "Senden daha iyisini beklerdim, B-Man, gerçekten. Hemen aşağı geliyorum."

"Silahsız gel, Win."

"Hayatta olmaz. Ama şiddet olmayacak. Bu konuda sana söz veriyorum." Telefon kapandı. Birkaç saniye herkes liderliği kimin alacağını merak edermiş gibi birbirine baktı.

"Ona güvenmiyorum," dedi B-Man. Tuğla duvara işaret

etti. "Kızı diğer odaya götür. Bir masanın arkasına falan saklanın. Silah sesi duyarsan hemen beynini uçur."

Tuğla duvar başıyla onayladı.

B-Man dikkatini kamuflaj pantolonluya çevirdi. "Sen de silahını Bolitar'a doğru tut."

"Tamam."

B-Man kendi silahını çıkardı. Asansörün zili duyulduğunda çömelerek nişan aldı. Kapılar kayarak açıldı fakat gelen Win değildi. Yumurtasından çıkan bir dinozor gibi Dev Cindy asansörden indi.

"Ulu Tanrım!" dedi kamuflaj pantolonlu. "Bu da ne böyle?"

Dev Cindy hırladı.

"Kim bu kadın, Bolitar?" diye sordu B-Man.

"Yeni sekreterim."

"Ona diğer odada beklemesini söyle."

Myron başıyla onaylayarak Cindy'ye işaret etti. "Sorun yok. Esperanza da orada."

Cindy yine hırladı ama emre uydu. Yürüyerek B-Man'in önünden geçti ve Myron'ın ofisine yöneldi. B-Man'in silahı Cindy'nin yanında kullan-at çakmak gibi kalmıştı. Cindy kapıyı açtı, son kez hırlayıp kapıyı arkasından kapattı.

Sessizlik.

"Ulu Tanrım," dedi kamuflaj pantolonlu.

Asansörün zili tekrar duyulmadan önce yaklaşık otuz saniye beklediler. B-Man yine çömelip nişan aldı. Kapılar kayarak açıldı. Win indi. Kendisine doğrultulmuş silahı gö-

rünce sinirlendi ve sert bir sesle konuştu. "Sana şiddet olmayacağını söylemiştim."

"Sende ihtiyacımız olan bilgi var," dedi B-Man.

"Bunun farkındayım," diye karşılık verdi Win. "Şimdi şu silahı kaldır da uygar insanlar gibi konuşalım."

B-Man namluyu Win'den ayırmadı. "Silahlı mısın?"

"Elbette."

"Ver silahını."

"Hayır," dedi Win. "Ve silah değil. Silahlar. Çoğul."

"Sana dedim ki..."

"Ben de duydum, Orville."

"Bana böyle seslenme."

Win iç çekti. "Pekâlâ, *B-Man*." Bunu söylerken başını iki yana sallamıştı. "Bunu olması gerekenden çok daha zor bir hale getiriyorsun."

"Bu da ne demek?"

"Yani bir istihbarat adamı olarak, kaba kuvvetin tek yol olmadığını sık sık unutuyorsun demek. Kendini tutmanı gerektiren durumlar vardır."

Win kendini tutmak konusunda nutuk çekiyor, diye düşündü Myron. *Sırada ne var? Xaviera Hollander'ın tekeşlilik konusunda nutuk çekmesi mi?*

"Şimdiye kadar yaptıklarını düşün," dedi Win. "Önce Myron'ı bir çift amatöre dövdürmeye kalktın..."

"Amatör mü?!" Kamuflaj pantolonlu bundan hoşlanmamıştı. "Sen kime ama..."

"Kapa çeneni, Tony," dedi B-Man.

"Bana ne dediğini duymadın mı? Amatör mü?!"

"Sana kapa çeneni dedim, Tony."

Ama Tony henüz tatmin olamamıştı. "Hey, benim de duygularım var, B-Man."

B-Man ona sert bir bakış attı. "Çeneni hemen kapamazsan, sol bacağın."

Tony çenesini hemen kapadı.

B-Man tekrar Win'e baktı. "Böldüğümüz için özür dilerim."

"Kabul edildi."

"Devam et."

"Dediğim gibi," diye devam etti Win, "önce Myron'ı dövdürdün. Sonra onu kaçırıp sakatlamaya kalkıştın. Hepsi de bir hiç için."

"Bir hiç değil," diye karşı çıktı B-Man. "Downing'in nerede olduğunu öğrenmemiz gerek."

"Myron'ın bunu bildiğini sana düşündüren ne?"

"İkiniz de onun evindeydiniz. Sonra Bolitar aniden Downing'in takımına girdi. Daha doğrusu, takımda onun yerini aldı."

"Eee?"

"Ben aptal değilim. Siz ikiniz bir şey biliyorsunuz."

"Ya biliyorsak?" dedi Win ellerini iki yana açarak. "Neden gelip sormadın? Bu olasılığı hiç aklından geçirdin mi? Yapabileceğin en iyi şeyin sadece sormak olduğunu düşündün mü?"

"Ben sordum!" diye araya girdi kamuflaj pantolonlu.

Şimdi savunmaya geçmişti. "Sokakta! Ona Greg'in nerede olduğunu sordum. Benimle dalga geçti."

Win ona baktı. "Sen orduda mıydın?" diye sordu.

Pantolonlu afalladı. "Yoo."

"O halde sadece değersiz bir serserisin," dedi Win, karışık bir borsa raporunu tartışırken kullanabileceği bir sesle. "Senin gibi sefil bir ektoplazmanın ordu kıyafeti giymesi, gerçek savaş deneyimi olan her erkek veya kadın için bir hakarettir. Seni bir daha benzer giysiler içinde görürsem canını fena yakarım. Yeterince açık mı?"

"Hey..."

"Sen bu adamı tanımıyorsun, Tony," diye araya girdi B-Man. "Sadece kabul et ve sus."

Kamuflaj pantolonlu kırgın gözlerle baksa da söyleneni yaptı.

Win dikkatini tekrar B-Man'e çevirdi. "Bu durumda birbirimize yardımcı olabiliriz," dedi.

"Nasıl?"

"İşin aslı şu ki biz de bu kaçak Bay Downing'i arıyoruz. İşte bu yüzden bir teklifte bulunmak istiyorum."

"Dinliyorum."

"Önce," dedi Win, "silahlarınızı indirin."

B-Man ona tuhaf bir bakış attı. "Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?"

"Ölmenizi isteseydim," diye cevap verdi Win, "sizi dün gece öldürürdüm."

B-Man düşündü, başıyla onayladı ve silahını indirdi.

Kamuflaj pantolonluya işaret etti ve o da aynı şeyi yaptı. "Neden öldürmedin?" diye sordu B-Man. "Ben aynı durumda olsaydım muhtemelen seni öldürürdüm."

"İşte kaba kuvvetten kastım bu," dedi Win. "Ziyankâr olmak. Burada birbirimize ihtiyacımız var. Sizi öldürseydim, bugün bu teklifi yapamazdım."

"Anlaşıldı. Konuş."

"Anladığım kadarıyla Bay Downing'in sana büyük miktarda borcu var."

"Hem de çok büyük."

"Güzel," dedi Win. "Sen bize bildiklerini anlat. Onu biz bulalım. Senin için hiçbir maliyeti yok. Biz onu bulduğumuzda, borcunu ödediği takdirde ona bir şey yapmayacağına söz vereceksin."

"Ya ödemezse?"

Win sırıttı ve ellerini iki yana açtı. "O zaman biz kim olup da senin işine karışabiliriz ki?"

B-Man bunu düşündü ama uzun sürmedi. "Pekâlâ, bana uyar," dedi. "Ama ortalıkta kiralık adamlar varken konuşmam." Kamuflaja döndü. "Git, diğer odada otur."

"Neden?"

"Çünkü biri sana işkence yapmaya kalkarsa anlatacak bir şeyin olmaz."

Bu cevap kamuflaja gayet mantıklı gelmiş gibiydi. Tek kelime daha etmeden Myron'ın ofisine girdi.

"Oturalım mı?" diye önerdi Win.

Oturdular. B-Man bacak bacak üstüne atıp hemen ko-

nuya girdi. "Downing bildiğin kumar bağımlısının teki," diye başladı. "Uzun süre şansı yaver gitti. Birinin kaşıntısı varken bu kötü bir şeydir. Şansı dönünce –uzun vadede bu hep olur– kaybettiklerini geri kazanabileceğini düşünmeye devam etti. Hep öyle düşünürler. Downing gibi çok paraları olduğunda devam etmelerine izin veririm. Kendi mezarlarını kazmalarına karışmam. Bu, işim için iyidir. Ama aynı zamanda gözünü açık tutman gerekir. Burada ince bir çizgi vardır. Çin'e kadar kazmaya devam etmelerini istemezsin." Dönüp Myron'a baktı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Myron başıyla onayladı. "Çin."

"Doğru. Her neyse, Downing büyük paralar kaybetmeye başladı. Çok büyük rakamlardan söz ediyorum. Asla hemen ödeyen biri olmadı ama sözünü daima tutardı. Bazen bahsin iki yüz elli, hatta üç yüze kadar çıkmasına izin verirdim."

"Yüz bin mi?" diye sordu Myron.

"Evet." B-Man gülümsedi. "Sen hiç kumarbaz tanımıyorsun, değil mi?"

Myron sessiz kaldı. Bu pisliğe hayat hikâyesini anlatacak değildi.

"Alkol veya eroin kadar kötüdür," diye devam etti B-Man. "Kendilerine hâkim olamazlar. Bazı açılardan daha da kötüdür. İnsanlar umutsuzluktan kaçmak için içer veya uyuşturucu kullanır. Kumarda da bu unsur vardır ama aynı zamanda sana dostça umut da sunar. Kumar oynarken daima umut edersin. Her şeyi değiştirmekten sadece bir bahis uzakta olduğuna daima inanırsın. Aşağı tükürsen sakal, yukarı tü-

kürsen bıyık. Umudun varsa kumar oynamaya devam edersin ve kumarda daima umut vardır."

"Çok derin," dedi Win. "Greg Downing'e dönelim."

"En basit haliyle, Greg ödemeleri kesti. Rakam yarım milyon dolara ulaştı. Onu biraz zorlamaya başladım. Bana meteliksiz olduğunu, ancak kendisine milyonlar kazandıracak bir reklam anlaşması yaptığı için endişelenmeme gerek olmadığını söyledi."

Forte anlaşması, diye düşündü Myron. Greg'in reklam gelirleriyle ilgili fikir değişikliği şimdi anlam kazanıyordu.

"Ona bu reklam parasının ne zaman geleceğini sordum. Bana altı ay içinde dedi. Altı ay mı? Yarım milyon dolar değerinde ve giderek artan bir borçla mı? Ona bunun yeterince iyi olmadığını söyledim. Hemen ödemesi gerekiyordu. Parası olmadığını söyledi. Ben de iyi niyetini kanıtlamasını istedim."

Myron bunun nereye gittiğini biliyordu. "Şike yaptı."

"Yanlış. Şike yapması *gerekiyordu*. Dragons, Charlotte karşısında bire sekiz favoriydi. Downing, Dragons'un sekiz sayıdan az farkla kazanmasını sağlayacaktı. Büyük bir şey değildi."

"Kabul etti mi?"

"Elbette etti. Maç pazar günüydü. Charlotte'a bir sürü para yatırdım. Tonla."

"Ve Greg maça çıkmadı," diye tamamladı Myron.

"Aynen öyle," dedi B-Man. "Dragons on iki sayı farkla kazandı. Tamam, Greg'in sakatlandığını anlayabilirim. Ga-

zetelerin dediği gibi. Berbat bir sakatlanma onun hatası olamaz. Beni yanlış anlamayın. Kaybımın sorumlusu hâlâ o. Neden onun sakatlığının bedelini ben ödeyeyim ki?" Birinin söylediklerine itiraz edip etmeyeceğini görmek için bekledi ama kimse tenezzül etmedi. "Bunun üzerine Downing'in beni aramasını bekledim fakat aramadı. Şimdi bana borcu iki milyon dolara yaklaştı. Win, böyle bir durumda oturup bekleyemeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Win başıyla onayladı.

"Greg sana en son ne zaman ödeme yaptı?" diye sordu Myron.

"Bir süre oldu. Bilmiyorum. Beş-altı ay kadar olabilir."

"Daha yakın zamanda bir şey ödemedi mi?"

"Hayır."

Biraz daha konuştular. Esperanza, Dev Cindy, kamuflaj ve tuğla duvar yanlarına döndü. Win ve B-Man konuyu değiştirerek ortak dövüş sanatları dostlarından söz etmeye başladılar. Birkaç dakika sonra B-Man ve maiyeti ayrıldı. Asansör kapısı kapandığında Dev Cindy dönüp Esperanza'ya gülümsedi. Sonra daire çizerek zıplamaya başladı. O zıplarken yer sallanıyordu.

Myron soran gözlerle Esperanza'ya baktı.

"Şu iriyarı adam," dedi Esperanza, "bizimle diğer odaya geçen."

"Ne olmuş ona?"

"Cindy'den telefon numarasını istedi."

Dev Cindy çocuksu bir tavırla sıçramaya devam etti.

Altlarındaki katta olanlar muhtemelen Pompeii'nin son günündeymiş gibi saklanacak yer arıyor olmalıydılar. Myron, Win'e döndü. "Greg'in aylardır hiçbir ödeme yapmadığı konusu dikkatini çekti mi?"

Win başıyla onayladı. "Görünüşe bakılırsa ortadan kaybolmadan önce çektiği elli bin dolar kumar borcunu ödemek için değilmiş."

"Ne içindi peki?"

"Kaçmak için sanırım."

"Yani ortadan kaybolacağını en azından dört gün önceden biliyordu," dedi Myron.

"Öyle görünüyor."

Myron bunu bir an düşündü. "O halde cinayetin zamanlaması tesadüf olamaz. Greg ortadan kaybolmayı planlamışsa, Liz Gorman'ın öldürüldüğü gün ortadan kaybolması rastlantı olamaz."

"Şüpheli," dedi Win.

"Sence kadını Greg mi öldürdü?"

"İpuçları bu olasılığa işaret ediyor," dedi Win. "Paranın Marty Felder adına kayıtlı bir hesaptan geldiğini sana söylemiştim. Belki de cevabı Bay Felder biliyordur."

Myron bunu merak etti. Dev Cindy aniden durdu. Esperanza'ya sarılarak neşeli sesler çıkardı. Ah, gençlik aşkı! "Felder, Greg'in saklanacağını biliyorduysa," dedi Myron, "neden Greg'in telesekreterine o mesajları bıraktı?"

"Belki de bizi yanıltmak için. Ya da belki Greg'in niyetini o da bilmiyordu."

"Onu arayacağım," dedi Myron. "Bakalım yarına randevu alabilecek miyim."

"Bu gece bir maçın var, değil mi?"

"Evet."

"Kaçta?"

"Yedi buçukta." Myron saatine baktı. "Ama önce Clip'le konuşmak istiyorsam en çabuk şekilde çıkmam gerek."

"Ben sürerim," dedi Win. "Şu Bay Arnstein'la tanışmak istiyorum."

Onlar gittikten sonra, Esperanza sesli mesaj kutusundaki mesajları gözden geçirdi. Sonra masasını düzenledi. İki fotoğrafı –birinde Collie cinsi köpeği Chloe, Westchester Köpek Şovu'nda En İyi Safkan ödülünü alırken; diğerinde kendisi Küçük Pocahontas, Dev Cindy de Büyük Şef Ana olarak, FLOW takım şampiyonluk kemerini tutarken görünüyordu– Cindy'nin dizleri yüzünden devrilmişti.

Fotoğraflara bakarken, Myron'ın söylediği bir şey kafasını kurcalayıp duruyordu. Zamanlama konusunda endişeleniyordu. Cinayetin zamanlaması. Downing'in ortadan kayboluşunun zamanlaması. Ama ya Liz Gorman'ın zamanlaması? Onun New York'a gelişinin zamanlamasına ne demeliydi? Tucson'daki banka iki ay önce soyulmuştu; Liz Gorman da Parkview Lokantası'nda iki ay önce çalışmaya başlamıştı. Bir suçlu, suç mahallinden olabildiğince çabuk

uzaklaşmaya çalışırdı, evet, ancak New York kadar kalabalık bir yere gelir miydi? Neden?

Esperanza bunu düşündükçe şaşkınlığı giderek artıyordu. Burada bir neden-sonuç ilişkisi olmalıydı. Banka soygununda Liz Gorman'ı bu tarafa gelmek zorunda bırakan bir şey yaşanmış olmalıydı. Esperanza bir-iki dakika daha bunu düşündü. Sonra ahizeyi kaldırarak Myron ve Win'in FBI'daki en yakın bağlantılarından birini aradı.

"Tucson'daki banka soygunuyla ilgili Kuzgun Tugayı'na dair elindeki her şeye ihtiyaçları var," dedi Esperanza. "Bana dosyanın bir kopyasını gönderebilir misin?"

"Yarın sabah elinde olur."

24. Bölüm

Win ile Myron, Broadway müzikallerine tutkundu. Şimdi Win'in Jaguar'ındaki ses sistemi *1776*'dan bir parça çalıyordu. İlk ABD Milli Meclisi'nden biri bağırdı: "Biri bir pencere açsa iyi olur!" Bu, söz konusu pencerenin açılmasıyla ("Philadelphia cehennem gibi sıcak"tı) kapalı tutulmasının ("çok fazla sinek var"dı) avantajları açısından ateşli bir tartışma başlatmıştı. Bu tartışma sırasında insanlar Johnson Adams'a oturmasını söylüyorlardı. Tarih.

"İlk Thomas Jefferson'ı kim oynamıştı?" diye sordu Win. Aslında cevabı biliyordu. Myron'ın arkadaşlarıyla hayat bitmek bilmeyen bir bilgi yarışması gibiydi.

"Filmde mi, sahnede mi?"

Win kaşlarını çattı. "Ben filmlerle ilgilenmiyorum."

"Ken Howard," diye cevap verdi Myron.

"Doğru. Bay Howard'ın en ünlü rolü hangisiydi?"

"'Beyaz Gölge'deki koç."

"Yine doğru. İlk John Adams?"

"William Daniels."

"En ünlü rolü?"

"'Doktorlar' dizisindeki iğrenç cerrah."

"Martha Jefferson'ı oynayan aktris?"

"Betty Buckley. En ünlü rolü 'Sekiz Çocuklu Aile'deki Abby."

Win gülümsedi. "İyisin."

Myron pencereden dışarı bakarken, binalar ve arabalar bir bütünün parçalarıymış gibi yanından akıp gidiyordu ve o sürekli Jessica'yı düşünüyordu. Onun yanına taşınmak. Bunu yapmamak için bir neden yoktu. Jessica'yı seviyordu. Jessica da onu seviyordu. Dahası, ilk hamleyi o yapmıştı; ilk kez böyle bir şeyi hatırlayabiliyordu. Çoğu ilişkide eşlerden birinin diğeri üzerinde daha fazla kontrolü olurdu. Bu doğal işleyişti. Mükemmel dengeyi bulmak zordu. Onların ilişkisinde Jessica şimdi kontrolü elinde tutan taraftı. Myron bunu biliyordu; bilmeseydi bile, Esperanza'nın "kılıbık" olmasıyla ilgili sürekli hatırlatmaları durumu anlamasına yeterli olurdu. Bu, Myron'ın Jessica'yı daha fazla veya Jessica'nın onu daha az sevdiği anlamına gelmiyordu. Belki de geliyordu. Myron artık emin olamıyordu. Kesin olarak bildiği şey, Jessica'nın adım attığı –kendini ortaya koyduğu– anların ender olduğuydu. Myron bunu teşvik etmek istiyordu. Jessi-

ca'nın kendisine böyle sözler söylemesini uzun zamandır bekliyordu. Ama bir şey nedense Myron'ı duraksatmıştı. TC'yle olduğu gibi, ne olduğunu anlamadığı ama onu itip kakan çok fazla etken vardı.

Zihni artıları ve eksileri değerlendiriyor, fakat hiçbir sonuca ulaşamıyordu. Gerçekte istediği şey, düşüncelerini başka birine yansıtmaktı. En iyi bu şekilde analiz yapabiliyordu; yakın bir arkadaşıyla birlikteyken yüksek sesle düşünerek. Sorun bunun için kimi seçeceğiydi. Esperanza, en sadık ve güvenilir sırdaşı, Jessica'dan nefret ediyordu. Win... eh, konu aşk meselelerine geldiğinde Win kesinlikle doğru adres değildi. Win aşkın ne olduğunu uzun zaman önce unutmuştu.

Yine de Myron kendini tutamayarak konuştu. "Jessica bana yanına taşınmamı teklif etti."

Win bir an sessiz kaldı. "Rövanş maçlarından tam pay alıyor musun?" diye sordu sonra.

"Ne?"

"Takıma geç katıldın. Alacağın rövanş payıyla ilgili konuyu netleştirdin mi?"

"Endişelenme. O iş tamam."

Win başıyla onayladı. Bakışlarını yoldan ayırmadı. Kilometre göstergesi yüz yirmilerde dolaşıyordu, ki bu, R-3 için tasarlanmayan bir hızdı. Win sürekli şerit değiştiriyordu. Myron yıllar içinde Win'in araba kullanma tarzına alışmıştı, fakat hâlâ ön camdan dışarı bakmamaya çalışıyordu.

"Maça kalacak mısın?" diye sordu Myron.

"Duruma bağlı."

"Hangi duruma?"

"Şu Benzetici'nin orada olup olmaması durumuna," diye cevap verdi Win. "İş aradığını söylemiştin. Belki onunla da konuşabilirim."

"Ne diyeceksin ki?"

"O," dedi Win, "ikimizin de yüzleşmesi gereken bir ikilem. Ona Downing'in aramasıyla ilgili sorular sorarsan kendini ele verirsin. Ben sorarsam, nedenlerini bilmek isteyecek. Her iki şekilde de, Benzetici beyin ölümü gerçekleşmediği sürece şüphelenecektir. Dahası, önemli bir şey biliyorsa çok büyük olasılıkla yalan söyler."

"Peki sen ne öneriyorsun?"

Win derin düşüncelere dalmış gibi başını yana yatırdı. "Belki onu yatağa atarım," dedi sonunda. "Sonra tutkunun pençesine düşmüşken onu konuştururum."

"Sadece Giants veya Dragons takım üyeleriyle yatıyor," dedi Myron. Kaşlarını çatarak ekledi. "Onu yatağa atmak mı?"

Win omuz silkti. "Sadece hortumla kırbaçlamaya bir alternatif olarak söyledim," dedi. "Tabii o tür şeylerden hoşlanıyorsa."

"Başka önerin var mı?"

"Düşünüyorum." Meadowlands çıkışına saptıklarında ikisi de sessizdi. CD çalarda Abigail Adams, John Adams'a Massachusetts'teki kadınların tokaya ihtiyaçları olduğunu söylüyordu. Win bir an müzikle birlikte mırıldandıktan sonra

tekrar konuştu. "Jessica'ya gelince..." bir elini direksiyondan kaldırarak salladı, " böyle şeyleri sorabileceğin kişi ben değilim."

"Biliyorum."

"Jessica'nın ilk gidişinden sonra çok berbat durumdaydın," diye ekledi Win. "Aynı şeyleri yeniden yaşama riskini neden göze aldığını anlayamıyorum."

Myron ona baktı. "Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?"

Win bir şey söylemedi.

"Bu üzücü, Win."

"Evet," diye karşılık verdi Win. "Çok trajik."

"Ben ciddiyim," dedi Myron.

Win dramatik bir tavırla kolunu alnına dayadı. "Ah, Jessica gittiğinde düştüğün sefaletin derinliklerini asla yaşayamayacak olmam ne kötü. Bu çocuğa acıyın."

"Bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun."

Win kolunu indirerek başını iki yana salladı. "Hayır, dostum, hayır. Gerçek olan senin acındı. Hissettiklerinin geri kalanı sadece zalimce hayallerdi."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Bütün ilişkilerle ilgili mi?"

Win başını iki yana salladı. "Böyle bir şey söylemedim."

"Ya arkadaşlığımız? Bu da zalimce bir aldatmaca mı?"

"Bunun bizimle ilgisi yok," dedi Win.

"Benim anlamaya çalıştığım sadece..."

"Anlayacak bir şey yok," diye araya girdi Win. "En iyi-

sinin ne olduğuna inanıyorsan onu yap. Dediğim gibi, bu tür şeyleri konuşacağın kişi ben değilim."

Sessizlik. Stadyum önlerinde yükseliyordu. Buraya yıllar boyunca, kompleks inşa edildiğinde görevde olmayan ve pek sevilmeyen valinin anısına Brendan Byrne Arena denmişti. Ancak yakın zamanda spor yetkililerinin fon oluşturması gerekince, adı Continental Havayolları Arena olarak değişmişti. Kulağa hoş geldiği söylenemezdi ama eski isim de insanı şarkı söylemeye teşvik etmiyordu. Brendan Byrne ve geçmişteki dalkavukları bu konuda çok itiraz etmişlerdi. Bunun çok utanç verici olduğunu haykırmışlardı. Bu Vali Byrne'ın mirasıydı. Onu nasıl satabilirlerdi? Ama Myron'ın isim değişikliği konusunda bir derdi yoktu. Hangisini yapmayı tercih ederdiniz? Yirmi yedi milyon dolar toplamak için insanlara vergi koymayı mı, yoksa bir politikacının egosunu incitmeyi mi? Pek fazla düşünülecek bir şey yoktu.

Myron, Win'e baktı. Win'in gözleri yoldaydı ve parmakları direksiyonu sıkıca kavramıştı. Myron'ın zihni beş yıl önce Jessica'nın gittiği günün ertesi sabahına döndü. Win kapıyı çaldığında Myron evi paspaslıyordu. Myron kapıyı açmıştı.

Win selam bile vermeden "Hadi," demişti. "Sana bir kız bulalım. Yatman gerek."

Myron başını iki yana sallamıştı.

"Bundan emin misin?"

"Evet," demişti Myron.

"O halde bana bir iyilik yap."

"Ne?"

"Dışarı çıkıp sarhoş olma," demişti Win. "Bu çok basmakalıp bir şey olur."

"Ne, biriyle yatmak basmakalıp değil mi?"

Win dudaklarını büzmüştü. "Ama en azından iyi bir basmakalıp."

Sonra Win dönüp gitmişti. Hepsi bu kadardı. Myron'ın Jessica'yla ilişkisi konusunda bir daha hiç konuşmamışlardı. Şimdi konuyu açmak hata olmuştu. Myron bunu yapmaması gerektiğini bilmeliydi.

Win'in bu şekilde davranmasının nedenleri vardı. Myron arkadaşına baktı ve ona gerçekten acıdı. Win'in bakış açısından, başının çaresine bakmayı öğrenmek konusunda iyi bir ders olmuştu. Sonuçları her zaman iyi değildi, fakat genellikle etkiliydi. Win duygularını aldırmış değildi; aslında insanların düşünmesini istediği kadar robot gibi de değildi. Ama Win başkalarına çok fazla güvenmemeyi ve bağımlı olmamayı öğrenmişti. Önem verdiği çok fazla kimse yoktu fakat değer verdikleri de çok az kişiye kısmet olacak bir ilgi görürdü. Dünyanın geri kalanının Win için pek anlamı yoktu.

"Sana Benzetici'nin yakınında bir koltuk ayarlayayım," dedi Myron kısık sesle.

Win başıyla onaylarken otoparka girdi. Myron, Clip'in sekreterine adını verdi ve ofisine götürüldüler. Calvin Johnson çoktan gelmişti ve Clip'in sağında ayakta duruyordu. Clip masasının arkasındaydı. Bugün daha yaşlı görünüyordu. Yanakları daha griydi ve çenesinin altındaki deri sarkmış gi-

biydi. Ayağa kalktığında daha fazla çaba harcamış gibiydi.

Clip bir an Win'e baktı. "Bu, Bay Lockwood olmalı."

Win'den bile haberi vardı. Yine iyi hazırlanmıştı. "Evet," dedi Myron.

"Sorunumuzla ilgili bize yardım mı ediyor?"

"Evet."

Tanıştırma ve tokalaşma faslından sonra herkes oturdu. Böyle durumlarda alışkanlığı olduğu gibi Win sessizdi. Bakışları odanın bir ucundan diğerine dolaşıyor, bütün detayları inceliyordu. İnsanlarla konuşmadan önce onları bir süre incelemeyi severdi, özellikle de kendi yerlerindeyseler.

"Eh," diye başladı Clip zorlukla gülümseyerek, "elimizde ne var?"

"Bana ilk gelişinizde," diye başladı Myron, "sevimsiz bir şeyi ortaya çıkaracağımdan korkuyordunuz. Bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

Clip neşeli görünmeye çalıştı. "Kişisel bir şey değildi, Myron," dedi, hafifçe gülerek. "Ama ne olduğunu bilseydim seni tutmama gerek kalmazdı."

Myron başını iki yana salladı. "Bu yeterli değil."

"Ne?"

"Greg daha önce de ortadan kaybolmuştu."

"Eee?"

"O zaman sevimsiz bir şeyden hiç şüphelenmemiştiniz," dedi Myron. "Neden şimdi?"

"Söyledim ya. Oylama yaklaşıyor."

"Tek endişeniz bu mu?"

"Elbette değil," dedi Clip. "Greg için de endişeleniyorum."

"Ama daha önce onu bulması için kimseyi tutmamıştınız. Şimdi korktuğunuz nedir?"

Clip omuz silkti. "Muhtemelen hiçbir şey. Sadece bütün önlemleri almaya çalışıyorum. Neden? Ne buldun ki?"

Myron başını iki yana salladı. "Sen asla bütün önlemleri almaya çalışmazsın, Clip. Sen riske girmeyi seversin. Daima öyleydin. Popüler, deneyimli, kendini kanıtlamış oyuncuları hiç denenmemiş yeni yetenekler için feda ettiğini gördüm. Savunmanın dayanmasını ummaktansa çalmaya yönelerek riske girdiğini gördüm. Her şeyi riske atarak uçurumdan aşağı eğilmekten asla korkmadın."

Clip hafifçe gülümsedi. "O stratejiyle ilgili sorun şu ki," dedi, "sen de kaybedersin. Bazen çok fazla kaybedersin."

"Bu kez ne kaybettin?" diye sordu Myron.

"Henüz hiçbir şey," dedi Clip. "Ama Greg geri dönmezse şampiyonluğa mal olabilir."

"Demek istediğim bu değil. Daha fazlası var."

"Üzgünüm," dedi Clip, ellerini iki yana açarak. "Neden söz ettiğini gerçekten bilmiyorum. Seni tuttum, çünkü bu mantıklı bir adımdı. Greg kayboldu. Doğru, bu daha önce de olmuştu ama asla sezonda bu kadar geç bir dönemde ve şampiyonluğa bu kadar yakınken olmamıştı. Bu ondan beklenecek bir şey değil."

Myron, Win'e bir bakış attı. Win sıkılmış gibiydi.

"Liz Gorman adında bir kadını tanıyor musun?" diye

sordu Myron.

Myron göz ucuyla Calvin'in oturduğu yerde biraz doğrulduğunu gördü.

"Hayır," dedi Clip. "Tanımalı mıyım?"

"Peki, ya Carla veya Sally adında bir kadın?"

"Ne? Yani bu isimde bir kadınla hiç tanışıp tanışmadığımı..."

"Yakın zamanda. Ya da Greg Downing'le bir şekilde bağlantısı olan bu isimde herhangi bir kadın."

Clip başını iki yana salladı. "Calvin?" Calvin de başını iki yana salladı ama hareketi biraz fazla yavaştı. "Neden sordun?" diye sordu Clip.

"Çünkü Greg'in ortadan kaybolduğu gece birlikte olduğu kişi oydu," dedi Myron.

Clip doğrulup oturdu ve makineli tüfek gibi konuşmaya başladı. "Kadını buldun mu? Şimdi nerede? Belki birliktedirler."

Myron tekrar Win'e baktı. Win bu kez hafifçe başıyla onayladı. O da yakalamıştı. "Öldü," dedi Myron.

Clip'in yüzündeki kan çekildi. Calvin sessiz kaldı ama bacak bacak üstüne attı. Buzdolabı için önemli bir hareket. "Öldü mü?"

"Daha doğrusu... öldürüldü."

"Ah, Tanrım..." Clip'in bakışları bir teselli veya cevap arıyormuş gibi bir yüzden diğerine dolaştı. Bulamadı.

"Liz Gorman, Carla veya Sally adlarını bilmediğinizden emin misiniz?" diye sordu Myron.

Clip ağzını açıp kapattı. Sesi çıkmadı. Tekrar denedi. "Öldürülmüş mü?"

"Evet."

"Greg'le mi birlikteymiş?"

"Kadını gören son kişi o. Cinayet mahallinde parmak izleri bulundu."

"Cinayet mahallinde mi?" Clip'in sesi titriyor, gözleri bulanıyordu. "Tanrım, bodrumda bulduğun kan," dedi. "Ceset Greg'in evinde miydi?"

"Hayır. Kadın kendi evinde öldürülmüş."

Clip afalladı. "Ama Greg'in bodrumunda kan bulduğunu sanıyordum. Oyun odasında."

"Evet. Ancak kan artık yok."

"Gitmiş mi?" Clip hem şaşkın hem de sinirliydi. "Ne demek gitmiş?"

"Yani biri temizlemiş." Myron doğruca Clip'e baktı. "Biri son iki günde Greg'in evine girmiş ve sevimsiz skandalı engellemeye çalışmış."

Clip bu kez irkildi. Bakışlarına yine can geldi. "Benim yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Kandan söz ettiğim tek kişi sendin. Keşfi gizli tutmak istedin."

"O konuyu sana bırakmıştım," diye itiraz etti Clip. "Yanlış hamle olduğunu düşündüğümü söylemiştim ama kararına da saygı duymuştum. Elbette bir skandaldan kaçınmak isterim. Kim istemez ki? Ama asla öyle bir şey yapmam. Beni iyi tanırsın, Myron."

"Clip," dedi Myron, "ölen kadının telefon kayıtlarına baktım. Cinayetten dört gün önce seni aramış."

"Ne demek beni aramış?"

"Telefon kayıtlarında senin ofis numaran vardı."

Clip bir şey söyleyecek oldu, durdu, tekrar başladı. "Şey, belki burayı aramıştır ama bu benimle konuştuğu anlamına gelmez." Ses tonu pek de inandırıcı değildi. "Belki de sekreterimle konuşmuştur."

Win boğazını temizledi. Sonra ofise girdiğinden beri ilk kez konuştu. "Bay Arnstein?" dedi.

"Evet."

"Bütün saygımla, efendim," diye devam etti Win, "yalanlarınız artık sıkıcı olmaya başladı."

Clip'in ağzı açık kaldı. Astlarının kıçını öpmelerine alışkındı, kendisini yalancılıkla itham etmelerine değil. "Ne?"

"Myron'ın size çok büyük saygısı var," dedi Win. "Bu hayranlık verici, çünkü insanlar Myron'ın saygısını kolay kazanamaz. Ama ölen kadını tanıyorsunuz. Onunla telefonda konuştunuz. Kanıtımız var."

Clip'in gözleri kısıldı. "Ne tür bir kanıt?"

"Öncelikle, telefon kayıtları..."

"Ama az önce söyledim ya..."

"Ve ikincisi de kendi sözleriniz," diye bitirdi Win.

Clip temkinli bir tavırla yavaşladı. "Neden bahsediyorsun sen?"

Win parmaklarını birleştirdi. "Bu sohbetin başında, Myron size Liz Gorman'ı veya Carla ya da Sally adında bir

kadını tanıyıp tanımadığınızı sordu. Hatırlıyor musunuz?"

"Evet. Tanımadığımı söyledim."

"Doğru. Sonra size –ve önemli olduğu için cümlesini aynen aktarıyorum– 'Greg'in ortadan kaybolduğu gece birlikte olduğu kişi oydu,' dedi. Kötü bir cümle kurulumu olduğunun farkındayım ama bunun bir nedeni vardı. Sonraki iki sorunuzu hatırlıyor musunuz, Bay Arnstein?"

Clip afallamıştı. "Hayır."

"Yine kelimeleri aynen kullanarak, 'Kadını buldun mu?' ve 'Şimdi nerede?' diye sordunuz." Win sustu.

"Evet, eee?"

"*Kadın* dediniz. Sonra da, şimdi *nerede*? Oysa Myron size Liz Gorman, Carla veya Sally'yi tanıyıp tanımadığınızı sordu. Onun kelimelerini dikkate alarak, doğal olanı üç farklı kadından bahsettiğini düşünmeniz değil miydi? Kadın yerine kadınlar? Ama siz, Bay Arnstein, hemen bu üç ismin tek kadına ait olduğu sonucunu çıkardınız. Bu sizce de tuhaf değil mi?"

"Ne?" Clip'in öfkesi artık sadece göstermelikti. "Sen buna kanıt mı diyorsun?"

Win öne eğildi. "Myron çabaları sonucunda iyi kazanıyor. Bu nedenle, normalde sizin için çalışmaya devam etmesini söylerdim. Ona kendi işine bakmasını ve parayı almasını söylerdim. Kendi soruşturmanızı mahvetmek istiyorsanız, biz kim olup da müdahale edeceğiz ki? Gerçi Myron beni dinlemezdi. Bir şeylere burnunu sokmayı sever. Daha da kötüsü, gerekmediğinde bile doğru olanı yapmak gibi bir sap-

kınlığı var."

Win duraksayarak bir nefes aldı ve tekrar arkasına yaslandı. Parmaklarını birleştirmek yerine nazikçe uçlarını birbirlerine vurdu. Bütün dikkatler ona odaklanmıştı. "Sorun şu ki," diye devam etti, "bir kadın öldürüldü. Dahası, biri suç mahalliyle oynadı. Biri ortadan kayboldu ve katilin kendisi veya başka bir kurban olabilir. Diğer bir deyişle, böyle bir durumda bir şeyleri gizlemek artık çok tehlikeli. Potansiyel maliyetler, olası kazançları gölgede bırakıyor. Bir işadamı olarak, Bay Arnstein, bunu anlamanız gerekir."

Clip sessiz kaldı.

"Bu yüzden, artık sadede gelelim." Win ellerini iki yana açtıktan sonra yine parmaklarını birleştirdi. "Kurbanın sizinle konuştuğunu biliyoruz. Ya bize onun ne dediğini açıklayın ya da tokalaşıp ayrılalım."

"Önce benimle konuştu." Araya giren Calvin'di. Oturduğu yerde kıpırdandı. Clip'in gözlerine bakmıyordu ama çekinmesine gerek yoktu. Clip onun araya girmesinden rahatsız olmamıştı. Sönmeye devam eden bir balon gibi oturduğu yere çökmüştü. "Carla adını kullanıyordu," diye devam etti Calvin.

Win hafifçe başıyla onaylayarak arkasına yaslandı. Rolünü oynamıştı ve dizginleri yine Myron'ın eline vermişti.

"Ne dedi?" diye sordu Myron.

"Greg'i karalayabileceğini, onu yok edebileceğini söyledi."

"Neyle karalayacaktı?"

Clip tekrar sohbete katıldı. "Bunu öğrenemedik," dedi. Clip bir an tereddüt etti, ya zaman kazanmak ya da kendini toparlamak için bunu yapmıştı ama Myron amacının hangisi olduğundan emin değildi. "Sana yalan söylemek istemezdim, Myron. Üzgünüm. Sadece Greg'i korumaya çalışıyordum."

"Onunla sen de konuştun mu?" diye sordu Myron.

Clip başıyla onayladı. "Kadın aradıktan sonra Calvin bana geldi. Tekrar aradığında kadınla ikimiz de konuştuk. Sessizliğine karşılık para istediğini söyledi."

"Ne kadar?"

"Yirmi bin dolar. Pazartesi gecesi buluşacaktık."

"Nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Clip. "Pazartesi sabahı bize yeri söyleyecekti ama aramadı."

Muhtemelen öldüğü için, diye düşündü Myron. Ölülerin telefonla pek işi olmazdı. "Ve büyük sırrını hiç açıklamadı mı?"

Clip ile Calvin soran gözlerle birbirlerine baktı. Calvin başıyla onayladı. Clip tekrar Myron'a döndü. "Gerek yoktu," dedi Clip teslim olarak. "Zaten biliyorduk."

"Neyi?"

"Greg kumar oynuyordu. Çok kötü bazı insanlara çok fazla borcu vardı."

"Kumar oynadığını biliyor muydunuz?"

"Evet," dedi Clip.

"Nasıl?"

"Greg bana söylemişti."

"Ne zaman?"

"Bir ay kadar önce," dedi Clip. "Yardım istiyordu. Ben... ben onun için hep bir baba gibi olmuştum. Ona değer veriyordum. Hem de çok." Gözlerinde derin bir acıyla Myron'a baktı. "Sana da değer veriyorum, Myron. İşi böylesine zorlaştıran da bu."

"Neyi zorlaştıran?"

Clip cevap vermedi. "Ona yardım etmek istiyordum. Onu biriyle görüşmeye başlaması için ikna ettim. Bir uzman."

"Dinledi mi?"

"Greg geçen hafta doktora gitmeye başlamıştı. Kumar bağımlılığı konusunda uzman bir psikiyatr. Bir reklam anlaşması imzalaması için de onunla konuştuk," diye ekledi. "Kumar borcunu ödemesi için."

"Marty Felder onun kumar oynadığını biliyor muydu?" diye sordu Myron.

"Emin değilim," dedi Clip. "Doktor bana kumarbazların sırlarını saklamak için neler yapabildiğini anlattı. Ama Greg'in parasının büyük bölümünü Marty Felder yönetiyordu. Bilmiyorsa şaşardım."

Clip'in başının arkasında bu yılki takımın bir posteri vardı. Myron bir an ona baktı. İki takım kaptanı TC ve Greg önde çömelmişlerdi. Greg gülümsüyordu. TC her zamanki gibi dişlerini gösteriyordu. "Yani beni ilk işe aldığınızda," dedi Myron, "Greg'in ortadan kayboluşunun kumar bağımlılığıyla ilgisi olduğundan zaten şüpheleniyordunuz."

"Hayır." Clip biraz daha düşünerek ekledi. "En azından, düşündüğün gibi değil. Bahisçisinin ona zarar vereceğini hiç düşünmedim. Forte anlaşmasının ona zaman kazandıracağını düşünmüştüm."

"Peki ne şekilde?"

"Akıl sağlığı için endişeleniyordum." Clip arkasındaki posterde Greg'in görüntüsünü işaret etti. "Greg zaten çok dengeli biri değildir ama kumar borcunun yarattığı baskının, zaten şüpheli olan zihinsel dengesini ne ölçüde zorladığını bilmek istiyordum. Kulağa tuhaf gelse de imajını seviyordu. Popüler olmak onun için paradan daha önemliydi. Ama hayranları gerçeği öğrenirse nasıl tepki vereceklerini kim bilebilirdi ki? Bu yüzden, bütün bu baskıların onu nasıl etkilediğini merak ediyordum. Belki de sonunda çatlamıştı."

"Peki şimdi bir kadın ölmüşken," diye sordu Myron, "ne düşünüyorsun?"

Clip telaşla başını iki yana salladı. "Greg'i herkesten iyi tanırım. Köşeye sıkıştığını hissettiğinde kaçar. Kimseyi öldürmez. Buna bütün kalbimle inanıyorum. Şiddet eğilimli biri değildir. Greg şiddetin tehlikelerini uzun zaman önce öğrenmişti."

Bir süre kimse konuşmadı. Myron ve Win, Clip'in açıklamasını bekliyordu. Bunu yapmayınca konuşan Win oldu. "Bay Arnstein, bize söyleyecek başka bir şeyiniz var mı?"

"Hayır. Hepsi bu."

Win tek kelime daha etmeden veya başka bir hareket yapmadan yerinden kalkarak ofisten çıktı. Myron omuz sil-

kerek onun peşinden gitmek için kalktı.

"Myron?"

Myron, Clip'e döndü. Yaşlı adam şimdi ayaktaydı ve gözleri nemlenmişti.

"Bu gece iyi oyna," dedi kısık sesle. "Sonuçta sadece bir oyun. Asla unutma."

Myron başıyla onaylarken Clip'in tavırları karşısında bir kez daha şaşırmıştı. Koşarak Win'e yetişti.

"Biletim sende mi?" diye sordu Win.

Myron bileti ona verdi.

"Bana şu Benzetici'yi biraz anlat lütfen."

Myron anlattı. Asansöre ulaştıklarında Win ona döndü. "Şu Bay Arnstein hâlâ gerçeği saklıyor."

"Somut bir şey var mı, yoksa sadece his mi?"

"Benim hislerle işim olmaz," dedi Win. "Ona inanıyor musun?"

"Emin değilim."

"Bay Arnstein'ı seviyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Sana yalan söylediğini itiraf ettikten sonra bile mi?"

"Evet."

"O halde sana ilginç bir senaryo önereyim," dedi Win. "Kumar bağımlılığı basına aksettiği takdirde Greg'in yanı sıra en çok zarara uğrayacak olan kim? Liz Gorman'ın sessiz kalmasını Greg'in dışında özellikle önemseyecek olan kim? Son olarak, Greg Downing kulüp için bir utanç kaynağına dönüşmek üzereyse –hem de Clip Arnstein'ın kontrolü elinde

tutma olasılığını düşürecek şekilde– Greg Downing'in ortadan kaybolması en çok kimin işine gelir?"

Myron cevap vermeye tenezzül etmedi.

25. Bölüm

Benzetici'nin yanındaki koltuk boştu. Win oturdu ve kadına dönerek bütün etkileyiciliğiyle gülümsedi.

"İyi akşamlar," dedi.

Kadın da gülümsedi. "Merhaba."

"Bayan Mason olmalısınız."

Maggie başıyla onayladı. "Ve siz de III. Windsor Horne Lockwood'sunuz. *Forbes*'taki fotoğrafınızdan tanıdım."

Bakışlarını birbirlerinden ayırmadan tokalaştılar. Elleri ayrıldı fakat gözleri ayrılmadı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Mason."

"Lütfen bana Maggie deyin."

"Peki." Win bir süre daha gülümsedi. Sahadan zil sesi geldi. İlk çeyrek bitmişti. Myron'ın takım arkadaşlarına yer

vermek için oturduğu yerden kalktığını gördü. Onu bir NBA forması içinde görmek Win'e rahatsız edici bir şekilde tuhaf gelmişti. İzlemekten hoşlanmamıştı. Tekrar Benzetici'ye döndü. Kadın beklentiyle bakıyordu.

"Anladığım kadarıyla şirketimde çalışmak istiyormuşsunuz," dedi Win.

"Evet."

"Birkaç soru sormamda sakınca var mı?"

"Lütfen sorun." Maggie eliyle onaylayan bir hareket yaptı.

"Şu anda Kimmel Brothers'ta çalışıyorsunuz, doğru mu?"

"Evet."

"Şu anda kaç brokerları var?" diye sordu Win.

"Ondan az," dedi Maggie. "Çok küçük bir firmayız."

"Anlıyorum." Win kadının söylediklerini düşünüyormuş gibi yaptı. "Orada hafta sonları da çalışıyor musunuz?"

"Bazen."

"Hafta sonu akşamları?"

Maggie'nin gözleri hafifçe kısıldı, sonra tekrar gevşeyerek eski haline döndü. "Bazen," diye tekrarladı.

"Ya geçen cumartesi gecesi?"

"Pardon?"

"Greg Downing'i tanıyorsunuz, değil mi?"

"Elbette, fakat..."

"Sizin de hiç şüphesiz bildiğiniz gibi," diye devam etti Win, "kendisi geçen cumartesi gecesinden beri kayıp. İşin il-

ginç yanı, Bay Downing'in evinden yaptığı son arama sizin ofisinizi işaret ediyor. O telefon görüşmesini hatırlıyor musunuz?"

"Bay Lockwood..."

"Lütfen. Bana Win de."

"Ne yapmaya çalıştığınızı anlamı..."

"Aslında oldukça basit," diye böldü Win. "Dün gece ortağım Bay Bolitar'a, Greg Downing'le aylardır konuşmadığını söylemişsiniz. Ne var ki az önce size söylediğim gibi, bu ifadenizle çelişen bir bilgiye sahibim. Dolayısıyla burada bir tutarsızlık var; dürüstlüğünüze şüphe düşüren bir tutarsızlık, Bayan Mason. Bu Lock-Horne Menkul Kıymetler'de kabul edemeyeceğim bir şey. Elemanlarım kusursuz olmalı. Bu nedenle, sizden bu çelişkiyi açıklamanızı rica ediyorum."

Win ceket cebinden bir paket fıstık çıkardı. Birkaçını olabilecek en becerikli şekilde soydu, kabukları küçük hareketlerle ikinci bir poşete koydu ve sonra fıstıkları tek tek ağzına attı.

"Bay Downing'in ofisimi aradığını siz nereden biliyorsunuz?" diye sordu Benzetici.

"Lütfen," dedi Win yandan bir bakış atarak. "Böyle önemsiz şeylerle zaman harcamayalım. Sizi aradığını ikimiz de biliyoruz. Siz biliyorsunuz. Ben biliyorum. Şimdi bunun ötesine geçelim."

"Geçen cumartesi gecesi çalışmıyordum," dedi Maggie. "Başka birini aramış olmalı."

Win kaşlarını çattı. "Taktiklerinizden sıkılmaya başla-

dım, Bayan Mason. Az önce bana itiraf ettiğiniz gibi, sizinki küçük bir firma. İsterseniz işvereninizi arayabilirim. Bay III. Windsor Horne Lockwood'a orada olup olmadığınızı söylemekten memnunluk duyacağından eminim."

Benzetici arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve maça baktı. Dragons 24-22 öndeydi. Bakışlarıyla sahadaki topu izledi. "Size söyleyecek daha fazla şeyim yok, Bay Lockwood."

"Ah, artık iş fırsatıyla ilgilenmiyorsunuz demek?"

"Doğru."

"Yanlış anladınız," dedi Win. "Sadece Lock-Horne Menkul Kıymetler'den söz etmiyorum. Şimdiki işvereniniz de dahil olmak üzere herkesi kastediyorum."

Maggie döndü. "Ne?"

"Burada iki seçeneğiniz var," dedi Win. "Size ikisini de açıkça ifade edeyim de uygun olanı kendiniz seçin. Birincisi, geçen cumartesi gecesi Greg Downing'in sizi neden aradığını söyleyebilirsiniz. Myron'a bu konuda neden yalan söylediğinizi açıklayabilirsiniz. Bana Bay Downing'in ortadan kayboluşuyla ilgili bildiğiniz her şeyi anlatabilirsiniz."

"Ne ortadan kaybolması?" diye böldü Maggie. "Ben onun sakatlandığını sanıyordum."

"İkinci seçenek," diye devam etti Win. "Ya sessiz kalmaya ya da bana yalan söylemeye devam edersiniz, ki bu durumda sektör içinde sizin dürüstlüğünüzle ilgili bir söylenti yayarım. Daha net konuşmam gerekirse, federal yetkililerin ciddi boyutta zimmete para geçirme iddialarını araştırdığının

bilinmesini sağlarım."

"Ama..." diye başladı Maggie, fakat sustu. "Bunu yapamazsınız."

"Öyle mi?" Win alaycı bir bakış attı. "Benim adım III. Windsor Horne Lockwood, Hanımefendi. Bu tür konularda sözlerim sorgulanamaz. Diğer yandan siz, ben işimi bitirdiğimde bir fastfood restoranında kasiyer olarak bile iş bulmakta zorlanırsınız." Gülümseyerek paketi ona doğru tuttu. "Fıstık?"

"Siz delisiniz."

"Siz normal misiniz?" diye karşı çıktı Win. Sahaya baktı. "Şu genç havlucu yerden bir oyuncunun terini siliyor. Değeri..." Win omuz silkti, "bilmem, en azından oral seks eder, ne dersiniz?"

Win tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Ben gidiyorum." Maggie ayağa kalkmak için davrandı.

"Benimle yatar mısın?" diye sordu Win.

Maggie dönerek dehşetle Win'e baktı. "Ne?"

"Benimle yatar mısın? Gerçekten iyiysen, seni Lock-Horne'da işe almayı düşünebilirim."

Maggie dişlerini sıktı. "Ben fahişe değilim," diye tısladı.

"Öyle mi, demek fahişe değilsin," dedi Win, birkaç kişinin dönüp bakmasına neden olacak kadar yüksek sesle. "Ama kesinlikle ikiyüzlüsün."

"Neden söz ediyorsunuz?"

Win koltuğu işaret etti. "Otur canım, lütfen."

"Oturmamayı tercih ederim."

"Ben de bağırmamayı tercih ederim." Win tekrar koltuğu işaret etti. "Lütfen."

Maggie temkinli bakışlarla söyleneni yaptı. "Ne istiyorsunuz?"

"Beni çekici buluyorsun, değil mi?"

Maggie yüzünü ekşitti. "Bence hayatımda gördüğüm en tiksindirici erkek..."

"Sadece görünüşten söz ediyorum," dedi Win. "Fiziksel, hatırladın mı? Dün gece Myron'a söylediğin gibi, seks sadece fiziksel bir şeydir. Tokalaşmak gibi; ancak öyle bir benzetme yapıyorsan partnerlerinin becerisinden şüphe duyarım. Şimdi, mütevazılığı bir kenara atarsak, fiziksel açıdan itici olmadığımı biliyorum. Muhteşem kariyerin boyunca yatağa attığın birçok basketbol oyuncusunu düşünürsen, kesinlikle en azından bir tanesi fiziksel açıdan benim kadar çekici değildir."

Maggie gözlerini kıstı. Hem meraklanmış hem de dehşete kapılmıştı. "Belki," dedi yavaşça.

"Ama benimle yatmıyorsun. Bu, hayatım, ikiyüzlülüktür."

"Nedenmiş o?" diye karşılık verdi Benzetici. "Ben özgür bir kadınım. Kiminle birlikte olmak istediğime kendim karar veririm."

"Öyle diyorsun," dedi Win. "Ama neden sadece Giants ve Dragons oyuncularını seçiyorsun?" Kadının tereddüdü biraz uzun sürünce, Win gülümseyerek işaretparmağını salladı. "En azından bu tercihi neden yaptığın konusunda dürüst

olmalısın."

"Benim hakkımda çok şey biliyor gibisiniz," dedi Maggie. "Siz neden söylemiyorsunuz?"

"Pekâlâ. Aniden Dragons ve Giants hakkındaki şu tuhaf kuralını ilan ediyorsun. Sınırlar belirliyorsun. Ben bunu yapmıyorum. Bir kadını çekici bulmam yeterlidir. Ama senin bu takım tercihine ihtiyacın var. Kendini ayırmak için bir çit gibi kullanıyorsun."

"Kendimi neden ayırmak için?"

"Neden değil. Kimden. Sözde çok serbest davranan şu kaltaklardan. Az önce dediğin gibi, sen bir fahişe değilsin. Sen seçiyorsun, vay canına. Orospu değilsin."

"Bu doğru, değilim."

Win gülümsedi. "Peki, orospu nedir? Herkesle yatan bir kadın mı? Ah, hayır. Bu senin yaptığın şey. Amacı olan bir kadını sorgulamazsın. Peki, orospu kime denir? Şey, senin tanımına göre böyle bir şey yok. Ancak, elbette seni sorguladığımda orospu olduğunu inkâr etme gereği duydun. Neden?"

"Bunu olduğundan daha fazla abartmayın," dedi Maggie. "Orospu kelimesi olumsuz şeyler çağrıştırır. Kendimi savunmamın tek nedeni buydu."

Win ellerini iki yana açtı. "Ama neden herhangi bir olumsuz çağrışım olsun ki? Bir orospu, kelime anlamıyla, sözde gevşek, herkesle yatan bir kadın demekse, neden bu terimi iki bacağınla birden sarmayasın ki? Neden çit örecek-sin? Neden bu yapay sınırları yaratacaksın? Özgürlüğünü

ilan etmek için takım üyeleriyle yatıyorsun ama aksi oluyor. Senin güvensiz olduğunu gösteriyor."

"İkiyüzlü olmamın nedeni bu mu yani?"

"Elbette. Seninle yatma talebime dönelim. Seks ya tamamen fiziksel bir eylemdir, ki sana karşı bu açık davranışım bu yüzden suçlanamaz, ya da fiziksellikten daha fazlasıdır. Hangisi?"

Maggie gülümseyerek başını iki yana salladı. "İlginç bir adamsınız, Bay Lockwood. Belki de sizinle yatarım."

"İşe yaramaz," dedi.

"Ne?"

"Bunu sadece yanıldığımı kanıtlamak için yaparsın. Bu, hayatım, şu anda yaptığın şey kadar gülünç ve güvensiz. Ama konudan uzaklaşıyoruz. Bu benim hatam, özür dilerim. Bana şimdi Greg Downing'le yaptığın görüşmeden söz edecek misin, yoksa prestijini mahvedeyim mi?"

Maggie afallayıp donakaldı. Win'in istediği de tam olarak buydu.

"Elbette bir de üçüncü seçenek var," diye devam etti Win, "ki ikinci seçeneği yakından izliyor. Üçüncü seçenek, prestijinin mahvolmasının üstüne, bir de cinayet suçlamasıyla karşılaşırsın."

Maggie'nin gözleri iri iri açıldı. "Ne?"

"Greg Downing bir cinayet davasının bir numaralı şüphelisi. O ya da bu şekilde ona yardım ettiğin anlaşılırsa, bu seni de suç ortağı yapar." Win durarak kaşlarını çattı. "Ama dürüst olmam gerekirse, savcının sana hüküm vereceğini

sanmıyorum. Fark etmez. Ben prestijinle başlayayım, işlerin nereye varacağını birlikte görelim."

Benzetici, Win'in gözlerine dik dik baktı. "Bay Lockwood?"

"Evet."

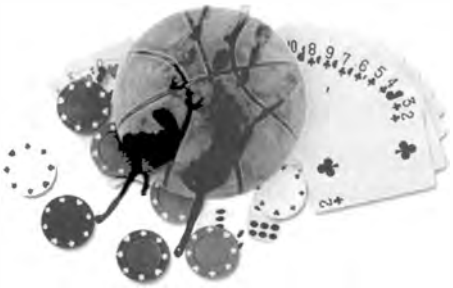
"Defolup gidin," dedi Maggie.

Win ayağa kalktı. "Mevcut şirketten kesinlikle daha iyi bir seçenek." Gülümseyerek eğildi. Şapkası olsa kenarını tutarak selam verirdi. "İyi akşamlar."

Başı dik bir şekilde uzaklaştı. Elbette böyle bir deliliğin altında yatan bir yöntemsellik vardı. Kadın konuşmayacaktı. Bunu hemen anlamıştı. Hem akıllı hem de sadıktı. Tehlikeli ama hayranlık uyandıran bir bileşim. Ancak Win'in söyledikleri onu sarsacaktı. Aramızda en iyiler bile böyle bir durumda paniğe kapılır ya da en azından tepki verirdi. Win dışarıda bekleyip kadını takip edecekti.

Skor panosuna baktı. İkinci çeyreğin ortalarındaydılar. Artık bu maçı izlemek gibi bir niyeti yoktu. Ama kapıya yaklaşırken kolonlardan bir ses duydu: "Troy Erickson'ın yerine Myron Bolitar oyuna giriyor."

Win tereddüt etti. Sonra çıkışa doğru bir adım daha attı. İzlemek istemiyordu. Ama sonra yine duraksadı ve ayakta durmaya devam ederek yüzünü sahaya döndü.

26. Bölüm

Myron bankın ucunda oturuyordu. Oynamayacağını biliyordu ama göğsü hâlâ oyun öncesi gerginlik bantlarıyla sarılıydı. Gençlik günlerinde rekabetin baskısından zevk alırdı; hatta gerginliği neredeyse felç edici seviyeye ulaştığında bile. Açılıştan sonra asla uzun sürmezlerdi. Bir rakiple fiziksel temasa girdiğinde, topun peşinden koştuğunda veya uzaktan bir atış yaptığında, kalabalığın tezahüratı ve alkışları bir ofisin arka plan müziği gibi kalırdı.

Oyun öncesi gerginlik, on yıldan uzun süredir Myron'ın varlığının bir parçası değildi ve her zaman şüphelendiği şeyi artık biliyordu. Bu gerginlik kaynaklı coşku, basketbolla ilgiliydi. Başka bir şeyle değil. Mesleki veya özel hayatında buna benzer bir şeyi asla hissetmemişti. Şiddetli çatışmalar

bile –bu biraz sapkınca bir coşku olurdu– tam olarak böyle değildi. Sadece sporla ilgili olan bu gerginliğin zaman içinde yaşla ve olgunlaşmayla geçeceğini sanmıştı; genç bir adam basketbol gibi küçük bir olaya artık çok fazla önem vermemeye başladığında, uzun vadede görece önemsiz olan bir şey olarak gördüğünde bu duygular silinecekti. Elbette bir yetişkin, bir çocuğa açıklamak için neyin yararsız olduğunu bilirdi; o okul balosu veya kaçırılan faul atışı, gelecekte bir sızıdan ibaret kalacaktı. Ama şimdi Myron otuzlu yaşlarının başlarında olmasına rağmen, sadece gençliğinde bildiği bu coşkuyu hâlâ hissediyordu işte. Yaşla silinmiş filan değildi. Sadece kış uykusuna yatmışlardı –Calvin'in uyardığı gibi– ve insanın ömrü boyunca normalde gelmeyecek bir kıpırdanma fırsatı bekliyorlardı.

Arkadaşları haklı mıydı? Bütün bunlar kendisi için çok mu fazlaydı? Hepsini geride bırakmamış mıydı? Tribünlerde oturan Jessica'yı fark etti. Yüzünde o komik konsantrasyon ifadesiyle maçı izliyordu. Myron'ın geri dönüşü bir tek onu endişelendirmemiş gibiydi, fakat sonuçta zaten Myron'ın basketbol günlerinde hayatına girmemiş miydi? Sevdiği kadın anlamıyor muydu, yoksa...?

Duraksadı.

Yedek bankında otururken stadyum küçük bir yer gibi görünebilirdi. Örneğin şimdi Win'in Benzetici'yle konuştuğunu görüyordu. Jessica'yı görüyordu. Diğer oyuncuların eşlerini ve kız arkadaşlarını görüyordu. Sonra tam önündeki kapıdan anne babasının girdiğini gördü. Bakışları çabucak

sahaya döndü. Ellerini çırparak takım arkadaşlarını teşvik etmeye, maçın sonunu umursuyormuş gibi davranmaya başladı. Anne ve babası. Tatillerini yarıda kesip dönmüş olmalıydılar.

Bir bakış atma riskine girdi. Şimdi aileye ve arkadaşlara açık olan kısımda Jessica'ya yakın oturuyorlardı. Annesi ona bakıyordu. O kadar mesafeden bile Myron onun gözlerindeki boş bakışları görebiliyordu. Babasının gözleri etrafa bakınıyor, sanki doğruca sahaya bakmadan önce biraz daha cesaret toplamaya çalışıyordu. Myron anlıyordu. Bütün bunlar çok tanıdıktı; eski bir aile filmini izlemek gibi. Yine başını çevirdi.

Leon White oyundan çıktı. Myron'ın yanındaki boş yere oturdu. Bir havlucu çocuk onun omuzlarındaki teri sildi ve bir su şişesi verdi. Leon biraz Gatorade içerken vücudu terden parlıyordu.

"Dün gece seni Benzetici'yle konuşurken gördüm," dedi Leon.

"Evet."

"Yaptın mı?"

Myron başını iki yana salladı. "Hâlâ bakirim."

Leon güldü. "Sana o takma adı nasıl aldığını anlatan oldu mu?"

"Hayır."

"Olaya kendini kaptırdığında –yani gerçekten alevlendiğinde– bacağını yukarı aşağı savurma alışkanlığı var. Sol bacağını. Daima sol bacak. Dolayısıyla o sırtüstü yatarken

ve sen bütün gücünle onun üzerinde gidip gelirken, aniden sol bacağı yukarı aşağı sallanmaya ve sana çarpmaya başlıyor. Güm, güm, güm. Bir yandan seviyor, bir yandan benzetiyor yani, anladın mı?"

Myron başıyla onayladı. Anlamıştı.

"Dolayısıyla, eğer bunu yapmazsa –yani biri ona bacağını sallatamazsa– görevini yapmamış olursun. Kimsenin yüzüne bakamazsın. Başın eğik gezersin." Ve ekledi: "Bu çok ciddi bir gelenektir."

"Işık bayramında mum yakmak gibi," dedi Myron.

Leon güldü. "Şey, pek sayılmaz."

"Sen benzetildin mi, Leon?"

"Tabii, bir kez." Sonra Leon hemen ekledi. "Ama evlenmeden önceydi."

"Ne kadar süredir evlisin?"

"Fiona'yla bir yıldan biraz uzun bir süredir evliyiz."

Myron'ın morali bozuldu. Fiona. Leon'un karısının adı Fiona'ydı. Tribünlerde oturan gösterişli sarışına baktı. Adı F harfiyle başlıyordu.

"Bolitar!"

Myron başını kaldırdı. Baş Koç Donny Walsh ona sesleniyordu. "Evet?"

"Erickson'ın yerine gir." Walsh kelimeleri tükürmesi gereken tırnak kesikleriymiş gibi söylemişti. "Savunmayı indirin. Kiley'yi öne geçir."

Myron, koçuna Swahili dilinde konuşuyormuş gibi baktı. İkinci çeyrekteydiler ve skor berabereydi.

"Ne bekliyorsun, Bolitar? Erickson'ın yerini al. Hemen!"

Leon, Myron'ın sırtına vurdu. "Hadi bastır, dostum."

Myron ayağa kalktı. Bacakları uyuşmuş gibiydi. Cinayet ve kayboluş düşünceleri spot ışığına yakalanan yarasalar gibi uçuşup gitti. Yutkunmaya çalıştı fakat ağzı kupkuruydu. Hakem masasına doğru koştu. Stadyum bir sarhoşun yatağı gibi dönüyordu. Hiç düşünmeden, bir yılanın deri değiştirmesi gibi eşofmanlarını çıkarıp yere bıraktı. Hakeme dönerek başıyla onayladı. "Erickson'ın yerine," dedi. On saniye sonra zil çaldı. "Ve şimdi Troy Erickson'ın yerine Myron Bolitar oyuna giriyor."

Erickson'a işaret ederek sahaya koştu. Takım arkadaşları onu gördüklerine şaşırmış gibiydi. "Wallace'ı tutuyorsun," dedi Erickson. Reggie Wallace. Ligin en iyi şutörlerinden biri. Myron onun yanında durarak hazırlandı. Wallace alaycı bir gülümsemeyle onu inceledi.

"YBÇ alarmı," diye seslendi Wallace, alaycı bir şekilde gülerek. "Lanet olasıca YBÇ alarmı!"

Myron, TC'ye baktı. "YBÇ de ne?"

"Yavaş Beyaz Çocuk," dedi TC.

"Ah."

Diğer herkes derin nefes alıyordu ve ter içindeydi. Myron ise kaskatı ve hazırlıksızdı. Bakışları sürekli Wallace'a kayıyordu. Top yere inmek üzereydi. Bir şey Myron'ın dikkatini çekti ve başını kaldırıp baktı. Win çıkışa yakın duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bir an için göz

göze geldiler. Win hafifçe başıyla onayladı. Düdük çaldı. Oyun başladı.

Reggie Wallace hemen moral bozma taktiğine yöneldi. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi. "İhtiyar, seni kadınım yapacağım."

"Önce akşam yemeği ve sinema isterim," dedi Myron.

Wallace ona baktı. "Topal, aptal ihtiyar."

İtiraz etmek zordu.

Wallace eğilerek pozisyona geçti. Başını iki yana salladı. "Lanet olsun. Senin yerinde büyükannem olmalıydı."

"Birini kadının yapmaktan söz ediyordun?" dedi Myron.

Wallace ona sert bir bakış attı. "Daha iyi," dedi.

Pacers topu kaptı. Wallace, Myron'ı potanın altına itmeye çalıştı. Bu iyi bir şeydi. Fiziksel temas. O çelik gibi gerginlik bantlarını çözmek için bundan daha iyisi olamazdı. Vücutları küçük homurtular arasında birbirine çarpıyordu. Myron yerinden kıpırdamıyordu. Wallace poposunu geri itmeyi denedi ama Myron bir dizini Wallace'ın arkasına koyarak geçit vermedi.

"Dostum," dedi Wallace, "güçlüymüşsün."

Ve bunu söyledikten sonra Myron'ın zorlukla görebildiği bir hareket yaptı. Myron'ın dizini o kadar hızlı çevirdi ki Myron başını çevirecek zamanı zorlukla bulabildi. Myron'ı kaldıraç gibi kullanan Wallace havaya sıçradı. Myron'ın durduğu yerden bakılınca, doğruca sahanın dışına yönelmiş bir Apollo uzay aracı gibi görünüyordu. Wallace'ın uzanan elleri potaya ulaşırken çaresizce izledi. Bir an havada don-

muş gibi göründü ve sonra sanki yerçekimi bir an için donmuşçasına yükselmeye devam etti. Reggie Wallace nihayet inmeye başladığında, topu ürkütücü bir güçle potadan geçirmeden önce başının arkasından çevirdi.

Smaç.

Wallace kollarını alkışlamak için açmış halde yere indi. Bütün sahada alaycılığıyla Myron'ın peşindeydi. "NBA'e hoş geldin, Mazi Adam. Ya da hiç mazi olamamış. Her ne boksan. Ah, dostum, bu güzel miydi? Yukarı çıkarken nasıl görünüyordum? Dürüst ol. Ayakkabılarımın altı güzel görünüyor, değil mi? Ben güzelim. Çok güzelim. Topu yüzüne çarptığımda neler hissettin? Hadi ihtiyar, bana söyleyebilirsin."

Myron onu duymamaya çalışıyordu. Dragons hücuma geçti ve bir hızlı atışı kaçırdılar. Pacers ribaundu kapıp karşı hücuma geçti. Wallace içeri girecekmiş gibi yaptı ve üç sayı çizgisinin önünde dışarı fırladı. Pası yakaladı ve tek hareketle fırlattı. Top rahat bir şekilde potadan geçti. Üç sayı.

"Vay canına, ihtiyar, sesi duydun mu?" diye devam etti Reggie Wallace. "Ne sesti ama! Dünyada bundan daha güzel bir ses yoktur. Duydun mu? Daha iyisi yoktur. Bir kadının orgazm olurken çığlık atması bile bunun yanında sönük kalır."

Myron ona baktı. "Kadınlar orgazm oluyor mu?"

Wallace güldü. "Tuş, ihtiyar. Tuş."

Myron saate baktı. Otuz dört saniyedir oyundaydı ve bu adam daha şimdiden beş sayı yapmıştı. Kafasında hızlı bir

hesap yaptı. Böyle giderse, Myron oyun başına altı yüz sayı için Reggie Wallace'ı tutabilirdi.

Çok geçmeden yuhalamalar başladı. Gençliğindekinin aksine, kalabalığın gürültüleri arka planda kaybolup gitmiyor, belli belirsiz bir ses karmaşasına dönüşmüyorlardı. İnsan taraftarlarının tezahüratlarına ya da karşı takımı yuhalamalarına bir dalga gibi binerdi ama şimdi kendi taraftarlarının senin performansını yuhalaması, kendi hayranlarının sana karşı dönmesi... Myron bunu daha önce hiç yaşamamıştı. Şimdi kalabalığı hiç olmadığı kadar duyuyor, söylenenleri aradan seçebiliyordu. "Berbatsın, Bolitar!" "Çıkarın şu sersemi sahadan!" "Diğer dizini de kır da otur oturduğun yerde!" Onlara aldırmamaya çalıştı ama her bağırış bir hançer gibi vücuduna saplanıyordu.

Gururu baskın geldi. Wallace'ın sayı yapmasına izin vermeyecekti. Zihni buna kararlıydı. Kalbi buna kararlıydı. Ama Myron'ın yakında göreceği gibi dizi kararlı değildi. Fazla yavaş hareket ediyordu. Reggie Wallace altı sayı daha yaparak Myron'ın oynadığı süreçteki toplamını on bire çıkardı. Myron açık bir sıçramayla iki sayı aldı. Eskiden adına "apandisit" basketbol dediği şekilde oynamaya başladı. Bu anlayışa göre diğer oyuncular senin apandisitindi; ya gereksizlerdi ya da sana zarar verirlerdi. Şimdi kendisi apandisit oyuncu olarak yoldan çekiliyor, TC'ye pas atıyordu. Sürekli pas atarak toptan uzak duruyordu. Çeyreğin sonuna doğru büyük bir açık görerek saha boyunca koştuğunda, Pacers'ın iriyarı orta saha oyuncusu atışı kalabalığa yönlendirdi. Yu-

halamalar muazzamdı. Myron başını kaldırdı. Anne babası hâlâ iki heykel gibi oturuyordu. Bir üstteki sırada, iyi giyimli bir grup adam ellerini ağızlarının kenarlarına koymuş, "Bolitar dışarı" diye bağırıyorlardı. Myron, Win'in hızla onlara doğru yürüdüğünü gördü. Win elini grubun liderine uzattı. Lider tokalaşmak için Win'in elini tuttu ve aynı anda kendini yerde buldu.

Ama işin tuhaf tarafı, Myron işleri berbat etse bile, savunmada sürekli yenilse ve hücumda etkili olamasa bile, eski güveni hâlâ yerindeydi. Oyunda kalmak istiyordu. Hâlâ bir açıklık arıyor, 18.812 kişilik (kolonlardan verilen bilgiye göre) bir kalabalığın giderek artan homurtusuna aldırmıyordu. Şansının döneceğini biliyordu. Sadece biraz formunu kaybetmişti, hepsi o. Yakında hepsi değişecekti.

Bunun B-Man'in umudunu kaybetmeyen kumarbaz tanımına ne kadar uyduğunun farkındaydı.

Kısa süre sonra, yarı sona erdi. Myron sahadan çıkarken tekrar dönüp anne babasına baktı. İkisi de ayakta duruyor ve gülümseyerek ona bakıyorlardı. Gülümseyerek başıyla onları onayladı. İyi giyimli yuhalayıcılara baktı. Ortalıkta görünmüyorlardı. Win de öyle.

Yarıda kimse onunla konuşmadı, Myron maçın geri kalanında oyuna girmedi. Oyuna girmesinin arkasında Clip'in olduğundan şüpheleniyordu. Neden? Clip neyi kanıtlamaya çalışıyordu ki? Maçı Dragons iki sayı farkla kazandı. Soyunma odasına girdiklerinde, Myron'ın performansı unutulmuştu bile. Muhabirler harika bir oyun çıkarmış, otuz üç sayı

yapmış ve on sekiz ribaunda çıkmış olan TC'nin etrafını sarmıştı. TC yanından geçerken Myron'ın sırtına vurdu ama bir şey söylemedi.

Myron ayakkabılarını çözdü. Anne babasının onu bekleyip beklemeyeceğini merak etti. Muhtemelen beklemeyeceklerdi. Yalnız kalmak isteyeceğini düşüneceklerdi. Ailesi bütün tuhaflıklarına rağmen ne zaman uzak kalmaları gerektiğini gayet iyi biliyordu. Onu evde bekleyecek, gerekirse bütün gece yatmayacaklardı. Bugüne kadar babası Myron eve gelene kadar uyanık kalıp televizyon izlerdi. Myron anahtarı kilide soktuğunda babası uyuyormuş gibi yapar, okuma gözlüğü burnunun ucunda, gazete göğsünde olurdu. Otuz iki yaşındaydı ve babası hâlâ onu bekliyordu. Bunun için artık fazla büyümüştü, değil mi?

Audrey çekingen bir tavırla köşeden bakarak bekledi. Ancak Myron eliyle çağırdığı zaman yaklaştı. Kalemiyle defterini çantasına atarak omuz silkti. "Bir de iyi tarafından bak," dedi.

"Neymiş o?"

"Hâlâ harika bir kıçın var."

"Bu profesyonel şort yüzünden," dedi Myron. "Kıçının biçimini alır ve sıkı tutarlar."

"Biçimini alıp sıkı tutmak mı?"

Myron omuz silkti. "Hey, doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkürler," dedi Audrey.

"Mart dönümüne dikkat et," dedi Myron, dramatik bir tavırla.

"O on beşidir," dedi Audrey. "Bugün on yedisi."

"Evet, biliyorum. Ama Shakespeare'den alıntı yapma fırsatını kaçıramazdım. Beni zeki gösteriyor."

"Zekâ ve güzel bir kız," dedi Audrey. "Yatay hareketlerinin kötü olmasını kim umursar ki?"

"Komik," dedi Myron. "Jess bundan hiç şikâyet etmez."

"En azından yüzüne karşı." Audrey gülümsedi. " Moralinin bozulmadığını görmek güzel."

Myron omuz silkerek gülümsedi.

Audrey kimsenin duymayacağından emin olmak için etrafa bakındı. "Sana bilgi getirdim," dedi.

"Neyle ilgili?"

"Boşanma davasındaki özel dedektifle ilgili."

"Greg dedektif mi tutmuş?"

"Ya o ya da Felder," diye cevap verdi Audrey. "ProTec Soruşturma'da elektronik işi yapan bir kaynağım var. Felder'ın bütün işleriyle onlar ilgileniyor. Kaynağım bütün detayları bilmiyor, fakat iki ay önce Glenpointe Hotel'de bir video kamerası kurulumuna yardım etmişler. Glenpointe'i biliyor musun?"

Myron başıyla onayladı. "R-80'deki otel mi? Buradan beş mil kadar mesafede?"

"Doğru. Kaynağım ne için olduğunu veya ne kaydedildiğini bilmiyor. Sadece işin Downing'in boşanmasıyla ilgili olduğunu biliyor. Ayrıca bir şeyi daha doğruladı: Bu şey genellikle bir eşi başkasıyla yatarken yakalamak için yapılırmış."

Myron kaşlarını çattı. "İki ay önce miymiş?"

"Evet."

"Ama Greg ile Emily o zaman ayrıydılar zaten," dedi Myron. "Boşanma sonuçlanmıştı. Ne anlamı olur ki?"

"Boşanma evet," dedi Audrey. "Ama velayet savaşı daha yeni başlıyordu."

"Evet, ne olmuş? Cinsel ilişkiye giren, neredeyse bekâr bir kadın. Bu tür bir şey bu çağda ebeveynliğe uygun olmadığını kanıtlamaz."

Audrey başını iki yana salladı. "Çok safsın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir anne, bu işi ucuz bir motelde, bir aygırla yapıyor. Hâlâ cinsel ayrımcı bir toplumda yaşıyoruz. Böyle bir şey hâkimi kesinlikle etkiler."

Myron bunu düşündü ama kafası yatmamıştı. "Öncelikle, hâkimin hem erkek hem de Neandertal olduğunu varsayıyorsun. İkincisi..." ellerini kaldırarak omuz silkti, "Tanrı aşkına, doksanlardayız. Kocasından ayrılmış bir kadının başka bir erkekle sevişmesi mi? Bu sorun yaratacak bir şey değil."

"Sana başka ne diyeceğimi bilemiyorum, Myron."

"Başka bir şey var mı?"

"Hepsi bu," dedi Audrey. "Ama üzerinde çalışıyorum."

"Fiona White'ı tanıyor musun?"

"Leon'un karısı mı? Selamlaşıyoruz sadece. Neden?"

"Hiç modellik yaptı mı?"

"Model mi?" Audrey güldü. "Evet, sanırım öyle diye-

bilirsin."

"Orta sayfa mıydı?"

"Evet."

"Hangi ay olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Neden?"

Ona e-posta mesajından söz etti. Artık Bayan F'nin Fiona White olduğundan, Sepbabe'in de orta sayfa konusu olduğu eylül ayından kaynaklandığından oldukça emindi. Audrey dikkatle dinliyordu. "Kontrol edebilirim," dedi, Myron'ın anlattıkları bittikten sonra. "Bakalım eylül ayı kızı mıymış?"

"Bu iyi olur."

"Ayrıca çok şeyi açıklar," diye devam etti Audrey. "Downing ile Leon arasındaki gerginliği de."

Myron başıyla onayladı.

"Bak, benim gitmem gerek. Jess arabayı arka tarafa getiriyor. Beni haberdar et."

"Tamam, iyi eğlenceler."

Myron duşunu aldı, kurulandı ve giyinmeye başladı. Greg'in gizli kız arkadaşını, evinde kalan kadını düşünüyordu. Acaba Fiona White olabilir miydi? Öyleyse, bu gizliliğin neden gerekli olduğunu da açıklardı. Leon White bunu öğrenmiş olabilir miydi? Greg'e karşı düşmanlığı bağlamında mantıklı görünüyordu. Peki, bu bizi nereye getiriyordu? Ve bütün bunların Greg'in kumar oynamasıyla ve Liz Gorman'ın şantaj planıyla ne bağlantısı vardı?

Bir dakika!

Bir an için kumarı unutalım. Diyelim ki Liz Gorman, Greg Downing'le ilgili başka bir şey biliyordu; açıklandığı takdirde birkaç el kâğıt oyunundan çok daha patlayıcı etki yaratacak bir şey. Belki de Greg'in en iyi arkadaşının karısıyla ilişkisi olduğunu öğrenmişti. Belki de bu bilgiyi kullanarak Greg ve Clip'e şantaj yapmaya karar vermişti. Greg hayranlarının ve takım arkadaşlarının bu ihaneti öğrenmesini engellemek için ne kadar para verirdi? Bir şampiyonluk mücadelesi sırasında bu savaş başlığının patlamasını engellemek için Clip ne kadar ileri gidebilirdi?

Araştırmaya değerdi.

27. Bölüm

Myron, South Livingstone Caddesi ile JFK Park Yolu'nu ayıran trafik ışıklarında durdu. Bu kavşak son otuz yılda neredeyse hiç değişmemişti. Sağ tarafta Nero's restoranının tanıdık tuğla görüntüsü uzanıyordu. Daha önce Jimmy Johnson's Et Restoranı'ydı, fakat bu en azından yirmi beş yıl geride kalmış olmalıydı. Aynı Gulf istasyonu bir diğer köşede, bir başkasında küçük bir itfaiye istasyonu, sonuncusunda da boş bir arsa vardı.

Hobart Gap Yolu'na döndü. Bolitar ailesi, Myron daha altı haftalıkken Livingstone'a taşınmıştı. Dünyanın geri kalanına oranla burada çok az şey değişmişti. Aynı şeyleri yıllar boyunca sayısız kez görmenin aşinalığı şimdi rahatlık sağlamaktan çok uyuşturuyordu. Hiçbir şeyi fark etmiyordunuz.

Bakıyordunuz ama hiçbir şey görmüyordunuz.

Babasının yıllar önce arkasında Batman reflektörü olan iki tekerlekli bir bisiklete binmeyi öğrettiği sokağa saparken, bütün hayatı boyunca etrafını saran evleri gerçekten görmeye çalıştı. Elbette değişiklikler vardı ama zihninde yıl hâlâ 1970'ti. Kendisi ve ailesi hâlâ komşu evlerden ilk sahiplerinin isimleriyle bahsediyorlardı. Örneğin Rackin'ler on yıldan uzun süredir Rackin'lerin evinde oturmuyordu. Myron artık Kirschner'ların, Roth'ların veya Parker'ların evlerinde kimin oturduğunu bilmiyordu. Bolitar ailesi gibi, Rackin'ler ve Kirschner'lar ya da diğerleri, daha inşaatlar devam ederken taşınmışlardı. O zamanlar daha Schnectman Çiftliği'nin kalıntıları görünüyor, Livingston taşra olarak görülüyordu, çünkü batı Pennsylvania gibi New York şehir merkezinden kırk kilometre mesafedeydi. Rackin'ler, Kirschner'lar ve Roth'lar da hayatlarının büyük bölümünü burada geçirmişlerdi. Çocukları daha bebekken taşınmış, onları büyütmüş, onlara Myron'ın öğrendiği sokakta bisiklete binmeyi öğretmiş, onları Burnet Hill İlkokulu'na, Heritage Ortaokulu'na, sonra da Livingston Lisesi'ne göndermişlerdi. Çocuklar daha sonra kolej için başka şehirlere taşınmış, ancak tatillerde ziyarete gelmişlerdi. Kısa süre sonra düğün davetiyeleri dağıtılmaya başlamıştı. Bazıları zamanın nasıl akıp gittiğine inanamadan torunlarının fotoğraflarını gösterir olmuştu. Zaman içinde Rackin'ler, Kirschner'lar ve Roth'lar yavaş yavaş çekilip gitmişti. Çocuk yetiştirmek amacıyla tasarlanmış olan bu yer artık onlara hitap etmez olmuştu. Alıştıkları

evler aniden kendilerine fazla boş ve büyük gelmeye başlamış, dolayısıyla onları bebekleri yakında Burnet Hill İlkokulu'na, Heritage Ortaokulu'na, sonunda da Livingston Lisesi'ne gidecek olan yeni ailelere satmışlardı.

Hayat, diye düşündü Myron, *şu moral bozucu yaşam sigortası reklamlarından çok da farklı değil.*

Mahallenin eskilerinden bazıları kalmıştı. Genellikle hangi evlerin onlara ait olduğunu anlayabilirdiniz, çünkü –çocuklar artık yetişkin olmalarına rağmen– ilaveler yapmış, güzel verandalar eklemişlerdi ve çimenlikleri çok bakımlıydı. Braun'lar ve Goldstein'lar bu ailelerden ikisiydi. Elbette ki Al ve Ellen Bolitar da öyle.

Myron, Ford Taurus'unu araba yoluna sokarken farlarının ışığı hapishaneden kaçmaya çalışan mahkûmları arayan spot lambaları gibi bahçeyi aydınlattı. Basketbol potasının yakınındaki asfalt alana park etti. Kontağı kapattı. Bir an için öylece potaya baktı. Potaya ulaşabilmesi için babasının onu yukarı kaldırışı aklına geldi. Görüntü hayali miydi, gerçek bir anı mıydı, emin değildi. Önemi de yoktu zaten.

Eve doğru yürürken, hareket detektörü sayesinde dışarıdaki ışıklar yandı. Detektörler yıllar önce yerleştirilmiş olmasına rağmen, teknolojik gelişimi ateşin bulunuşuna dayandıran anne babasını hâlâ hayretler içinde bırakıyordu. Hareket detektörleri ilk yerleştirildiğinde anne babası saatler boyunca sistemi test etmiş, alıcının seviyesinin altında kalarak veya çok yavaş yürüyerek sistemin onları algılayıp algılamayacağını anlamaya çalışmışlardı. Bazen hayatta en önem-

lisi en basit eğlencelerdir.

Anne babası mutfakta oturuyordu. İçeri girdiğinde ikisi de hemen bir şey yapıyormuş gibi göründüler.

"Selam," dedi Myron.

Fazla endişeli gözlerle ve başlarını yana yatırarak ona baktılar. "Selam, hayatım," dedi annesi.

"Selam, Myron," dedi babası.

"Avrupa'dan erken dönmüşsünüz," dedi Myron.

İki baş da suçluymuş gibi eğildi. "Maçını izlemek istedik," dedi annesi. Elinde alev tabancasıyla buz tabakası üzerinde yürüyormuş gibi çok nazikçe söylemişti.

"Tatil nasıldı peki?" diye sordu Myron.

"Harikaydı," dedi babası.

"Muhteşemdi," diye ekledi annesi. "Yemekler mükemmeldi."

"Ama porsiyonlar küçüktü," dedi babası.

"Ne demek porsiyonlar küçüktü?" diye çıkıştı annesi.

"Sadece yorum yapıyorum, Ellen. Yemek iyiydi fakat porsiyonlar küçüktü."

"Ne yani, ölçtün mü? Ne demek küçüktü?"

"Bir porsiyonun küçük olup olmadığını anlarım. Küçüktü."

"Küçükmüş. Sanki daha büyük porsiyona ihtiyacı varmış gibi. Herif at gibi yiyor. Beş kilo vermek seni öldürmez, Al."

"Ben mi? Ben kilo filan almıyorum."

"Ah, öyle mi? Pantolonların o kadar daraldı ki dans fil-

minde rol alacakmış gibi görünüyorsun."

Babası dönüp karısına göz kırptı. "Tatilde onları çıkarırken hiç sorun yaşıyormuş gibi görünmüyordun?"

"Al!" diye bağırdı annesi ama aynı zamanda gülümsüyordu da. "Kendi çocuğunun önünde! Neyin var senin?"

Babası kollarını iki yana açarak Myron'a baktı. "Venedik'e gittik," dedi, açıklayan bir tavırla. "Roma'ya."

"Daha fazlasını anlatmayın," dedi Myron. "Lütfen."

Güldüler. Kahkahalar yatıştığında annesi usulca konuştu.

"Sen iyi misin, hayatım?"

"İyiyim," dedi Myron.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Orada güzel şeyler yaptığını düşündüm," dedi babası. "Potanın altında TC'ye güzel paslar attın. Gerçekten güzel. Akıllıca oynadın."

Gümüş çizgiyi bulmak için babana güvenebilirsin. "Çok feci çuvalladım," dedi Myron.

Babası başını iki yana sallayarak sordu. "Yani sadece sana kendini iyi hissettirmek için mi böyle konuştuğumu düşünüyorsun?"

"Bunları sadece bana kendimi iyi hissettirmek için söylediğini *biliyorum*."

"Önemi yok," dedi babası. "Asla önemi olmadı. Bunu biliyorsun."

Myron başıyla onayladı. Biliyordu. Hayatı boyunca ço-

cuklarını zorlayan babaları, kaçırdıkları hayalleri çocukları sayesinde yaşamaya çalışan adamları, oğullarını kendilerini asla taşıyamadıkları bir yükü taşımak zorunda bırakanları görmüştü. Ama Myron'ın babası asla onlardan biri olmamıştı. Asla. Al Bolitar, oğlunu asla kendi atletik yeteneğinin ne kadar harika olduğunu vurgulayan hikâyelere boğmamıştı. Onu asla zorlamamış, inanılmaz bir beceriyle, hem yoğun şekilde önemsediğini hissettirmiş hem de neredeyse kayıtsız gibi kalmıştı. Evet, bu kendi içinde bir çelişkiydi ama babası her nasılsa başarmıştı. Ne yazık ki Myron'ın kuşağının böyle bir başarıyı itiraf etmesi sıra dışı bir şeydi. Onun kuşağı, Woodstock Beat Kuşağı ile MTV'nin X Kuşağı arasında kalmıştı; radyo yayınları için fazla genç, "Beverly Hills", "90210" veya "Melrose Place" için fazla yaşlı. Myron çoğunlukla hayatın bir dizi tepki ve karşı tepkiden oluştuğu Suçlama Kuşağı'na dahil olduğunu düşünüyordu. Babaların her şeyi oğullarına yüklediği gibi, oğullar da gelecekteki başarısızlıkları için dönüp babalarını suçluyorlardı. Onun kuşağına geri dönüp bakmaları ve ebeveynlerinin hayatlarını mahvettiği noktaları işaret etmeleri öğretilmişti. Myron bunu asla yapmamıştı. Geri dönüp baktığında –ailesinin eskiden yaptığı şeyleri incelediğinde– sadece Myron'ın kendisi baba olmadan önce bütün bildiklerini aktarmaya çalışmak olduğunu görüyordu.

"Bu gece nasıl olduğunu biliyorum," dedi Myron, "ama kendimi kötü hissetmiyorum."

Annesi burnunu çekti. "Biliyoruz." Gözleri kızarmıştı.

Yine burnunu çekti.

"Bunun için ağlamayacaksın..."

Annesi başını iki yana salladı. "Sen bir yetişkinsin. Bunu biliyorum. Ama bir kez daha öyle sahada koşturduğunda, bu kadar uzun zamandan sonra ilk kez..."

Sesi kesildi. Babası bakışlarını kaçırdı. Üçü de aynıydı. Paparazzilerin yıldızları kovaladığı gibi onlar da nostaljinin peşinden gidiyordu.

Myron sesinin net çıkacağından emin olana kadar bekledi. "Jessica yanına taşınmamı istiyor," dedi.

En azından annesinin itiraz etmesini bekliyordu, çünkü Jessica'nın onu terk ettiği zamanı unutmadığını ve affetmediğini biliyordu; Myron bunun olacağından şüpheliydi. Babasıysa her zamanki gibi iyi haber muhabiri gibi davrandı; tarafsızdı ama o dengeli soruların altında nasıl bir değerlendirme yaptığını merak ederdiniz.

Annesi, babasına baktı. Babası ona bakarak bir elini karısının omzuna koydu. "Ne zaman istersen geri dönebilirsin," dedi annesi.

Myron neredeyse bir açıklama isteyecekti, ancak kendini tutarak sadece başıyla onayladı. Üçü mutfak masasında toplanarak sohbet etmeye başladılar. Myron kendine ızgara peynir hazırladı. Annesi bunu onun için yapmadı. Annesi köpeklerin evcilleştirilebileceğine inanıyordu, insanların değil. Artık yemek pişirmiyordu ve Myron bunu olumlu bir şey olarak görüyordu. Oğlunun üzerine titreyişi sadece laftaydı ve Myron bundan da memnundu.

Ona tatillerini anlattılar. Myron da neden yine profesyonel basketbol oynadığını kısaca ve belirsizce açıkladı. Bir saat sonra bodrumdaki odasına yöneldi. Ablasının koleje gittiği yıldan, on altı yaşından beri odası buradaydı. Bodrumda iki oda vardı; arkadaşı olmadığı zamanlarda neredeyse hiç kullanmadığı ve dolayısıyla hep temiz kalan bir oturma alanıyla, bir ergenin odasına daha çok benzeyen bir yatak odası. Yatağa girip duvardaki posterlere baktı. Çoğu ergenliğinden beri yerindeydi ve artık renkleri solmaya, köşeleri yıpranmaya başlamıştı.

Myron, Celtics'i her zaman sevmişti –babası Boston yakınlarında büyümüştü– ve dolayısıyla en sevdiği iki poster, altmışların ve yetmişlerin Celtics yıldızı John Havlicek ile takımın seksenlerdeki yıldızı Larry Bird'e aitti. Bakışlarını Havlicek'ten Bird'e çevirdi. Myron hep duvardaki üçüncü posterin kendisine ait olacağını hayal etmişti. Bu onun çocukluk hayaliydi. Celtics onu takıma aldığında pek şaşırmamıştı. Daha büyük bir güç etkisini göstermişti. Onun kaderi, sıradaki Celtics efsanesi olmaktı.

Ama sonra Burt Wesson ona çarpmıştı.

Myron ellerini başının arkasına koydu. Gözleri ışığa alışmıştı. Telefonu çaldığında dalgın bir tavırla uzandı.

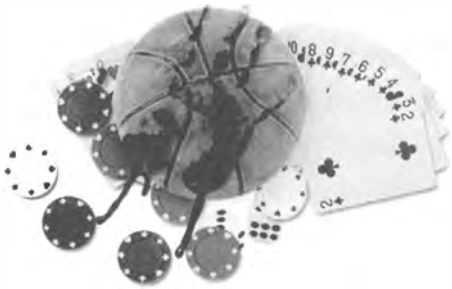
"Aradığın şey bizde," dedi elektronik olarak değiştirilmiş bir ses.

"Pardon?"

"Downing'in almak istediği şey. Senin için fiyatı elli bin dolar. Parayı toparla. Yarın gece seni arayıp talimatları vere-

ceğiz."

Telefon kapandı. Myron geri aramak için altı-yıldız-dokuzu tuşladı ama arama bölge dışından geliyordu. Başını tekrar yastığa koydu. Sonra iki postere bakarak uykuya yenik düşmeyi bekledi.

28. Bölüm

Martin Felder'ın ofisi Madison Caddesi'nde, Myron'ın ofisinden pek uzak olmayan bir yerdeydi. Ajansın adı Felder Anonim Şirketi'ydi ve firmanın iddialı ismi, Marty'nin Madison Caddesi' nde çok becerikli bir reklam yöneticisi olarak bulunmadığını gösteriyordu. Neşeli bir sekreter, Myron'ı Marty'nin ofisine büyük bir hevesle götürdü.

Kapı zaten açıktı. "Marty, Myron seni görmeye gelmiş."

Marty. Myron. Herkesin ilk adıyla çağrıldığı türden bir ofisti. Herkes yeni, düzgün ama rahat tarzda giyinmişti. Myron'ın tahminine göre ellilerinin ortalarında olan Marty, kot gömlek giymiş ve parlak turuncu kravat takmıştı. Seyrelmiş olan saçlarını başına yapıştırmıştı. Pantolonu muz cumhuriyeti yeşiliydi ve keskince ütülenmişti. Turuncu ço-

rapları kravatına uyuyordu ve ayakkabıları Hush Puppies gibiydi.

"Myron!" dedi heyecanla, Myron'ın elini biraz fazla abartılı sıkarak. "Seni görmek harika."

"Benimle bu kadar çabuk görüştüğün için teşekkürler, Marty."

Marty baştan savan bir hareketle elini havaya salladı. "Myron, lütfen. Senin için daima zamanım var." Çeşitli spor ve spor menajerliği ortamlarında birkaç kez karşılaşmışlardı. Myron, Marty'nin sert ama adil biri olarak sağlam bir ünü olduğunu biliyor, aynı zamanda hem kendisini hem de sporcularını sık sık basında gösterebiliyordu. Hem ününü hem de saygınlığını perçinleyen birkaç başarılı olma kitabı da yazmıştı. Hepsinden öte, Marty en sevdiğiniz amcaya benziyordu. İnsanlar ondan hemen hoşlanıyordu.

"Sana içecek bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu Marty. "Caffé latte, örneğin?"

"Hayır, teşekkürler."

Marty gülümseyerek başını iki yana salladı. "Uzun zamandır seni aramayı planlıyordum, Myron. Lütfen, otur."

Neon ışığında tuhaf gölgeler yapan biçimsiz heykeller dışında duvarlar boştu. Marty'nin masası ve duvara gömülmüş rafları fiberglastı. Ortalıkta hiç kâğıt görünmüyordu. Her şey bir uzay gemisinin içini hatırlatıyordu. Felder, Myron'a masanın önündeki bir koltuğu işaret etti, masanın önündeki diğer koltuğa da kendi oturdu. Bölücü veya ürkütücü izlenim yaratacak masa aradan çekilmişti.

Felder hemen konuya girdi. "Bu alanda hızlı bir şekilde isim yaptığını sana söylememe gerek olduğunu sanmıyorum, Myron. Müşterilerin sana kesinlikle güveniyor. Kulüp sahipleri ve yöneticiler sana hem saygı duyuyor hem de senden korkuyor." Korku kısmını vurgulamıştı. "Bu enderdir, Myron. Çok ender." Avuçlarını bacaklarına vurarak öne eğildi. "Spor menajerliği sektöründe çalışmaktan hoşlanıyor musun?"

"Evet."

"Güzel," dedi Marty başıyla sertçe onaylayarak. "Yaptığın şeyi sevmek önemlidir. Meslek seçimi, hayatın boyunca vereceğin en önemli karardır, bir eş seçmekten daha önemlidir." Başını kaldırıp tavana baktı. "Kim demişti, 'insanlarla ilişkilerinizden bıkabilirsiniz ama sevdiğiniz bir işten asla' diye?"

"Wink Martindale miydi?" dedi Myron.

Felder kıkırdayıp mahcup bir tavırla gülümsedi. "Sanırım buraya kendi kişisel felsefelerim hakkında konuşmamı dinlemeye gelmedin," dedi. "O halde kartlarımı masaya yatırayım. Açıkça söyle bana. Gelip Felder A.Ş.'yle çalışmaya ne dersin?"

"Burada çalışmak mı?" dedi Myron. İş Görüşmesi Bir Numaralı Kuralı: Hazırcevaplılığınla başlarını döndür.

"Yapmak istediğim şey şu," dedi Felder. "Seni kıdemli başkan yardımcısı yapmayı planlıyorum. Maaşın dolgun olacak. Müşterilerinin hepsine beklemeye alıştıkları kişisel Bolitar ilgisini göstermeye devam edebileceksin ve buna ek

olarak Felder A.Ş. kaynakları da elinin altında olacak. Bunu bir düşün, Myron. Burada yüzden fazla kişiyi çalıştırıyoruz. Bütün ayarlamalarla ilgilenecek olan kendi seyahat acentemiz var. İşimizde gerekli olan bütün detaylarla ilgilenen ve böylece seni daha önemli işler için boşa çıkaran –gerçek adlarıyla konuşalım, değil mi?– ayak işçilerimiz var." Myron'ı durdurmak ister gibi bir elini kaldırdı ama Myron kıpırdamamıştı bile. "Şimdi, bir ortağın olduğunu biliyorum; Bayan Esperanza Diaz, değil mi? Elbette o da gelecek. Şimdikinden daha yüksek bir maaşla. Ayrıca, bu yıl hukuk fakültesini bitireceğini öğrendim. Burada ilerleme için bir sürü olanak olacak." Eklemeden önce eliyle birkaç hareket yaptı. "Eh, ne diyorsun bakalım?"

"Çok mahcup oldum..."

"Olma," diye böldü Felder. "Bu benim için çok güçlü bir iş kararı. Yeteneği gördüğümde tanırım." İçten bir gülümsemeyle öne eğildi. "Bırak müşterilerinin ayak işleriyle başkaları ilgilensin, Myron. Seni en iyi yaptığın şey için özgürleştirmek istiyorum; yeni müşteriler bulmak ve anlaşmalar yapmak."

Myron'ın şirketinden vazgeçmeye niyeti yoktu, fakat adam bütün bunları çekici göstermeyi biliyordu. "Üzerinde düşünebilir miyim?" diye sordu Myron.

"Elbette," dedi Felder, teslim anlamında ellerini kaldırarak. "Seni zorlamak istemiyorum. Acele etme. Bugün cevap vermeni beklemiyorum zaten."

"Teşekkür ederim," dedi Myron. "Aslında seninle ko-

nuşmak istediğim başka bir konu vardı."

"Lütfen." Felder arkasına yaslanarak ellerini kucağında birleştirdi ve gülümsedi. "Devam et."

"Konu Greg Downing'le ilgili."

Felder'ın gülümsemesi değişmedi ama gözleri belli belirsiz parladı. "Greg Downing mi?"

"Evet. Birkaç sorum var."

Felder hâlâ gülümsüyordu. "Kesinlikle gizli olduğunu düşündüğüm şeyleri sana açıklayamayacağımı elbette biliyorsundur."

"Elbette," dedi Myron. "Bana sadece nerede olduğunu söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyordum."

Marty Felder bir an duraksadı. Bu artık bir iş görüşmesi değildi. Pazarlık aşamasına gelmişlerdi. İyi bir pazarlıkçı korkutacak ölçüde sabırlı olurdu. İyi bir soruşturmacı gibi, o da her şeyden önce bir dinleyici olmalıydı. Rakibini konuşturmalıydı. Birkaç saniye sonra Felder sordu: "Bunu neden öğrenmek istiyorsun?"

"Onunla konuşmam gerek," dedi Myron.

"Neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

"Korkarım konu gizli."

İkisi de açık ve dost yüzlerle birbirlerine bakıyorlardı ama artık ellerini göstermek istemeyen usta pokerciler olduklarını ikisi de biliyordu. "Myron," diye başladı Felder, "buradaki pozisyonumu anlamak zorundasın. Onu neden görmek istediğin konusunda en azından bir ipucu bile olmadan bu türde bir bilgiyi açıklamak konusunda kendimi rahat

hissetmiyorum."

Şimdi biraz kırıntı atma zamanıydı. "Dragons'a katılmamın nedeni bir geri dönüş değil," dedi Myron. "Clip Arnstein beni Greg'i bulmam için tuttu."

Felder'ın kaşları yarım yelkene indi. "Onu bulmak mı? Ama ben onun ayak bileğindeki sakatlığı iyileştirmek için inzivaya çekildiğini sanıyordum."

Myron başını iki yana salladı. "Bu, Clip'in basına anlattığı hikâyeydi."

"Anlıyorum." Felder bir elini çenesine koyarak yavaşça başıyla onayladı. "Ve sen de onu bulmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet."

"Seni Clip mi tuttu? Seni kendisi mi seçti? Bu onun fikri miydi?"

Myron olumlu cevap verdi. Şimdi Felder'ın yüzünde hafif bir gülümseme vardı; sanki içten içe bir espriye gülüyormuş gibi. "Greg'in daha önce de bu tür şeyler yaptığını Clip'in sana söylediğinden eminim."

"Evet," dedi Myron.

"O halde neden bu kadar endişelendiğini anlamıyorum," dedi Felder. "Yardımın için teşekkürler, Myron, fakat buna aslında hiç gerek yok."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Felder tereddüt etti. "Yine, Myron, kendini benim yerime koymanı istiyorum. Sporcularından biri gizli kalmak isteseydi, onun isteklerine ters davranır veya haklarına saygısızlık eder miydin?"

Myron blöf kokusu alıyordu. "Duruma bağlı," dedi. "Sporcumun başı büyük dertteyse, muhtemelen ona yardım edebilmek için elimden geleni yapardım."

"Nasıl bir dert?" diye sordu Felder.

"Birincisi, kumar. Greg'in oldukça sevimsiz bazı tiplere çok fazla miktarda para borcu var." Felder'dan yine tepki yoktu. Myron bunu iyiye işaret olarak yorumladı. Çoğu kimse bir müşterinin gangsterlere para borcu olduğunu duysa, belli ölçüde şaşkınlık belirtisi gösterirdi. "Kumar oynadığını biliyorsun, değil mi, Marty?"

Felder'ın kelimeleri her birini tek tek el terazisinde ölçüyormuş gibi yavaş çıktı. "Bu işte çok yenisin, Myron. Bu, her zaman yerinde olmayan güçlü bir hevesliliği de beraberinde getirir. Ben Greg Downing'in spor menajeriyim. Bu bana belli sorumluluklar yüklüyor. Ama hayatını yönetmek konusunda tam bir yetkim yok. Onun veya başka bir sporcumun boş zamanında yaptığı şeyler beni ilgilendirmez, ilgilendirmemelidir ve ilgilendiremez. Herkesin iyiliği için. Her müşterimize değer veririz ama ebeveynleri veya yaşam yöneticileri değiliz. Bunu erkenden öğrenmek önemlidir."

Cliff Notes özeti: Felder, Downing'in kumar oynadığını biliyordu.

"Greg neden on gün önce elli bin dolar para çekti?" diye sordu Myron.

Felder yine tepki vermedi. Ya Myron'ın bildikleri karşısında şaşırmayacağı bir pozisyondaydı ya da beyniyle yüz kasları arasındaki bütün bağlantıları kesebilecek bir yeteneği

vardı. "Bunu seninle konuşamayacağımı biliyorsun; dahası, böyle bir çekimi doğrulamayacağımı da." Avuçlarını yine bacaklarına vurarak gülümsedi. "İkimize de bir iyilik yap, Myron. Teklifimi düşün ve diğer konuyu boş ver. Greg yakında ortaya çıkar. Her zaman öyle olur."

"Bundan o kadar emin değilim," dedi Myron. "Bu kez başı gerçekten belada."

"Şu sözde kumar borçlarından söz ediyorsan..."

Myron başını iki yana salladı. "Hayır."

"O halde ne?"

Adam şimdiye kadar Myron'a hiçbir şey vermemişti. Downing'in kumar borcunu bildiğini hissettirmesi sadece turnike atışıydı. Myron'ın bunu bildiğini anlamıştı. İnkâr etmesi onu ya bilmediği için beceriksiz ya da ısrarla inkâr ettiği için güvenilmez yapardı. Marty Felder kurnazdı. Yanlış adım atmazdı. Myron yön değiştirmeyi denedi. "Greg'in karısını neden videoya aldın?"

Marty gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

"ProTec. Kiraladığın ajansın adı bu. Glenpointe Oteli'ne video kameraları yerleştirmişler. Nedenini bilmek istiyorum."

Felder neredeyse gülecekti. "Şunu anlamama yardım et, Myron. Önce müşterimin başının ciddi belada olduğunu söylüyorsun. Ona yardım etmek istediğini iddia ediyorsun. Sonra da bir video kaydıyla ilgili iddialarda bulunuyorsun. Seni anlamakta zorlanıyorum."

"Ben sadece sporcuna yardım etmeye çalışıyorum."

"Greg için yapabileceğin en iyi şey, bildiğin her şeyi bana anlatmak. Ben onun avukatıyım. Onun için en iyisini yapmak benim için gerçekten önemli; Dragons, Clip veya başka biri için en iyi olanı değil. Başının belada olduğunu söyledin. Anlat bana."

Myron başını iki yana salladı. "Önce sen bana şu video kaydını anlatacaksın."

"Hayır."

İşte. En üst düzeyde pazarlık, temellere dönüyordu. Birazdan birbirlerine dil çıkarmaya başlayacaklardı ama şimdilik ikisinin de yüz ifadesi nazikti. Bekleyiş oyununu oynuyorlardı. İlk hatayı hangisi yapacaktı? Myron durumu zihninde gözden geçirdi. Pazarlığın en önemli kurallarından biri: İstediklerini ve rakibinin istediklerini asla gözden kaçırma. Pekâlâ. Felder şimdi Myron'ın ne istediğini düşünüyordu? Elli bin dolar, video kayıtları ve belki bazı başka konular hakkında bilgi. Myron, Felder'ın ne istediğini düşünüyordu? Pek fazla şey değil. Myron büyük beladan söz ettiğinde onu meraklandırmıştı. Felder, Greg'in nasıl bir pisliğin içinde olduğunu biliyor olabilirdi ama yine de Myron'ın neler bildiğini öğrenmek istiyordu. Nihai analiz: Myron'ın bilgiye daha çok ihtiyacı vardı. Hamle yapmak zorundaydı. Bahsi artırmalıydı. Ve artık inceliğe gerek yoktu.

"Sana bu soruları soran kişi olmak zorunda değilim," dedi Myron.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir cinayet dedektifine de sordurabilirim."

Felder neredeyse hiç kıpırdamadı ama gözbebekleri ilginç bir şekilde genişledi. "Ne?"

"Bir cinayet dedektifi, Greg için aranıyor ilanı çıkarmaya şu kadar mesafede." Myron başparmağıyla işaretparmağını birbirine yaklaştırdı.

"Bir cinayet dedektifi mi?"

"Evet."

"Peki kim öldürüldü ki?"

Myron başını iki yana salladı. "Önce video."

Felder fevri hareket edecek biri değildi. Yine ellerini kucağında birleştirdi, tavana baktı ve ayağını yere vurdu. Hiç acele etmeden zihninde artıları eksileri, kazançları kayıpları değerlendirdi. Myron neredeyse adamın tablo çizmeye başlamasını bekliyordu.

"Sen hiç avukatlık yapmadın, değil mi, Myron?"

Myron başını iki yana salladı. "Baro sınavını geçtim, hepsi o kadar."

"Şanslısın," dedi Marty. İç çekti ve elleriyle yorgun bir hareket yaptı. "İnsanların avukatların yüz karası olmasıyla ilgili bunca espriyi neden yaptığını biliyor musun? Çünkü öyleler. Bu onların hatası değil. Gerçekten. Sistem böyle. Sistem hilekârlığı, yalancılığı ve yüz karartıcı eylemleri teşvik ediyor. Diyelim ki bir Küçükler Ligi maçındasın. Diyelim ki çocuklara o gün hiç hakem olmayacağını, kendilerinin hakemlik yapacağını söylüyorsun. Bu ahlaki olmayan birtakım davranışlara yol açmaz mıydı? Muhtemelen. Fakat sonra küçük piçlere ne olursa olsun kazanmaları gerektiğini söy-

lüyorsun. Onlara tek yapmaları gerekenin kazanmak olduğunu, adil oyun ve sportmenlik gibi şeyleri unutmaları gerektiğini söylüyorsun. Yargı sistemimiz böyle bir şey, Myron. Herkesin daha yüce hayrı için –ki bunun ne olduğu belli değil– aldatmacalara izin veriyoruz."

"Kötü bir analoji," dedi Myron.

"Nedenmiş o?"

"Hakem olmaması konusu. Avukatlar hâkimlerle yüzleşmek zorundadır."

"Birçoğu değil. Çoğu davalar daha hâkimin önüne gelmeden kapanır. Bunu sen de biliyorsun. Ama fark etmez, ne demek istediğimi anladın. Sistem, müvekkillerinin çıkarlarını koruma görüntüsü altında avukatları yalancılığa teşvik ediyor. Bu çıkar saçmalığı, olabilecek her türlü şeyi örtbas etmek için bir bahane haline geldi. Yargı sistemimizi mahvediyor."

"Gerçekten nefes kesici," dedi Myron. "Peki bütün bunların video kayıtlarıyla bağlantısı?"

"Son derece doğrudan," dedi Felder. "Emily Downing'in avukatı yalan söyledi ve gerçekleri çarpıttı. Kadın bunu ahlaksızca ve gereksiz bir abartıya taşıdı."

"Velayet konusundan mı bahsediyorsun?" diye sordu Myron.

"Evet."

"Ne yaptı ki?"

Felder gülümsedi. "Sana bir ipucu verdim. Söz konusu iddia, Birleşik Devletler'deki her üç velayet davasından bi-

rinde öne sürülüyor. Hayatları mahvetmesine rağmen, düğünlerde pirinç atma geleneği gibi neredeyse standart bir uygulamaya dönüştü."

"Çocuk tacizi mi?"

Felder cevap vermeye bile gerek görmedi. "Bu kötü niyetli ve tehlikeli yalanları çürütmemiz gerektiğini düşündük. Teraziyi dengelemek için diyebiliriz. Bundan gurur duymuyorum. Hiçbirimiz duymuyoruz. Ama utanmıyorum da. Rakibin bakır muşta kullanmakta ısrar ediyorsa adil dövüşemezsin. Hayatta kalmak için elinden geleni yapman gerekir."

"Ne yaptınız?"

"Emily Downing'i oldukça hassas bir durumda videoya çektik."

"Hassas derken tam olarak neyi kastediyorsun?"

Felder ayağa kalkarak cebinden bir anahtar çıkardı. Bir dolabı açıp bir video kaset çıkardı. Sonra başka bir dolabı açtı. Bir televizyon ve bir video cihazı ortaya çıktı. Kaseti makineye taktı ve uzaktan kumandayı aldı. "Şimdi sıra sende," dedi. "Greg'in başının büyük belada olduğunu söyledin."

Bir şeyleri açıklama sırası şimdi Myron'daydı. Pazarlığın en önemli kurallarından bir diğeri: Domuzluk edip sadece alan taraf olma, uzun vadede geri teper. "Bir kadının Greg'e şantaj yapıyor olabileceğini düşünüyoruz," dedi Myron. "Çok sayıda ismi var. Genellikle Carla'yı kullanıyor ama Sally veya Liz adını da kullanmış olabilir. Geçen cumartesi gecesi öldürülmüş."

Bu, Felder'ı afallatmıştı. En azından afallamış gibi davranıyordu. "Polis Greg'den şüphelenmiyor ya..."

"Evet," dedi Myron.

"Peki neden?"

Myron çok fazla açıklamadı. "Cinayet gecesi kadını en son gören kişi Greg'di. Cinayet mahallinde parmak izleri bulundu. Polis cinayet silahını da Greg'in evinde buldu."

"Evini mi aradılar?"

"Evet."

"Ama bunu yapamazlar."

Felder bozulmaya hazır avukatı oynamaya başlamıştı bile. "Arama emri vardı," dedi Myron. "Bu kadını tanıyor musun? Şu Carla veya Sally'yi?"

"Hayır."

"Greg'in nerede olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

"Yok."

Myron adamı izliyordu ama yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyordu. Çok ender durumlar dışında, kişinin gözlerine, beden diline veya benzeri şeylere bakarak yalan söyleyip söylemediğini asla anlayamazsınız. Gergin, kıpır kıpır insanlar gerçeği söylüyor olabilirken, iyi bir yalancı son derece sakin ve samimi görünebilir. Sözde "beden dili öğrencileri" genellikle daha fazla kesinlik gösterisiyle yanıltılabilir. "Greg neden elli bin dolar nakit çekti?" diye sordu Myron.

"Sormadım," dedi Felder. "Sana açıkladığım gibi, bu tür konular beni ilgilendirmez."

"Kumar olduğunu düşündün."

Felder yine cevap verme zahmetine girmedi. Bakışlarını yerden kaldırdı. "Bu kadının ona şantaj yaptığını söyledin."

"Evet," dedi Myron.

Felder dik dik Myron'a baktı. "Neyle tehdit ettiğini biliyor musun?"

"Emin değilim. Kumar olabilir sanırım."

Felder başıyla onayladı. Bakışlarını ayırmadan uzaktan kumandayı arkasındaki televizyona doğrultarak birkaç düğmeye bastı. Ekran aydınlandı ve gri parazitler göründü. Sonra siyah-beyaz bir görüntü belirdi. Bir otel odası. Kamera yerden çekim yapıyor gibiydi. Odada kimse yoktu. Dijital bir sayaç zamanı gösteriyordu. Görüntüler Myron'a uyuşturucu çeken Marion Barry'yi hatırlattı.

Oh!

Bu olabilir miydi? Seks yapmak bir ebeveyn olarak uygunsuzluğu göstermek için haklı bir neden olamazdı ama ya uyuşturucu bağımlılığı? Felder'ın deyimiyle teraziyi dengelemek için çocukların annesinin bir otel odasında uyuşturucu kullandığını göstermekten daha iyi bir yol olabilir miydi? Bu gerçek, bir hâkimi nasıl etkilerdi?

Ama Myron'ın görmek üzere olduğu gibi yanılmıştı.

Otel odasının kapısı açıldı. Emily tek başına içeri girdi. Ürkek tavırlarla etrafına bakındı. Yatağa oturdu ama sonra tekrar kalktı. Ortalıkta dolaştı. Tekrar oturdu. Tekrar dolaştı. Banyoyu kontrol etti, geri döndü, yine dolaştı. Parmakları bulabildiği şeyleri alıyordu; otel broşürleri, oda servisi mö-

nüleri, televizyon rehberi.

"Ses var mı?" diye sordu Myron.

Marty Felder başını iki yana salladı. Hâlâ ekrana bakmıyordu.

Myron bakışlarını ayırmadan izlerken Emily gergin davranışlarına devam ediyordu. Aniden olduğu yerde donup kalarak kapıya döndü. Kapının vurulduğunu duymuş olmalıydı. Ürkek adımlarla yaklaştı. Bay Sevgili'yi mi bekliyordu? Muhtemelen. Ama Emily tokmağı çevirip kapıyı ardına kadar açtığında, Myron bir kez daha yanıldığını anladı. İçeri giren Bay Sevgili değildi.

Bayan Sevgili'ydi.

İki kadın biraz konuştu. Odanın minibarından içki alıp içtiler. Sonra soyunmaya başladılar. Myron'ın midesi bulandı. Yatağa geçtikleri ana kadar, gerekenden fazlasını görmüştü.

"Kapat şunu."

Felder ekrana bakmadan kaseti durdurdu. "Daha önce söylediğimde samimiydim. Bununla gurur duymuyorum."

"Ne adammış," dedi Myron.

Emily'nin o korkunç düşmanlığının nedenini şimdi anlıyordu. Suçüstü videoya çekilmişti; başka bir erkekle değil, başka bir kadınla birlikte. Bunu engelleyen bir kanun elbette yoktu. Ama çoğu hâkim etkilenirdi. Dünya böyleydi. Dünyadan söz etmişken, Myron, Bayan Sevgili'yi başka bir isimle tanıyordu:

Benzetici.

29. Bölüm

Myron ofise dönerken bütün bunların ne anlama geldiğini merak ediyordu. Bir kere, Benzetici bütün bu olaylarda zararsız bir unsurdan fazlasıydı. Fakat bu kadın tam olarak neydi? Emily'ye tuzak mı kurmuştu, yoksa kendisi de videoya alındığını bilmiyor muydu? İlişkileri sürekli miydi, yoksa bir gecelik miydi? Felder bilmediğini söylemişti. Bantta iki kadın birbirlerini o kadar yakından tanıyormuş gibi görünmüyorlardı –en azından izlediği kadarıyla– fakat Myron'ın bu konuda uzman olduğu söylenemezdi.

Myron 50. Cadde'den doğuya geçti. Mets kasketi ve yırtık pırtık kotunun üzerine sarı boksör şort giymiş bir albino, bir Hint sitarı çalıyordu. Yetmişlerin ünlü klasiği "The Night Chicago Died"ı Myron'a bir çamaşırhanenin arkasındaki

yaşlı Çinli kadınları hatırlatan bir sesle söylüyordu. Albinonun önünde teneke bir bardak ve bir yığın kaset vardı. Bir kartona, *Orijinal Benny ve Sihirli Sitarı, sadece 10 $,* diye yazılmıştı. Orijinal. Oh. Bir albinonun, sitarın ve yetmişlerin müziğinin taklidini kimse istemezdi zaten.

Benny ona bakarak gülümsedi. Şarkıda oğlun yüz polisin öldüğünü öğrendiği kısma geldiğinde –belki çocuğun babası da aralarındaydı– Benny ağlamaya başladı. Bu dokunaklıydı. Myron bardağa bir dolar attı. Sokağın karşısına geçerken düşünceleri tekrar video kaydına döndü. Şimdi ne tür bir bağlantı olduğunu merak ediyordu. Bandı izlediği için kendini kötü hissediyordu zaten ve şimdi de bir sapık gibi sürekli zihninde tekrarlıyordu. Sonuçta abartılı bir tuhaflıktan ibaretti muhtemelen. Bütün bunları Liz Gorman'ın cinayetiyle birleştirecek nasıl bir bağlantı olabilirdi ki? Görebildiği kadarıyla yoktu; ama sonuçta Liz Gorman'ın Greg'in kumar alışkanlığıyla veya bütün bu olanlarla bağlantısını da anlayamıyordu.

Ancak, bant hiç şüphesiz bazı önemli sorunları ortaya çıkarmıştı. Bir kere, Greg'e karşı yapılan taciz iddiaları vardı. Bu iddialarda gerçeklik payı var mıydı, yoksa Marty Felder'ın vurguladığı gibi, Emily'nin avukatı belden aşağı mı vuruyordu? Üstelik Emily çocukları elinde tutmak için her şeyi yapacağını Myron'a kendisi söylememiş miydi? Hatta cinayet işleyebileceğini? Emily video kaydını öğrendiğinde nasıl tepki vermişti? Bu korkunç tecavüzden sonra Emily ne kadar ileri giderdi?

Myron, Park Caddesi'ndeki ofis binasına girdi. Asansörde takım elbise giymiş genç bir kadına kısaca gülümsedi. Asansör ucuz parfüm kokuyordu; duş almanın fazla zaman kaybettireceğini düşünen birinin kötü kokuyu bastırmak için bolca sıkmayı tercih edeceği cinsten. Genç kadın burnunu çekerek Myron'a baktı.

"Parfüm kullanmıyorum," dedi Myron.

Kadın ikna olmuş gibi görünmüyordu. Belki de genel olarak cinsiyet ayrımcılığı yapıyordu. Mevcut şartlar altında anlaşılabilir bir durumdu.

"Nefesinizi tutmayı deneyin," dedi Myron.

Kadın yosun yeşili bir suratla Myron'a baktı.

Ofisine girdiğinde Esperanza gülümseyerek onu selamladı. "Günaydın."

"Ah, hayır," dedi Myron.

"Ne?"

"Bana daha önce hiç günaydın dememiştin. Asla."

"Elbette dedim."

Myron başını iki yana salladı. "*Et tu*, Esperanza?"

"Ne diyorsun sen?"

"Dün gece olanları duydun. Bana.... nasıl desem... nazik davranmaya mı çalışıyorsun?"

Esperanza'nın gözleri alevlendi. "Maçının umurumda olduğunu mu sanıyorsun? Her hareketinde kıçının tutuşmuş olmasından bana ne?"

Myron başını iki yana salladı. "Çok geç," dedi. "Umursuyorsun."

"Umursamıyorum. Berbattın. Kabul et."

"İyi deneme."

"Ne, iyi deneme? Berbattın. BER-BAT-TIN. Acınacak durumdaydın. Seni tanıdığım için utandım. İçeri girdiğimde saklandım."

Myron eğilerek Esperanza'yı yanağından öptü.

Esperanza elinin tersiyle yanağını sildi. "Bit aşısı olmam gerekecek."

"Ben iyiyim," dedi Myron. "Gerçekten."

"Sanki umurumdaydı. Gerçekten."

Telefon çaldı. Esperanza cevap verdi. "MB SportsReps. Ah, evet, Jason, o burada. Bir dakika." Bir elini ahizenin üzerine koydu. "Jason Blair."

"Kıçının güzel olduğunu söyleyen sürüngen mi?"

Esperanza başıyla onayladı. "Ona bacaklarımı da hatırlat."

"Ofisten cevap vereceğim." Masanın üzerinde duran bir tomar kâğıdın üzerindeki fotoğraf Myron'ın dikkatini çekti. "Bu ne?"

"Kuzgun Tugayı dosyası," dedi Esperanza.

Grubun 1973'te çekilmiş fotoğrafını eline aldı; yedi kişi bir aradaydı. Liz Gorman'ı hemen tanıdı. Kadına dikkatli bakmamıştı, fakat gördüğü kadarıyla, kimsenin Carla'yla Liz Gorman'ın aynı kişi olduğunu düşünmesi mümkün değildi. "Bunu birkaç dakikalığına alabilir miyim?" diye sordu Myron.

"Keyfine bak."

Myron ofise girip telefonu açtı. "Ne haber, Jason?"

"Hangi cehennemdeydin sen be?"

"Fena değilim. Ya sen?"

"Ukalalılığı kes. Sözleşmemi şu küçükhanıma bıraktın ve her şeyi mahvetti. MB'den ayrılmayı düşünmeye başladım."

"Sakin ol, Jason. Nasıl mahvetmiş bakalım?"

Hayretten Jason'ın sesi çatladı. "Bilmiyor musun?"

"Yoo."

"Şu anda Red Sox'la ateşli bir pazarlığın ortasındayız, değil mi?"

"Doğru."

"Ben Boston'da kalmak istiyorum. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama gidiyormuşum gibi göstererek gürültü yapmamız gerek. Yapacağımızı söylediğin şey buydu. Onlara takım değiştirmeyi düşündüğüm izlenimini vermeliydik. Ücreti artırmak için. Ben özgür bir adamım. Yapacağımız şey bu, değil mi?"

"Doğru."

"Onların takımda olmayı istediğimi bilmelerini istemiyoruz, doğru mu?"

"Doğru. Belli bir ölçüde."

"Başlatma ölçüne," diye çıkıştı Jason. "Geçen gün komşum Sox'tan bir mektup almış; sezon biletlerini yenileyip yenilemeyeceğini soruyorlarmış. Broşürün üzerinde geri döneceğimi söyleyen resim kimin tahmin et? Hadi, tahmin et."

"Seninki mi, Jason?"

"Aynen öyle! Bu yüzden ben de Bayan Güzel Kıçlı'yı aradım ve..."

"Bacakları da harikadır."

"Ne?"

"Bacakları. O kadar uzun boylu değil, dolayısıyla bacakları da çok uzun değil. Ama çok güzeller."

"Benimle dalga geçmeyi keser misin, Myron? Dinle beni. Söylediğine göre Sox onu aramış ve henüz sözleşme imzalamamış olsam da, reklamda benim fotoğrafımı kullanmalarında bir sakınca olup olmadığını sormuşlar. O da kullanmalarını söylemiş! Red Sox'taki o serseriler sence ne düşünüyor şimdi, ha? Sana ne olduğunu söyleyeyim. Ne olursa olsun onlarla sözleşme imzalayacağımı düşünüyorlar. Bu kadın yüzünden bütün avantajımızı kaybettik."

Esperanza vurmadan kapıyı açtı. "Bu sabah geldi." Myron'ın masasına bir sözleşme attı. Jason'ın sözleşmesiydi. Myron sözleşmeyi gözleriyle taradı. "Şu bezelye beyinliyi hoparlöre ver," dedi Esperanza.

Myron söyleneni yaptı.

"Jason."

"Ah, Tanrım, Esperanza, defol git şu hattan. Myron'la konuşuyorum."

Esperanza ona aldırmadı. "Bilmeyi hak etmesen de, sözleşmeni sonuçlandırdım. İstediğin her şeyi ve daha fazlasını aldın."

Bu, Jason'ı yavaşlattı. "Yılda dört yüz bin daha fazla mı?"

"Altı yüz bin. Ayrıca fazladan çeyrek milyon dolar sözleşme ikramiyesi."

"Sen... nasıl... ne?"

"Sox batırdı," dedi Esperanza. "Resmini o broşürde kullandıklarında, anlaşma tamamlanmış sayıldı."

"Anlamıyorum."

"Basit," dedi Esperanza. "Broşür üzerinde senin resminle yayınlandı. İnsanlar buna dayanarak bilet aldı. Bu arada ben ön masayı aradım ve Teksas'ta Rangers'la anlaşmaya karar verdiğini söyledim. Onlara anlaşmanın neredeyse tamamlandığını açıkladım." Esperanza oturduğu yerde kıpırdandı. "Şimdi, Jason, bir an için Red Sox'tan bir yetkili olduğunu düşün. Ne yaparsın? Bütün o bilet alanlara, resmi broşüre basılmış olan Jason Blair'ın takımda olmayacağını, çünkü Teksas Rangers'ın daha yüksek fiyat ödeyerek onu aldığını nasıl açıklarsın?"

Sessizlik. "Bacaklarının ve kıçının canı cehenneme," dedi Jason. "Gördüğüm en muhteşem beyin seninki kızım."

"Başka bir şey var mıydı, Jason?" diye sordu Myron.

"Git antrenman yap, Myron. Dün geceki oyunundan sonra buna kesinlikle ihtiyacın var. Detayları Esperanza'yla konuşmak istiyorum."

"Masamdan görüşeceğim," dedi Esperanza.

Myron, Jason'ı beklemeye aldı. "Güzel hamle," dedi, Esperanza'ya.

Esperanza omuz silkti. "Sox pazarlama bölümünden biri çuvallamış işte. Olur böyle şeyler."

"Sen de çok iyi değerlendirmişsin."

Esperanza'nın ses tonu abartılı bir şekilde monotondu. "Göğsüm gururla kabardı."

"Söylediklerimi unut. Git Jason'la konuş."

"Hayır, gerçekten, hayattaki en büyük hedefim senin gibi olmak."

Myron başını iki yana salladı. "Sende benimki gibi kıç yok."

"Ah, bu doğru," dedi Esperanza çıkmadan önce.

Myron yalnız kalınca Kuzgun Tugayı'nın fotoğrafını eline aldı. Hâlâ serbest olan üç üyeye baktı; Gloria Katz, Susan Milano ve Kuzgun'un gizemli lideri, en ünlü üyesi Cole Whiteman. Kimse Cole Whiteman'dan daha fazla merak uyandırmamış, basının ilgisini çekmemişti. Kuzgunlar gizlendiğinde Myron daha ilkokuldaydı, fakat hikâyeleri hâlâ hatırlıyordu. Bir kere, Cole, Win'in kardeşi gibiydi; sarışın, soylu yüzlü, zengin aile çocuğu. Fotoğraftaki diğer herkes uzun saçlı ve pejmürde görünüşlüyken, Cole muhafazakâr bir saç modeliyle, altmışlarda moda olan fazla uzun favorileriyle görünüyordu. Radikal solcu olduğu düşünülemezdi bile. Ama Myron'ın Win'den öğrendiği gibi, görünüş sık sık yanıltıcı olabilirdi.

Fotoğrafı bırakarak Dimonte'nin polis merkezindeki numarasını tuşladı. Dimonte hırlayarak alo dedikten sonra Myron ona yeni bir şey olup olmadığını sordu.

"Ortak olduğumuzu filan mı sanıyorsun, Bolitar?"

"Hem de Starsky ile Hutch gibi," dedi Myron.

"Tanrım, o ikisini özlüyorum," dedi Dimonte. "O araba. Şu Fuzzy Bear."

"Huggy Bear," dedi Myron.

"Ne?"

"Adı Huggy Bear'dı, Fuzzy Bear değil."

"Ciddi misin?"

"Zamanımız az, Rolly. Yapabilirsem yardım etmeme izin ver."

"Önce sen. Ne buldun?"

Bir pazarlık daha. Myron ona Greg'in kumar bağımlılığını anlattı. Rolly'nin elinde de telefon kayıtları olduğunu düşünerek, ona şantaj şüphesini de açıkladı. Video kaydından söz etmedi. Önce Emily'yle konuşana kadar bu adil olmazdı. Dimonte birkaç soru sordu. Tatmin olunca, "Pekâlâ," dedi, "ne bilmek istiyorsun?"

"Greg'in evinde başka bir şey buldun mu?"

"Hiçbir şey," dedi Dimonte. "Yani, hiçbir şey. Yatak odasında kadın eşyaları bulduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun? Parfümler, giysiler vesaire?"

"Evet."

"Şey, biri onları da temizlemiş. Bir kadının varlığına işaret eden hiçbir şey yok."

Demek, diye düşündü Myron, *sevgili teorisi çirkin başını bir kez daha gösterdi.* Sevgilisi Greg'i korumak için eve geri dönüp kanı temizlemişti. Sonra ilişkilerinin gizli kalmasını sağlamak için kendi izlerini de örtmüştü. "Ya tanıklar?" diye sordu Myron. "Liz Gorman'ı binada gören filan olmuş

mu?"

"Hayır. Bütün mahalleyi araştırdık. Kimse bir şey görmemiş. Herkes işinde gücündeymiş anlaşılan. Ah, bir şey daha: Basın cinayeti ele aldı. Haber sabah baskısında verildi."

"Onlara kadının gerçek adını verdin mi?"

"Deli misin sen? Elbette vermedim. Sıradan bir haneye tecavüz ve cinayet olduğunu düşünüyorlar. Ama şunu dinle. Bu sabah isimsiz biri aradı. Greg Downing'in evini kontrol etmemizi söyledi."

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır. Bir kadındı."

"Ona tuzak kuruyorlar, Rolly."

"Ciddi misin, Sherlock? Ve cinayet de büyük bir haber olmadı. Arka sayfalarda, sıradan cinayet haberlerinden biri olarak kaldı. Bir üniversite kampusuna yakın olduğu için biraz daha fazla dikkat çekti sadece."

"O bağlantıyı araştırdın mı?" diye sordu Myron.

"Ne bağlantısı?"

"Columbia Üniversitesi oraya çok yakın. Altmışlardaki hareketlerin yarısı orada başlamıştı. Hâlâ taraftarları filan olmalı. Belki Liz Gorman'a yardım eden birileri olabilir."

Dimonte abartılı bir şekilde iç çekti. "Bolitar, sen bütün polisleri salak mı sanıyorsun?"

"Hayır."

"Bunu düşünen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

"Şey," dedi Myron, "doğuştan yetenekli olduğum söylenir."

"Bugünkü spor sayfasında öyle demiyor."

Tuşe. "Ne buldun peki?"

"Evi Sidney Bowman adında sözde bir Columbia profesöründen kiralamış; Bowman çatlağın teki, fanatik bir solcu."

"Çok hoşgörülüsün, Rolly."

"Evet, neyse, o ACLU toplantılarını kaçırmaya başladığımda bağlantımı kaybettim. Ama bu komünist konuşmuyor. Gorman'ın sadece evi tuttuğunu ve nakit ödediğini söylüyor. Yalan söylediğini hepimiz biliyoruz. Federaller onun canını çıkardı ama yanında onu koruyan liberal avukat sürüngenler var. Bize Nazi domuzu filan dedi."

"Bu iltifat değil, Rolly. Bilmiyorsan."

"Söylediğin için teşekkürler. Krinsky'yi herifin peşine taktım ama bir şey bulamadı. Yani, bu Bowman aptal filan değil. Onu izlediğimizi biliyor olmalı."

"Adamla ilgili başka ne buldunuz?"

"Boşanmış. Çocuğu yok. Gerçek dünyada önemi olmayan bir konuda ders veriyor. Krinsky'nin öğrendiklerine bakılırsa, zamanının çoğunu evsizlere yardım ederek geçiriyor. Günlük programı bu olmalı; parklarda ve barınaklarda evsizlerle takılıyor. Dediğim gibi, çatlağın teki."

Win kapıyı vurmadan içeri girdi. Doğruca köşeye giderek gardırobun kapısını açtı ve bir boy aynası ortaya çıktı. Saçlarını kontrol etti ve mükemmel durumda olmasına rağ-

men yine de düzeltti. Sonra bacaklarını biraz açarak kollarını doğruca öne uzattı. Golf sopası tutar gibi yaptı. Win aynada hareketini izleyerek yavaş yavaş hayali sopayı arkaya doğru kaldırdı; kolunun düz ve tutuşunun rahat olmasına dikkat ediyordu. Bazen sokakta yürürken vitrin camlarının önünde durup bunu sürekli yapardı. Kendi yansımalarını gördükleri her seferde kaslarını geren vücut geliştirmecilerin golf karşılığı bu olmalıydı. Aynı zamanda son derece sinir bozucuydu.

"Başka bir şey var mı, Rolly?"

"Hayır. Sende?"

"Bir şey yok. Sonra görüşürüz."

"Sabırsızlanıyorum, Hutch," dedi Dimonte. "Bak, ne diyeceğim. Krinsky o kadar genç ki diziyi hatırlamıyor bile. Üzücü, değil mi?"

"Çağdaş gençlik," dedi Myron. "Kültür sıfır."

Myron telefonu kapadı. Win aynadaki atışını incelemeye devam etti. "Anlatsana," dedi. Myron anlattı. Hikâyesini bitirince Win ona döndü. "Şu Fiona, eski tavşan kız. Bir III. Windsor Horne Lockwood soruşturması için mükemmel bir adaya benziyor."

"Bak sen," dedi Myron. "Ama önce bana III. Windsor Horne Lockwood'un Benzetici'yle soruşturmasının nasıl gittiğini söylesene."

Win aynada kaşlarını çatarak tutuşunu düzeltti. "Oldukça ketum biri," dedi. "Bu yüzden farklı bir taktik izledim."

"Nasıl yani?"

Win ona aralarında geçen konuşmayı anlattı. Myron başını iki yana salladı. "Yani onu takip mi ettin?"

"Evet."

"Ve?"

"Söyleyecek fazla bir şey yok. Maçtan sonra TC'nin evine gitti. Orada kaldı. TC'nin evinden herhangi bir arama yapılmadı. Ya sohbetimiz onu çok sarstı ya da gerçekten bir şey bilmiyor."

"Ya da," diye ekledi Myron, "izlendiğini biliyordu."

Win yine kaşlarını çattı. Ya Myron'ın önerisinden hoşlanmamıştı ya da sopa savuruşunda bir sorun fark etmişti. Muhtemelen ikincisiydi. Aynadan dönerek Myron'ın masasına baktı. "Şu Kuzgun Tugayı mı?"

"Evet. Aralarından biri sana benziyor." Myron, Cole Whiteman'ı işaret etti.

Win bir an fotoğrafı inceledi. "Adam gerçekten yakışıklı olsa da, hem benim tarzım hem de çarpıcı görünüşüm onda yok."

"Bir de mütevazılığın."

Win elini uzattı. "Bak da kendin gör."

Myron fotoğrafa tekrar baktı. Dimonte'nin Profesör Sidney Bowman'ın günlük programıyla ilgili söylediklerini düşünüyordu. Sonra birden aklına bir fikir geldi. Kanının donduğunu hissetti. Zihninde Cole'un hatlarını biraz değiştirdi, estetik ameliyat değişikliklerini ve yirmi yıllık yaşlanmayı hayal etti. Tam olarak uymuyordu ama yakındı.

Liz Gorman çoğu belirgin özelliğini değiştirerek gizlen-

meyi başarmıştı. Aynı şeyi Cole Whiteman da yapmış olamaz mıydı?

"Myron?"

Myron başını kaldırıp Win'e baktı. "Sanırım Cole Whiteman'ı nerede bulacağımızı biliyorum."

30. Bölüm

Hector, Myron'ı tekrar Parkview Lokantası'nda görmekten hoşlanmamıştı.

"Sally'nin suç ortağını bulduğumuzu sanıyoruz," dedi Myron.

Hector bir bezle tezgâhın üzerini sildi.

"Adı Norman Lowenstein. Onu tanıyor musunuz?"

Hector başını iki yana salladı.

"Bir evsiz. Arka tarafta takılıyor ve sizin ankesörlü telefonunuzu kullanıyor."

Hector durdu. "Bir evsizi mutfağıma sokacağımı mı sanıyorsunuz?" dedi. "Üstelik bir arka tarafımız da yok. Kendiniz bakın."

Cevap Myron'ı şaşırtmadı. "Geçen gün buraya geldi-

ğimde tezgâhta oturuyordu," dedi. "Tıraşsız. Uzun siyah saçlı. Üzerinde lime lime bir bej pardösü vardı."

Hector bezle uğraşmaya devam ederken başıyla onayladı. "Sanırım kimi kastettiğinizi biliyorum. Siyah spor ayakkabı mı giyiyordu?"

"Evet."

"Buraya sık gelir. Ama adını bilmiyorum."

"Onu Sally'yle konuşurken gördünüz mü hiç?"

Hector omuz silkti. "Belki. Garsonluk yaptığı zamanlarda. Gerçekten bilmiyorum."

"Buraya en son ne zaman geldi?"

"Onu sizin geldiğiniz günden beri görmedim," dedi Hector.

"Onunla hiç tanışmadınız mı?"

"Hayır."

"Ya da onun hakkında bir şey bilmiyor musunuz?"

"Hayır."

Myron bir kâğıt parçasına telefon numarasını yazdı. "Onu görürseniz lütfen beni arayın. Bin dolarlık ödül var."

Hector telefon numarasını inceledi. "Bu sizin iş numaranız mı? AT&T'deki?"

"Hayır. Özel numaram."

"Hımm," dedi Hector. "Siz gittikten sonra AT&T'yi aradım. Y511 diye bir şey ve Bernie Worley adında bir elemanları yokmuş." Hector öfkeli görünmüyordu ama keyifli de değildi. Sadece dikkatli gözlerle bakarak Myron'ı inceliyordu.

"Size yalan söyledim," dedi Myron. "Özür dilerim."

"Gerçek adınız ne?" diye sordu Hector.

"Myron Bolitar." Adama kartvizitlerinden birini verdi. Hector bir an kartı inceledi.

"Spor menajeri misiniz?"

"Evet."

"Bir spor menajerinin Sally'yle ne ilgisi olabilir ki?"

"Uzun hikâye."

"Yalan söylememeliydiniz. Doğru bir davranış değildi."

"Biliyorum," dedi Myron. "Önemli olmasaydı bunu yapmazdım."

Hector kartı gömlek cebine attı. "İlgilenmem gereken müşterilerim var." Döndü. Myron biraz daha açıklamayı düşündü ama anlamı yoktu.

Win kaldırımda onu bekliyordu. "Eee?"

"Cole Whiteman, kendini Norman Lowenstein olarak tanıtan bir evsiz."

Win bir taksiye el salladı. Türbanlı sürücü yavaşladı. Bindiler. Myron ona gidecekleri yeri söyledi. Sürücü başıyla onayladı; bunu yaparken türbanı aracın tavanına sürüdü. Öndeki kolonlardan sitar sesi duyuluyor, jilet keskinliğinde sesler savuruyordu. Berbattı. Benny ve Sihirli Sitarı bunun yanında Itzhak Perlman gibi kalırdı. Yine de Yanni'den iyiydi.

"Eski fotoğrafındakine hiç benzemiyor," dedi Myron.

"Estetik ameliyat yaptırmış. Saçlarını uzatıp simsiyah boyamış."

Bir trafik ışığında durdular. Mavi bir TransAm yanlarına yanaştı; toprağı sarsacak kadar güçlü bir müzikte, hiphopçunun teki olduğu anlaşılan sürücü oturduğu yerde hoplayıp zıplıyordu. Taksi gürültü yüzünden titremeye başlamıştı. Yeşil yandı. TransAm hızla fırladı.

"Liz Gorman'ın kılık değiştirdiğini düşünmeye başlamıştım," diye devam etti Myron. "Belirgin özelliklerini alıp tersine çevirmişti. Cole da temiz, iyi aileden gelen bir zengin çocuğuydu. Bunun tam tersi, pislik içinde bir evsiz olabilirdi."

"Bir *Yahudi* evsiz," diye düzeltti Win.

"Doğru. Dolayısıyla Dimonte Profesör Bowman'ın evsizlerle takıldığını söyleyince bir şeyler yerine oturdu."

Türbanlı bağırdı: "Yol."

"Ne?"

"Yol. Henry Hudson mı, Broadway mi?"

"Henry Hudson," diye cevap verdi Win. Myron'a baktı. "Devam et."

"Bence böyle oldu," dedi Myron. "Cole Whiteman, Liz Gorman'ın başının dertte olduğundan şüpheleniyordu. Belki onu aramamış veya onunla buluşmamıştı. Sorun şuydu ki kendisi kontrol edemezdi. Whiteman bunca yıl aptal olduğu için yeraltında hayatta kalmadı. Polis kadını bulduğu takdirde, ona tuzak kuracaklarını biliyordu; şu anda yaptıkları gibi."

"Dolayısıyla," dedi Win, "onu kontrol etmek için seni kullandı."

Myron başıyla onayladı. "Lokantada takılıp Sally'yle ilgili bir şeyler duymaya çalışıyordu. Benim Hector'la konuştuğumu duyunca şansının ayağına geldiğini düşündü. Bana lokantadaki telefon sayesinde onu tanıdığını söyledi. Sevgili olduklarını iddia etti. Hikâye tutarlı olmak zorunda değildi, sorgulamadım da. Her neyse, beni kadının evine götürdü. Ben içeri girince neler olacağını görmek için gizlendi. Polislerin geldiğini gördü. Muhtemelen dışarı çıkarılan cesedi de gördü; hepsini güvenli bir mesafeden izledi. Başından beri şüphelendiği şey doğrulandı. Liz Gorman ölmüştü."

Win bunu bir an düşündü. "Profesör Bowman'ın evsizleri ziyaret ederken onunla bağlantı kurduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet."

"Yani sıradaki hedefimiz Cole Whiteman'ı bulmak."

"Evet."

"Tanrı'nın unuttuğu bir barınaktaki leş gibi evsizlerin arasında?"

"Evet."

Win sıkıntılıydı. "Ah, lanet olsun."

"Ona tuzak kurmayı deneyebiliriz," dedi Myron. "Ama sanırım bu fazla uzun sürer."

"Nasıl tuzak kuracaksın?"

"Bence geçen gece beni telefonla arayan oydu," dedi Myron. "Liz Gorman nasıl bir şantaj planı sürdürüyorsa,

Whiteman'ın da işin içinde olduğunu düşünmek doğal."

"Peki neden sen?" diye sordu Win. "Greg Downing'le ilgili bir şeyler biliyorsa, neden para koparmak için seni hedef olarak seçsin?"

Bu, Myron'ın da kafasını kurcalayan bir soruydu. "Emin değilim," dedi yavaşça. "En iyi tahminim, Whiteman'ın beni lokantada tanımış olma olasılığı. Muhtemelen Greg Downing'le yakından bağlantım olduğunu düşündü. Greg'e ulaşamayınca da beni denemeye karar verdi."

Myron'ın cep telefonu çaldı. Açıp cevap verdi.

"Hey, Starsky." Arayan Dimonte'ydi.

"Ben Hutch'ım," dedi Myron. "Starsky olan sensin."

"Her neyse," dedi Dimonte, "sanırım hemen şubeye gelmek istersin."

"Bir şey mi buldun?"

"Katilin Gorman'ın dairesinde bıraktığı fotoğrafa bir şey dersen," dedi Dimonte.

Myron neredeyse telefonu düşürüyordu. "Ciddi misin sen?"

"Evet. Ve ne olduğunu asla tahmin edemezsin."

"Ne?"

"Bir kadın."

31. Bölüm

"Mesele şu," dedi Dimonte. Polislerin, tanıkların arasından yürüyorlardı. Win dışarıda bekliyordu. Polislerden hoşlanmıyordu ve onlar da Win'e dondurma ısmarlamak derdinde değillerdi. Herkes için en iyisi uzak durmaktı. "Video kaydında suçluyu kısmen görebildik. Sorun şu ki kimliğini belirlemek için yeterli değil. Senin onu tanıyabileceğini düşündüm."

"Ne tür bir video kaydı?"

"110. Cadde'yle 111. Cadde arasında Broadway üzerinde bir kargo garajı var, bloğun doğu tarafında," dedi Dimonte. Myron'ın bir adım önünde hızlıca yürüyordu. Myron'ın yetişebildiğinden emin olmak için sürekli dönüp bakıyordu. "Ev elektroniğiyle ilgileniyorlar. Nasıl olduğunu

bilirsin; her eleman yasal hakkıymış gibi çalar. Bu yüzden de şirket her yere gözlem kameraları kurmuş. Her şeyi kayda alıyorlar." Yürümeye devam ederken başını iki yana salladı, Myron'a kürdansız bir ağızla gülümsedi ve ekledi: "Sevgili ağabey. Arada bir birisi suçlunun birini döven polisler yerine bir suçu da banda alır, anlıyorsun ya?"

Küçük bir sorgu odasına girdiler. Myron aynaya baktı. Tek yönlü olduğunu biliyordu; polisiye dizileri izleyen herkes bunu bilirdi. Myron diğer tarafta kimsenin olduğunu sanmıyordu ama yine de dilini çıkardı. Bay Yetişkin. Krinsky bir televizyon ve video aletinin yanında duruyordu. Myron bugün ikinci kez bir video izleyecekti. Bu seferkinin daha normal olmasını umuyordu.

"Selam, Krinsky," dedi Myron.

Krinsky sessizce başıyla onayladı. Bay Geveze.

Myron, Dimonte'ye döndü. "Bir kargo garajı kamerasının katili nasıl kayda aldığını hâlâ anlayamadım."

"Kameralardan biri kamyon girişindeymiş," diye açıkladı Dimonte. "Hareket eden kamyonlardan bir şey düşmediğinden emin olmak için, ne demek istediğimi anlamışsındır. Kamera kaldırımı kısmen görüyor. İnsanların gelip geçtiğini görebiliyorsun." Duvara yaslanarak Myron'a oturmasını işaret etti. "Şimdi anlayacaksın."

Myron oturdu. Krinsky oynatma tuşuna bastı. Yine siyah-beyaz. Yine sessiz. Ama bu kez tepeden çekilmişti. Myron bir kamyonun önünü ve arkasında bir kaldırım gördü. Çok kimse gelip geçmiyordu, geçenlerse uzak siluetler ha-

linde görünüyordu.

"Bunu nasıl buldunuz?" diye sordu Myron.

"Neyi?"

"Bandı."

"Böyle şeyleri daima kontrol ederim," dedi Dimonte, pantolonunun belini yukarı çekerken. "Otoparklar, depolar, böyle yerler. Bugünlerde hepsinde gözlem kameraları var."

Myron başıyla onayladı. "İyi iş, Rolly. Etkilendim."

"Vay canına," dedi Dimonte, "artık ölsem de gam yemem."

Herkes ukalaydı. Myron dikkatini ekrana çevirdi. "Kasetlerin uzunluğu ne kadar?"

"On iki saat," diye cevap verdi Dimonte. "Sabah saat dokuzda ve akşam saat sekizde değiştiriyorlar. Her bandı üç hafta saklıyorlar. Sonra üzerlerine yeni kayıt alıyorlar." Parmaklarıyla işaret etti. "İşte geliyor. Krinsky."

Krinsky bir tuşa basarak görüntüyü dondurdu.

"Az önce görüntüye giren kadın. Sağ tarafta. Güneye doğru gidiyor, yani olay yerinden uzaklaşıyor."

Myron bulanık bir şey görüyordu. Kadının yüzü görünmüyor, boyu anlaşılmıyordu. İnce yüksek topuklu ayakkabı ve fırfır boyunlu uzun bir manto giymişti. Kilosunu kestirmek zordu. Saçlarıysa tanıdık geliyordu. Doğal bir sesle konuştu. "Evet, onu görüyorum."

"Sağ eline bak," dedi Dimonte.

Myron söyleneni yaptı. Kadının elinde uzun ve siyah bir şey vardı. "Seçemiyorum."

"Görüntüyü büyüttük. Krinsky."

Krinsky, Myron'a iki tane büyük siyah-beyaz fotoğraf verdi. Birincisinde kadının başı büyütülmüştü ama yüz hatları hâlâ görünmüyordu. İkinci resimde elindeki uzun ve siyah nesne daha belirgindi.

"Bir şeye sarılmış bir çöp torbası olduğunu düşünüyoruz," dedi Dimonte. "Biçimi sence de tuhaf değil mi?"

Myron fotoğrafa bakarak başıyla onayladı. "İçinde bir beyzbol sopası olduğunu düşünüyorsunuz."

"Ya sen?"

"Evet," dedi Myron.

"Bu naylon torbalardan Gorman'ın mutfağında bulduk."

"Ve muhtemelen New York'taki mutfakların en azından yarısında da bulursunuz," diye ekledi Myron.

"Doğru. Ama tarihe ve saate bak."

Ekranın sol üst köşesindeki dijital saat 02:12.32'yi gösteriyordu. Tarih cumartesi sabahıydı. Liz Gorman, Greg Downing'le birlikte İsviçre Kulübesi'nde görüldükten saatler sonra.

"Kamera onu diğer yönde gelirken de kaydetmiş mi?" diye sordu Myron.

"Evet, fakat pek net değil. Krinsky."

Krinsky başa sarma tuşuna bastı. Birkaç saniye sonra durdurdu ve görüntü geri döndü. Şimdi saat 01:41.12'ydi. Otuz dakikadan biraz fazla.

"İşte geliyor," dedi Dimonte.

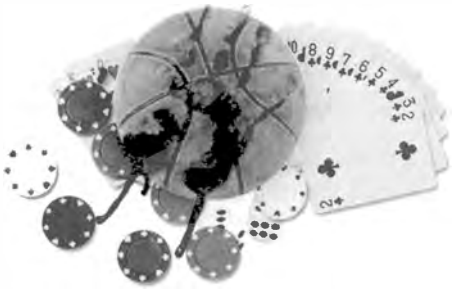
Görüntü hızla aktı. Myron sadece kadının fırfır boyunlu

uzun mantosunu seçebildi. Bu kez elinde bir şey yoktu. "Diğer kısmı tekrar göreyim," dedi Myron. "Hepsini."

Dimonte, Krinsky'ye dönerek başıyla onayladı. Krinsky yeri bulup oynatma tuşuna bastı. Myron hâlâ kadının yüzünü göremiyordu, ancak yürüyüşü bâşka hikâyeydi. Bir kişi ancak bu kadar belirgin bir tarzla yürüyebilirdi. Myron yüreğinin ağzına geldiğini hissetti.

Dimonte kısık gözlerle onu izliyordu. "Kadını tanıdın mı, Bolitar?"

Myron başını iki yana salladı. "Hayır," diye yalan söyledi.

32. Bölüm

Esperanza liste yapmayı severdi.

Önünde Kuzgun Tugayı dosyasıyla en önemli üç noktayı kronolojik sırada not almıştı:

Kuzgun Tugayı, Tucson'da bir bankayı soydu.

Birkaç gün içinde, Kuzgunlardan en azından biri (Liz Gorman) Manhattan'daydı.

Kısa süre sonra Liz Gorman ünlü bir profesyonel basketbol oyuncusuyla bağlantı kurdu.

Liste devam edemiyordu.

Dosyayı açarak grubun geçmişini kısaca inceledi. Kuzgunlar 1975 yılında medya kralı Cooper Flootworth'ün yirmi iki yaşındaki oğlu Hunt Flootworth'ü kaçırmıştı. Hunt, San Francisco Devlet Üniversitesi'nde Kuzgunlardan birkaçıyla

sınıf arkadaşıydı ve aralarında Cole Whiteman ile Liz Gorman da vardı. Asla oturup işlerini başkalarının halletmesine izin vermeyen ünlü Cooper Flootworth, oğlunu kurtarmak için adamlar tutmuştu. Kurtarma operasyonu sırasında Hunt, Kuzgunlardan biri tarafından yakın mesafeden ateş edilerek kafasından vurulmuştu. Bunu hangisinin yaptığını kimse bilmiyordu. Olay yerindeki tugay üyelerinden dördü kaçmıştı.

Dev Cindy ofise girdi. Titreşimler Esperanza'nın masasının üzerindeki kalemleri yere yuvarladı.

"Pardon," dedi Cindy.

"Sorun değil."

"Timmy beni aradı," dedi Cindy. "Cuma gecesi çıkıyoruz."

Esperanza yüzünü ekşitti. "Adı Timmy miymiş?"

"Evet," dedi Cindy. "Tatlı değil mi?"

"Muhteşem."

"Ben toplantı odasındayım," dedi Cindy.

Esperanza dosyaya geri döndü. Tucson'daki banka soygununa atladı; grubun beş yıldan uzun süredir yaptığı ilk iş. Soygun banka kapanırken olmuştu. Federaller, güvenlik görevlilerinden birinin de işin içinde olduğuna inanıyordu, fakat şimdiye dek güvenlik görevlisinin sol eğilimli geçmişi dışında bir şey bulamamışlardı. Yaklaşık 15.000 dolar nakit çalınmıştı ama soyguncular kiralık kasaları havaya uçururken acele etmemişlerdi. Riskliydi. Federaller, Kuzgunların orada saklanan uyuşturucu parasını da bir şekilde bulduklarını düşünüyordu. Banka kameraları baştan aşağı siyahlar giyinip

siyah kar maskeleri takmış iki kişiyi gösteriyordu. Parmak izi, saç teli veya başka bir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Esperanza dosyayı tekrar taradı ama sayfalarda gözüne çarpan yeni bir şey olmadı. Sürekli kaçan, asla aynı yerde uzun süre kalmayan, ülkeden çıkıp tekrar giriş yapan, asla tamamen güvenemeyeceğin eski sempatizanlara dayanarak hareket eden ve ancak bu şekilde hayatta kalan Kuzgunlar için son yirmi yılın nasıl geçtiğini merak ediyordu. Kâğıdını alarak birkaç not daha ekledi:

Liz Gorman ——> Banka Soygunu ——> Şantaj

Pekâlâ, diye düşündü, *okları izle*. Liz Gorman ve Kuzgunların paraya ihtiyacı vardı, bu yüzden banka soymuşlardı. İşe yaramıştı. İlk ok böylece açıklanıyordu. Çocuk oyuncağıydı. Asıl sorun ikinci bağlantıdaydı:

Banka Soygunu ——> Şantaj.

Basitçe ifade etmek gerekirse, banka soygunu onu nasıl Doğu Sahili'ne getirmişti ve neden Greg Downing'e şantaj yapmıştı? Esperanza olasılıkları yazmaya çalıştı.

Downing de banka soygununa katılmıştı.

Başını kaldırdı. Bu mümkündü. Sonuçta Downing'in kumar borçları için paraya ihtiyacı vardı. Yasadışı bir şey yapabilirdi. Ama bu teori yine de en önemli soruyu cevaplamıyordu: Nasıl tanışmışlardı? Liz Gorman ve Greg Downing, başlangıçta nasıl bir araya gelmişlerdi?

Anahtarın bu olduğunu hissediyordu.

İki numara yazdı ve bekledi.

Başka nasıl bir bağlantı olabilirdi?

Aklına bir şey gelmediği için diğer taraftan başlamayı denedi. *Şantajla başlayıp geri git.* Downing'e şantaj yapmak için, Liz Gorman onu karalayabileceği bir şey bulmuş olmalıydı. Ne zaman? Esperanza bir ok daha çıkardı.

Banka Soygunu⟷Şantaj.

Esperanza bir ürperti hissetti. Banka soygunu. Banka soygununda bulunan bir şey, şantajı doğurmuştu.

Hemen dosyayı taradı ama orada olmadığını zaten biliyordu. Telefonu alıp numarayı tuşladı. Adam cevap verdiğinde sordu: "Kiralık kasaları kiralayan kişilerin bir listesi var mı?"

"Bir yerlerde var sanırım," dedi adam. "Neden, ihtiyacın mı var?"

"Evet."

Derin bir iç çekiş. "Tamam. Bakmaya başlıyorum. Ama bunun için bana borçlu olduğunu Myron'a söyle. Hem de büyük bir borç."

Emily kapıyı açınca, "Yalnız mısın?" diye sordu Myron.

"Elbette," diye cevap verdi Emily, kurnazca gülümseyerek. "Aklında ne var?"

Myron onun yanından geçerek içeri girdi. Emily ağzı şaşkın bir ifadeyle açık kalarak sendeledi. Myron doğruca antrenin dolabına yönelerek açtı.

"Ne yapıyorsun sen?"

Myron cevap vermeye tenezzül etmedi. Elleriyle askıları çılgınca sola sağa itti. Uzun sürmedi. Fırfırlı yakalı uzun mantoyu dışarı çekti. "Bir daha cinayet işlediğinde," dedi,

"giydiğin giysilerin hepsini at."

Emily elini ağzının önüne doğru sallayarak iki adım geriledi. "Defol buradan!" diye tısladı.

"Sana gerçeği söylemen için bir şans veriyorum."

"Ne verdiğin umurumda bile değil. Evimden defolup git."

Myron mantoyu havaya kaldırdı. "Sence bilen tek kişi ben miyim? Polisin elinde seni cinayet mahallinde gösteren bir video kaydı var. Üzerinde bu manto görünüyor."

Emily'nin vücudu gevşedi. Yüzü az önce karnına yumruk yemiş gibiydi.

Myron mantoyu indirdi. "Cinayet silahını eski evine yerleştirdin," dedi. "Bodruma kan bulaştırdın." Döndü ve hızlı adımlarla oturma odasına girdi. Dergiler hâlâ oradaydı. Onları işaret etti. "Gazetelerde haberi arayıp durdun. Cesedin bulunduğunu öğrendiğinde polise isimsiz ihbarda bulundun."

Emily'ye baktı. Emily'nin gözleri camlaşmıştı.

"Oyun odasını merak edip duruyordum," dedi Myron. "Neden, diye soruyordum, neden bir sürü yer varken Greg cinayet işlemek için oraya girsin? Ama elbette amaç da buydu. Bunu yapmazdı. Kan gerekirse haftalarca bulunmayacaktı."

Emily yumruklarını sıktı. Başını iki yana sallayarak sonunda konuşabildi. "Anlamıyorsun."

"O halde anlat."

"Çocuklarımı istiyordu."

"Sen de ona cinayet kumpası kurdun."

"Hayır."

"Yalan söylemenin sırası değil, Emily."

"Yalan söylemiyorum, Myron. Ona kumpas kurmadım."

"Silahı oraya koydun..."

"Evet," dedi Emily, "bütün bunlarda haklısın. Ama ona kumpas kurmadım." Gözlerini kapatıp açarken neredeyse meditasyon yapar gibiydi. "Birine zaten yaptığı bir şey için kumpas kuramazsın."

Myron gerildi. Emily ona taş gibi bir yüzle bakıyordu. Yumrukları hâlâ sıkılıydı. "Greg'i onun öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

"Elbette." Emily acele etmeden ona doğru yürürken, sürpriz bir kroşeden sonra sekize kadar sayılmasını bekleyen bir boksör gibiydi. Mantoyu Myron'ın elinden aldı. "Bunu gerçekten yok etmeli miyim, yoksa sana güvenebilir miyim?"

"Sanırım önce açıklasan iyi olur."

"Kahve?"

"Hayır," dedi Myron.

"Benim ihtiyacım var. Gel. Mutfakta konuşalım."

Emily başı dik bir şekilde, Myron'ın bantta gördüğü gibi yürüdü. Myron onun peşinden giderek parlak beyaz mutfağa girdi. Mutfak pırıl pırıldı. Çoğu kimse bu dekor için ölüneceğini düşünürdü ama Myron gösterişli bir restoranın tuvaletine benzetmişti.

Emily yeni kahve makinelerinden birini aldı. "İstemediğinden emin misin? Starbucks. Kona Hawaii çekirdeği."

Myron başını iki yana salladı. Emily artık kendini toparlamıştı. Kontrol yine ondaydı; Myron öyle kalmasına izin verecekti. Kontrolü elinde tuttuğunu düşünen kişi daha çok konuşur, daha az düşünürdü.

"Nereden başlayacağıma karar vermeye çalışıyorum," dedi Emily, makineye sıcak su eklerken. Yoğun aroma hemen havayı kapladı. Bu bir kahve reklamı olsa, ikisinden biri şimdi "Aaaahhh..." derdi. "Ve sakın baştan başlamamı söyleme, yoksa çığlık atarım."

Myron böyle bir şey yapmayacağını göstermek için ellerini havaya kaldırdı.

Emily pistona bastırdı, biraz zorlandı, sonra tekrar bastırdı. "Bir gün başka yer yokmuş gibi süpermarkette yanıma yaklaştı," dedi. "Hiç yoktan. Dondurulmuş ekmeğe uzanıyordum ve kadının biri bana kocamı yok edebilecek bir şey bulduğunu söyledi. Eğer kendisine para vermezsem gazeteleri arayacaktı."

"Sen ne dedin?"

"Telefon için bozuk paraya ihtiyacı olup olmadığını sordum." Emily güldü, bastırmayı bıraktı ve durduğu yerde doğruldu. "Şaka olduğunu sandım. Ona gidip alçağı yok etmesini söyledim. Başıyla onayladı ve tekrar görüşeceğimizi söyledi."

"Bu kadar mı?"

"Evet."

"Ne zamandı bu?"

"Bilmiyorum. İki-üç hafta kadar önce."

"Sonra bir daha ne zaman konuştunuz?"

Emily bir dolabı açarak bir kahve kupası aldı. Kupanın üzerinde bir çizgifilm karakterinin resmi vardı. Yan tarafına *DÜNYANIN EN HARİKA ANNESİ* yazılmıştı. "İki kişilik yapıyorum," dedi.

"Hayır, teşekkürler."

"Emin misin?"

"Evet," dedi Myron. "Sonra ne oldu?"

Emily eğildi ve kahve makinesine kristal topmuş gibi baktı. "Birkaç gün sonra Greg bana bir şey yaptı..." Durdu. Şimdi ses tonu farklıydı, daha yavaş ve daha dikkatli konuşuyordu. "Buraya son gelişinde sana söylediğim gibi. Korkunç bir şey. Detayları önemli değil."

Myron başıyla onayladı ama bir şey söylemedi. Şimdi video kasetten söz edip Emily'nin dengesini bozmaya gerek yoktu. Amaç onu konuşturmaktı.

"Sonra kadın geri döndü ve bana Greg'in sessiz kalması için büyük para ödemeye hazır olduğunu söyledi. Ben de konuşması için daha fazlasını ödeyeceğimi söyledim. Çok para istediğini söyledi. Umursamıyorum dedim. Onunla kadın kadına konuşmaya çalışıyordum. Ona durumumu anlattım, Greg'in çocuklarımı benden almaya çalıştığını açıkladım. Anlayışlı gibiydi ama aynı zamanda insancıl davranma lüksünün olmadığını da söyledi. Bilgi istiyorsam bedelini ödemek zorundaydım."

"Sana fiyatı söyledi mi?"

"Yüz bin dolar."

Myron ıslık çalmamak için kendini zor tuttu. Ciddi bir çift taraflı oyun. Liz Gorman'ın stratejisi muhtemelen ikisinden de para toplamaya devam etmek, güvenli olduğu sürece ikisinin de kanını emmekti. Ya da belki tekrar yeraltına inmek zorunda kalacağını bildiği için sert ve hızlı oynuyordu. Her iki şekilde de, Liz Gorman açısından ilgili taraflardan mümkün olan her şeyi toplamak mantıklıydı; Greg, Clip ve Emily. Sessizliği karşılığında para. Ötmesi karşılığında para. Şantajcıların sadakati, seçim yılındaki politikacılarınki kadardı.

"Greg'le ilgili ne bildiğini biliyor musun?" diye sordu Myron.

Emily başını iki yana salladı. "Söylemedi."

"Sen ona yüz bin dolar vermeye hazır mıydın?"

"Evet."

"Ne için olduğunu bilmesen bile mi?"

"Evet."

Myron ellerini iki yana açtı. "Sadece çatlağın teki olmadığını nereden biliyordun?"

"Doğrusu bilmiyordum. Ama çocuklarımı kaybedebilirdim, Tanrı aşkına. Umutsuzdum."

Ve Emily, o umutsuzluğu, sonuna kadar yararlanmaya niyetli olan Liz Gorman'a belli ediyordu. "Yani kadının ne bildiği konusunda hâlâ bir fikrin yok mu?"

Emily başını iki yana salladı. "Yok."

"Greg'in kumar bağımlılığı olabilir miydi?"

Emily gözlerini kıstı. "Ne ilgisi var?"

"Greg'in kumar oynadığını biliyor muydun?"

"Elbette. Ne olmuş ki?"

"Ne kadar kumar oynadığını biliyor muydun?" diye sordu Myron.

"Sadece biraz," dedi Emily. "Arada bir Atlantic City'ye gidip geliyordu. Belki bir futbol maçında elli bin dolar kadar."

"Öyle mi sanıyordun?"

Emily, Myron'ın yüzünü dikkatle inceledi. "Ne demek istiyorsun?"

Myron arka pencereden dışarı baktı. Havuzun üzeri hâlâ örtülüydü ama bülbüllerden bazıları güneye göç etmişti. On kadarı bir kuş kabının etrafında toplanmış, başlarını eğmiş, mutlu bir şekilde kanatlarını oynatıyorlardı. "Greg saplantılı bir kumarbazdı," dedi Myron. "Yıllar içinde milyonlar kaybetti. Felder parayı zimmetine geçirmedi, Greg kumarda kaybetti."

Emily hafifçe başını iki yana salladı. "Bu olamaz," dedi. "Neredeyse on yıldır onunla yaşıyorum. Bir şeyler fark ederdim."

"Kumarbazlar gizlemeyi öğrenir," dedi Myron. "Yalan söylerler, çalarlar, hile yaparlar, oynamaya devam etmek için her türlü zahmete girerler. Bu bir bağımlılıktır."

Emily'nin gözleri parladı. "Ve bu kadının Greg hakkında bildiği şey bu muydu? Kumar oynadığı mı?"

"Sanırım öyle," dedi Myron. "Ama emin değilim."

"Ama Greg kesinlikle kumar oynuyordu, değil mi?

Bütün parasını kaybedecek kadar?"

"Evet."

Bu cevap Emily'nin yüzünü umutla doldurdu. "O halde dünyadaki hiçbir hâkim velayeti ona vermez," dedi. "Ben kazanacağım."

"Bir hâkim, çocukları bir katildense bir kumarbaza verir," dedi Myron. "Ya da sahte kanıt yerleştiren biri."

"Sana söyledim. Sahte değildi."

"Öyle diyorsun," dedi Myron. "Peki şantajcıya olanlara dönelim. Kadının yüz bin dolar istediğini söylüyorsun."

Emily kahve makinesine geri döndü. "Bu doğru."

"Ona nasıl ödeme yapacaktın?"

"Bana cumartesi gecesi bir Grand Union süpermarketinin dibindeki bir ankesörlü telefonun yanında beklememi söyledi. Oraya gece yarısı gidecektim ve para yanımda olacaktı. Tam gece yarısı aradı ve bana 111. Cadde'deki adresi verdi. Sabah ikide oraya gidecektim."

"Sen de sabahın ikisinde yanında yüz bin dolarla 111. Cadde'ye mi gittin?" Myron hayretini göstermemeye çalışıyordu.

"Sadece altmış bin dolar bulabildim," diye düzeltti Emily.

"O bunu biliyor muydu?"

"Hayır. Bak, bütün bunların kulağa çok çılgınca geldiğini biliyorum ama ne kadar umutsuz olduğumu anlamıyorsun. O durumda her şeyi yapardım."

Myron anlıyordu. Annelerin ne kadar ileri gidebildiğini

yakından görmüştü. Evlat sevgisi bir anneye neler yaptırmazdı ki? "Devam et," dedi.

"Köşeyi döndüğümde Greg'i binadan çıkarken gördüm," dedi Emily. "Çok şaşırdım. Yakasını kaldırmıştı ama yüzünü gördüm." Myron'a baktı. "Uzun zamandır onunla evliydim ama yüzünü hiç öyle görmemiştim."

"Nasıldı?"

"Dehşet doluydu," dedi Emily. "Amsterdam Caddesi'ne doğru neredeyse koşuyordu. Köşeyi dönene kadar bekledim. Sonra kapıya yaklaşıp zile bastım. Kimse cevap vermedi. Diğer zillere basmaya başladım. Sonunda biri beni içeri aldı. Yukarı çıkıp kapısını bir süre vurdum. Sonra tokmağı denedim. Kapı kilitli değildi. Kapıyı açtım."

Emily durdu. Titreyen eliyle kupayı dudaklarına götürüp kahveden bir yudum aldı.

"Bu sana korkunç gelecek," diye devam etti, "ama orada sadece yatan bir ceset görmedim. Sadece çocuklarımı elimde tutmak konusunda son umudumu kaybettiğimi gördüm."

"Ve sen de kanıtları yerleştirmeye karar verdin."

Emily kupayı indirerek Myron'a baktı. Bakışları netti. "Evet. Ve diğer konularda haklıydın. Greg'in oraya asla gitmeyeceğini bildiğim için oyun odasını seçtim. Greg eve döndüğünde –kaçacağını bilmiyordum– kan orada güvende olacaktı. Bak, fazla ileri gittiğimi biliyorum ama yalan söylemedim. Kadını o öldürdü."

"Bunu bilmiyorsun."

"Ne?"

"O da senin gibi cesetle karşılaşmış olabilir."

"Ciddi misin sen?" Emily'nin ses tonu sertleşti. "Onu elbette Greg öldürdü. Yerdeki kan hâlâ tazeydi. Her şeyini kaybedecek olan oydu. Nedeni de, fırsatı da vardı."

"Tıpkı senin gibi," dedi Myron.

"Ne nedenim var benim?"

"Ona cinayet kumpası kurmak istiyordun. Çocuklarını elinde tutmak istiyordun."

"Bu çok saçma!"

"Hikâyenin doğruluğunu kanıtlayacak bir şeyin var mı?" diye sordu Myron.

"Neyim var mı?"

"Kanıt. Polisin bu hikâyeye inanacağını sanmıyorum."

"Sen inanmıyor musun?" diye sordu Emily.

"Kanıt görmek istiyorum."

"Ne demek kanıt?" diye tersledi Emily. "Ne gibi? Fotoğraf çekecek değildim ya!"

"Hikâyeni destekleyecek bir şey?"

"Onu neden öldüreyim, Myron? Ne gibi bir nedenim olabilir? Benim ona canlı olarak ihtiyacım vardı. Çocuklarımı elimde tutmak için en büyük umudum oydu."

"Diyelim ki bu kadın gerçekten de Greg hakkında bir şey biliyordu," dedi Myron. "Somut bir şey. Greg'in yazdığı bir mektup ya da bir video kaset gibi..." Emily'nin tepkisini izledi, "veya başka bir şey."

"Pekâlâ," dedi Emily, başıyla onaylayarak. "Devam et."

"Diyelim ki çift taraflı oynadı. Sen Greg'in senden önce

oraya gittiğini itiraf ediyorsun. Belki de anlaşmanızdan vazgeçmesine yetecek kadar çok para ödedi. Sonra sen içeri girdin ve kadının yaptığı şeyi öğrendin. Çocuklarını elinde tutmak için tek şansını kaybettiğini anladın. Bu yüzden onu öldürdün ve suçu da bu ölümden en kazançlı çıkacak kişi gibi görünen adamın üzerine attın: Greg'in."

Emily başını iki yana salladı. "Bu delilik."

"Greg'den nefret ediyordun," diye devam etti Myron. "Sana kötülük yapmıştı, sen de aynı şekilde karşılık verdin."

"Onu ben öldürmedim."

Myron yine kuşlara baktı ama gitmişlerdi. Bahçe şimdi cansız, çıplak görünüyordu. Birkaç saniye daha bekledikten sonra yine Emily'ye döndü. "Seninle ve Benzetici'yle ilgili video kasetten haberim var."

Emily'nin gözleri öfkeyle parladı. Parmakları kahve kupasını sıkıca kavradı. Myron kupayı kendisine atmasını bekliyordu. "Bu da ne...?" Sonra aniden tutuşu gevşedi ve geriledi. Omuz silkti. "Fark etmez."

"Seni öfkeden deliye döndürmüş olmalı," dedi Myron.

Emily başını iki yana salladı. Dudaklarından kıkırtı gibi bir ses yayıldı. "Anlamıyorsun, değil mi, Myron?"

"Neyi anlamıyorum?"

"İntikam peşinde değildim. Önemli olan tek şey, o kasetin çocuklarımı benden alabilecek olmasıydı."

"Hayır, anlıyorum," dedi Myron. "Çocuklarını elinde tutmak için her şeyi yaparsın."

"Onu ben öldürmedim."

Myron yön değiştirdi. "Bana Benzetici'den söz et," dedi.

Emily alaycı bir tavırla güldü. "O türde biri olduğunu sanmıyordum, Myron."

"Değilim zaten."

Emily kahve kupasından büyük bir yudum aldı. "Bütün kaseti başından sonuna kadar izledin mi?" diye sordu, öfke ile flörtçülük arasında bir sesle. "Ağır çekim tuşuna birkaç kez bastın mı, Myron? Başa sarıp belli yerleri tekrar tekrar izledin mi? Pantolonunu dizlerine indirdin mi?"

"Hepsine hayır."

"Ne kadarını gördün?"

"Sadece neler olduğunu anlayacak kadarını."

"Sonra durdurdun."

"Sonra durdurdum."

Emily kupanın arkasından Myron'a baktı. "Biliyor musun, sana inanıyorum. Sen şu iyi çocuklardansın."

"Emily, sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Bana mı, Greg'e mi?"

"Gerçeğe. Bunu senin de istediğini tahmin ediyorum."

Emily omuz silkti.

"Benzetici'yle sen ne zaman...?" Myron elleriyle bir araya gelme işareti yaptı.

Emily onun huzursuzluğuna güldü. "İlk seferdi," dedi. "Her açıdan."

"Seni yargıla…"

"Yargılayıp yargılamaman umurumda bile değil. Neler

olduğunu öğrenmek istiyorsun, değil mi? İlk seferimdi. O küçük kaltak bana tuzak kurdu."

"Nasıl?"

"Ne demek nasıl?" diye karşı çıktı Emily. "Sana detayları mı anlatayım; kaç içki içtiğimi, kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi, bacaklarımı nasıl okşamaya başladığını mı anlatayım?"

"Anlatmasan daha iyi."

"O halde sana özetini anlatayım: Beni baştan çıkardı. Geçmişte birkaç kez masumca flört etmiştik. Beni içki içmek için Glenpointe'e davet etmişti. Kendime meydan okumak gibiydi; hem çekim duyuyor hem de iğreniyordum ama sonuna kadar gitmeyeceğimi biliyordum. Ne var ki her şey birbirini izledi. Yukarı çıktık. Hikâyenin sonu."

"Yani Benzetici filme alındığınızı biliyor muydu?"

"Evet."

"Sen nereden biliyorsun? Bir şey mi söyledi?"

"Bir şey söylemedi. Ama biliyorum."

"Nasıl?"

"Myron, lütfen lanet olası sorular sormayı kes. Sadece biliyorum, tamam mı? Başka kim o odaya kamera kurardı? Bana tuzak kurdu."

Bu mantıklıydı. "Peki neden yaptı bunu?"

Emily'nin sabrı taşmıştı. "Tanrım, Myron, o bir takım fahişesi. Seninle yatmadı mı daha? Ya da dur, ben tahmin edeyim. Reddettin, değil mi?"

Emily oturma odasına dalarak bir kanepeye çöktü.

"Bana bir aspirin ver," dedi. "Banyodalar. Ecza dolabında."

Myron iki tablet aldı ve bir bardak su doldurdu. Geri döndü. "Sana sormam gereken bir şey daha var," dedi.

Emily iç çekti. "Nedir?"

"Greg'e karşı suçlamalarda bulunduğunu biliyorum," dedi.

"O, avukatımın işi."

"Doğru muydu?"

Emily hapları diline koydu, su içti ve yutkundu. "Bazıları."

"Çocuk taciziyle ilgili olanlar?"

"Yorgunum, Myron. Daha sonra konuşabilir miyiz?"

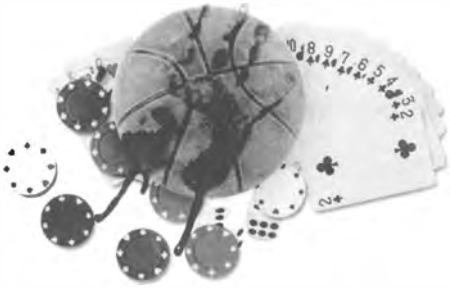
"Doğru muydu?"

Emily, Myron'ın gözlerine baktı, Myron'ın kalbi buz gibi oldu. "Greg çocuklarımı benden almak istiyordu," dedi Emily yavaşça. "Parası, gücü, prestiji vardı. Bir şey bulmamız gerekiyordu."

Myron göz temasını kesti. Kapıya yöneldi. "Şu mantoyu yok et."

"Beni yargılamaya hakkın yok."

"Şu anda," dedi Myron, "senin yakınında bile olmak istemiyorum."

33. Bölüm

Audrey, Myron'ın arabasına yaslanmıştı. "Esperanza bana burada olacağını söyledi."

Myron başıyla onayladı.

"Tanrım, berbat görünüyorsun," dedi Audrey. "Neler oldu?"

"Uzun hikâye."

"Ve yakında bana en ince detayına kadar anlatacağın bir hikâye," diye hatırlattı Audrey. "Ama önce ben söyleyeyim. Fiona White gerçekten de 1992 yılında Eylül Kızı olmuş. Ya da bazılarının deyimiyle, Eylül Bebeği."

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır. Fiona'nın tahrik edici fotoğrafları için kullanılan konseptler ay ışığında kumsal yürüyüşleri ve şömine başında

sıcak geceler."

Myron kendini tutamayarak gülümsedi. "Vay canına, ne orijinallik."

"İtici yönleri arasındaysa sadece görünüşe önem veren sığ erkekler var. Bir de sırtı tüylü olan erkekler."

"En sevdiği filmleri listelemişler mi?"

"'Schindler'in Listesi,'" dedi Audrey. "Bir de 'Büyük Yarış II.'"

Myron güldü. "Bunu sen uyduruyorsun."

"1992 yılında Eylül Bebeği olması dışındakileri."

Myron başını iki yana salladı. "Greg Downing ve en yakın arkadaşının karısı," dedi iç çekerek. Bir açıdan bu haber onu rahatlatmıştı. Myron'ın Emily'yle ilgili on yıllık vicdan azabı artık o kadar da kötü görünmüyordu. Böyle bir şeyle kendini rahatlatmaması gerektiğini biliyordu ama insan teselliyi bulabildiği yerden alır.

Audrey başıyla evi işaret etti. "Eh, eski sevgiliyle nasıl gitti?"

"Uzun hikâye."

"Bunu zaten söyledin. Zamanım var."

"Benim yok."

Audrey trafiği yöneten bir polis gibi avucunu kaldırdı. "Bu haksızlık, Myron. Uslu bir kız oldum. Senin işlerine koşturuyorum ve çenemi kapalı tutuyorum. Doğum günü partim için senden hiçbir şey almadığımı söylememe de gerek yok. Lütfen yine tehditlere başlama."

Audrey haklıydı. Myron ona son olanları anlattı ama iki

kısmı atladı: Benzetici'nin video kaseti (bunu kimsenin bilmesine gerek yoktu) ve Carla'nın aslında ünlü Liz Gorman olduğu gerçeği (bu fazla önemli bir haberdi, hiçbir muhabirin bu haberi yayınlamak için beklemesi düşünülemezdi).

Audrey dikkatle dinledi. Erkek çocuğu saçlarının önleri biraz fazla uzamıştı, gözlerine düşüyordu. Bu yüzden sürekli altdudağını dışarı uzatıyor ve alnındaki bukleleri üflüyordu. Myron on bir yaşının üzerinde olan birinin bu hareketi yaptığını hiç görmemişti. Sevimliydi.

"Ona inanıyor musun?" diye sordu Audrey, yine Emily' nin evini işaret ederek.

"Emin değilim," diye cevap verdi Myron. "Hikâyesi mantıklı sayılır. Kadını öldürmek için bir nedeni yoktu, en azından Greg'e kumpas kurmak dışında, ama o da fazla abartılı olur."

Audrey "bilmiyorum" anlamında başını yana yatırdı.

"Ne?" diye sordu Myron.

"Şey," diye başladı Audrey, "bu konuya yanlış açıdan bakıyor olamaz mıyız?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şantajcının Downing'le ilgili bir şey bildiğini varsayıyoruz," dedi Audrey. "Ama belki de pislik Emily'yle ilgiliydi?"

Myron duraksadı ve sanki cevap alabilirmiş gibi eve baktı. Sonra tekrar Audrey'ye döndü.

"Emily'ye göre," diye devam etti Audrey, "şantajcı ona yaklaşmış. Peki neden? O ve Greg artık birlikte değiller ki."

"Carla bunu bilmiyordu," dedi Myron. "Emily'nin onun karısı olduğunu ve Greg'in onu korumak isteyeceğini düşündü."

"Bu bir olasılık," dedi Audrey, başıyla onaylayarak. "Ama en iyisi olduğundan emin değilim."

"Yani Greg'e değil de, Emily'ye şantaj yaptığını mı söylüyorsun?"

Audrey ellerini yukarı kaldırdı. "Bütün söylediğim, tersi de olabileceği. Şantajcı Emily'yle ilgili bir şey biliyor olabilirdi, Greg'in velayet davasında ona karşı kullanmak isteyebileceği bir şey."

Myron kollarını göğsünde kavuşturarak arabasına yaslandı. "Peki, ya Clip?" diye sordu. "Emily'yle ilgili bir şeyse o neden endişelensin?"

"Bilmiyorum." Audrey omuz silkti. "Belki de ikisinin hakkında da bir şeyler biliyordu."

"İkisi de mi?"

"Tabii. İkisini birden mahvedebilecek bir şey. Ya da belki Clip her neyse –Emily'yle ilgili olsa bile– Greg'in dikkatini dağıtmasından korkuyordu."

"Tahminin var mı?"

"Yok," dedi Audrey.

Myron birkaç saniye düşündü ama aklına bir şey gelmedi. "Ne olduğunu bu akşam öğrenmemiz için bir şans var," dedi.

"Nasıl?"

"Şantajcı aradı. Bana bilgi satmak istiyor."

"Bu gece mi?"

"Evet."

"Nerede?"

"Henüz bilmiyorum. Beni arayacak. Ev telefonumu cebime yönlendirdim."

Tam o anda cep telefonu çaldı. Myron telefonu cebinden çıkardı.

Arayan Win'di. "Sevgili profesörümüzün programı ofis kapısında asılı," dedi. "Bir saat daha derste olacak. Sonrasında ofisini notları için sızlanmak isteyen çocuklara açıyor."

"Neredesin sen?"

"Columbia kampusunda," diye cevap verdi Win. "Bu arada, Columbia'daki kadınlar bir hayli güzelmiş."

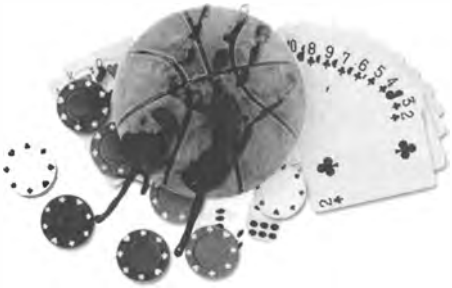
"Gözlem gücünü kaybetmediğine sevindim."

"Ben de," dedi Win. "Kızımızla görüşmeni bitirdin mi?"

Kızımız derken Emily'yi kastediyordu. Win cep telefonuyla konuşurken isim kullanmaktan hoşlanmıyordu. "Evet," dedi Myron.

"Güzel. Seni saat kaçta bekleyeyim?"

"Hemen geliyorum."

34. Bölüm

Win, Columbia'nın 116. Cadde'deki kapısının yakınında bir bankta oturuyordu. Üzerinde Eddie Bauer haki pantolon, çorapsız ayaklarında Top-Siders, mavi düğmeli bir gömlek ve kravat vardı.

"Kalabalığa karışıyorum," dedi Win.

"Noel ayinine katılmış imam gibi," dedi Myron. "Bowman hâlâ derste mi?"

Win başıyla onayladı. "On dakika sonra şu kapıdan çıkacak."

"Görünüşünü biliyor musun?"

Win ona bir fakülte rehberi verdi. "Sayfa iki yüz on," dedi. "Bana Emily'den söz et."

Myron söyleneni yaptı. Uzun boylu bir esmer güzeli,

üzerinde daracık ve simsiyah bir tayt takımıyla, kitaplarını göğsüne bastırmış halde önlerinden geçti. Batman filminden Julie Newmar. Win ve Myron dikkatle baktı. Miyav!

Myron anlatmayı bitirdiğinde, Win soru sormaya gerek duymadı. "Ofiste toplantım var," dedi ayağa kalkarken. "Sakıncası var mı?"

Myron başını iki yana sallayarak oturdu. Win gitti. Myron gözünü kapıdan ayırmıyordu. On dakika sonra öğrenciler kapıdan çıkmaya başladı. İki dakika sonrasında da Profesör Sidney Bowman kapıda göründü. Fotoğraftaki gibi bakımsız bir sakalı vardı. Keldi ama saçlarının yanları gülünç ölçüde uzundu. Kot pantolon, Timberland bot ve kırmızı bir pazen gömlek giymişti. Ya işçi ya da seçim kampanyasındaki Jerry Brown gibi görünmeye çalışıyordu.

Bowman gözlüğünü düzeltti ve yürümeye devam etti. Myron onun peşine takılmadan önce gözden kaybolmasını bekledi. Acele etmeye gerek yoktu. Profesör gerçekten de ofisine gidiyordu. Çimenlik alandan geçerek başka bir tuğla binaya girdi. Myron bir bank bulup oturdu.

Bir saat geçti. Myron öğrencileri izlerken kendini çok yaşlı hissediyordu. Yanında bir gazete getirmeliydi. Elinde okuyacak bir şey olmadan bir saat oturmak, düşünmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Zihni yeni olasılıkları öne çıkarıyor, Myron hepsini bir kenara atıyordu. Bir şeyi gözden kaçırdığını biliyor, uzaktan uzağa görebiliyordu ama uzandığı zamanlarda yüzeyin altına geri çekiliyordu.

Aniden, o gün Greg'in telesekreterini kontrol etmemiş

olduğunu hatırladı. Cep telefonunu çıkararak numarayı tuşladı. Sesi duyulduğunda Greg'in makineye programladığı şifre olan 317'yi tuşladı. Kasette sadece bir mesaj vardı ama önemli görünüyordu.

"Bizi oyalamaya kalkma," dedi elektronik olarak değiştirilmiş bir ses. "Bolitar'la konuştum. Parayı ödemeye hazır. İstediğin bu mu?"

Mesajın sonu.

Myron hiç kıpırdamadan oturdu. Sarmaşıksız, tuğla bir duvara bakıyordu. Birkaç saniye çevir sesini dinledi ve hiçbir şey yapmadı. Bu da ne?

Ödemeye hazır. İstediğin bu mu?

Myron mesajı tekrar dinlemek için yıldız tuşuna bastı ve üç kez daha dinledi. Profesör Bowman aniden kapıda görünmese, muhtemelen dördüncü kez de dinleyecekti.

Bowman iki öğrencisiyle sohbet etmek için durdu. Sohbet heyecanlı olmalıydı; üçü de el kol hareketleriyle konuşuyorlardı. Kolej. Ağır içerikli olduğu şüphesiz sohbetlerine devam ederek uzaklaştılar ve Amsterdam Caddesi'ne saptılar. Myron telefonu cebine atarak mesafesini korudu. 112. Cadde'de grup dağıldı. İki öğrenci güneye devam etti. Bowman karşıya geçerek St. John's Katedrali'ne yöneldi.

St. John's devasa bir yapıydı ve metreküp anlamında dünyanın en büyük katedraliydi (Roma'daki St. Peter's bu istatistiklere göre bir katedral değil, bazilika kabul ediliyordu). Mabet, içinde bulunduğu şehir gibiydi: Hayranlık uyandırıcı ama eski. Yüksek sütunlar ve muhteşem vitrayla-

rın etrafı KASK ALANI (1892'de yapılmış olmasına rağmen St. John's hiç tamamlanamamıştı) ve *KENDİ GÜVENLİĞİNİZ İÇİN KATEDRAL ELEKTRONİK OLARAK İZLENMEKTE VE BEKÇİLER DOLAŞMAKTADIR* tabelalarıyla sarılıydı. Kalaslar granit yüzeyde delikler açmıştı. Mimari harikanın sol tarafında "Gomer Pyle"ın jeneriğini hatırlatan iki prefabrik alüminyum kulübe duruyordu. Sağ tarafta hiçbiri huzuru çağrıştırmayan çeşitli ruh hallerinin bulunduğu muazzam bir heykel olan Huzur Pınarı'yla Çocuk Heykelleri Bahçesi vardı. Kesilmiş kafalar ve kollar, ıstakoz kıskaçları, cehennemden kaçmaya çalışır gibi topraktan dışarı uzanan eller, bir ceylanın boynunu bütün gücüyle büken bir adam, huzurdan çok Goya'yla karşılaşan Dante'yi hatırlatıyordu.

Bowman katedralin sağ tarafında kalan araba yoluna yöneldi. Myron o tarafta bir evsizler barınağı olduğunu biliyordu. Caddenin karşı tarafına geçti ve mesafesini korumaya çalıştı. Bowman evsiz adamlardan oluşan bir grubun yanından geçti; hepsi lime lime sentetik giysiler ve belleri sarkık pantolonlar giymişlerdi. Bazıları el sallayarak Bowman'a seslendi. Bowman da el sallayarak karşılık verdi. Sonra bir kapıda gözden kayboldu. Myron ne yapacağını düşündü. Aslında seçeneği yoktu. Kendini ele vermek anlamına gelse de içeri girmek zorundaydı.

Adamların yanından başıyla onaylayarak ve gülümseyerek geçti. Onlar da aynı şekilde karşılık verdi. Barınağın girişi dantel perdeli ve iki kanatlı siyah bir kapıydı. Biraz ötede iki tabela vardı; birinde *ZİHİNSEL ENGELLİ ÇO-*

CUKLAR OYUN ALANI ve diğerinde *KATEDRAL OKULU* yazılıydı. Bir evsizler barınağı ve çocuk okulu yan yanaydı; ilginç ama işe yarayan bir bileşim gibi görünüyordu. Böyle bir şey ancak New York'ta görülebilirdi.

Myron içeri girdi. İçerisi kirli şilteler ve insanlarla doluydu. Bütün gece nargile içmiş gibi bir koku burun deliklerine doldu. Myron yüzünü ekşitmemeye çalıştı. Bowman'ı bir köşede birkaç kişiyle konuşurken gördü. Hiçbiri Cole Whiteman veya diğer adıyla Norman Lowenstein değildi. Myron tıraşsız yüzleri ve çökük gözleri incelerken bakışları soldan sağa doğru kaydı.

Birbirlerini aynı anda fark ettiler.

Odanın karşı tarafından bir an için göz göze geldiler, bu yeterliydi. Cole Whiteman dönüp kaçmaya başladı. Myron kalabalığın arasından koşarak onun peşine takıldı. Profesör Bowman olayı fark etti. Alev alev yanan gözlerle Myron'ın önüne çıktı. Myron hızını kesmeden omzunu indirerek adama olanca gücüyle çarptı. Tıpkı Jim Brown gibi. Ancak Jim Brown, muhtemelen karnı yumuşak ve ancak seksen kilo kadar gelen elli yaşındaki bir kolej profesörü yerine, bunu Dick Butkus ve Ray Nitschke gibi adamlara yapmak zorundaydı. Yine de.

Cole Whiteman arka taraftaki bir kapıyı arkasından çarparak gözden kayboldu. Myron çok geçmeden aynı kapıdan geçti. Şimdi kısa bir süre için dışarıdaydılar. Whiteman metal bir merdivende gözden kayboldu ve tekrar ana şapele girdi. Myron da peşindeydi. İçerisi dışarıdan pek farklı değildi;

görkemli sanat ve mimari örnekleri, eskilik ve pislikle karışıyordu. Örneğin sıralar ucuz katlanan sandalyelerdi. Granit duvarlardan sarkan gösterişli halılar düzensiz sıralanmış gibi görünüyordu. Merdivenler kalın sütunlara dönüşmüştü.

Myron, Cole'un yakındaki bir kapıya yöneldiğini gördü. Yüksek kemerli tavandan yankılanan ayak sesleriyle peşinden hızla koştu. Yine dışarı çıktılar. Cole katedralin alt kısmına yöneldi ve ağır yangın kapılarından geçti. Bir tabelada *A.C.T. PROGRAMI* yazılıydı. Bodrum katında bir okula veya kreşe benziyordu. İki adam da eski metal dolaplarla dolu bir koridordan hızla koştular. Cole sağa dönerek tahta bir kapının arkasında gözden kayboldu.

Myron kapıyı itip açtığında karanlık bir merdivenle karşılaştı. Aşağıdan gelen ayak seslerini duydu. Basamaklardan aşağı koşarken, yukarıdan gelen ışık her adımda biraz daha zayıflıyordu. Şimdi katedralin derinliklerine iniyordu. Beton duvarlar yapış yapıştı. Bir mezara veya aynı ölçüde ürpertici başka bir yere –tabii aynı ölçüde ürpertici başka bir yer varsa– girdiklerini tahmin etti. Amerikan katedrallerinin de mahzenlerinde mezarlar var mıydı, yoksa bu sadece Avrupa'dakiler için mi geçerliydi?

En alt basamağa ulaştığında Myron karanlığa boğuldu ve yukarıdan gelen ışık çok uzakta kaldı. Harika. Kapkaranlık odaya girdi. Başını yana eğerek bir av köpeği gibi sesleri dinledi. Hiçbir şey yoktu. El yordamıyla bir ışık düğmesi aradı. O da yoktu. Oda insanı iliklerine kadar donduracak ölçüde soğuktu. Etrafta rutubet kokusu vardı. Buradan hiç hoşlan-

mamıştı. Hem de hiç.

Kollarını Frankenstein'ın canavarı gibi öne uzatarak ağır adımlarla körlemesine ilerledi. "Cole," diye seslendi. "Sadece seninle konuşmak istiyorum."

Sesi radyoda çalan bir şarkı gibi duvarlardan yankılandı.

İlerlemeye devam etti. İçerisi hâlâ... eh, bir mezar gibiydi. Tam bir buçuk metre kadar ilerlemişti ki ileri uzanmış parmakları bir şeye değdi. Myron elini pürüzsüz, soğuk yüzeyden ayırmadı. *Mermer gibi,* diye düşündü. Yüzeyi izledi. Bir tür heykel filan olmalıydı. Kolu, omzu ve arkaya doğru mermerden kanadı hissetti. Bir tür mezar süslemesi olabileceğini düşünerek hemen elini geri çekti.

Hiç kıpırdamadan durarak yine etrafı dinlemeye çalıştı. Duyduğu tek ses, kulağına deniz kabuğu bastırmış gibi gelen hafif uğultuydu. Merdivenlerden yukarı dönmeyi düşündü ama bunu yapabilmesi mümkün değildi. Cole artık tehlikede olduğunu biliyordu. Tekrar saklanır ve bir daha ortaya çıkmazdı. Bu, Myron'ın tek şansıydı.

Ayağıyla önünü yoklayarak bir adım daha attı. Ayak parmakları sert ve kıpırdamayan bir şeye değdi. *Yine mermer,* diye düşündü. Etrafından dolaştı. Sonra bir ses –küçük bir yaratık koşuşturuyormuş gibi– onu olduğu yerde dondurdu. Yerden geliyordu ama fare olamazdı. Fare olamayacak kadar büyüktü. Başını yana eğerek tekrar bekledi. Nabzı hızlanmıştı. Gözleri karanlığa alışmaya başlıyor ve birkaç uzun gölgeyi seçebiliyordu. Heykeller. Eğik başlar. Yüzlerinde dindar sanatın dingin ifadelerini hayal etti; şimdikinden daha

iyi bir yere gittiklerinin bilinciyle ona bakıyorlardı.

Bir adım daha attı ve soğuk parmaklar ayak bileğini yakaladı.

Myron bir çığlık attı.

El onu çekince Myron betona sertçe düştü. Tekmeleyerek ayağını kurtardı ve sürünerek geri çekildi. Sırtı yine mermere çarptı. Bir adam çılgınca güldü. Myron ense tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Başka bir adam güldü. Sonra biri daha. Bir grup sırtlan etrafını sarmış gibiydi.

Myron ayağa kalkmaya çalıştı ama adamlar aniden üzerine atıldı. Kaç kişi olduklarını bilmiyordu. Eller onu yere geri çekti. Körlemesine bir yumruk attı ve bir yüze sağlam bir darbe indirdi. Myron kemik çıtırtısı duydu ve adamlardan biri devrildi. Ama diğerleri hedefe ulaşmışlardı. Kendini ıslak betonda serilmiş halde yatarken, körlemesine ve çılgınca karşılık verirken buldu. Homurtular duydu. Vücut ve alkol kokusu boğucuydu. Eller şimdi her yerdeydi. Biri saatini koparıp aldı. Diğeri cüzdanını kaptı. Myron bir yumruk daha savurdu. Birinin kaburgalarına isabet etti. Yine bir homurtu ve bir adam daha devrildi.

Biri bir el feneri yakarak ışığı Myron'ın gözlerine tuttu. Myron üzerine bir tren geliyormuş gibi hissetti.

"Pekâlâ," dedi bir ses, "üzerinden kalkın."

Eller ıslak yılanlar gibi kayarak uzaklaştı. Myron doğrulup oturmaya çalıştı.

"Saçma sapan fikirlere kapılmadan önce," dedi el fenerinin arkasından gelen ses, "şuna bir bak."

Ses bir tabancayı el fenerinin önüne tuttu.

"Altmış dolar mı?" dedi başka bir ses. "Hepsi bu mu? Lanet olsun."

Myron cüzdanının göğsüne çarptığını hissetti.

"Ellerini arkana koy."

Sesin söylediğini yaptı. Biri önkollarını yakalayarak birbirine yaklaştırırken neredeyse omuz bağlarını koparıyordu. Bileklerine kelepçe geçirildi.

"Bizi yalnız bırakın," dedi ses. Myron sesler duydu ve adamların uzaklaştığını hissetti. Bir kapının açıldığını duydu ama el fenerinin ışığı bir şey görmesini engelliyordu. Ardından her yer sessizliğe gömüldü. Bir süre geçtikten sonra tekrar sesi duydu. "Sana bunu yaptığım için üzgünüm, Myron. Birkaç saat sonra seni serbest bırakacaklar."

"Kaçmaya daha ne kadar devam edeceksin, Cole?"

Cole Whiteman güldü. "Uzun süredir kaçıyorum," dedi. "Alıştım artık."

"Buraya seni durdurmaya gelmedim."

"Rahatladım," dedi. "Kim olduğumu nasıl anladın?"

"Bunun önemi yok," dedi Myron.

"Benim için var."

"Seni yakalatmak gibi bir niyetim yok," dedi Myron. "Sadece bilgi istiyorum."

Bir duraksama oldu. Myron ışık yüzünden gözlerini kırpıştırdı. "Bütün bunlara nasıl karıştın sen?" diye sordu Cole.

"Greg Downing kayboldu. Beni onu bulmam için tuttular."

"Seni mi?"

"Evet."

Cole Whiteman gırtlaktan bir kahkaha patlattı. Ses duvarlardan sektikten sonra kayboldu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Myron.

"Bir şey hatırladım da." Cole el fenerini de kaldırarak ayağa kalktı. "Bak, benim gitmem gerek. Üzgünüm."

Yine sessizlik. Cole el fenerini kapatarak Myron'ı yine zifiri karanlığa gömdü. Myron ayak seslerinin uzaklaştığını duydu.

"Liz Gorman'ı kimin öldürdüğünü bilmek istemiyor musun?" diye sordu Myron arkasından seslenerek.

Ayak sesleri uzaklaşmaya devam etti. Myron bir ışık düğmesi sesi duydu, loş bir ampul aydınlandı. Ancak kırk mumluk filan olmalıydı. Ortamı tamamen aydınlatmamıştı ama yine de hatırı sayılır bir gelişmeydi. Myron gözlerini kırpıştırarak el fenerinin ışığı yüzünden görüş alanında oluşan siyah lekeleri uzaklaştırdıktan sonra etrafını inceledi. Oda mermer heykellerle doluydu. Hepsi mantıksız bir şekilde buraya yığılmış ve bazıları yana yatmıştı. Bir mezar falan değildi. Tuhaf bir sanat eserleri deposu gibiydi.

Cole Whiteman tekrar Myron'ın yanına döndü ve bağdaş kurarak Myron'ın tam karşısına oturdu. Beyaz sakalları hâlâ yerindeydi; bazı yerlerde gür, bazı yerlerde seyrekti. Saçları her yönde dimdik kalkmıştı. Silahı yan tarafına doğru indirdi.

"Liz'in nasıl öldüğünü bilmek istiyorum," dedi kısık

sesle.

"Biri bir beyzbol sopasıyla kafasına vurmuş," dedi Myron.

Cole gözlerini kapattı. "Kim yapmış?"

"Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum. Şu anda en güçlü şüpheli Greg Downing."

Cole Whiteman başını iki yana salladı. "Orada o kadar uzun süre kalmadı."

Myron midesinin bulandığını hissetti. Dudaklarını yalamayı denedi ama ağzı çok kurumuştu. "Sen orada mıydın?"

"Sokağın karşı tarafında, bir çöp bidonunun arkasındaydım. Oscar Grouch gibi." Cole gülümsedi ama gözlerine yansımadı. "Kimsenin seni fark etmemesini mi istiyorsun? Evsiz gibi davran." Bir yoga üstadı gibi rahat bir hareketle ayağa kalktı. "Bir beyzbol sopası," diye tekrarladı. Burun kemerini sıktı, arkasını döndü ve çenesini göğsüne gömdü. Myron onun zayıf hıçkırıklarını duydu.

"Katili bulmama yardım et, Cole."

"Sana ne diye güveneyim ki?"

"Ya bana ya da polise güveneceksin," dedi Myron. "Karar senin."

Bu, Cole'u yavaşlattı. "Polisler bir bok yapmaz. Liz'in katil olduğunu düşünüyorlar."

"O halde bana yardım et," dedi Myron.

Cole yere oturarak Myron'a biraz daha yaklaştı. "Biz katil değiliz. Devlet bizi öyle tanıttı, şimdi herkes buna inanıyor. Ama doğru değil. Anlıyor musun?"

Myron başıyla onayladı. "Anlıyorum."

Cole ona sert bir bakış attı. "Bana üstünlük mü taslıyorsun?"

"Hayır."

"Bana üstünlük taslama," dedi Cole. "Kalıp konuşmamı istiyorsan bana üstünlük taslama. Sen dürüst davranırsan ben de dürüst davranırım."

"Anlaştık," dedi Myron. "O halde bana 'biz katil değiliz, özgürlük savaşçılarıyız' martavalını okuma. Hiç havamda değilim."

"Benim bundan bahsettiğimi mi sanıyorsun?"

"Yozlaşmış bir hükümetin zulmüne uğramıyorsunuz," dedi Myron. "Bir adamı kaçırıp öldürdünüz, Cole. Güzel kelimeler kullanarak istediğin kadar süslemeye çalışabilirsin, fakat yaptığınız şey buydu."

Cole neredeyse gülümsedi. "Buna gerçekten inanıyorsun."

"Dur bir dakika, sen söyleme, ben tahmin edeyim," dedi Myron. Düşünüyormuş gibi yaptı. "Devlet beynimi yıkadı, değil mi? Bütün bu olay, devletin otoritesini sarsan bir grup üniversiteli genci ezmek için CIA'in kurduğu bir komplo."

"Hayır," dedi. "Ama Hunt'ı biz öldürmedik."

"Kim öldürdü?"

Cole tereddüt etti. Başını kaldırıp tavana bakarak gözyaşlarını bastırmak istermişçesine gözlerini kırpıştırdı. "Hunt kendini vurdu."

Bir tepki görebilmek için kızarmış gözlerle Myron'a

baktı. Myron hiç kıpırdamadı.

"Kaçırma olayı düzmeceydi," diye devam etti Cole. "Hepsi Hunt'ın fikriydi. Babasının parasını alıp onu utandırmak için aklına gelen en iyi yol buydu. Ama sonra o serseriler bizi gafil avladı ve Hunt başka bir intikama karar verdi." Cole'un nefesi derin ve düzensizdi. "Elinde silahla dışarı koştu. 'Defol git, baba!' diye bağırdı ve kendi kafasına kurşun sıktı."

Myron bir şey söylemedi.

"Geçmişimize bir bak," dedi Cole Whiteman, yalvarır gibi bir sesle. "Biz zararsız ve avare bir grubuz. Savaş karşıtı mitinglere katıldık. Sayısız kez taşlandık. Tek bir şiddet eylemine bile başvurmadık. Hiçbirimizin tabancası bile yoktu. Hunt dışında. O benim en iyi arkadaşımdı. Ona asla zarar veremezdim."

Myron neye inanacağını bilemiyordu. Dahası, Cole'un yirmi yaşında işlediği bir cinayet için şimdi endişelenecek değildi. Cole'un devam etmesini, geçmişi anlatmasını bekledi ama Cole kıpırdamadı. Sonunda Myron tekrar konuya dönmeyi denedi. "Greg Downing'i Liz Gorman'ın oturduğu apartmana girerken mi gördün?"

Cole yavaşça başıyla onayladı.

"Ona şantaj mı yapıyordu?"

"Sadece o değil," diye düzeltti Cole. "Benim fikrimdi."

"Greg'i neyle tehdit ediyordunuz?"

Cole başını iki yana salladı. "Bu önemli değil."

"Liz muhtemelen bu yüzden öldürüldü."

"Muhtemelen," dedi Cole, başıyla onaylayarak. "Ama detayları bilmene gerek yok. İnan bana."

Myron onu zorlayacak pozisyonda değildi. "Bana cinayet gecesinden söz et."

Cole bir çitin üzerinde oturan kedi gibi çenesini kaşıdı. "Dediğim gibi," diye başladı, "sokağın karşı tarafındaydım. Yeraltında yaşadığında izlediğin belli kurallar olur; yirmi yıl boyunca hayatta ve özgür kalmanı sağlayan kurallar. Bunlardan biri, bir suç işledikten sonra asla bir arada kalmamaktı. Federaller bizi grup halinde arıyordu, tek başımıza değil. Şehre geldiğimizden beri Liz ve ben bir araya gelmemeye dikkat ettik. Sadece ankesörlü telefonla iletişim kuruyorduk."

"Ya Gloria Katz ve Susan Milano?" diye sordu Myron. "Onlar nerede?"

Cole keyifsizce gülümsedi. Myron adamın eksik dişlerini gördü ve onların da kılık değiştirmenin bir parçası mı, yoksa daha kötücül bir şey mi olduğunu merak etti. "Onları başka zaman anlatırım," dedi Cole.

Myron başıyla onayladı. "Devam et," dedi.

Cole'un yüzündeki çizgiler ışıkta daha derin ve koyu görünüyordu. Devam etmeden önce biraz bekledi. "Liz toparlanmıştı ve gitmeye hazırdı," dedi sonunda. "Planladığımız gibi, parayı alıp şehirden ayrılacaktık. Ben sokağın karşısında onun işaretini bekliyordum."

"Ne işareti?"

"Paranın tamamı ödendikten sonra üç kez ışığı kapatıp açacaktı. Bu on dakika sonra aşağıda olacağı anlamına geli-

yordu. 116. Cadde'de buluşacak ve oradan trene binecektik. Ama işaret gelmedi. Aslında, ışığı hiç sönmedi. Senin de tahmin edeceğin nedenlerle gidip kontrol etmeye korkuyordum. Bu konuda da kurallarımız vardı."

"O gece Liz kimden para alacaktı?"

"Üç kişiden," dedi Cole, işaret, orta ve yüzükparmaklarını kaldırarak. "Greg Downing..." yüzük parmağını indirdi, "karısı... adı neydi?"

"Emily."

"Hah, Emily." Ortaparmak indi. "Ve Dragons'un sahibi şu yaşlı adam." Şimdi eli yumruk olmuştu.

Myron afalladı. "Bir dakika," dedi. "Clip Arnstein da mı gelecekti?"

"Gelecekti değil," diye düzeltti Cole. "Geldi."

Myron iliklerine kadar ürperdi. "Clip orada mıydı?"

"Evet."

"Ve diğer ikisi?"

"Üçü de geldi. Ama plan bu değildi. Liz'in Downing'le şehirde bir barda buluşması gerekiyordu. Ödeme orada yapılacaktı."

"İsviçre Kulübesi adında bir yer miydi?"

"Evet."

"Greg de eve geldi mi?"

"Daha sonra, evet. Ama ilk Clip Arnstein geldi."

Myron, Win'in Clip'le ilgili uyarısını hatırladı. *Ondan çok fazla hoşlanıyorsun ve tarafsız davranamıyorsun.* "Clip ne kadar ödeyecekti?"

"Otuz bin dolar."

"Polis evde sadece on bin dolar buldu," dedi Myron. "Ve o paralar bir banka soygunundan alınmıştı."

Cole omuz silkti. "O halde ya ihtiyar ödeme yapmadı ya da parayı katil aldı." Sonra biraz daha düşünerek ekledi. "Ya da belki onu Clip Arnstein öldürdü. Ama bunun için biraz fazla yaşlı, değil mi?"

Myron cevap vermedi. "İçeride ne kadar kaldı?"

"On-on beş dakika kadar."

"Sonra kim geldi?"

"Greg Downing. Elinde bir çanta olduğunu hatırlıyorum. İçinde para olduğunu düşünmüştüm. İçeri girdi ve hemen çıktı, bir dakikadan fazla sürmüş olamaz. Dışarı çıkarken çanta hâlâ elindeydi. İşte o zaman endişelenmeye başladım."

"Onu Greg öldürmüş olabilir," dedi Myron. "Birine bir beyzbol sopasıyla vurmak uzun sürmez."

"Ama elinde beyzbol sopası filan yoktu ki," dedi Cole. "Çanta sopanın sığacağı kadar büyük değildi. Ve Liz'in evinde bir beyzbol sopası vardı. Tabancalardan nefret ettiği için korunma amacıyla sopası vardı."

Myron, Gorman'ın evinde sopa bulunmadığını biliyordu. Yani katil, Liz'in sopasını kullanmış olmalıydı. Greg yukarı çıkmış, eve girmiş, sopayı bulmuş, kadını öldürmüş ve kaçmış olabilir miydi? O kadar kısa sürede?

Şüpheliydi.

"Peki ya Emily?" diye sordu Myron.

"O en son geldi," dedi Cole.

"O ne kadar kaldı?"

"Beş dakika. Öyle bir şey."

Yerleştirilecek delilleri toplamaya yetecek kadar bir süre. "Başka birinin binaya girip çıktığını gördün mü?"

"Tabii," dedi Cole. "Orada bir sürü öğrenci oturuyor."

"Ama Greg Downing geldiğinde Liz'in çoktan ölmüş olduğunu düşünebiliriz, değil mi?"

"Doğru."

"O halde soru şu: Liz'in İsviçre Kulübesi'nden dönüşünden Greg'in gelişine kadar geçen sürede kimlerin girip çıktığını hatırlıyorsun? Clip Arnstein dışında."

Cole bunu düşünerek omuz silkti. "Çoğu öğrenciydi sanırım. Bir de çok uzun boylu bir adam vardı..."

"Ne kadar uzun?"

"Bilmiyorum. Çok uzun."

"Benim boyum bir doksan. Benden uzun muydu?"

"Evet, sanırım."

"Zenci miydi?"

"Bilmiyorum. Sokağın karşısındaydım ve ışık pek iyi değildi. Çok dikkatli bakmadım. Zenci olabilir ama adamımızın o olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Ertesi sabaha kadar binayı gözledim. Adam dışarı çıkmadı. Orada oturuyor olmalı veya gece birinin evinde kalmış olabilir. Katilin oralarda uzun süre takılacağını sanmıyorum."

İtiraz etmesi zor, diye düşündü Myron. Duyduklarını

duygusuzca, bilgisayar gibi sindirmeye çalıştı ama devreleri ısınmaya başlıyordu. "Başka kimi gördün? Dikkatini çeken biri var mıydı?"

Cole yine düşündü. "Greg oraya gelmeden kısa süre önce içeri giren bir kadın vardı. Şimdi düşününce, Greg gelmeden önce onun da gittiğini hatırlıyorum."

"Nasıl biriydi?"

"Hatırlamıyorum."

"Sarışın, esmer?"

Cole başını iki yana salladı. "Sadece uzun bir manto giydiğini hatırlıyorum. Öğrenciler rüzgârlıklar, bluzlar, eşofmanlar filan giyer. Kadın yetişkin gibi görünüyordu."

"Elinde bir şey var mıydı? O..."

"Bak, Myron, üzgünüm. Artık gitmem gerek." Cole ayağa kalktı ve Myron'a sığ bir ifadeyle baktı. "O orospu çocuğunu bulmanda bol şans," dedi. "Liz iyi biriydi. Kimseyi incitmezdi. Hiçbirimiz incitmezdik."

Cole arkasını dönmeden önce Myron sordu: "Dün gece beni neden aradın? Bana ne satacaktın?"

Cole hüzünlü bir tavırla gülümsedi ve uzaklaşmaya başladı. Kapıya varmadan önce durup Myron'a döndü. "Artık yalnızım," dedi. "Gloria Katz ilk saldırıda vuruldu. Üç ay sonrasında öldü. Susan Milano 1982 yılında bir trafik kazasında öldü. Liz ve ben onların ölümlerini gizledik. Federallerin iki değil, dört kişiyi aramasını istiyorduk. Böylece daha rahat gizlenebilecektik. Görüyorsun ya, artık geride sadece bir kişi kaldı."

Cole, ölenlerin şanslı olduğunu düşünmeye başlayan, hayatta kalmaya çalışmaktan yorulmuş biri gibi görünüyordu. Myron'ın yanına dönerek kelepçeyi çözdü. "Git," dedi.

Myron bileklerini ovalayarak ayağa kalktı. "Teşekkür ederim," dedi.

Cole sadece başıyla onayladı.

"Yerini kimseye söylemem."

"Evet," dedi Cole. "Biliyorum."

35. Bölüm

Myron arabasına koşarak Clip'in numarasını tuşladı. Clip'in sekreteri cevap verdi ve Bay Arnstein'ın yerinde olmadığını söyledi. Myron, Calvin Johnson'ı istedi. Kadın onu beklemeye aldı. On saniye sonra bağlandı.

"Selam, Myron," dedi Calvin, "nasılsın?"

"Clip nerede?"

"Birkaç saat sonra gelir. Maç saatinde burada olur."

"Şimdi nerede?"

"Bilmiyorum."

"Bul onu," dedi Myron. "Bulduğunda da beni ara."

"Neler oluyor?" diye sordu Calvin.

"Sadece bul onu."

Myron telefonu kapattı. Arabasının camını indirerek

derin derin nefes aldı. Altıyı birkaç dakika geçiyordu. Çocukların çoğu stadyumda ısınıyor olmalıydı. Nehir Yolu'na yönelerek George Washington Köprüsü'nü geçti. Leon White'ın numarasını tuşladı. Bir kadın cevap verdi.

"Alo?"

Myron sesini değiştirdi. "Bayan Fiona White?" diye sordu.

"Evet, benim."

"*Popular Mechanics*'e abone olmak ister misiniz? Sınırlı bir süre için özel bir programımız var."

"Hayır, tcşckkürler." Kadın telefonu kapattı.

Sonuç: Fiona White, zevk gecesi sözü veren Eylül Bebeği, evindeydi. Şimdi onu ziyaret etme zamanıydı.

R-4'e saparak Kindermack Yolu'ndan çıktı. Beş dakika sonra oraya ulaşmıştı. Ev turuncu tuğlalı, elmas biçimli pencereli bir çiftlik evi görünümündeydi. Bu mimari görünüş, 1977 yılında iki ay kadar süren bir modanın etkisiydi ve çoktan mazi olmuştu. Myron araba yoluna park etti. Beton yürüme yolunun iki tarafında naylon sarmaşıklarla süslenmiş alçak demir parmaklıklar sıralanıyordu.

Zili çaldı. Fiona White kapıyı açtı. Aerobik mayosunun üzerine çiçek desenli yeşil bir bluz giymişti. Başının arkasında topuz yaptığı sarı saçları dağılıyor, topuzdan kurtulan bukleler gözlerine ve kulaklarına düşüyordu. Myron'a bakarak kaşlarını çattı. "Evet?"

"Selam, Fiona. Ben Myron Bolitar. Geçen gece TC'nin evinde tanışmıştık."

Kadının kaşları hâlâ çatıktı. "Leon evde yok."

"Ben seninle konuşmak istiyordum."

Fiona iç çekti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neyle ilgili?"

"Girebilir miyim?"

"Hayır. Şu anda meşgulüm."

"Yalnız konuşsak daha iyi olur."

"Yalnızız zaten," dedi Fiona. "Ne istiyorsun?"

Myron omuz silkti ve bunun kendisini bir yere götürmeyeceğini anlayarak en etkileyici tarzıyla gülümsedi. "Sen ve Greg Downing hakkında konuşmak istiyordum."

Fiona White'ın kolları aşağı indi. Aniden yüzü dehşetle kasıldı. "Ne?"

"Ona attığın e-posta mesajını biliyorum. Eylül Bebeği. Geçen cumartesi onunla..." Myron parmaklarıyla tırnak işaretleri yaptı, "hayal edilebilecek en muhteşem zevk gecesi sözü vermiştin. Hatırladın mı?"

Fiona White kapıyı kapatmak için davrandı. Myron ayağını aralığa soktu.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," dedi Fiona.

"Seni ele vermeye çalışmıyorum."

Fiona, Myron'ın ayağına aldırmadan kapıyı sertçe itti. "Defol!"

"Ben sadece Greg Downing'i bulmaya çalışıyorum."

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Onunla bir ilişkin var mıydı?"

"Hayır. Git artık."

"Mesajı gördüm, Fiona."

"Ne istersen onu düşün. Seninle konuşmayacağım."

"Pekâlâ," dedi Myron, geri çekilip ellerini kaldırarak. "O halde ben de Leon'la konuşurum."

Fiona'nın yanakları kızardı. "Ne istersen yap," dedi. "Onunla ilişkim yoktu. Onu geçen cumartesi gecesi görmedim. Nerede olduğunu da bilmiyorum."

Kapıyı çarparak kapattı.

Tanrım, bu iyi gitmişti.

Myron arabasına döndü. Kapıyı açarken filmli camlı siyah bir BMW hızla yaklaştı ve araba yolunda kayarak durdu. Sürücü kapısı açılınca Leon kafesinden kaçan kuş gibi hızla dışarı fırladı.

"Sen burada ne halt ediyorsun?" diye tersledi.

"Sakin ol, Leon."

"Başlarım senin sakinliğine," diye bağırdı Leon. Koşarak geldi ve yüzünü Myron'ınkine iyice yaklaştırdı. "Sen burada ne haltlar karıştırıyorsun, ha?"

"Buraya seni görmeye geldim."

"Saçmalık." Myron'ın yanaklarına tükürük bulaştı. "Yirmi dakika sonra stadyumda olmamız gerekiyor." Myron'ı göğsünden itti. Myron sendeledi. "Sen neden buradasın, ha?" Leon yine itti. "Neyin peşindesin sen?"

"Hiç."

"Karımı yalnız yakalayacağını mı düşündün?"

"Öyle değil."

Leon bir kez daha itmek için davrandı ama Myron bu

kez hazırdı. Leon'un eli kendisine uzandığı anda sağ kolu yukarı kalktı ve Leon'un ellerini kendi göğsüne sıkıca yapıştırdı. Myron belden dönerek Leon'un bileklerini tersine kıvırdı. Baskı Leon'u tek dizinin üzerine çökmeye zorladı. Myron'ın sağ eli Leon'un sol eline kaydı. Onu da kavrayarak çabucak dirsek kilidine aldı. Leon yüzünü buruşturdu.

"Sakinleşecek misin?" diye sordu Myron.

"Orospu çocuğu."

"Bu pek sakince değil, Leon." Myron dirseğini biraz daha bastırdı. Bu tür kilitler, kontrollü acı amacını taşırdı ve eklemleri olmayacak yönlerde bükmek için kullanılırdı. Ne kadar çok bükülürlerse acı da o kadar artardı. Ama çok ileri gidilirse eklem yerinden çıkabilir veya bir kemik kırılabilirdi. Myron dikkatliydi.

"Greg kayboldu," dedi Myron. "Benim takımda olmamın nedeni bu. Onu bulmam istendi."

Leon dizlerinin üzerindeydi ve kolu dimdik kilitlenmişti. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Kavga etmiştiniz," dedi Myron. "Nedenini bilmek istiyorum."

Leon ona baktı. "Bırak beni, Myron."

"Bana tekrar saldırırsan..."

"Saldırmayacağım. Bırak beni."

Myron bir-iki saniye daha bekledikten sonra Leon'u bıraktı. Leon kolunu ovalayarak ayağa kalktı. Myron onu dikkatle izliyordu.

"Greg'le Fiona'nın arasında bir şeyler olduğunu düşün-

düğün için buradasın," dedi Leon.

"Var mıydı?"

Leon başını iki yana salladı. "Ama denemediği için değil."

"Ne demek bu?"

"O güya benim en iyi arkadaşımdı. Ama değil. Sadece istediğini elde etmeye alışmış şımarık yıldızlardan biri."

"Fiona da dahil."

"Denedi. Hem de ne biçim. Ama Fiona öyle biri değildir."

Myron bir şey söylemedi. Ona düşmezdi.

"Erkekler sürekli Fiona'ya yaklaşmaya çalışır," diye devam etti Leon. "Görünüşünden dolayı. Irkçılıkla da ilgisi var. Bu yüzden, seni buralarda görünce sandım ki..." Sessizce omuz silkti.

"Greg'le hiç yüzleştin mi?" diye sordu Myron.

"Evet," dedi Leon. "Birkaç hafta önce."

"Ona ne dedin?"

Leon gözlerini kısarak aniden temkinli bir tavırla baktı. "Bunun onu bulmakla ne ilgisi var?" diye sordu şüphelenerek. "Olayı benim üstüme mi yıkmaya çalışıyorsun?"

"Neyi?"

"Ortadan kaybolduğunu söyledin. Bunu bana mı yıkmak istiyorsun?"

"Ben sadece yerini öğrenmeye çalışıyorum."

"Benim bir ilgim yok."

"Olduğunu söylemedim zaten. Sadece aranızda neler

geçtiğini bilmek istiyorum."

"Ne olduğunu sanıyorsun?" diye karşılık verdi Leon. "İnkâr etti. Hiçbir evli kadınla yatmadığına yemin etti, özellikle de en iyi arkadaşının karısıyla."

Myron alaycı bir tavırla güldü. "Ve sen de ona inanmadın."

"O bir yıldız, Myron."

"Bu onu yalancı yapmaz."

"Hayır ama başka bir şey yapar. Greg, Michael Jordan, Shaq ve TC gibi adamlar... Onlar bizim gibi değiller. Kendi dünyalarına hükmederler. Diğer herkese tepeden bakarlar. Bütün gezegen onların etrafında döner, anlıyor musun?"

Myron başıyla onayladı. Kolejdeyken kendisi de o havayı soluyanlardan biriydi. Yıldızların arasındaki bağı bir kez daha düşündü. Greg hastaneye geldiğinde beş kelimeden fazla konuşmamışlardı, fakat aralarında bir bağ vardı. Bunu ikisi de biliyordu. Yıldızlar azınlık bir kesimle o havayı paylaşırdı. TC'nin dediği gibi, çok tuhaf, sık sık sağlıksız bir şekilde insanı yalnız bırakan bir şeydi.

Bu düşünceyle bir şeyi yakaladı. Myron bir adım geriledi.

Greg'in başı derde girerse, yardım istemek için en yakın arkadaşına koşacağını düşünmüştü hep. Ama gerçek bu değildi. Greg gerçekten cesetle karşılaşmış ve paniğe kapılmışsa, bütün sorunlarının –kumar borçları, şantaj, boşanma, velayet, bir cinayet şüphelisi olmak– üzerine çullandığını hissetmişse, yardım istemek için kime koşardı?

Onu ne iyi anlayan kişiye giderdi.

Yıldızlığın özgün sorunlarını en iyi anlayabilecek olan kişiye giderdi.

O havayı paylaşan kişiye.

36. Bölüm

Myron ne yapacağından emin değildi.

Açıkçası, elinde şüpheden başka bir şey de yoktu. Kanıt yoktu. Hiçbir somut delil yoktu. Ama muhtemelen birçok soruyu cevaplayabilirdi. Örneğin, neden Benzetici'nin Emily'yi videoya aldığını açıklardı. Sonuçta kendisi Greg'le o kadar yakın değildi.

Ama TC'yle yakındı.

Yine yıldızlar arasındaki bağ. Greg velayet savaşını kaybetmekten korkuyordu. Bu, bir insanın duyabileceği belki de en büyük endişeydi. O halde yardım istemek için kime giderdi?

TC.

Win önceki gece Benzetici'ye yaklaştığında, Greg'i ara-

dığını açıkladığında, Maggie kimi uyarmıştı?

TC.

Elbette kanıt yoktu ama her şey yerine oturuyordu.

Myron artık her şeyi birleştirebilirdi. Greg inanılmaz bir baskı altındaydı; zihinsel dengesi sorgulanan bir adam için hiç de hoş bir durumda değildi. Liz Gorman'ı yerde cansız gördüğünde aklından neler geçmişti? Cinayetin en önemli şüphelisi olacağını anlamış olmalıydı. Emily'nin vurguladığı gibi, Greg'in nedeni, fırsatı vardı ve üstelik cinayet mahallindeydi. Emily bunu görmüştü. Bu yüzden ona tuzak kurmuştu. Greg de görmüş olmalıydı.

O halde ne yapmıştı?

Kaçmıştı.

Liz Gorman'ı yerde o halde görmek bardağı taşıran damla olmuştu. Ama Greg aynı zamanda bunu yalnız yapamayacağını da biliyordu. Bu kez insanlar onu arayacaktı. Yardıma ihtiyacı vardı. Zamana ihtiyacı vardı.

Greg kimden yardım isterdi?

Onu en iyi anlayan adamdan. Yıldızlığın özgün sorunlarını anlayabilecek olan birinden. O havayı paylaşan birinden.

Myron kırmızı ışıkta durdu. Yaklaşmıştı, çok yaklaşmıştı. TC, Greg'in saklanmasına yardım ediyordu, bundan emindi. Ama TC çözümün sadece bir parçasıydı. Hiçbiri bütün bunların içindeki ana soruyu cevaplamıyordu:

Liz Gorman'ı kim öldürmüştü?

Cinayet gecesini zihninde tekrar gözden geçirdi. Üç ki-

şiden oraya ilk gelen Clip'ti. Birçok açıdan, şimdi en büyük şüpheli oydu. Ama Myron bu senaryoda önemli sorunlar olduğunu görebiliyordu. Örneğin, Clip'in nedeni ne olabilirdi? Evet, Liz Gorman'ın bilgisi takım için zararlı olabilirdi. Oylamayı kaybetmesine neden olacak kadar önemli olabilirdi. Ama Clip bir beyzbol sopasını kapıp bir kadını öldürür müydü? İnsanlar güç ve para için sürekli cinayet işliyordu. Clip de yapar mıydı?

Ama burada daha büyük bir sorun vardı; ne kadar çabalasa da, Myron'ın etrafından dolaşamadığı bir sorun. Kanı ve cinayet silahını Greg'in evine yerleştiren Emily'ydi. Bu belliydi ve mantıklıydı. Tamam. Delilleri kimin yerleştirdiğini biliyordu.

Peki ama onları kim temizlemişti?

Burada üç mantıklı seçenek vardı: 1) Greg Downing, 2) Greg'i korumaya çalışan biri, 3) Katilin kendisi.

Ama Greg olamazdı. Greg'in gizlendikten sonra eve geri dönmüş olması ihtimali kabul edilse bile, kanı nasıl bulmuştu? Tesadüfen oyun odasına mı girmişti? Hayır. Bu çok saçmaydı. Greg'in kanı orada bulması için kanın yerleştirildiğini bilmesi gerekirdi.

Myron donakaldı.

Buydu. Kanı kim temizlediyse, Emily'nin ne yaptığını kesinlikle biliyordu. Tesadüfen görmemişti. Nasıl öğrenmişti? Emily'den mi? Hayır, mümkün değil. Emily bir şey söyleyecek en son kişiydi. Suçüstü mü yakalanmıştı? Cevap yine güçlü bir hayırdı. Öyle olsa sopa da ortadan kaldırılırdı. Da-

hası, kan hemen temizlenirdi; Myron ve Win bulmadan *önce*. Temizliğin zamanlaması çok önemliydi; Myron ile Win kanı keşfettikten sonra olmuştu. Yani bilgiyi Myron ve Win sızdırmıştı.

Kime söylemişlerdi peki?

Parmak yine Clip'i gösteriyordu.

R-3'e saptı ve Meadowlands kompleksine girdi. Stadyum beyaz iniş pistindeki büyük bir UFO'yu hatırlatıyordu. Clip Arnstein, Liz Gorman'ı öldürüp kanı temizlemiş miydi? Myron bu olasılığı düşündü ama hoşlanmadı. Clip, Greg'in evine nasıl girmişti? Zorla girildiğini gösteren bir işaret yoktu. Kilidi mi açmıştı? Myron sanmıyordu. Anahtarı mı vardı? Sanmıyordu. Bir profesyoneli mi kiralamıştı? Yine sanmıyordu. Clip haberin duyulması korkusuyla Greg'in kredi kartlarını taramak gibi basit bir işi bile özel bir dedektife yaptırmaktan çekinmişti. Öldürdüğü birinin kanını temizletmek için kime güvenebilirdi ki?

Myron'ı hâlâ dürten başka bir şey daha vardı: Yatak odasındaki kadın giysileri. Onlar da toparlanmıştı. Clip neden gizli bir kız arkadaşın izini örtmekle uğraşacaktı ki? Bunu kim neden yapardı?

Myron'ın zihninde bir girdap gibi çeşitli senaryolar dönüp duruyordu. Yine şu gizemli kız arkadaşa odaklandı. Fiona White olabilir miydi? Kadın konuşmuyordu ama Myron o olmadığına kesinlikle inanıyordu. Fiona, Greg'le birlikte yaşarken bunu Leon gibi saplantı ölçüsünde kıskanç bir kocadan nasıl gizleyebilirdi? Belki de Greg ve Fiona ara-

sında bir kaçamak yaşanmıştı –örneğin bir motel odasında– ama Myron artık buna da inanmıyordu. Üzerinde düşündükçe, şu muhteşem "zevk gecesi" iki sevgili arasında geçen bir konuşmadansa, alaycı bir yaklaşıma daha çok benziyordu. Leon'a asla başka bir adamın karısıyla yatmayacağını söylerken Greg'in dürüst olması da son derece mantıklıydı. Bu düşünce, Myron'ın eski utancını yeniden canlandırdı.

Radyoda bir reklam başladı. Neşeli bir adam ve neşeli bir kadın, Molson's Golden hakkında çok fazla konuşuyorlardı. Kısık seslerle konuşarak birbirlerinin aptalca şakalarına gülüyorlardı. Myron radyoyu kapattı.

Hâlâ cevaptan çok sorular vardı ama Greg'in telesekreterini kontrol etmek için cep telefonunu aldığında, parmakları titremeye başladı. Bir şey göğsünü sıkıştırıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Ama bu duygu maç öncesi gerginlik değildi. İşin aslı, kesinlikle çok başka bir şeydi.

37. Bölüm

Myron, Clip'in sekreterinin yanından hızlı adımlarla geçti.

"İçeride değil," diye bağırdı kadın.

Myron ona aldırmadan ofis kapısını açtı. Işıklar sönük, oda boştu. Myron sekretere döndü. "Nerede?"

Muhtemelen Coolidge yönetiminden beri Clip'le birlikte çalışan eski bir kurt olan sekreter ellerini beline koydu. "Hiçbir fikrim yok," diye tısladı.

Calvin Johnson bitişik ofisten geldi. Myron ona yaklaştı. Calvin'in ofisine girip kapıyı kapatana kadar bekledi. "Nerede o?"

Calvin ellerini kaldırdı. "Bilmiyorum. Evini denedim ama cevap vermedi."

"Arabasında telefon var mı?"

"Hayır."

Myron başını iki yana sallayarak volta atmaya başladı. "Bana yalan söyledi," dedi Myron. "O orospu çocuğu bana yalan söyledi."

"Ne?"

"Şantajcıyla buluşmuş."

Calvin bir kaşını kaldırdı. Masasının arkasındaki koltuğuna geçerek oturdu. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Kadının öldürüldüğü gece," dedi Myron, "Clip onun evine gitmiş."

"Ama pazartesi gününe kadar bizimle görüşmeyecekti," dedi Calvin.

"Kadının bunu söylediğini kendi kulaklarınla duydun mu?"

Calvin çenesini kaşıdı. Masasının üzerindeki lambalardan gelen ışıklar alnından yansıyordu. Yüz ifadesi her zamanki gibi sakindi. "Hayır," dedi yavaşça. "Bana Clip söylemişti."

"Sana da yalan söylemiş."

"Peki neden?"

"Çünkü bir şey gizliyor."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi Myron. "Ama bu gece bulmaya kararlıyım."

"Nasıl?"

"Şantajcı hâlâ satmak istiyor," dedi Myron. "Ben de

yeni alıcıyım."

Calvin başını yana yatırdı. "Şantajcının öldüğünü söylediğini sanıyordum."

"Bir ortağı vardı."

"Anlıyorum," dedi Calvin, başıyla onaylayarak. "Onunla bu gece mi buluşacaksın?"

"Evet. Ama zamanını ve yerini bilmiyorum. Arayacak."

"Anlıyorum," diye tekrarladı Calvin. Yumruğunu ağzının önüne tutarak öksürdü. "Zarar verecek bir şeyse. Yani, yarınki oylamanın sonucunu etkileyecek bir şeyse..."

"Doğru olan neyse onu yapacağım, Calvin."

"Elbette. Aksini ima etmek istemedim."

Myron yerinden kalktı. "Buraya geldiğinde bana haber ver."

"Tabii."

Myron soyunma odasına girdi. TC oyun öncesi pozundaydı; köşedeki bir koltuğa yayılmış, kulaklıklarını takmış, bakışlarını boşluğa dikmişti. Myron'ı fark etmedi. Leon da oradaydı. O da Myron'la göz göze gelmemeye dikkat ediyordu. Hiç şaşırtıcı değildi.

Audrey yaklaştı. "Nasıl git...?"

Myron onu susturmak için başını iki yana salladı. Audrey anlayarak başıyla onayladı. "Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"Sence bizi duyabilirler mi?"

"Riske girmek istemiyorum."

Audrey sağa sola bakındı. "Yeni bir şey mi buldun?"

"Bir sürü," dedi Myron. "Bu gece hikâyeni alacaksın sanırım. Fazlasını da."

Audrey'nin gözleri parladı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Myron başıyla onayladı. Soyunma odasının kapısı açıldı ve Calvin başını içeri uzattı. Bir an Kipper'la konuştu. Calvin giderken, Myron onun ofise gitmek için sola dönmek yerine çıkışa doğru giden sağ tarafa döndüğünü fark etti.

Myron'ın cep telefonu çaldı. Audrey'ye baktı. Audrey karşılık verdi. Myron köşeye sokularak telefonu açtı.

"Alo?"

Elektronik olarak değiştirilmiş sesi duydu. "Para yanında mı?"

"Zamanlaman çok kötü," dedi Myron.

"Soruma cevap ver."

Leon şortunu giydi. TC müziğin ritmiyle başını sallayarak ayağa kalktı.

"Yanımda," dedi Myron. "Ve bu gece bir maçım var."

"Maçı unut. Overpeck Parkı'nı biliyor musun?"

"Leonia'daki mi? Evet, biliyorum."

"R-95'ten sağa dön. Çeyrek mil gittikten sonra yine sağa sap. Bir çıkmaz sokağa gireceksin. Oraya park et ve bir el feneri ışığı ara. Ellerini kaldırarak yaklaş."

"Parola söyleyecek miyim?" diye sordu Myron. "Parolaları severim."

"On beş dakika. Gecikme. Bu arada süper kahraman

dostunun Park Caddesi'ndeki ofisinde olduğunu biliyorum. Bir adamım onu izliyor. Görüşmemizden önce oradan çıkarsa anlaşma bozulur."

Myron telefonu kapattı. Artık sona yaklaşıyordu. On beş dakika sonra her şey bitecekti, o ya da bu şekilde. "Duyabildin mi?" diye sordu.

Audrey başıyla onayladı. "Çoğunu."

"Tuhaf şeyler olacak," dedi Myron. "Tarafsız bir muhabire ihtiyacım var. Benimle gelmek ister misin?"

Audrey gülümsedi. "Bunu sadece laf olsun diye sordun, değil mi?"

"Arka koltukta yerde kalacaksın," dedi Myron. "Görülmen riskini göze alamam."

"Sorun değil," dedi Audrey. "Bana lise günlerimi hatırlatacak."

Myron kapıya döndü. Sinirleri iyice gerilmişti. Dışarı çıkarlarken rahat görünmeye çalıştı. Leon ayakkabılarını bağlıyordu. TC yerinden kıpırdamıyor, bakışlarıyla ikiliyi izliyordu.

38. Bölüm

Yağmur yağıyor, asfaltı siyaha boyuyordu. Arabalar gruplar halinde stadyuma giriyordu. Myron arka çıkıştan New Jersey Turnikesi'ne döndü ve kuzeye saptı. Sağa dönerek R-95'i izledi.

"Neler oluyor?" diye sordu Audrey.

"Buluşacağım adam," dedi, "Liz Gorman'ın katili."

"Liz Gorman da kim?"

"Öldürülen şantajcı."

"Adının Carla olduğunu sanıyordum."

"O takma isimdi."

"Bir dakika. Liz Gorman şu altmışlardaki radikallerden biri değil miydi?"

Myron başıyla onayladı. "Uzun hikâye, detaylara gire-

cek zamanım yok. Buluşacağımız adamın şantaj planının bir parçası olduğunu söylemekle yetineceğim. Bir şey ters gitti ve Liz öldü."

"Kanıtın var mı?" diye sordu Audrey.

"Pek sayılmaz. Bu yüzden sana ihtiyacım var. Mini kasetçaların yanında mı?"

"Evet."

"Bana ver."

Audrey çantasına uzanıp aleti çıkardı.

"Onu konuşturmaya çalışacağım," dedi Myron.

"Nasıl?"

"Doğru düğmelere basarak."

Audrey kaşlarını çattı. "Buna kanacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet, öyle. Doğru düğmelere basarsam." Araba telefonunu açtı. "Burada iki ayrı telefon var: Araba telefonu ve cep telefonum. Cebimden araba telefonumu arayacağım ve hattı açık bırakacağım. Böylece dinleyebilirsin. Her kelimeyi not etmeni istiyorum. Bana bir şey olursa Win'e git. O ne yapılması gerektiğini bilir."

Audrey öne eğilerek başıyla onayladı. Ön camdaki silecekler yüzüne gölgeler savuruyordu. Yağmur hızlanmıştı ve önlerindeki yol parlıyordu. Myron bir sonraki çıkışa saptı. Çeyrek mil kadar sonra Overpeck Parkı yazılı bir tabela karşılarına çıktı.

"Eğil," dedi Myron.

Audrey gözden kayboldu. Myron sağa saptı. Başka bir

tabela parkın kapalı olduğunu söylüyordu. Myron tabelaya aldırmadan ilerledi. Bir şey görülemeyecek kadar karanlıktı ama tam ileride ahırlar ve sol tarafında koruluk olduğunu biliyordu. İlk sağa saptı. Arabanın far ışıkları bir piknik alanına uzanarak masaları, bankları, çöp sepetlerini, salıncakları ve bir kaydırağı aydınlattı. Çıkmaz sokağa ulaşarak arabayı durdurdu. Işıkları söndürdü, kontağı kapadı ve cep telefonundan araba telefonunun numarasını tuşladı. Audrey'nin dinleyebilmesi için arabanın hoparlöründen cevap verdi. Beklemeye başladı.

Birkaç dakika herhangi bir şey olmadı. Yağmur minik çakıltaşları gibi çatıya düşüyordu. Audrey arkada hiç kıpırdamıyordu. Myron ellerini direksiyona koyarak sımsıkı tuttu. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Aniden, bir ışık huzmesi Azrail'in orağı gibi geceyi yardı. Myron elini gözlerine siper etti. Arabanın kapısını yavaşça açtı. Rüzgâr hızlanmış, yağmur damlalarını yüzüne savuruyordu. Arabadan indi.

Çeşitli yöntemlerle değiştirilmiş bir erkek sesi bağırdı: "Ellerini kaldır."

Myron ellerini başının üzerine kaldırdı.

"Ceketinin önünü aç. Omuz kılıfında tabancan olduğunu biliyorum. İki parmağınla alıp arabanın koltuğuna at."

Myron bir elini indirmeden ceketinin önünü açtı. Yağmurdan sırılsıklam olmuş, saçları alnına yapışmıştı bile. Tabancayı çıkarıp arabanın koltuğuna bıraktı.

"Kapıyı kapat."

Myron itaat etti.

"Para yanında mı?"

"Önce getirdiğin şeyi görmek istiyorum," dedi Myron.

"Hayır."

"Hey, mantıklı ol. Ne satın aldığımı bile bilmiyorum."

Kısa bir tereddüt. "Yaklaş."

Myron ışığa doğru yürüdü. "Her ne satıyorsan," dedi, "elinde kopyası olmadığını nereden bileceğim?"

"Bilemezsin," dedi ses. "Bana güvenmek zorundasın."

"Bunu başka kim biliyor?"

"Ben," dedi ses, "hâlâ hayatta olan tek kişiyim."

Myron adımlarını hızlandırdı. Elleri hâlâ havadaydı. Rüzgâr yüzünü dövüyordu, giysileri sırılsıklamdı. "Konuşmayacağını nereden bileyim?"

"Bunu da bilemezsin. Ama paran, sessizliğim anlamına gelecek."

"Biri daha fazlasını ödeyene kadar."

"Hayır. Artık bırakıyorum. Beni bir daha görmeyecek, adımı bir daha duymayacaksın." El fenerinin ışığı titredi. "Lütfen dur."

Üç metre kadar ötede, kayak maskesi takmış bir adam duruyordu. Bir elinde el feneri, diğerinde bir kutu vardı. Myron'a işaret ederek kutuyu kaldırdı. "İşte."

"Ne bu?"

"Önce para."

"Bu kutu boş da olabilir. Ne bileyim ben?"

"Pekâlâ. Arabana dönüp git buradan o zaman." Adam

arkasını döndü.

"Hayır, dur," dedi Myron. "Parayı getireceğim."

Kayak maskesi yine Myron'a döndü. "Numara yok."

Myron arabasına yöneldi. Yirmi adım kadar yürümüştü ki silah sesleri duydu. Üç el. Gürültü onu ürkütmedi. Yavaşça arkasına döndü. Kayak maskeli adam yerdeydi. Audrey ona doğru koşarken elinde Myron'ın silahı vardı.

"Seni öldürecekti," diye bağırdı Audrey. "Onu vurmak zorundaydım."

Audrey koşmaya devam etti. Adamın yanına ulaştığında aldırmadan kutuyu kaptı. Myron yavaşça ona doğru yürüyordu.

"Açsana," dedi Myron.

"Önce şu yağmurdan kurtulalım. Polis..."

"Aç."

Audrey tereddüt etti. Gök gürlemiyordu. Şimşek çakmıyordu.

"Haklıydın," dedi Myron.

Audrey afalladı. "Neyle ilgili?"

"Konuyu yanlış yönden ele alıyordum."

"Neden söz ediyorsun?"

Myron ona doğru bir adım daha attı. "Kendime bodrumdaki kanı başka kimin bildiğini sorduğumda," diye başladı, "aklıma sadece Clip ve Calvin gelmişti. Sana da söylediğimi unutmuştum. Greg'in sevgilisinin neden kimliğini gizli tutmak isteyeceğini düşündüğümde, Fiona White ve Liz Gorman gelmişti aklıma. Yine seni unutmuştum. Bir kadının spor

muhabiri olarak saygın bir pozisyona gelmesi yeterince zor. Biri senin haber yaptığın oyunculardan biriyle birlikte olduğunu öğrenirse kariyerin mahvolurdu. Olayı gizlemek zorundaydın."

Audrey ıslak yüzünde şaşkın bir ifadeyle Myron'a baktı.

"Her şeye uyan tek kişi sensin, Audrey. Bodrumdaki kanı biliyordun. Greg'le ilişkini gizli tutmak zorundaydın. Evinin anahtarı sende olduğu için içeri girmen zor olmadı. Ve onu korumak için kanı temizleme nedeni olan tek kişi de sendin. Sonuçta onu korumak için cinayet işledin. Biraz kanı temizlemek onun yanında neydi ki?"

Audrey saçlarını yüzünden çekerek gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten benim..."

"O gece TC'nin partisinden sonra," diye böldü Myron, "bana hepsini nasıl toparladığını söylediğinde. O zaman şüphelenmeliydim. Elbette benim takıma girişim beklenmedik bir şeydi. Ama ancak kişisel bağlantısı olan biri –Greg'in ortadan kaybolduğunu ve bunun nedenini gerçekten bilen biri– bütün bunları bu kadar çabuk anlayabilirdi. Gizli sevgili sensin, Audrey. Greg'in nerede olduğunu da bilmiyorsun. Haberi istediğin için değil, Greg'i bulmak istediğin için benimle işbirliği yaptın. Sen ona âşıksın."

"Bu çok saçma," dedi Audrey.

"Polis evi tarayacak, Audrey. Saçları bulacaklar."

"Bu hiçbir anlama gelmez," dedi. "Onunla birkaç kez röportaj yaptım..."

"Yatak odasında mı? Banyosunda mı? Küvetinde mi?"

Myron başını iki yana salladı. "Artık seni bildikleri için cinayet mahallini de tarayacaklar. Orada da kanıt bulacaklar. Bir saç teli mesela." Audrey'ye doğru bir adım daha attı. Audrey titreyen eliyle silahı kaldırdı.

"Mart dönümüne dikkat et," dedi Myron.

"Ne?"

"Bunu bana vurgulayan sendin. Mart dönümü on beşindedir. Senin doğum günün on yedisinde. 17 Mart. Üç bir yedi. Greg'in telesekreterine koyduğu şifre."

Audrey silahı Myron'ın göğsüne doğrulttu. "Teybi kapat," dedi. "Telefonu da."

Myron elini cebine soktu ve Audrey'nin söylediğini yaptı.

Şimdi gözyaşı ve yağmur damlaları karışmış halde Audrey'nin yanaklarından süzülüyordu. "Neden çeneni kapalı tutamadın?" diye bağırdı. Islak çimenlerin üzerinde yatan cesedi işaret etti. "Adamın ne dediğini duydun: Başka bilen yok. Bütün şantajcılar öldü. Bu şeyi..." Kutuyu havaya kaldırdı, "sonsuza dek yok edebilirim. Seni incitmeyecektim. Bu şey nihayet bitecekti."

"Peki, ya Liz Gorman?"

Audrey alaycı bir tavırla güldü. "O kadın iğrenç bir şantajcıdan başka bir şey değildi," dedi. "Ona güvenilemezdi. Greg'e bunu söylemiştim. Kopyalar çıkarıp Greg'in kanını kurutmasını ne engelleyebilirdi? O gece kadının evine gidip kini olan eski bir sevgili gibi davrandım. Ona bir kopyasını satın almak istediğimi söyledim. Kolayca kabul etti. Görmü-

yor musun? İstediği parayı vermek hiçbir işe yaramayacaktı. Onun susturmanın tek yolu vardı."

Myron başıyla onayladı. "Onu öldürmek zorundaydın."

"O sadece değersiz bir kanun kaçağıydı, Myron. Bir banka soymuştu, Tanrı aşkına. Greg ve ben... Birlikte mükemmeldik. Kariyerim konusunda haklıydın. İlişkimizi gizlemek zorundaydım. Ama uzun sürmeyecekti. Başka bir alana geçmek üzereydim. Beyzbola. Mets veya Yankees. O zaman gizlememize gerek kalmayacaktı. Her şey yoluna girecekti. Ama sonra bu lanet olası sürtük geldi ve..." Audrey başını iki yana sallayarak duraksadı. "Geleceğimizi düşünmek zorundaydım," dedi. "Sadece Greg'inkini değil. Sadece benimkini değil. Bebeğimizinkini de."

Myron'ın gözleri acıyla kapandı. "Hamilesin," dedi, kısık sesle.

"Şimdi anladın mı?" Audrey'nin heyecanı geri dönmüştü ama şimdi sapkın bir boyut kazanmıştı. "Kadın onu mahvetmek istiyordu. Bizi mahvetmek istiyordu. Başka ne seçeneğim vardı? Ben katil değilim ama ya biz ya o olacaktı. Nasıl göründüğünü biliyorum; Greg kaçtı ve bana söylemedi. Ama o böyledir. Altı aydan uzun süredir birlikteyiz. Beni sevdiğini biliyorum. Sadece zamana ihtiyacı var."

Myron zorlukla yutkundu. "Artık bitti, Audrey."

Audrey başını iki yana salladı ve silahı iki eliyle kavradı. "Üzgünüm, Myron. Bunu yapmak istemiyorum. Neredeyse ölmeyi tercih ederim."

"Önemi yok," dedi Myron bir adım daha atarken. Aud-

rey geriledi. Elindeki silah titriyordu. "Silah boş zaten," dedi.

Audrey şaşkınlıkla gözlerini kıstı. Kayak maskeli adam, eski "Drakula" filmindeki Bela Lugosi gibi doğrulup oturdu. Maskesini çıkararak rozetini gösterdi. "Polis," diye bağırdı Dimonte. Win ile Krinsky tepeden geldi. Audrey'nin ağzı açık kalmıştı. Sahte şantajcı aramasını Win yapmıştı; Myron, Audrey'nin de duymasını sağlamak için cep telefonunun sesini sonuna kadar açmıştı. Geri kalanı kolay olmuştu.

Dimonte ve Krinsky, Audrey'yi tutukladı. Myron onları izlerken artık yağmuru hissetmiyordu. Audrey bir polis arabasının arkasına bindirildikten sonra, Myron, Win'le birlikte kendi arabasına doğru yürüdü.

"Süper kahraman ortak mı?" dedi Myron.

Win omuz silkti.

39. Bölüm

Faks makinesi çaldığında Esperanza hâlâ ofisteydi. Makinenin başına giderek kâğıdın çıkışını izledi. Faks FBI'dan onun adına gönderilmişti:

Konu: FIRST CITY NATIONAL BANK – TUCSON, ARIZONA

Konu: Kiralık Kasa Sahiplerinin Listesi

Bütün gün bu mesajı beklemişti.

Esperanza'nın şantaj komplosuyla ilgili teorisi şöyleydi: Kuzgun Tugayı bankayı soymuş, kiralık kasaları açmışlardı. O kasalarda insanlar her türlü şeyi saklardı. Para, mücevher, önemli belgeler. İşte o zaman bağlantı kurulmuştu. Basitçe ifade etmek gerekirse, Kuzgun Tugayı o kasalardan birinde Greg Downing'e zarar verecek bir şey bulmuştu. Sonra da

küçük şantaj planına başlamışlardı.

İsimler alfabetik sırayla geliyordu. Esperanza aktarılmaya devam eden listeyi okudu. Sayfa L harfinde bitiyordu. Tanıdık bir isim yoktu. İkinci sayfa T'de bitiyordu. Yine tanıdık bir isim yoktu. Üçüncü sayfa W harfine ulaştığında yüreği ağzına geldi. Eli ağzına gitti ve bir an için çığlık atmaktan korktu.

Her şeyi yoluna koymak saatler aldı. İfadelerin alınması gerekmişti. Açıklamalar yapılmıştı. Myron, neredeyse bütün hikâyeyi Dimonte'ye anlatmıştı. Benzetici ve Emily'yle ilgili kaseti atlamıştı. Bu kimseyi ilgilendirmezdi. Ayrıca, Cole Whiteman'la görüşmesini de atlamıştı. Myron bunu ona borçlu olduğunu hissediyordu. Audrey ise avukatını istemek dışında kesinlikle konuşmamıştı.

"Downing'in yerini biliyor musun?" diye sordu Dimonte, Myron'a.

"Sanırım."

"Ama bana söylemek istemiyorsun."

Myron başını iki yana salladı. "Seni ilgilendirmez."

"Doğru söze ne denir," dedi Dimonte. "Yürü. Kaybol gözümün önünden."

Polis merkezindeydiler. Myron ve Win geceye çıktılar. Büyük devlet binaları civarı kaplıyordu. En ürkütücü ve abartılı biçimiyle modern bürokrasi. Bu kadar geç saatte bile, kapıdan dışarı çıkan insanları hayal edebiliyordunuz.

"İyi bir plandı," dedi Win.

"Audrey hamile."

"Duydum."

"Bebeği hapiste doğacak."

"Senin suçun değil."

"Tek çıkışının bu olduğunu düşünüyordu," dedi Myron.

Win başıyla onayladı. "Hayalleriyle arasında bir şantajcının durduğunu görüyordu. Yerinde olsam farklı davranacağımdan emin değilim."

"Hayattaki zorlukları ortadan kaldırmak için cinayet işlemezsin sen," dedi Myron.

Win karşı çıkmadı ama kabul de etmedi. Yürümeye devam ettiler. Arabanın yanına geldiklerinde Win arkadaşına döndü. "Bu bizi nereye getirdi şimdi?"

"Clip Arnstein'a," dedi Myron. "Bazı açıklamalar yapması gerekiyor."

"Benim de gelmemi ister misin?"

"Hayır. Onunla yalnız konuşmak istiyorum."

40. Bölüm

Myron stadyuma ulaştığında maç bitmişti. Arabalar çıkışları doldurmuş, aksi yönde ilerlemeyi zorlaştırmışlardı. Myron yine de aralarından geçmeyi başardı. Güvenlik görevlisine kimliğini gösterdi ve oyuncu otoparkına girdi.

Clip'in ofisine koştu. Biri ona seslendi. Aldırmadı. Ofisin dış kapısına ulaştığında tokmağı denedi. Kilitliydi. Neredeyse kıracaktı.

"Hey, Myron!"

Havlucu çocuklardan biriydi. Myron çocuğun adını unutmuştu. "Naber?" dedi.

"Bu sana geldi."

Çocuk, Myron'a bir zarf verdi.

"Kim bıraktı?" diye sordu Myron.

"Amcan."

"Amcam mı?"

"Adam öyle dedi."

Myron zarfa baktı. Adı zarfın ön tarafına dev harflerle yazılmıştı. Zarfı yırtarak açtı ve ters çevirdi. Dışarı önce bir mektup kaydı. Tekrar salladı ve bu kez de avucuna siyah bir kaset düştü. Kaseti geri koyarak mektubu açtı.

Myron,

Bunu sana katedraldeyken vermeliydim. Yapmadığım için üzgünüm, fakat Liz'in cinayetine ben de çok fazla bulaştım. Bu kasete değil, katili yakalamaya odaklanmanı istiyordum. Dikkatini dağıtmaktan korkuyordum. Hâlâ dağıtacağını düşünüyorum, ancak bunu senden gizlemeye hakkım yok. Sadece Liz'i öldüren alçağı bulmaya odaklanmanı umuyorum. Adaleti hak ediyor.

Ayrıca, teslim olmayı düşündüğümü bilmeni istedim. Artık Liz de gittiğine göre saklanmaya devam etmenin anlamı yok. Bu konuda bazı eski avukat dostlarımla konuştum. Hunt'ın babasının tuttuğu adamları aramaya başladılar bile. Aralarından birinin hikâyemi doğrulayacağına inanıyorlar. Göreceğiz.

Bu kaseti tek başına dinleme, Myron. Bir arkadaşınla birlikte dinle.

Cole

Myron mektubu katladı. Ne düşüneceğini bilemiyordu.

Koridora baktı. Clip'ten iz yoktu. Çıkışa doğru koştu. Oyuncuların çoğu gitmişti bile. TC elbette. Son giren ilk çıkardı. Myron arabasına binerek kontağı çevirdi. Sonra kaseti teybe takarak bekledi.

Esperanza, Myron'ın araba telefonunu aramayı denedi. Cevap alamadı. Sonra cebini aradı. Aynıydı. Cep telefonunu yanından ayırmazdı ve cevap vermiyorsa, bu istemediği içindi. Hemen Win'in cep telefonunu tuşladı. Win ikinci çalışta açtı.

"Myron'ın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Esperanza.

"Stadyuma gitti."

"Gidip onu bul, Win."

"Neden? Sorun ne?"

"Kuzgun Tugayı kiralık kasaları da soymuş. Downing'e şantaj yapmak için kullandıkları bilgiyi oradan öğrenmişler."

"Ne bulmuşlar ki?"

"Bilmiyorum," dedi Esperanza, "ama elimde kiralık kasaların sahiplerinin listesi var."

"Eee?"

"Biri Bay ve Bayan B. Wesson adına kayıtlı."

Sessizlik.

"Myron'ı sakatlayan B. Wesson olduğundan emin misin?" diye sordu Win.

"Kontrol ettim bile," dedi Esperanza. "B, Burt'ün baş-

harfi, otuz üç yaşında bir lise basketbol koçunun lisansıyla bağlantılı. Bu o, Win. Aynı Burt Wesson."

41. Bölüm

Hiçbir şey.

Myron sesi sonuna kadar açtı. Kolonlardan sadece parazit geliyordu. Biraz kıstı, tekrar açtı. Boğuk sesler duyuyordu ama ne olduklarını anlayamıyordu. Sonra sesler uzaklaştı.

Sessizlik.

Myron nihayet sesleri duyana kadar iki dakika geçti. Kulak kabarttı ama pek seçemiyordu. Sonra sesler biraz daha yükselip netleşti. Kolona doğru eğildi ve aniden sert bir sesi çok net duydu.

Para yanında mı?

Bir el, Myron'ın göğsünün içine uzanıp kalbini kavrayarak sıktı. Bu sesi on yıldır duymamıştı ama hemen tanı-

mıştı. Konuşan Burt Wesson'dı. Bu da neydi böyle?

İkinci ses suratına inen bir yumruk gibiydi:

Şimdi yarısı yanımda. Bin dolar. Diğer yarısını adam indiğinde alacaksın...

Myron'ın bütün vücudu ürperdi. Hiç bilmediği bir öfke dalgası bütün benliğini kaplamıştı. Yumruklarını sıktı. Gözleri yaşardı. Neden şantajcıların Greg'le ilgili pislik konusunda onunla bağlantı kurmak istediklerini merak ettiğini hatırladı; Greg Downing'i bulması için kiralandığını öğrendiklerinde Cole Whiteman'ın nasıl güldüğünü ve Marty Felder'ın ironiyle gülümseyişini hatırladı. Greg'in telesekreterinde "O ödeme yapmaya hazır. İstediğin bu mu?" şeklinde bırakılan mesajı hatırladı; hepsinden öte, yıllar önce Greg'in hastanedeki acı dolu yüzünü hatırladı. Greg'i Myron'ın yatağının yanına getiren şey aralarındaki bağ değildi.

Suçluluk duygusuydu.

Çok fazla canını yakma, Burt. Bolitar'ın sadece birkaç maç ayak altından çekilmesini istiyorum.

Myron'ın zihninin derinliklerindeki bir şey, kuru bir dal gibi kırıldı. Hiç düşünmeden arabayı geri vitese taktı.

Bak, paraya gerçekten ihtiyacım var. Bana bir beş yüzlük daha veremez misin? Yakında beni atacaklar. Bu benim son maçım, sonra işsiz kalacağım.

Arabayı düzelterek vitese geçirdi. Gaz pedalını kökledi. Hız göstergesi tırmanmaya başladı. Myron'ın yüzünde korkunç bir öfke ifadesi vardı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu ama sesi çıkmıyordu. Arabayı sürerken gerçekten görmüyor-

du.

Jones Yolu çıkışına ulaştığında, Myron koluyla gözlerini sildi. TC'nin araba yoluna hızla daldı. Kapı önünü kapatıyordu.

Güvenlik görevlisi küçük kulübesinden çıktı. Myron arabaya yaklaşmasını işaret etti. Güvenlik görevlisi kulübeden tamamen çıktığında, Myron silahı gösterdi.

"Kıpırdarsan beynini patlatırım."

Güvenlik görevlisi ellerini havaya kaldırdı. Myron arabadan inerek kapıyı açtı. Adama arabaya binmesini söyledi. Araba yine hızla hareket etti. Myron tam ön kapının önünde frene asıldı. Dışarı fırlayıp koştu ve hiç tereddüt etmeden TC'nin kapısını tekmeleyerek içeri daldı. Çalışma odasına yöneldi.

Televizyon açıktı. TC irkilerek başını kaldırdı. "Neler olu...?"

Myron hızla yürüdü, TC'nin kolunu kaptı ve arkasına kıvırdı.

"Hey..."

"Nerede o?" diye sordu Myron.

"Neden söz ettiğini bil..."

Myron kolu yukarı çekti. "Bana kolunu kırdırma, TC. Nerede o?"

"Sen ne bok yedi...?"

Myron kolunu daha da yukarı çekerek onu susturdu. TC bir çığlık atarken dev cüssesi acıyı azaltmak için öne eğildi. "Son kez soruyorum," dedi Myron. "Greg. Nerede?"

"Buradayım."

Myron kolu bırakarak hızla sese doğru döndü. Greg Downing kapıda duruyordu. Myron tereddüt etmedi. Gırtlaktan bir çığlıkla üzerine atıldı.

Greg ellerini kaldırdı ama yaptığı bir yanardağı su tabancasıyla söndürmeye çalışmak gibiydi. Myron'ın yumruğu Greg'in yüzünün tam ortasına indi. Greg devrildi. Myron üzerine çıkarak dizini kaburgasına gömdü. Bir çatırtı duyuldu. Greg'in göğsüne oturdu ve bir yumruk daha indirdi.

"Dur!" diye bağırdı TC. "Onu öldüreceksin."

Myron, TC'yi neredeyse duymuyordu bile.

Bir kez daha yumruğunu kaldırdı ama indirmesine fırsat kalmadan TC üzerine atıldı. Myron yerde yuvarlanarak TC' nin karnına bir dirsek indirdi. Duvara çarptıklarında TC' nin ciğerlerindeki bütün hava boşaldı ve gözleri iri iri açıldı. Myron ayağa kalktı. Greg uzaklaşmaya çalışıyordu. Myron kanepenin üzerinden atladı. Greg'i bacağından yakaladı ve kendisine çekti.

"Sen karımla yattın!" diye bağırdı Greg. "Bilmediğimi mi sanıyordun? Sen karımı becerdin!"

Bu sözler Myron'ı yavaşlattı ama durdurmadı. Gözyaşları arasında bir yumruk daha savurdu. Greg'in ağzı kanla dolmuştu. Myron yumruğunu bir kez daha kaldırdı. Demirden bir el uzanarak kolunu yakalayıp sabitledi.

"Yeter," dedi Win.

Myron şaşkınlık ve öfke dolu bir ifadeyle başını kaldırıp ona baktı. "Ne?"

"Bu kadar yeter."

"Ama aynen dediğin gibi," dedi Myron. "Wesson bunu kasıtlı yapmış. Onu Greg kiralamış."

"Biliyorum," dedi Win. "Ama bu kadar yeter."

"Sen neden söz ediyorsun? Sen olsan..."

"Muhtemelen onu öldürürdüm," diye tamamladı Win. Bakışlarını indirdi ve gözlerinde bir şey parladı. "Ama sen bunu yapmazsın."

Myron yutkundu. Win yine başıyla onaylayarak Myron'ın kolunu bıraktı. Myron elini indirerek Greg Downing'in üzerinden kalktı.

Greg doğrulup oturdu. Eline kan öksürdü. "O gece Emily'yi takip ettim," dedi öksürüklerinin arasında. "İkinizi gördüm. Sadece intikam almak istedim, hepsi buydu. O kadar ağır sakatlanmayacaktın."

Myron yutkunarak derin bir nefes aldı. Adrenalin yakında yatışacaktı ama şimdilik hâlâ oradaydı. "Başından beri burada mı gizleniyordun?"

Greg yüzüne dokundu, yüzünü acıyla buruşturdu ve başıyla onayladı. "O kadını benim öldürdüğümü düşünmelerinden korkuyordum," dedi. "Mafya peşimdeydi, velayet davası sürüyordu, kız arkadaşım hamileydi." Başını kaldırdı. "Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Audrey'yi seviyor musun?"

"Haberin var mı?" diye sordu Greg.

"Evet."

"Evet," dedi Greg, "onu çok seviyorum."

"O halde onu ara," dedi Myron. "Hapiste."

"Ne?"

Myron detaylara girmedi. Hepsini anlatmanın sapkınca bir zevk vereceğini düşündü ama bunu yapmadı. Yaptığı tek şey, bunda hiç de suçsuz olmadığını ona hatırlatmaktı.

Dönüp oradan uzaklaştı.

Myron, Clip'i bütün bunların başladığı zaman görüştükleri locada buldu. Sırtı Myron'a dönük halde sahaya bakıyordu. Myron boğazını temizlediğinde kıpırdamadı.

"Başından beri biliyordun," dedi Myron.

Clip bir şey söylemedi.

"O gece Liz Gorman'ın evine gittin," diye devam etti Myron. "Kaseti sana dinletti, değil mi?"

Clip ellerini arkasında birleştirdi ve başıyla onayladı.

"Bu yüzden beni kiraladın. Tesadüf filan değildi. Gerçeği öğrenmemi istedin."

"Sana başka ne diyeceğimi bilmiyordum." Clip nihayet dönüp Myron'a baktı. Gözleri camlaşmış gibiydi. Yüzü bembeyazdı. "Basın toplantısında o kadar duygulanmam rol değildi..." Başını eğerek kendini toparladı ve başını tekrar kaldırdı. "Senin sakatlanmandan sonra bağlantımız kesilmişti. Seni bin kez aramak istedim ama anlıyordum. Uzak kalmak istiyordun. Sakatlanmalar büyükleri asla terk etmez, Myron. Seni de terk etmeyeceğini biliyordum."

Myron ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Bütün benliği acı

içindeydi. Clip ona yaklaştı. "Bunun gerçeği öğrenmen için bir yol olabileceğini düşündüm," dedi Clip. "Bir tür duygusal boşalma olmasını da umuyordum. Ama tamamen değil. Dediğim gibi, sakatlanmalar büyükleri asla bırakmaz."

Uzunca bir süre ikisi de öylece durarak birbirlerine baktılar.

"Geçen gece Walsh'a beni oynatmasını sen söyledin," dedi Myron.

"Evet."

"Diğerlerine yetişemeyeceğimi biliyordun."

Clip yavaşça başıyla onayladı.

Myron'ın yine gözleri doldu. Gözlerini kırpıştırdı.

Clip dişlerini sıktı. Yüzü belli belirsiz seğiriyordu ama dimdik duruyordu. "Sana yardım etmek istedim," dedi, "ama seni kiralamamın nedenleri tamamen fedakârlık değildi. Örneğin, bir takım oyuncusu olduğunu her zaman biliyordum. Basketbolun bu yönünü seviyordun sen; bir takımın parçası olmayı."

"Eee?"

"Planım sana kendini takımın gerçek bir parçası gibi hissettirmeyi de kapsıyordu. Gerçek bir takım üyesi. Böylece bize asla zarar vermezdin."

Myron bunu anlıyordu. "Takım arkadaşlarımla bağ kurarsam, gerçeği öğrendiğimde oyunu bitirmeyeceğimi umuyordun."

"Bu doğanda yok ki," dedi Clip.

"Ama ortaya çıkacak," dedi Myron. "Artık kaçmak

mümkün değil."

"Bunu biliyorum."

"Takımı kaybedebilirsin."

Clip gülümseyerek omuz silkti. "Daha kötü şeyler de var," dedi. "Senin de bildiğin gibi, bir daha asla oynayamamaktan daha kötüsü de var."

"Bunu hep biliyorum," dedi Myron. "Sadece hatırlatılmasına ihtiyacım vardı sanırım."

42. Bölüm

Jessica'yla birlikte kanepede oturuyorlardı. Myron ona her şeyi anlatmıştı. Jess dizlerini göğsüne çekmiş, ileri geri sallanıyordu. Gözlerinde acı vardı.

"O benim arkadaşımdı," dedi Jessica.

"Biliyorum."

"Merak ediyorum."

"Neyi?"

"Aynı durumda olsam ben ne yapardım? Seni korumak için."

"Sen birini öldürmezdin."

"Hayır," dedi Jessica, "sanırım öldürmezdim."

Myron onu izledi. Gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Sanırım bütün bunlardan bizimle ilgili bir şey öğrendim,"

dedi.

Jessica açıklamasını bekledi.

"Win ve Esperanza tekrar oynamamı istemiyorlardı. Ama beni durdurmaya da kalkışmadılar. Senin beni onlar kadar anlamayabileceğinden korkuyordum ama hiç de öyle değildi. Sen onların göremediğini gördün."

Jessica delici bakışlarla Myron'ın yüzünü inceledi. Dizlerini bırakarak ayaklarını yere indirdi. "Bunu daha önce hiç konuşmamıştık," dedi.

Myron başıyla onayladı.

"Gerçek şu ki, kariyerinin bitişi için hiç yas tutmadın," diye devam etti Jessica. "Hiç zayıflık göstermedin. Hepsini içindeki bir bavula tıktın ve yoluna devam ettin. Hayatındaki diğer her şeye boğucu bir umutsuzlukla yaklaştın. Beklemedin. Kalanları toplayıp kendine bastırdın. Bütün dünyanın o diz kadar kırılgan olmasından korkuyordun. Çabucak hukuk fakültesine koştun. Gidip Win'e yardım ettin. Bulabildiğin her şeye deli gibi tutundun." Jessica durdu.

"Sen dahil," diye tamamladı Myron.

"Evet. Ben dahil. Sadece beni sevdiğin için değil. Kaybettiklerinden fazlasını kaybetmekten korktuğun için."

"Seni seviyordum," dedi Myron. "Hâlâ seviyorum."

"Biliyorum. Bütün bunları sana yüklemeye çalışmıyorum. Aptalın tekiydim. Çoğunlukla benim hatamdı. Bunu itiraf ediyorum. Ama o zamanlar aşkın umutsuzlukla birdi. Acını tutunma ihtiyacına dönüştürdün. Beni boğuyordun. Amatör bir psikolog gibi görünmek istemiyorum, fakat yas

tutmaya ihtiyacın vardı. Hepsini geride bırakman gerekiyordu; bastırman değil. Oysa yüzleşmiyordun."

"Tekrar sahaya dönmemin beni yüzleşmeye zorlayacağını düşündün," dedi Myron.

"Evet."

"Ama her şeyi onarmış değil."

"Biliyorum," dedi Jessica. "Yine de birazını boşaltmana yardımcı olduğunu sanıyorum."

"Bu yüzden birlikte yaşamaya başlamamız için iyi bir zaman olduğunu düşündün."

Jessica zorlukla yutkundu. "İstiyorsan," dedi. "Eğer kendini hazır hissediyorsan."

Myron tavana bakarak konuştu. "Daha fazla dolaba ihtiyacım olacak."

"Anlaştık," diye fısıldadı Jessica. "Sen nasıl istersen."

Myron'a sokuldu. Myron kolunu sevgilisine doladı ve onu kendine çekti. Kendini evinde gibi hissediyordu.

Tucson, Arizona'da bunaltıcı bir sabahtı. Dev gibi bir adam evinin kapısını açtı.

"Burt Wesson siz misiniz?" diye sordu gelen kişi.

Adam gülümseyerek başıyla onayladı. "Evet. Size yardım edebilir miyim?"

Win gülümsedi. "Evet," dedi. "Sanırım edebilirsin."

HARLAN COBEN

ZOR OYUN

Bir kazanan asla vazgeçmez ve vazgeçen asla kazanamaz!

Yaklaşık on yıl önce oyunculuğu bırakan spor menajeri Myron Bolitar, kendini tuhaf ve tehlikeli bir araştırmanın içinde bulur. Gençliği boyunca Myron'la yarış halinde olan kolej arkadaşı ve ünlü basket oyuncusu Greg garip bir şekilde ortadan kaybolmuştur…

Olayın izini kimseye fark ettirmeden sürmesi gereken Myron, bir spor kahramanının ters giden hayatının bilinmezliklerle dolu akışına kapılırken, tekrar yaşayamayacağı bir geçmiş ve hayati risk taşıyan bir şimdiyle mücadele etmek zorunda kalır.

THG
0494818
SFV

MARTI
/martiyayinlari
ISBN 978-605-348-059-4
9 786053 480594
internetten sipariş: kitapsepeti.com